SARAH VAUGHAN

„Tensionat, inteligent, convingător... vă va ține cu sufletul la gură."
PAULA HAWKINS

CEA MAI BUNĂ PRIETENĂ
CEL MAI CUMPLIT COȘMAR

MICI DEZASTRE

virtual-project.eu

LITERA

buzz BOOKS

SARAH VAUGHAN

MICI DEZASTRE

Original: *Little Disasters* (2020)

Traducere din limba engleză şi note:
DANA-LIGIA ILIN

virtual-project.eu

— 2021 —

Soţului meu, care mi-a dat ideea.
Cu dragoste.

Iubirea te-a pus în mişcare ca pe un ceas de aur.
Moaşa te-a plesnit peste tălpi şi ţipătul tău crud
S-a retras printre elemente.

Ecoul glasurilor noastre preamărindu-ţi venirea. Abia născută statuie.
Într-un muzeu zgâlţâit de curent şi unde goliciunea ta
Ne tulbură liniştea. Stăm în juru-ţi pustii ca pereţii.

Eu nu-ţi sunt mamă nici cât norul care
Îşi distilează din oglindă chipul
Evanescentei lui treceri mângâiate de vânt.

Şi toată noaptea respiraţia ta de fluture
Pâlpâie printre petalele trandafirilor. Veghez şi ascult:
O mare îndepărtată îmi vuieşte-n auz.

Un ţipăt şi cobor din pat greoaie ca o vacă
Şi florală în victoriana mea cămaşă de noapte.
Şi-atunci deschizi o gură de pisică. Pătratul ferestrei

Se face alb şi-nghite stelele palide. Şi-acum îţi încerci
Prisosul muzicii tale;
Limpezi vocale se-nalţă ca nişte baloane.[1]

„Cântec de dimineaţă”, Sylvia Plath

Am alăptat, şi ştiu cât de duios
Iubeşti pe pruncul căruia-i dai sânul,
Dar i-l smulgeam din ştirbele-i gingii
În clipa chiar când îmi zâmbea-n obraz
Şi creierii-i zdrobeam.[2]

William Shakespeare, *Macbeth,*
actul I, scena 7

PROLOG

Ţipătul creşte. La început e jalnic. Un scârţâit şi un hârâit. Şovăielnic, tremurător, încercând să vadă cum va fi primit.

Îndoiala dispare iute. Scâncetul devine vaier, arcanul se strânge în vreme ce ţipătul se preface într-o notă de suferinţă pură.

— Şşşt… imploră mama ei, bagă mâinile în pătuţ şi ţine pruncul cu braţele întinse.

Sunetul consolidează spaţiul dintre ele.

— Totul e bine, puiule. Acum mami e aici. Mami o să facă să fie bine.

Copiliţa se uită lung la ea. Are unsprezece săptămâni; e în ghearele crunte ale unor colici cu neputinţă de alinat; ochii ei sunt două mărgeluţe care fulgeră, neîncrezătoare şi aprige. „Nu spune tâmpenii”, zic ochii aceia. „Sunt furioasă şi sunt furioasă pe tine.” Chipul i se boţeşte şi salopeta se udă, de parcă furia care îi preface trupuşorul într-un cuptor încins până la alb e aşa de puternică, încât trebuie să evadeze.

— Şşşt, şşşt, totul e bine, repetă mama.

Dintr-odată, e alarmată. Fruntea pruncului e plină de sudoare şi fontanela pulsează sub piele ca o formă de viaţă de pe altă planetă. Dovada inimii ei care bate, a sângelui care curge prin venele ei şi ar putea să ţâşnească prin acest punct translucid, gingaş ca un ou de păsăruică, atât de fragil, încât mama nu cutează să-l atingă, să nu se spargă. Pulsaţia continuă, insistentă, neînduplecată. La fel ca furia imposibil de stăpânit a acestui prunc.

Ţipătul creşte şi mai mult şi femeia strânge copila în braţe. Însă ea se zvârcoleşte, cu pumnişorii încleştaţi, cu trunchiul arcuindu-se pe spate de furie sau de durere.

— Totul e bine.

Pe cine încearcă să convingă? Nu pe acest prunc, care tot plânge de opt săptămâni încoace. Şi nu pe sine, pentru că de fiecare dată când crede că a găsit

o nouă soluţie – un aspirator care curăţă covoarele, un radio din care se aud paraziţi – regulile acestui joc deosebit de crud se schimbă şi trebuie să se gândească la altceva.

— Şşşt, şşşt.

Ochii i se umplu de lacrimi din pricina milei de sine şi a frustrării şi a unei epuizări atât de înrădăcinate, încât uneori îşi pierde echilibrul. Ar vrea să zică: „Te rog, taci, doar un minut. Taci. TACI ODATĂ!”

Vaierul pare că-şi bate joc de ea. „O mamă groaznică. Nici măcar nu-i primul copil. Ar trebui să ştii cum să-ţi alini copilaşul. Ce vor crede vecinii?”

— Bine. *Bine!*

Acum strigă. Pruncul se zvârcoleşte. Îl ţine prea strâns; speriată, îşi descleştează mâinile. Şi când face asta, plămânii copilei se umflă, aşa că izbucneşte într-un val de furie care îi înţepeneşte trupul micuţ, energia cumplită pulsând din vârfurile degetelor de la picioare în sus, pe şira spinării.

— Bine, bine.

Ca un drogat care are nevoie disperată de o doză, acum ar face orice pentru linişte, aşa că se împleticeşte până în baie; îşi dă jos sutienul şi chiloţii. Apoi azvârle un braţ de haine în maşina de spălat, răsuceşte comutatorul şi, ghemuită în întuneric, strânge la piept copila.

Maşina porneşte: un pleoscăit ritmic în vreme ce cuva se umple cu apă, apoi se răsuceşte zgomotos, iar şi iar. Zgomot static care este cel mai puternic balsam. Ţipetele se poticnesc, şovăie, încetează, în vreme ce pleoscăitul, şi împroşcatul, şi clămpănitul surd al hainelor care se rotesc umplu încăperea întunecată, umedă.

Se încumetă să se uite în jos. Doi ochi o aţintesc. „Te rog, nu plânge, te rog, nu plânge”, implorarea e automată. Buza de jos a copilei tremură şi tăcerea neliniştită e spartă de un vaier. Curând, rafale de furie îneacă acel cântec de leagăn greoi. „Te rog, taci. Taci odată. Haide, taci. Taci odată, pentru numele lui Dumnezeu!”

Zadarnic. Pereţii se îngustează; căldura apasă şi zgomotul – acel plâns cumplit care o ţine aşa de trei ore – o înghite. Ochii o ustură şi simte că-i vine să ţipe şi ea. Nu poate să se descurce cu asta; *nu poate* să se descurce. Nu ştie cât de mult mai poate răbda.

Se spune că trebuie să-ţi părăseşti pruncul când te simţi aşa. Să-l pui jos, să închizi uşa şi să pleci. Să stai altundeva până ce te mai linişteşti. Dar atunci plânsul ar continua; pruncul zguduindu-se mai mult din pricina furiei decât a unui lucru care poate fi îndreptat, cum ar fi un scutec ud sau durerea. Nu e rezonabil să ţii copila strâns, să implori, să te târguieşti, poate să strigi? Să încerci s-o zgâlţâi ca să-i vină mintea la cap? Nu, asta nu: ştie că nu trebuie să-şi vatăme copilul – cu toate că, dacă ar putea s-o zdruncine ca să tacă, dacă ar putea să înăbuşe iar acel zgomot…

În astfel de momente mintea i se umple cu gânduri otrăvite. „Eşti o mamă rea. I-ar fi mai bine fără tine.” Şi apoi, perfid, cele mai ruşinoase, pe care încearcă să le alunge.

Gânduri pe care abia le poate recunoaşte, darămite să le exprime, despre dorinţa – doar de o clipă – ca acest copil să tacă pe vecie.

1
— LIZ —

Vineri, 19 ianuarie 2018, ora 23.30

În medicina spitalicească înseamnă, cu siguranţă, să cadă pe tine măgăreaţa. Secţia de urgenţe dintr-un spital într-o noapte de vineri, la sfârşitul lui ianuarie; aproape miezul nopţii, iar sălile de aşteptare sunt ticsite. Pacienţi cu privirea sticloasă de plictiseală sunt prăbuşiţi pe toate scaunele disponibile, la triere e coadă şi ne apropiem de haos când beţivii şi flăcăii ale căror încăierări au devenit cam prea aprinse îşi fac apariţia, gălăgioşi, turbulenţi, bătându-şi joc de raţiune. Dacă atacul devine concret – pumnii izbesc în pereţi, o asistentă e îmbrâncită, un doctor din Sri Lanka e scuipat –, va trebui să chemăm gardienii.

Un ianuarie friguros înseamnă că în spital e deja destul de lucru; e umplut la nouăzeci şi nouă la sută din capacitate. Secţia de urgenţe mai are un pic şi va refuza ambulanţele: aproape de codul roşu. Mulţi pacienţi n-au nevoie să fie aici: cel puţin nu cei care n-au putut – sau nu *le-a dat prin cap* – să-şi facă o programare la medicul generalist şi acum îşi dau seama că îi aşteaptă un weekend lung şi neplăcut, în afară de cazul în care vin fuguţa la urgenţă, crezând că, dacă fac asta, o să scape iute de viroză. Ei sunt cei care se plâng cel mai tare de aşteptarea lungă, bântuie pe lângă ghişeul asistentelor, gata să le ţină predici. Cei cu adevărat bolnavi n-au puterea să se plângă.

Nu m-aş apropia de secţia de urgenţe aglomerată dintr-un spital într-o noapte de vineri decât dacă de asta mi-ar atârna viaţa. Nimic în afară de un stop cardiac, un atac cerebral, o fractură sau o hemoragie masivă nu m-ar putea sili să intru pe uşile automate. Şi atunci de ce sunt aici, respirând aburii fetizi ai bolilor altora, bântuind pe coridoare, uitându-mă la

chipurile frustraţilor şi celor cu boli fatale, care aşteaptă două, trei, patru ore sau, uneori, mai mult?

Păi, n-am încotro. Asta e munca mea. Sunt medic rezident la secţia de pediatrie din St Joseph's, în vestul Londrei: un mare spital general echipat pentru tratarea traumatismelor grave la cel mai înalt nivel al îngrijirii clinice. Cariera mea n-a fost meteorică: doi copii şi două concedii de maternitate de câte şase luni, plus dispariţia într-o fundătură de cercetare înseamnă că încă nu sunt medic specialist, spre deosebire de bărbaţii cu care am fost colegă la facultatea de medicină. Dar nu mai am decât un an şi voi ajunge pe culmile ameţitoare ale ierarhiei medicale. Douăzeci de ani de învăţătură şi, în sfârşit, voi fi acolo.

Nu sunt un medic care lucrează tot timpul la urgenţă. Sunt aici pentru că am fost chemată din salonul copiilor să consult un pacient. Dar sunt genul de doctor de care depinde fiecare spital. Cu rang destul de înalt ca să iau decizii cruciale; destul de nouă ca să stau la spital nopţi şi weekenduri lungi. Îmbrăcată în uniforma liliachie, sunt exact aşa cum arăt: o persoană pragmatică, serioasă, abordabilă, empatică; uneori cam prea directă, după părerea soţului meu, profesor, dar un om bun. (La urma urmei, lucrez cu copii bolnavi şi am de-a face cu părinţi chinuiţi.) Nimic remarcabil la înfăţişare: un metru şaptezeci, păr castaniu-închis, sârmos, strâns bine într-o coadă de cal, o dungă permanentă între ochii de culoarea alunei. Aproape nemachiată, fără bijuterii, în afară de o verighetă subţire de aur, roasă şi zgâriată. Saboţi de spital albi: buni pentru alergat. Uşor de spălat când sunt stropiţi cu sânge.

Îmbrăcată aşa, sunt anonimă. Şi androgină. Nimeni n-o să-mi cântărească din priviri şoldurile, un pic mai late decât mi-ar plăcea, mulţumită turelor de noapte în care n-am nicio pauză până după ora zece şi mă bazez pe ciocolată de la automat sau chipsuri de la cantină. Niciun adolescent n-o să tragă cu ochiul în decolteul meu când mă aplec să-l examinez pe un pat de spital.

Sunt doctor, zice uniforma asta ca o pijama, la fel ca ecusonul atârnat la gât. „Salut. Sunt doctor Trenchard. Sunt aici ca să fac o treabă, şi să o fac bine.”

În plus, purtarea uniformei de spital, la fel ca a oricărei uniforme, te leagă de colegi. Suntem cu toţii în asta: o armată care trudeşte pentru binele superior în care încă mai credem – NHS[3] care funcţionează prost, e plin de fisuri, descurcându-se-la-limită-datorită-bunăvoinţei-şi-profesionalismului-personalului, gratuit. Şi dacă asta sună sentimental sau făţarnic, eu nu sunt nici unul, nici altul dintre aceste lucruri. Atât doar că atunci când este a zecea zi de naştere a fiicei tale şi tu n-o poţi duce la culcare din cauză că e imposibil să schimbi cu cineva o tură de vineri noaptea, iar ea a zis, sporindu-ţi vinovăţia aşa cum numai primul tău născut o poate face: „E în ordine, mami. Înţeleg că trebuie să munceşti.” Când *acesta* este fundalul celei de-a patra ture de noapte în şir, şi eşti epuizată şi tare ţi-ai dori să fii în pat, încolăcită în jurul soţului la care mârâi tot timpul cât e săptămâna de lungă. Când asta e ceea ce-ţi lipseşte şi realitatea ta e foarte diferită: când colegii tăi dau fuga la o urgenţă – inimile bubuind în timp ce aleargă, pantofii scârţâie pe podeaua lucioasă, draperiile sunt trase cu un vâjâit în jurul unui pat; acea concentrare aprigă când rup coaste sau folosesc defibrilatorul ca să readucă la viaţă un pacient… Când, mai prozaic, n-ai avut timp să faci pipi… Ei bine, trebuie să te agăţi de oarece credinţă în ceea ce faci; trebuie să crezi că are rost să te dedici acestui soi de carieră. Pentru că… altfel? Ai renunţa la medicină sau ai emigra în Australia, Noua Zeelandă sau Canada, unde vremea, orele de lucru şi plata sunt toate mult, mult mai bune.

Oh, să nu mă înţelegeţi greşit. Îmi iubesc munca. Cred că ceea ce fac este important. (Ce ar putea să merite mai mult să fie făcut decât să-i însănătoşeşti pe copiii bolnavi?) Este stimulator şi, venind de

unde vin eu – sunt copilul unui părinte unic care avea o cafenea la malul mării –, sunt imens de mândră că am ajuns aici. Însă această tură vine la capătul unui şir de nopţi precedate de un curs universitar în weekendul trecut şi sunt zdrobită; am creierul aşa de împâclit, încât mă simt ca după o mare diferenţă de fus orar. Adrenalina o să mă poarte prin următoarele ore. Întotdeauna o face. Dar trebuie să mă concentrez. Încă zece ore, atât: doar prin asta mai trebuie să trec.

Mă gândesc la toate astea în vreme ce merg repejor pe coridorul strălucitor dinspre salonul copiilor spre secţia de urgenţă, cu starea de spirit deloc îmbunătăţită de tablourile de pe pereţi: o amestecătură de peisaje marine şi artă abstractă în culori primare vii care se presupune că liniştesc pacienţii şi le abat atenţia de la faptul insuportabil că trebuie să fie aici. Trec de secţiile de oncologie şi radiologie şi mă gândesc la vieţile care sunt frânte, la speranţele şi visurile care se evaporă; pentru unii, vieţile se sfârşesc; apoi împing deoparte gândul.

Merg să consult o pacientă. În vârstă de zece luni; fără astâmpăr, agitată. A vomitat, după spusele celor din secţia de urgenţă, deşi n-are febră. Poate că nu-i mai bolnavă decât Sam, fiul meu de opt ani, care tocmai a avut o infecţie respiratorie, cu toate că e ciudat să aduci la ora asta din noapte un copil care nu se simte cu adevărat rău. Stagiarul nu e de acord să lase pacienta să plece şi mi-a cerut să cobor. Inima mi se zbate la gândul unui caz complicat.

Pentru că n-ar fi rău să nu mai am în acest moment încă un copil într-o stare înspăimântătoare. Tura mea a început cu o chemare urgentă la sala de naşteri ca să resuscitez un nou-născut: la treisprezece zile după termen; albastru, cu inima bătând încet şi cordonul ombilical încolăcit strâns pe gât. L-am recuperat; stimulare, câteva respiraţii – dar a fost acel moment lung în care te temi că totul poate să meargă cumplit de rău şi mama care a reuşit să ducă sarcina până dincolo de termen să ajungă să-l jelească pe copilul la care visase. Aşa

cum ştie orice obstetrician, naşterea e cea mai primejdioasă zi din viaţă.

Apoi a fost adus cu ambulanţa un copil cu deficienţă imunologică şi viroză, şi imediat după ce a fost internat a trebuit să mă ocup de un ţânc de trei ani cu difterie. Îngrijorarea mamei a înrăutăţit mult lucrurile, panica ei la tusea lui ca lătratul unei foci a exacerbat suferinţa până ce a devenit periculoasă, băiatul se chinuia să respire în vreme ce ea ne abătea atenţia. Adesea, părinţii sunt cea mai dificilă parte a muncii.

Aşadar, am avut parte de destulă dramă în noaptea asta, îmi zic, în vreme ce încălţările îmi scârţâie pe coridor şi mă uit la haosul din secţia de urgenţe pediatrice, plină cu părinţi încinşi, nemulţumiţi, şi copii epuizaţi. Un băiat în echipament de fotbal pare să se lupte cu greaţa în vreme ce se reazemă de tatăl său, având o posibilă comoţie. O fetiţă cu faţa ca de ceară se uită la un pansament îmbibat cu sânge, în vreme ce mama povesteşte că tăia fructe când cuţitul a alunecat. Din sala principală a urgenţelor, unde coridoarele sunt blocate cu tărgi, se aud voci de beţivi cântând fals: „De ce aşteptăm?”, pe jumătate răcnind, din ce în ce mai războinic.

Merg la asistenta care se ocupă de caz şi mă uit la însemnările despre pacientă: Betsey Curtis. Inima mi se zbate. Betsey? Betsey a lui Jess? Bebeluşul unei prietene, pe care îl ştiu bine? Jess era în grupul meu din cursul prenatal când eram însărcinată cu Rosa şi ea, cu Kit. Am navigat împreună prin începutul maternităţii şi am rămas apropiate când am avut al doilea copil, cu toate că ne-am mai îndepărtat de când Jess l-a născut pe al treilea. Poate că este inevitabil: am părăsit de mult tranşeele primelor luni din viaţa bebeluşilor, iar munca, viaţa de familie şi mama mea brusc vulnerabilă îmi consumă tot timpul. Totuşi, am văzut-o doar de câteva ori de când a avut acest copil şi am lăsat lucrurile să alunece. Nu i-a trimis Rosei o felicitare de ziua ei şi am observat asta doar pentru că de

obicei ţine minte totul. Mult mai bine decât mine, care uneori uit de ziua fiului ei, Kit, la o săptămână după Rosa. Sigur că n-are importanţă – dar m-am întrebat, într-un fel distrat, doar pe jumătate conştient, în vreme ce adunam felicitările azi-dimineaţă, dacă e supărată pe mine.

Şi acum a adus-o pe Betsey. Mă uit din nou la însemnări: „Nu e mobilă, agitată, somnolentă, plânge mult, a vomitat…” scrie acolo.

— Ronan, ea e pacienta pentru care erai îngrijorat? mai verific o dată cu stagiarul.

El încuviinţează din cap, uşurat că îi lasă altcuiva răspunderea.

— Nu-mi dau seama care e problema, zice. Nu pare să aibă febră. Însă mama a fost destul de îngrijorată încât să o aducă aici. Mă întrebam dacă ai putea s-o ţii sub observaţie douăzeci şi patru de ore.

Mă îmblânzesc. Este medic de mai puţin de optsprezece luni. Am trăit şi eu acea nesiguranţă, acea jenă să întreb un coleg de rang superior.

— Sigur – dar hai să o vedem mai întâi.

Trag deoparte perdeaua.

— Salut, Jess, zic.

— Oh, slavă Domnului, eşti tu.

Faţa prietenei mele se îmblânzeşte când intru în despărţitură, încordarea i se şterge de pe frunte.

— Nu credeam că ar trebui să venim, însă Ed a fost de neclintit. Este atât de atipic pentru el să se îngrijoreze, încât am intrat în panică şi am adus-o.

Ridic iute privirea. *Panică* e un cuvânt puternic pentru o mamă experimentată, cu trei copii.

— Biata de tine şi biata Betsey!

Consultarea unui pacient pe care îl cunosc nu este situaţia ideală, dar fără alt rezident pediatric în preajmă n-am de ales.

— Hai să vedem ce are.

Bebeluşul lui Jess zace pe pat, cu picioruşele crăcănate pe prosopul de hârtie aşternut peste

suprafaţa de plastic albastru; ochii mari, atenţi, faţa roşie brăzdată de lacrimi şi boţită. Uitasem cât de drăgălaşă este. Aproape ca o păpuşă, cu păr negru şi des care încadrează o faţă în formă de inimă, cu guriţa arcuită şi ochii aceia albaştri imenşi care se uită la mine. Un deget mare atârnă din colţul gurii şi celălalt pumn e încleştat pe un iepuraş murdar. E jucăria pe care i-am cumpărat-o când s-a născut: la fel cu a lui Sam, un iepuraş de catifea franţuzesc, tare drăgălaş. Buza de jos îi tremură, dar apoi începe iar să-şi sugă degetul şi reuşeşte să se liniştească. Pleoapele îi sunt grele. Pare sleită de puteri.

— Salut, Betsey, zic, aplecându-mă ca să vorbesc de la nivelul ei.

Apoi mă ridic şi mă răsucesc spre Jess, ale cărei mâini se sprijină uşor pe trupul fetiţei. Încă mă surprinde faptul că o persoană aşa de frumoasă poate fi prietenă cu mine. Este una dintre acele femei rare, izbitoare fără efort, cu bucle arămii pre-rafaelite şi ochi cenuşii ca ardezia, acum tiviţi cu roşu şi neliniştiţi – perfect firesc, de vreme ce nimeni nu vrea să-i fie bolnav copilaşul. Are oase fine şi degete subţiri împodobite cu inele, pe care le răsuceşte când e agitată. O steluţă de aur e cuibărită în scobitura gâtului. Eleganţa ei este distonantă în această lume a recipientelor cu probe, sulurilor de bandaje şi cărucioarelor de oţel inoxidabil. Mă gândesc la cearcănele mele, la firul cărunt răzleţ cârlionţat pe frunte pe care l-am găsit în această dimineaţă. Arăt cu cel puţin cinci-şase ani mai bătrână decât ea, cu toate că suntem de aceeaşi vârstă.

— Poţi să-mi spui care crezi că e problema?

— Nu e ca de obicei. Plângăcioasă, sâcâitoare, apatică şi a vomitat. Ed a luat-o razna când s-a întâmplat asta.

— E şi el aici acum?

— Nu, e acasă, cu Frankie şi Kit.

Mi-i imaginez pe băieţii ei cufundaţi în somn, soţul incapabil să stea locului şi singurătatea lui Jess

când şade în sala de urgenţe cu un prunc bolnăvior care nu-i poate spune ce îl doare.

Îmi aruncă un zâmbet scurt, încordat, şi se înfăşoară mai bine într-un jerseu de culoarea antracitului. Bluza îi alunecă, dezvelind o bretea de sutien neagră, lucioasă, pe umărul ei ca o migdală curăţată de pieliţă, pielea ei incredibil de netedă. Partea de sus a coastelor şi clavicula îi sunt dezgolite şi îmi dau seama că este vizibil mai slabă decât atunci când am văzut-o ultima oară, acum mai bine de o lună, la spectacolul de Crăciun al şcolii. Sub lumina dură a tuburilor fluorescente, pare mai vulnerabilă, mai puţin sigură pe sine. Şi foarte diferită de femeia pe care am cunoscut-o acum zece ani, care vibra de încântare la gândul că o să aibă primul copil.

2
— LIZ —

Joi, 22 noiembrie 2007

— Îl mai aşteptăm cinci minute şi apoi începem?

Cathy, instructoarea cursului prenatal, înclină capul spre Jess, singura viitoare mamă care are alături un scaun gol.

— Nu, haideţi să începem. Acum e în taxi, dar mai durează.

Jess zâmbeşte fiecărei perechi. „Îmi pare tare rău”, spune expresia sa. Acea privire împrăştie orice iritare de moment şi simt un val de simpatie pentru colega mea viitoare mamă al cărei partener n-a putut să ajungă la începutul orei, la 19.30. Lângă mine, Nick se foieşte pe scaun şi sunt recunoscătoare că serviciul lui de profesor de şcoală medie înseamnă că, deşi nu va fi niciodată la fel de bogat ca soţul lui Jess, administrator de fonduri de investiţii, este improbabil să întârzie vreodată la aceste întâlniri.

Îl aşteptăm deja pe Ed Curtis de aproape cincisprezece minute şi femeia cu sarcina foarte avansată care s-a prezentat ca Charlotte respiră greu: probabil ca rezultat al faptului că are burta cea mai mare dintre noi, cu toate că nu-i greu de desluşit enervarea în fiecare oftat.

Charlotte îmi pare o persoană care ajunge întotdeauna cu cinci minute mai devreme. E avocat corporatist şi ne-a spus deja că este obligatoriu să stabilească rapid o rutină. O preferă pe Gina Ford[4] şi o să se mulgă cu pompiţa ca să-şi stimuleze lactaţia şi ca să-i lase soţului, Andrew, rezerve pentru hrănirea din timpul nopţii. „Măcar atât poate să facă şi el”, zice Charlotte cu un hohot de râs sardonic, surprinzător de sexy, şi nu e clar dacă Andrew o să facă asta ca să compenseze faptul că a lăsat-o însărcinată sau pentru că o parte atât de mare din povara de a fi părinte este pe umerii mamei care

alăptează. „El o să se ocupe şi de scutece”, zice ea, şi nu pare să glumească.

În această seară de joi suntem nouă viitori părinţi, aşezaţi pe scaune de plastic negre şi zâmbindu-ne unul altuia neliniştiţi. Cinci femei, toate cu sarcini peste şapte luni, care în noul an vor avea primul copil. Trei dintre taţi au dat fuga aici direct de la serviciu şi par nelalocul lor în această grădiniţă decorată cu colaje de paste făinoase şi picturi făcute cu degetele. Pantalonii costumului lui Andrew sunt ridicaţi, dând la iveală şosete de mătase roşii şi câţiva centimetri de gleznă păroasă, şi pare inimaginabil ca acest bărbat, care arată cu vreo zece ani mai mare decât mine, să se aşeze vreodată pe podea cu un bebeluş.

Dar o să ni se întâmple tuturor. Micile agăţători de pe coridor, cu etichetele lor laminate scrise cu caractere Comic Sans, vorbesc despre o lume cu care va trebui să ne deprindem. Plină cu făpturi omeneşti atât de străine, încât până şi numele lor se deosebesc de cele din copilăria noastră: Olivia, Ethan, Jade şi Ayaan; Callum, Chloe, Mia, Zac. Pe acele etichete sunt mici imagini – o umbrelă, o minge de fotbal, un fluture – şi perechi de cizme de cauciuc lucioase sunt aşezate frumos sub fiecare băncuţă. Şi e ceva anume în grija cu care au fost aşezate, şi impresia că fiecare preşcolar este văzut ca persoană aparte – Millie cu peştele ei; Ollie cu crosa lui de crichet – care sporeşte amploarea a ceea ce urmează să se întâmple. Nu vom avea bebeluşi, ci omuleţi pentru care ne vom simţi răspunzători în tot restul vieţii noastre.

— Păi, dacă eşti sigură…

Cathy, îngrijită şi căruntă, mamă a trei fete trecute de douăzeci de ani, pare uşurată că începem.

— Haideţi mai întâi să ne prezentăm aşa cum se cuvine şi să explicăm de ce vrem să urmăm acest curs.

Se întoarce spre gravida din dreapta ei: o femeie suplă, blondă, cu obraji trandafirii, zâmbet prietenos şi un partener al cărui limbaj corporal – braţele şi

picioarele încrucişate, ochii aţintiţi asupra unui punct din depărtare – sugerează că ar prefera să fie oriunde altundeva.

— Sunt Mel, zice femeia, iar el este soţul meu, Rob. Sunt învăţătoare şi doresc un travaliu cât mai natural cu putinţă, cu minimum de intervenţii.

Zâmbeşte larg, ca şi cum ar şti că a dat răspunsul corect.

— În mod ideal, o naştere acasă.

Se răsuceşte spre soţ, care mormăie aprobator.

— Rob?

— Lucrez în City[5] şi mă aflu aici pentru că soţia mea mi-a spus să vin, zice el.

Un hohot de râs de la Charlotte şi Andrew şi de la un bărbat mai tânăr, voinic şi cu pielea tăbăcită de statul în aer liber.

Obrajii lui Mel se îmbujorează, dar zâmbeşte îngăduitor.

— După cum vedeţi, nici urmă de prefăcătorie la Rob.

— Sprijinirea partenerei este foarte importantă, zice Cathy, jucându-se cu mărgelele de fetru de la gât. Naşterea şi întreaga perioadă perinatală – timpul din jurul naşterii – pot fi profund traumatizante. Este crucial ca mamele să se simtă sprijinite de partener.

Tonul ei devine mai vioi.

— Acum, cine urmează?

— Eu. Sunt Susi, zice fata care şade lângă bărbatul cel mai tânăr.

Zâmbeşte larg şi, la fel ca partenerul său, vorbeşte cu accent australian.

— Lucrez la resurse umane; Andy este IT-st. Am venit aici din Oz, la o jumătate de lume de familiile noastre. Aşa încât părea o idee bună să aflu cum să nasc şi să întâlnesc alte mămici.

— Ai prieteni care au copii mici?

Cathy se încruntă un pic. Susi pare mai tânără decât mine, are douăzeci şi cinci sau douăzeci şi

şase de ani; înaltă, puternică şi cu şolduri late. Scutură din cap.

— Nu! Cu toţii îşi fac de cap şi se distrează pe cinste!

— Sarcina ne-a cam luat prin surprindere, adaugă Andy. Însă oamenii au copii de când lumea fără să facă mare caz din asta, şi sunt sigur că o să ne descurcăm de minune.

Îi zâmbeşte larg soţiei şi mi-aş dori să pot privi cu la fel de multă uşurinţă naşterea şi maternitatea. Ştiu prea multe despre posibilele dificultăţi ale naşterii şi loteria unei copilării fericite ca să mă pot destinde.

Mă foiesc, stingherită, în vreme ce Charlotte se prezintă şi îşi prezintă soţul, care pare sincer jenat când ea îl descrie ca avocat de frunte în domeniul dreptului proprietăţii intelectuale. („Nu *de frunte,* Charlotte." „Păi, e ceea ce a spus *The Times.")*

— Şi de ce ai vrut să faci acest curs?

— Ei bine…

Charlotte pare să fi exersat acest răspuns.

— Presupun că dorim întotdeauna să ne pregătim pentru ceva: examenele de absolvire, examenele la drept, căsătorie, copii. A fi părinte este o schimbare majoră, nu-i aşa? Dar nimeni nu învaţă amănunţit cum să o facă. Iar eu vreau, pur şi simplu, s-o fac cum se cuvine.

Îi zâmbesc. Poate că nu suntem deosebite, la urma urmei. Sunt specializată în pediatrie şi a trebuit să particip la o naştere ca să iau examenul, dar sunt neliniştită la gândul că voi fi mamă. Mi-am crescut efectiv fratele mai mic, dar nu am un model pozitiv: relaţia cu mama mea este problematică şi nu am o soră sau o rudă mai mare decât mine căreia să-i cer ajutorul.

Am căutat întotdeauna răspunsurile în cărţi, însă manualele de medicină şi cărţile de puericultură par nepotrivite. Da, înţeleg teoria rutinei în comparaţie cu creşterea copiilor bazată pe ataşament. Ştiu de reperele dezvoltării şi întreaga pleiadă a bolilor copilăriei, dar n-a existat nimic care să mă pregătească pentru felul în care aş putea *să mă simt*

când o să ţin pentru prima oară în braţe acest copil. Nu ştiu dacă o să-l iubesc necondiţionat, sau voi fi în stare să-i interpretez, sau să-i înţeleg emoţiile. Trebuie să învăţ cum să fiu mamă dacă instinctul meu matern – un concept nebulos, care se presupune că este natural, dar dacă nu este? Dacă îmi lipseşte la fel de clar ca mamei mele? – nu reuşeşte să se declanşeze când îmi ţin pruncul în braţe.

— Şi tu, Liz? întreabă Cathy.

— Păi, trag eu de timp, pentru că nu pot să-mi recunosc în gura mare spaimele, sunt medic stagiar, aşa că nu sunt prea neliniştită în privinţa naşterii în sine: o să accept orice analgezic, inclusiv anestezia epidurală care mi se oferă. Sunt aici ca să întâlnesc mămici cu bebeluşi de aceeaşi vârstă.

— Cu siguranţă ai găsit aici posibile prietene. Toţi copiii voştri ar trebui să vină pe lume în răstimp de o lună sau două, aşa că vă puteţi oferi una alteia sprijin vital în acele prime săptămâni.

Cathy se răsuceşte spre singura femeie care încă n-a vorbit.

— Şi tu, Jess?

Jess zâmbeşte. Graviditatea mea este departe de a fi „strălucitoare” – am avut greţuri matinale urâte, şi totuşi am reuşit să mă umflu exagerat –, însă nu există alt cuvânt care să descrie starea lui Jess. Părul îi sclipeşte sub lumina necruţătoare şi ea a reuşit idealul: o siluetă perfectă de gravidă, cu sânii plini, burtă bine desenată, pomeţi proeminenţi şi trup suplu. În orice grup de femei există una căreia îi este cel mai uşor să fie interesantă. Asta-i Jess, dar faptul că este atât de evident regina neîncoronată nu te face să te îndepărtezi de ea. Entuziasmul ei este atât de molipsitor, încât vreau să-l împărtăşesc. Aşa ar trebui să mă simt, nu? Ca şi cum maternitatea ar fi o aventură fantastică – nu ceva de care în cel mai bun caz mă tem şi în cel mai rău caz mă îngrozesc.

— Vreau, pur şi simplu, să fiu cea mai bună mamă posibil, zice Jess, şi vocea ei e joasă, cu o

undă de răguşeală, ca şi cum ne-ar încredinţa un secret delicios.

Îşi mângâie burta şi se uită în jos ca şi cum i-ar vorbi copilului nenăscut.

— Am aflat că vom avea un băiat şi vreau ca el să ştie că o să fie foarte iubit şi foarte important.

Şovăie, alegându-şi cu grijă cuvintele.

— Nu cred că trebuie să ne creştem copiii aşa cum au făcut părinţii noştri… şi deodată vocea îi devine veselă, aşa încât orice stinghereală piere, ca un nor care trece prin faţa soarelui. Vreau ca băiatul meu să ştie că este centrul lumii mele.

Poate că sunt hormonii, dar ceea ce ar trebui să sune insuportabil de banal şi dureros de evident este superb şi emoţionant. Rămânem un moment în tăcere, în această încăpere cu cutii pline cu maşinuţe de plastic, piese LEGO, miros de dezinfectant şi de transpiraţie.

— E adorabil, zice Nick.

— Da, izbutesc eu să rostesc. Să fiu acest fel de mamă, sau să am încredere că voi putea fi acel fel de mamă, asta mi-ar plăcea să iau cu mine de aici.

Atunci Jess îmi zâmbeşte, cu speranţa lucidă a unei femei care n-are niciun motiv să aştepte pentru copilul său altceva decât tot ce e mai bun. Şi, în vreme ce ploaia izbeşte geamurile, optimismul lui Jess transformă acea grădiniţă. Simt o şovăielnică speranţă că voi fi o mamă aşa cum trebuie. N-o să fiu perfectă, dar o să fiu destul de bună.

— Ed!

Zâmbetul lui Jess se lărgeşte.

— Bună, dragă. Salut tuturor. Îmi pare tare rău.

Ed Curtis se mişcă graţios, cu servieta în mână, îşi sărută soţia şi se aşază pe scaunul gol.

— O mie de scuze. N-am putut să plec de acolo şi apoi metroul a avut întârziere. Ce am ratat?

Se apleacă în faţă, cu palmele pe coapse, are picioarele desfăcute, un zâmbet larg pe faţă. E cu neputinţă să nu fii fermecat de cealaltă jumătate a cuplului de aur. Să nu-i ierţi întârzierea, pentru că, desigur, munca lui este foarte importantă. Se uită la

ceilalţi din grup şi, când o vede pe Charlotte, fruntea i se încreţeşte recunoscând-o brusc şi zâmbetul i se lărgeşte şi mai tare.

— Charlotte?

— Ed.

Ea s-a înroşit ca focul, sângele îi urcă pe gât din gulerul înzorzonat, cu fundă.

— Charlotte Fitzgerald?

— Charlotte Mason, acum.

— Hei, ce mai faci?

El pare încântat, Charlotte e vizibil mai puţin încântată.

— Scuze, scuze tuturor. Jess: Charlotte şi cu mine am fost colegi de facultate. Ce mică e lumea!

Clatină din cap, neputând să-şi revină.

— Trebuie să povestim aşa cum se cuvine despre ce am făcut de atunci încoace.

— Da, da, trebuie.

Ea e încă îmbujorată, dar pare surprinsă, chiar flatată. Soţul o priveşte întrebător şi ea îl strânge de mână.

— Ei bine, e minunat – dar poate că vom sta la taifas mai târziu? zice Cathy, cu iritarea strecurându-i-se în glas. Îmi dau seama că timpul trece şi avem multe de parcurs astăzi.

— Da, desigur. Vă cer scuze. V-am întrerupt. Unde aţi rămas?

Ed îi zâmbeşte, iar Cathy se înmoaie vizibil, ca şi cum ar fi fost prinsă brusc într-o rază de lumină blândă, caldă.

— Jess tocmai ne spunea totul despre speranţele ei legate de maternitate – şi cât de încântată este.

3
— LIZ —

Vineri, 19 ianuarie 2018, ora 23.35

Jess pare speriată. Spitalele o irită, înţeleg asta: nu-i deloc surprinzător, dată fiind experienţa sa traumatizantă cu naşterea lui Betsey. Dar pare mai mult decât precaută: pare foarte speriată.

— De cât timp e aşa? întreb pe un ton blând, de conversaţie, ca şi cum examinarea copilului unei prietene este un scenariu cu totul normal.

— Din când în când, pe tot parcursul serii. De obicei se linişteşte uşor, dar nu şi în seara asta.

— A dormit cât de cât?

— Un pic. S-a trezit la nouă, plângând… şi era încă agitată când Ed s-a dus să vadă ce face, un pic mai târziu…

— Şi atunci a vomitat?

— Da.

— Doar atunci?

E o mică şovăială. O jumătate de secundă, însă e destul ca să observ.

— Da. Doar atunci, zice ea.

Mă uit la ea cu atenţie. Zâmbetul îi este silit: nu-i o expresie pe care să i-o fi văzut vreodată, dar, ce-i drept, este o situaţie fără precedent.

— E ceva ce s-a mai întâmplat? E un bebeluş bolnăvicios, în general?

— Nu. Jess scutură din cap. Ştiu că n-ai prea văzut-o, dar nu-i un copil care să vomite des. Poate fi plângăcioasă şi irascibilă, mai ales de când îi cresc dinţii, dar nu pot să pricep de ce e aşa acum.

Trec peste umbra de reproş – nu cunosc acest bebeluş aşa cum îi cunosc pe ceilalţi copii ai ei; anul acesta serviciul mă solicită foarte mult – şi pun un termometru la subsuoara lui Betsey.

— O să o examinez în vreme ce vorbim, explic. Vrei, te rog, să ridici braţul, Betsey?

Ea scânceşte, cu buza de jos tremurând în vreme ce se uită la Jess ca să se liniştească.

— E în ordine, scumpo. E prietena lui mami, Liz.

— Jess ia mâna de pe Betsey ca să ajung eu mai uşor, însă îi simt reţinerea. Nu i-a plăcut niciodată să-i atingă cineva copiii, nici măcar când Kit şi Rose învăţau să meargă şi îl ridicam automat pe băieţelul ei când cădea în apropiere de mine.

Scot termometrul.

— Temperatura e normală. A primit vreun analgezic?

— Ed i-a dat un pic de Calpol după ce a vomitat.

— Când a fost asta?

— Imediat după zece. Înainte să venim.

— Şi tu nu i-ai dat niciunul înainte de asta?

— Nu… Poate că ar fi trebuit, dar, ei bine, ştii ce cred despre ideea de a le da medicamente…

Jess n-are încredere în medicamente. Este unul dintre lucrurile pe tema cărora am avut ciocniri. Lui Betsey nu i s-a făcut ROR, Jess crezând, greşit, că vaccinul are legătură cu autismul, iar mie nu mi-a venit să cred şi am fost furioasă când mi-a spus asta. În parte, este motivul îndepărtării dintre noi în ultima vreme: nu pot suferi faptul că ea se bazează pe efectul de „turmă”: vaccinarea copiilor celorlalţi ca să-l protejeze pe al său. Dar nu pot fi iritată în acest moment. Am alte griji.

— Pentru că vă cunosc, pe tine şi pe Betsey, o să-mi chem colegul, Ronan, în vreme ce o consult complet, bine? N-ai de ce să te îngrijorezi. Este protocolul spitalului. Apoi o să mă uit la burticica ta, Betsey.

Îi vorbesc cu voce blândă, serioasă, bebeluşului care scânceşte întretăiat, cu un strop de salivă pe buze.

— Ronan?

Trag deoparte perdeaua şi ies pe jumătate. Stagiarul pare îngrozit, fie de o posibilă greşeală, fie de mine.

— Poţi să vii aici?

Se strecoară în despărţitură lângă mine, deşirat, cu membrele lungi ghemuite în acel spaţiu.

— Examinez pieptul lui Betsey, le explic amândurora, în vreme ce deschei salopeta.

Nu este vreo iritaţie pe trunchi. Niciun semn de meningită. Dar uşurarea imediată e temporară. Acum Betsey plânge de-a binelea, iar plânsul devine mai tare când degetele mele îi mângâie creştetul. Se trage înapoi. O lovitură la cap? E un lucru care mă îngrijorează automat. Mă opresc şi îi despart părul negru şi des.

— Ştiai că are o mică umflătură în partea din spate a capului?

Nu e un cucui vizibil, dar simt o mică zonă moale ascunsă de buclele negre, umede, ale lui Betsey. Mă uit cu atenţie la Jess.

— Ăăă, nu, nu ştiam.

Sunt surprinsă. E ca şi cum ai trece cu degetul peste o saltea cu apă. A fost chiar atât de neatentă încât n-a observat când a aşezat-o pe Betsey pe scaunul ei din maşină sau a pus-o în cărucior? Cu siguranţă ar fi simţit-o, sau Betsey ar fi ţipat, aşa cum a făcut când am încercat eu acum s-o examinez.

Însă Jess se uită la mine fără nicio expresie. Faţa îi este neutră, ca şi cum şi-ar fi blocat emoţiile. Un fior de îngrijorare mi se furişează pe şira spinării.

— Umblă de-a buşilea? întreb.

— Tocmai a început, şi se prinde de câte ceva ca să se ridice.

— Pare că s-a lovit…

Prietena mea pare – nu există alt cuvânt potrivit – *evazivă.*

— O, zice, cu vocea voioasă şi ascuţită.

Şi apoi îşi drege glasul, ca şi cum i-ar fi venit brusc în minte un lucru de care ar fi trebuit să pomenească mai devreme.

— Uite. S-a lovit la cap mai devreme.

— S-a lovit la cap mai devreme? Of, Jess, de ce n-ai spus? Asta ar putea să explice vomitatul. Când s-a întâmplat?

Uşurarea curge prin mine, un potop brusc. Jess – întotdeauna aşa de perfecţionistă când vine vorba despre creşterea copiilor – s-a temut că o să fie judecată. Dar nu-i nevoie de asta, pentru că pare să existe o explicaţie perfect nevinovată, la urma urmei.

— Cam pe la patru, începe ea. Imediat după ce am fost să-l luăm pe Frankie. Umbla de-a buşilea prin bucătărie, a alunecat şi s-a lovit la cap.

— Cum a căzut, mai exact?

Mă cocoţ pe marginea patului, cu prosopul de hârtie mototolit sub mine. „Ascult şi am tot timpul din lume”, spune atitudinea mea. N-am timp, desigur – sunt îngrijorată că ar putea fi nevoie s-o scanăm pe Betsey, dar trebuie mai întâi să obţin o povestire amănunţită.

— Îi făceam lui Frankie o gustare, zice Jess.

Are vocea crispată, ca şi cum ar fi gata să izbucnească în plâns.

— Betsey umbla de-a buşilea pe acolo. Podeaua era curată, dar, cine ştie de ce, alunecoasă. Nu eram foarte atentă; pregăteam lucrurile pentru ceaiul copiilor. Şi apoi am auzit o mică bufnitură, iar Betsey zăcea pe jos, cu acea mutriţă pe care o face atunci când chibzuieşte dacă să plângă sau nu.

Tace un pic. Este o explicaţie perfect potrivită, şi totuşi se uită la mine ca şi cum ar verifica dacă a dat răspunsul corect.

— M-am întors cu spatele doar o clipă. Nu pot s-o supraveghez în fiecare secundă!

Dintr-odată, devine stridentă, încercând să se apere.

— E în ordine. Ştiu ce mamă bună eşti. Numai că… e o lovitură zdravănă, nu e ceva ce s-ar fi putut întâmpla din umblat de-a buşilea şi din cădere. Mă întreb dacă nu cumva s-a lovit de ceva când a căzut. Dacă s-a ciocnit de ceva?

— Nu ştiu. Am presupus că s-a lovit cu capul de podea, dar era chiar lângă frigider… Presupun că ar fi putut să se tragă în sus ţinându-se de marginea lui şi s-a lovit de ea în cădere…

— Da, e posibil.

Mă uit din nou la partea din spate a capului ei. Nu-mi place asta. Nu-mi place deloc. Stilul evaziv al lui Jess şi hipersensibilitatea ei sunt ceea ce mă supără. De ce se poartă aşa? Ca şi cum acest accident ar fi o chestie secundară? Ca şi cum ar exista ceva ce trebuie să ascundă?

— O să o examinez complet, dar nu există absolut niciun motiv de îngrijorare: este practica standard, spun, şi scot braţele şi picioarele lui Betsey din salopetă, privindu-i cu atenţie trupuşorul.

Nu se văd vânătăi: nu sunt porţiuni albăstrui, nu sunt pete verzi sau galbene, nici roşeaţă. Niciun semn că ar fi fost vătămată. Încet, metodic, îi scot scutecul greu şi îi ridic picioarele. Are pe funduleţ o iritaţie puternică de la scutec, o urmă de Sudocrem, dar – slavă Domnului – nimic sinistru în jurul vaginului sau anusului.

— Ce faci? Nimeni nu s-a *atins* de Betsey!

— Examinăm complet bebeluşii. Este doar rutină, încerc să o liniştesc.

— Dumnezeule mare! Crezi că a fost *agresată!*

— Nu. Nu, nici vorbă de aşa ceva. E un pic de iritaţie de la scutec, dar niciun motiv de îngrijorare. E în stare perfectă.

E uşurată pe moment.

— Şi o să fie bine, nu-i aşa?

Tac o clipă.

— Trebuie să fim atenţi în cazul oricărei lovituri la cap, aşa că o să fac nişte analize.

— Ce analize?

— De sânge, şi probabil o scanare, ca să vedem dacă i-a fost afectat craniul.

— Chiar este nevoie?

— Cred că da, şi aş vrea s-o ţin un pic mai mult, în eventualitatea în care vomită din nou.

Nu s-a aşteptat la nimic din toate astea. Se uită la bebeluş, apoi înclină capul şi începe să se joace cu inelele. E stingherită? Poate că, dacă procedez cu grijă, o să-mi spună care e problema.

— Te cunosc, Jess. Eşti protectoare. Poate chiar un pic exagerat – e corect?

Încuviinţează.

— Dar ai lăsat să treacă o vreme până s-o aduci aici, ceea ce pare *necaracteristic*… Mă cam întreb de ce nu te-ai gândit s-o aduci mai devreme.

Se joacă de zor cu inelele.

— Presupun că n-am crezut că e ceva grav, zice, în cele din urmă. Ştii cum sunt copilaşii când încep să umble. Kit şi Frankie s-au lovit şi mai tare – la fel şi Sam şi Rosa, nu-i aşa? Cad tot timpul când sunt la acea vârstă. Nu părea prea grav în comparaţie cu loviturile pe care le-au căpătat băieţii când au început să umble de-a buşilea. N-a fost o izbitură. N-am crezut că e o problemă. De-abia când i s-a făcut rău ne-am gândit că ar trebui s-o aducem.

— Sună rezonabil, zic, şi sigur că aşa este, însă rămân tulburată în vreme ce Ronan începe să-i ia sânge lui Betsey, iar eu fac formalităţile de internare.

Pentru că sunt antrenată ca, atunci când un părinte vine cu un copil care are o vătămare, să fiu atentă la posibilitatea ca asta să nu fie un accident. Ca părintele să-şi fi vătămat copilul. Desigur, nu vreau să cred asta despre prietena mea. I-am lăsat în grijă copiii mei şi ştiu ce fel de părinte este; şi totuşi, sunt condiţionată să pun această întrebare, şi mă înghionteşte, în adâncul minţii.

Şi iată că mă pomenesc verificând lista: sunt sau nu mulţumită de interacţiunea între părinte şi copil; a fost sau nu o întârziere în venirea la spital; părintele este sau nu excesiv de sensibil sau ciudat de nepăsător? Îl bănuiesc că minte? Cel mai important: mecanismul – felul în care se spune că s-a produs accidentul – se potriveşte sau nu cu vătămarea? Se potriveşte povestea?

Stau lângă birou, aşteptând ca echipa de la pediatrie să ridice telefonul, şi mă simt tulburată. De ce era Jess aşa de evazivă când i-am arătat vătămarea de la spatele capului? De ce a şovăit când am întrebat dacă Betsey a vomitat doar o dată? Şi de

ce – dat fiind faptul că este atât de conştiincioasă în privinţa tuturor aspectelor creşterii copiilor – a aşteptat şase ore până să aducă aici bebeluşul, şi numai când Ed a propus asta?

Răsucesc pe degete firul telefonului, făcând bucle. În cazul oricărui alt părinte, acestea ar fi fost semnale clare că trebuie să fim îngrijoraţi, însă ea este o persoană pe care o cunosc bine. Suntem prietene de mult timp. Femeia care a îngrijit-o pe Rosa când ea şi Frankie au avut vărsat de vânt şi cei de la grădiniţa spitalului au considerat că încă este contagioasă; prietena care a căutat un LEGO dispărut de pe piaţă pentru ziua de naştere a lui Sam şi apoi a insistat ca eu să i-l dau; mama care îşi iubeşte copiii mai mult decât orice pe lume; care îl apără cu ferocitate pe Frankie, acuzând-o odată pe Mel că îl face să pară însuşi diavolul când a zis că s-a purtat prea brutal cu fiul ei, Connor, şi repezindu-se la ea cu o izbucnire de furie surprinzătoare; mama care este atât de mândră de Kit cel sportiv şi bonom.

Ştiu toate astea, la fel de profund, la fel de instinctiv cum ştiu că Nick n-o să-mi fie necredincios. Cu alte cuvinte, sunt sigură aproape sută la sută.

Şi totuşi, uite-mă aici, internându-i fiica pentru o fractură suspectă a craniului şi perturbată de comportamentul ei.

Chiar cred cu adevărat tot ce e mai rău despre Jess?

4
— LIZ —

Sâmbătă, 20 ianuarie 2018, ora 00.15

Betsey a fost internată şi acum e culcată într-un pat de lângă fereastră, cu laturile ridicate ca să nu cadă. Un prunc într-o cuşcă protectoare.

Jess a ieşit din salon ca să-l sune pe Ed. Însă fiica ei a plâns după ea: „Mam-mam”, singurele cuvinte pe care le-a rostit. Kath, asistenta care se ocupă de acest salon, îi administrează nişte ibuprofen lichid, iar medicamentul, şi poate că încurajarea ei blândă, îi uşurează suferinţa.

Trebuie să-mi sun şeful. O lovitură la cap la un bebeluş este ceva despre care specialistul meu ar vrea să ştie, chiar dacă o să mă urască pentru că îl trezesc ca să vorbim despre asta. La şaizeci şi doi de ani, Neil Cockerill s-a săturat de NHS; n-are niciun chef să vină la spital cu noaptea-n cap sau ca somnul să-i fie întrerupt de o doctoriţă în curs de specializare care ar trebui să stea pe picioarele ei. Se poate spune că atitudinea asta e destul de corectă: şi-a dăruit patruzeci de ani din viaţă acestei meserii; şi-a făcut plinul de politici departamentale, ca să nu mai vorbim de cerinţele birocratice ale unui guvern care ţine morţiş să ridice aşteptările dincolo de ceea ce poate susţine financiar. L-a obosit şi uzura asiduă produsă de îngrijirea unor copii bolnavi, uneori muribunzi. Înţeleg, şi aş putea să-i accept atitudinea neimplicată dacă l-aş considera coleg. Dar nu-l consider – şi sentimentul este reciproc: din păcate, nici el nu mă consideră.

L-am cunoscut pe Neil când aveam douăzeci şi cinci de ani şi eram medic de foarte puţin timp, de-abia de un an, şi îmi efectuam stagiul obligatoriu de şase luni la secţia de urgenţă a acestui spital. L-am auzit înainte să-i fiu prezentată: un bărbat înalt, cu aer aristocratic, cu părul des pieptănat pe spate (pe atunci se apropia de cincizeci de ani şi asta era

mândria sa), care zbiera la rezidentul său aflat în celălalt capăt al secţiei.

„Pe vremea mea, rezidenţii erau la cârmă – nu dădeau fuga la medicii specialişti cu orice prilej!”, a tunat el, în timp ce ieşea ca o furtună din sala de urgenţe pediatrice şi toţi părinţii din sala de aşteptare îşi lungeau gâtul să vadă cine e aşa de furios. „FDT!”, a adăugat. Justin, rezidentul care fusese făcut una cu pământul, se învineţise de jenă.

FDT? *Fă-ţi dracului treaba.*

Impresia nu mi s-a îmbunătăţit peste trei ani, când m-am întors la spital şi am lucrat în subordinea lui Neil. Am avut îndrăzneala să rămân însărcinată şi două luni din concediul meu de maternitate au coincis cu sfârşitul repartizării mele în subordinea lui. Trustul nu m-a înlocuit, ceea ce i-a dublat volumul de muncă în clinici şi în saloane, şi chiar şi când am revenit la lucru m-a considerat o persoană pe care nu te poţi baza şi care nu are spirit de echipă. N-a fost de ajutor nici faptul că Rosa a avut otită medie supurată când era micuţă, aşa că eram chemată tot timpul la grădiniţa spitalului, unde ea îşi petrecea fiecare zi de la 8 la 16.

Poate că Neil m-ar fi plăcut dacă ar fi fost mai îngăduitor, însă nu m-a înţeles. Nu eram ca asistentele care flirtau cu el sau îi făceau pe voie; şi nu eram ca el: un bărbat sigur pe sine dintr-o dinastie de medici, cu o sferă culturală vastă şi capacitatea de a conversa despre crichet şi vinuri de soi. Eram o tânără nesigură pe sine care se trăgea din clasa muncitoare, care i-a complicat viaţa şi i-a îngreunat munca devenind mamă.

Şi nu putea suferi asta. N-avea motive să fie înţelegător cu mine, pentru că n-a trăit niciodată lupta dintre serviciu şi calitatea de părinte. Soţia lui a renunţat la activitatea de asistentă când au avut primul fiu, aşa că n-a trebuit niciodată să păşească pe acea sârmă şi nici să-i ceară lui să facă compromisuri în carieră. „Vreau o nevastă”, îmi spun când îi văd cămaşa bine călcată; când pomeneşte de un concediu – ceva ce Rosie a

organizat în Italia, nu prea ştie unde, e domeniul ei, el nu face decât să plătească (astea fiind spuse cu chicotitul mulţumit de sine al unui bărbat care şi-a cumpărat acum treizeci de ani casa din vestul Londrei şi a plătit ipoteca). „Vreau o nevastă”, îmi zic atunci când, la sfârşitul unei ture lungi, ştiu că se întoarce la o masă proaspăt gătită. „Vreau o nevastă”, ori de câte ori faptul că sunt mamă, precum şi schimbul de tură ca să pot ajunge la o acţiune cu părinţii îl fac să-şi încreţească nasul, de parcă ar mirosi ceva otrăvitor. „Asta e viaţa adevărată, cu toate cerinţele ei supărătoare”, îmi vine să-i spun. Dar, desigur, n-o fac, pentru că nu vreau să fac valuri; am nevoie de o referinţă bună; şi am nevoie de un post de specialist, preferabil al lui, când va ajunge la vârsta de pensionare, peste câţiva ani.

Totuşi, mai mult ca orice, vreau să-l impresionez. N-a uitat niciodată o greşeală făcută chiar la început: genul de decizie proastă care te urmăreşte în această meserie. Doresc cu disperare să creadă că îmi fac bine treaba.

Însă acest apel – necesar pentru că nimeni nu vrea să-i dea unui prunc de zece luni o doză de radiaţii dacă nu este nevoie – nu-l va face să mă placă mai mult.

— Cockerill, mârâie când îmi iau în sfârşit inima-n dinţi şi formez numărul lui.

— Doctore Cockerill, spun cu vocea scăzută, foarte respectuos. Îmi pare rău că vă deranjez la această oră târzie.

— Acum e dimineaţă. Vocea îi e plină de ţepii iritării. E aproape douăsprezece şi jumătate. *Hristoase,* dormeam.

— Îmi pare foarte rău – îmi păstrez vocea joasă şi calmă –, dar voiam sfatul dumneavoastră. Am internat o fetiţă de unsprezece luni cu o lovitură şi presupusă fractură în zona occipitală, aşa că m-am gândit că ar trebui s-o scanăm să vedem ce este acolo.

— Mmm.

Irascibilitatea lui zumzăie pe fir. Întreabă dacă este vreun semn de fractură deschisă la baza craniului – ochi învineţiţi, sângerare din nas şi urechi – sau a unei scurgeri de fluid spinal, şi discutăm evaluarea pe Scala de Comă Glasgow, o evaluare neurologică a măsurii în care este conştientă.

— Mai este ceva care ar trebui să ne îngrijoreze?

O pauză, plină de iritare şi îmi imaginez genunchii lui săltând, aşa cum face atunci când este enervat într-o şedinţă în secţie: energia îi pulsează prin picioare.

— A vomitat, zic. Mama spune că doar o dată.

— Şi a povestit cum s-a întâmplat?

— N-a văzut – era întoarsă cu spatele –, însă copila umbla de-a buşilea şi fie a alunecat, fie a căzut după ce s-a tras în sus ţinându-se de muchia frigiderului.

— Ar trebui să fie o cădere zdravănă de la acea mică înălţime ca să producă o fractură craniană cu… ce, un pic de moliciune?

— Da.

Trebuie să fiu sinceră.

— Mai este ceva. Mama n-a observat trauma şi nici n-a pomenit de căzătură până ce i-am arătat-o eu.

Cuvintele ies iute din mine, ca şi cum ar suna mai puţin acuzator dacă sunt spuse repede.

— Şi ai sunat la serviciile sociale?

— Nu, n-am sunat. Încă nu.

— Nu crezi că este o problemă legată de siguranţa copilului?

— Nu. O cunosc pe mamă. Nu-ţi face griji: n-o să tratez bebeluşul după ce ajungi aici, iar Ronan a fost de faţă tot timpul, dar ea e o mamă bună. Pur şi simplu, nu-mi pot imagina că şi-ar vătăma copilul.

Neîncrederea lui reiese limpede din tăcerea prea lungă.

— Şi a venit imediat?

— Nu. S-a întâmplat în jurul orei patru… A venit un pic după zece.

Altă pauză, plină de suspiciune.

— Nu-mi place cum sună asta, Elizabeth.

Nimeni nu-mi zice Elizabeth, în afară de Neil când este supărat.

— Nu-mi place deloc cum sună. O întârziere de şase ore până să aducă la spital copilul; mama n-a observat o vătămare a capului; un mecanism – căderea din mersul de-a buşilea – care nu se prea potriveşte cu vătămarea şi o fractură craniană occipitală? Îţi dai seama ce ar putea să indice?

Nu spun nimic. Sigur că ştiu foarte bine, fir-ar să fie, ce indică asta.

O fractură în partea din spate a capului corespunde trântirii violente a copilului pe masa de înfăşat.

— Ar trebui să fie scanată şi preiau eu cazul la ora opt.

Imaginile de la radiologie sunt gata în scurt timp după ce Betsey este dusă la scanare.

Par să fie fără echivoc. O fractură craniană înfundată în zona occipitală, un pic de contuzie şi un hematom subdural: sânge acumulat în interiorul craniului care apasă, comprimând creierul.

Îmi doream atât de mult să nu fie aşa. Să nu existe fractură şi contuzia să fie superficială. Betsey să fie externată cât mai repede posibil şi nici ea, nici Jess să nu trebuiască să treacă prin toate astea.

Însă acum, această scanare, vizualizată printr-o serie de filtre din calculator, confirmă existenţa unei răni craniene şi face ca situaţia să fie mult mai gravă. Dau înapoi la filtrul pentru oase. Indiscutabil: un caz de manual. În loc de linia albă a craniului frumoasă, arcuită, sunt două fisuri negre şi o semilună albă, un fragment de os care a alunecat din craniu ca o piesă de puzzle scoasă de la locul ei.

Schimb filtrele până la cel care îmi permite să evaluez vătămarea ţesutului moale şi arată dacă este hemoragie înăuntru sau în afara creierului. Fisurile albe devin neclare în vreme ce evaluez porţiunile

cenuşii. Din nou, este incontestabil: o bulă ovală cenuşie, cu diametrul de un centimetru, împinge dincolo de suprafaţa creierului. Îi telefonez radiologului de serviciu ca să verific dacă nu mi-a scăpat ceva şi el îşi citeşte raportul în vreme ce evaluăm împreună scanarea. Nu există o explicaţie nevinovată. E aşa cum sugerează imaginea.

Mi se face foarte frig şi în acelaşi timp devin conştientă că trebuie să rămân calmă şi cu atitudine profesională: să nu las emoţiile provocate de acest lucru să mă abată. Avem această scanare care arată fără echivoc o fractură craniană şi avem comportamentul ciudat, evaziv, al lui Jess, dar asta nu înseamnă că trebuie să gândim despre ea ce e mai rău, nu-i aşa?

Pentru că cele mai multe dintre fracturile craniene sunt provocate de accidente şi, cu toate că bănuiesc că Jess minte, trebuie să existe un motiv pentru care o face şi o explicaţie nevinovată pentru toate astea. Însă nu există decât un mic interval de timp în care pot să ajut, înainte ca Neil să apară şi Betsey să devină pacienta lui.

Dacă există ceva ce are să-mi spună Jess, trebuie s-o facă acum.

Jess aşteaptă şezând în separeul lui Betsey şi îşi îndreaptă spatele când mă îndrept spre ea. A plâns. Un grăunte de rimel e lipit de genele de jos.

— E totul în ordine?

— Scanarea a arătat ceea ce credeam: că Betsey are o fractură craniană. Nu este o vătămare pe termen lung, însă, evident, e îngrijorătoare.

— Of, Dumnezeule, şopteşte ea. Of, Dumnezeule, of, *Dumnezeule.*

Se încovoaie ca şi cum i-ar veni să vomite. Vertebrele din partea de sus a spatelui ei alcătuiesc un şirag de umflături mici, gingaşe. Aş vrea s-o ţin în braţe, aşa cum m-a ţinut ea în acele prime luni cumplite ale maternităţii, când nu mă descurcam cu faptul că Rosa nu dormea. În loc de asta, mă

ghemuiesc lângă ea, aşa cum ar face cu copiii săi, şi o privesc drept în faţă.

— Jess, zic. Uite. Nu există vreun fel uşor de a o spune, dar când un copil se alege cu o rană la cap ca asta apar semne de întrebare, şi trebuie să ne gândim dacă a fost sau nu un accident sau s-ar fi putut întâmpla în alt fel.

— Nu înţeleg.

Se uită la mine fără nicio expresie.

— Cert este că e neobişnuit ca o astfel de vătămare să fie produsă prin acest mecanism, continui eu, revenind, în stinghereala mea, la argoul medical.

— Acest mecanism?

— Scuze. Este neobişnuit ca această vătămare să fie provocată în acest fel. Eşti sigură că nu s-a mai întâmplat nimic altceva? Că n-a fost nimic diferit de felul în care ai povestit tu? Ştiu că e greu să te gândeşti la asta, dar ar fi putut cineva să-i facă rău lui Betsey?

Mă opresc şi ea pare uluită că aş putea sugera asta.

O ating pe antebraţ şi mai încerc o ultimă oară:

— Sau mai este ceva ce ai vrea să-mi spui?

Şi asta e şansa ei să-şi deschidă inima. Să spună: „Uite – n-am vrut s-o spun, dar se târa în sus pe scări şi a căzut când nu o supravegheam, când nu eram concentrată, când eram distrasă de cearta dintre băieţi”. Sau, simplu: „Vai, Liz, mi-e aşa de jenă, dar s-a rostogolit din pat”.

Şi atunci aş încuraja-o, aş spune: „Nu-ţi face griji, ştiu că n-ar trebui s-o scapi din ochi nicio clipă la vârsta asta, dar ştim cu toţii că se produc accidente. Ştim că nu-i decât un accident. Dar poate că ăsta este un semnal de trezire, amintirea faptului că se poate întâmpla, chiar şi unei mame care are deja trei copii.”

Însă ea nu spune nimic din toate astea. Doar se uită la mine, cu gura mare, senzuală, strânsă într-o linie, cu hipersensibilitatea înlocuită de o ciudată

lipsă de expresie, ca şi cum emoţiile sale obişnuite ar fi fost blocate.

Se joacă cu inelele, răsucindu-le mereu pe al treilea deget al mâinii drepte, şi îmi dau seama că lipsa ei de expresie este, în realitate, o expresie a negării, motivată de spaimă. E aceeaşi expresie pe care a avut-o când am încercat să ridic problema hiperactivităţii lui Frankie şi dacă nu cumva ar trebui să fie evaluat pentru un posibil diagnostic de sindrom ADHD. O privire care spune că n-are nici cea mai mică intenţie să accepte ceea ce spun eu.

Gura îi tresare.

— Nu, nu este, zice.

5
— LIZ —

Sâmbătă, 20 ianuarie 2018, ora 08.30

Neil e pus pe harţă.

Îmi dau seama după felul în care intră în camera în care ţinem şedinţa de predare a turei: plin de energie ţepoasă şi cu mişcări iuţi.

— Aşadar, Betsey Curtis, zice, lăsându-se să cadă pe scaunul lui.

Fousia, rezidenta care preia tura mea, şi Rupert, cel mai tânăr membru al echipei, mă privesc întrebător şi le spun istoricul lui Betsey, prezentând amănunţit rezultatele scanării, discuţia mea cu radiologul şi conversaţia cu Jess.

— Şi ai sunat la serviciile sociale? zice Neil, pe un ton lejer, ca şi cum verifică asta în treacăt, pentru că, desigur, am făcut-o.

— Ăăă, nu. N-am sunat.

— N-ai sunat?

Înalţă o sprânceană. Are sprâncene deosebit de stufoase, semănând cu „coarnele” unei specii de bufniţe, şi, dacă asta ar putea să te ducă cu gândul la un bunic, ele îl fac doar să pară mai teribil ca oricând.

— Voiam să mai discutăm asta. Încă nu sunt convinsă că există aici o problemă legată de siguranţa copilului.

Se lasă pe spătar şi rostogoleşte între degete stiloul Cross. Cei mai mulţi dintre noi folosim pixuri: Neil are stiloul acesta negru lucios cu care se joacă ori de câte ori cugetă sau e iritat, cele două dispoziţii obişnuite în care se află. Acum îl tot învârte. E în acelaşi timp enervant şi hipnotizant.

— Aşadar, hai să înţelegem bine…

Vocea lui e plină de sarcasm.

— Mama întârzie aducerea bebeluşului; afirmă că *nu a văzut* vătămarea de la spatele capului; explicaţia ei pentru felul în care s-a produs nu se

potriveşte – şi totuşi, tu crezi că nu e o problemă legată de siguranţa copilului?

Prezentată aşa, judecata mea pare strâmbă. Însă hotărârea lui Neil de a crede despre Jess ce este mai rău mă face să vreau să-i iau apărarea. Medicina este o ştiinţă, dar este şi o artă: una în care judecata personală şi intuiţia joacă un rol în stabilirea felului în care acţionezi. Şi o cunosc pe Jess de un deceniu. Cu siguranţă aş fi avut o bănuială dacă aş fi crezut că îşi poate vătăma copilul?

— Sper că nu-ţi laşi sentimentele faţă de prietena ta să stea în calea responsabilităţilor profesionale.

— Nu, sigur că nu.

Şi totuşi, exact asta fac.

— Trebuie să spun că sunt preocupat de judecata ta în acest caz, zice medicul specialist.

Tace un pic.

— Nu este prima dată, nu-i aşa?

În clipa aceea cred că s-ar putea să-l urăsc de-a binelea. Faptul că îmi face asta în faţa colegilor este umilitor. Rupert ricanează – râsul nervos al unui nou-venit care încearcă să se dea bine pe lângă şef – şi chiar şi Fousia pare stingherită. Îmi aruncă o privire plină de simpatie, la care nu răspund, de teamă să nu par slabă în faţa lui Neil.

— N-am făcut niciodată o greşeală de judecată legată de siguranţă, izbutesc să spun.

— Nu legată de siguranţă, recunoaşte el. Dar niciunul dintre noi nu este infailibil. Cu toţii facem greşeli şi judecata ta s-a mai dovedit greşită.

Şi iat-o. Acea greşeală pe care am făcut-o când eram medic de foarte puţin timp, în acea primă repartizare la urgenţă, la doar douăsprezece luni de la terminarea facultăţii. O greşeală posibil fatală, pe care el o poate folosi ca argument şi de care se dovedeşte chiar şi acum că este greu să scap.

Erupţia provocată de meningită este greu de observat pe pielea mai închisă la culoare şi n-am văzut-o la Kyle Jenkins, în vârstă de optsprezece luni, diagnosticând eronat semnele de pe tălpile şi palmele lui ca o viroză banală: infecţie enterovirală.

Cu FDT al lui Neil încă proaspăt în minte, n-am vrut să-l deranjez şi eram pe cale să-l trimit pe Kyle acasă, când Kate, una dintre asistentele principale de la pediatrie, a recunoscut erupţia şi l-a chemat ea însăşi pe Neil. Să fii salvat de o asistentă e un lucru pe care lumea îl ţine minte. O pată neagră de neşters. Dar eu am fost, pur şi simplu, uşurată când Kate mi-a descoperit greşeala la timp. Şi am învăţat să nu mai pun *niciodată* teama mea de a fi umilită mai presus de grija faţă de pacient.

— Recunosc că atunci am făcut o greşeală cumplită, dar cred că judecata mea a fost solidă de atunci încoace.

El înalţă una dintre acele sprâncene care te intimidează şi se uită la ceilalţi, ca şi cum ar vrea să-i sprijine argumentul. Rupert zâmbeşte afectat; Fousia îşi ţine ochii aţintiţi în poală.

— Dacă nu eşti abătută din cale de loialitatea personală, nu pricep în ruptul capului de ce nu crezi că treaba asta merită să fie cercetată. Aş spune că este *neglijenţă* să n-o facem. Să nu uităm de cine trebuie să ne îngrijim. Dacă raportăm asta nu înseamnă că am crede că cineva i-a spart capul copilului. Nu spunem decât că credem că este ceva ce trebuie să fie cercetat.

Şi are dreptate; oricât aş urî să recunosc asta, sigur că are dreptate. Dacă dăm acel telefon nu înseamnă că o acuzăm pe Jess – numai că steguleţele roşii flutură aprig. Şi, în adâncul meu, nu pot fi sigură sută la sută că nimeni n-a vătămat acest copil. Nu-mi pot imagina că a fost Jess sau Ed – însă părinţii fac lucruri groaznice într-un moment de iritare, după cum ştiu de la propria mamă. Este cu totul de neconceput că s-a întâmplat aici ceva asemănător?

Mă frec la ochi. Mintea mi se clatină de oboseală, cele patru ture de noapte consecutive mă apasă, aşa încât creierul îmi pare înnămolit.

— Bine, zic, înghiţind un nod care pare manifestarea fizică a trădării mele.

Ştiu că, dacă n-o fac, Neil oricum o să dea acel telefon la serviciile sociale. Însă, în jocul lui de putere nu cine ştie cât de subtil, îşi doreşte consens. Este o decizie care va avea un impact dramatic asupra acestei familii. Dacă punem cu toţii umărul la răspundere, va părea un pic mai uşor.

— Bine, repet, uitându-mă la Neil şi urându-mă pentru că fac asta. O să sun.

6
— JESS —

Sâmbătă, 20 ianuarie 2018, ora 09.00

— Vrei un pic de ceai, dragă?

O infirmieră care împinge un cărucior cu o oală de metal imensă zăboveşte în preajma lui Jess.

— Pâine prăjită?

Face semn spre bucăţi de pâine albă, uscată, ca de carton, şi pacheţele de margarină şi Marmite[6].

— Ceai, mulţumesc.

Jess ia o ceaşcă de culoare cafenie şi o pune lângă patul lui Betsey.

Ceaiul şi pâinea prăjită sunt liniştitor de obişnuite în această lume în care nimic nu pare normal. Sârmele şi butoanele, sau restul echipamentului spitalicesc: buteliile de oxigen şi perfuziile. Şi nici copiii. În spital ar trebui să fie oamenii foarte bătrâni, sau gravidele, sau, uneori, aşa cum ştie ea, lăuzele. Nu copiii. Asta răstoarnă ordinea firească a lucrurilor.

Urăşte spitalele. Ăsta a fost în parte motivul pentru care s-a împotrivit s-o aducă pe Betsey. Duhoarea, instituţionalismul, nesiguranţa, cunoaşterea faptului că acest loc răsfrânge boala – şi simte bacteriile şi virusurile cum se înmulţesc de o mie de ori pe secundă, înmugurind prin aer. Când l-a sunat pe Ed a trebuit să se oprească la toate punctele de dezinfectare ca să-şi dea cu gel antibacterian printre degete. Un bătrân era prăbuşit pe un scaun de plastic de lângă o pompă, învăluit în duhoare dulceagă de urină, şi ea şi-a imaginat cum microbii lui urcă spre ea. Şi asta nu era decât o parte a problemei. Ştie că dincolo de uşile batante, în lumea necunoscută a sălilor de operaţie, este anarhie: ţâşneşte sânge, inimi se opresc, intestine şi stomacuri se golesc într-un haos de fluide corporale. Atât de diferit de toate lucrurile după care tânjeşte ea.

Bagă mâna în geantă să-şi mai dea cu gel; usturimea e bine-venită. Această teamă acută de spitale a început în urmă cu zece ani, când l-a născut pe Kit. „Ia cu tine şerveţele Dettol”, a sfătuit-o Liz, însă, neştiind nimic despre şocul şi înfiorarea naşterii, despre absoluta mizerie sângeroasă a ei, nu crezuse că este nevoie. Spitalul era dintre cele mai bune: sclipitor, modern, cu o curte interioară şi două lanţuri de cafenele; şi fiul unui prim-ministru printre cei născuţi de curând. Nu fusese pregătită să vadă sângele altei femei pe podeaua duşului. Nepregătită, de asemenea, pentru sunetele altor femei aflate spre sfârşitul travaliului: zgomote guturale, animalice, despre care nu fusese avertizată la acele cursuri prenatale. Crezuse că o să nască la lumina unor lumânări cu miros de lavandă şi pe fondul tempoului lent al Concertului pentru două viori al lui Bach, cu corzile înălţând-o spre culmea naşterii. Cât de incredibil de naivă!

În cele din urmă, Kit a fost o naştere ca la carte: potrivită pentru copilul ei cel mare blând, nepretenţios. Aşa că a insistat să-l nască pe Frankie acasă. A fost o naştere ideală. A avut lumină blândă, muzică, iar Ed, care se împotrivise din răsputeri naşterii acasă, a fost atât de mândru, de încurajator, în vreme ce pruncul mic, suplu – cu totul altfel decât fratele lui paşnic, de trei kile – a alunecat afară din ea. A simţit… ei bine, a simţit că de data asta a nimerit-o.

Voia s-o nască şi pe Betsey acasă. Însă lucrurile au luat-o razna: pruncul era mai mare decât se aşteptaseră, Jess a intrat în panică, a fost dusă cu ambulanţa la St Joseph’s, capul copilului s-a înţepenit şi a trebuit să i se facă o tăietură şi să fie folosit forcepsul; a fost brutal – sau aşa a părut în acel moment. Apoi lucrurile s-au înrăutăţit. În încăpere au năvălit alţii, o urgenţă când şi-au dat seama că umerii sunt înţepeniţi. Concentrarea pe chipul rezidentului, în timp ce scormonea prin ea atât de agresiv, încât s-a simţit violată. Durerea. Durerea pură, arzătoare.

Au avut între trei şi cinci minute ca s-o scoată pe Betsey, după cum a aflat mai târziu. E un lucru pe care nu-l poate uita. Alte aspecte pe care nu şi le poate aminti şi a trebuit să-i fie spuse după aceea: faptul că ai o hemoragie gravă tinde să-ţi abată atenţia, să-ţi împâclească mintea. Nu ştie decât că, de îndată ce a putut să fie externată, după o transfuzie masivă, n-a ştiut cum să plece mai repede de acolo.

Şi acum e iar aici. În acest salon plin de aer stătut şi de copii adormiţi. Şezând lângă copilaşul ei, de lângă care nu îndrăzneşte să plece, ca nu cumva să i se agraveze starea. E dezorientată şi sleită de puteri, simte în gură un gust metalic şi furnicături prin pulpe. Îşi îndoaie cu prudenţă gleznele şi se apasă pe ele, ca să alunge crampele.

Un bărbat înalt, cu părul cărunt, vine cu paşi grei prin salon spre ea.

— Sunt doctorul Neil Cockerill, specialist pediatru, zice şi îi întinde mâna.

Ea se ridică şi dă mâna cu el, stingherită.

— Preiau cazul lui Betsey, deoarece, din câte am înţeles, sunteţi prietenă cu doctorul Tranchard.

Ea încuviinţează din cap. Liz s-a îndepărtat de ea în ultimele ore. Asistentele au fost cele care trezit-o pe Betsey după fiecare oră, iar Jess nu-i proastă. O fi prietena sa ocupată – fiind la serviciu – dar, totuşi, n-ar putea spune că părea deosebit de călduroasă.

— Aşa cum sunt sigur că vă daţi seama, nu este o practică bună să-i tratăm pe pacienţii pe care îi cunoaştem.

Doctorul Cockerill vorbeşte în continuare.

— Vom proceda la scanarea lui Betsey, pentru a vedea dacă există hemoragie retiniană, şi la o posibilă examinare a scheletului. Toate acestea sunt teste standard într-o astfel de situaţie.

Bărbatul zâmbeşte şi sprâncenele i se unesc.

— Deci, e totul în ordine?

Ea încuviinţează. Îi cere consimţământul sau doar verifică dacă a înţeles? Vorbele lui se înceţoşează,

terminologia medicală şi expresiile presupus familiare care le unesc sunt toate fără sens. Faptul că Betsey e aici şi acest torent de informaţii par ireale.

Următoarea lui întrebare n-are absolut niciun sens.

— Scuze, zice ea, şi simte furnicături pe pielea capului din cauza neliniştii. Nu v-am urmărit prea bine. Vreţi, vă rog, să repetaţi?

— Trebuie să întreb dacă familia dumneavoastră a avut vreodată de-a face cu serviciile sociale.

E luată prin surprindere; simte o apăsare în piept; are mintea împâclită, ca şi cum ar fi doborât-o un val uriaş şi tot ce aude este năvala apei.

— Nu. Nu, sigur că nu, izbuteşte să zică, în cele din urmă.

El îi aruncă un zâmbet scurt, profesional, ca şi cum n-ar crede-o.

— Betsey are o fractură a craniului şi ne preocupă felul în care s-a putut întâmpla asta, zice.

Ea nu reacţionează.

Când el continuă, tonul este blând, vorbele rare.

— Îmi pare rău, doamnă Curtis, dar trebuie să avem în vedere posibilitatea ca cineva s-o fi vătămat pe fetiţa dumneavoastră.

Cumva, pricepe că va trebui să discute cu un agent de poliţie.

— Este practica standard atunci când cercetăm astfel de cazuri. Ei trebuie să verifice ce s-a întâmplat, zice doctorul Cockerill.

El sau Liz trebuie să fi luat legătura cu poliţia, deoarece la ora zece au apărut doi poliţişti.

Sunt detectivi. Un bărbat şi o femeie. Niciunul nu pare ameninţător. Sunt aproape banali. Şi totuşi, vederea lor, cu autoritatea lor inerentă şi intenţia lor de a o ancheta până ce ajung la miezul problemei, o face să se prăbuşească la fel ca o marionetă căreia i s-au tăiat brusc sforile, şi se pomeneşte căutând pe bâjbâite un scaun.

— Jess? Pot să-ţi spun aşa? Jess? Eşti bine?

Poliţista o ajută să se aşeze pe scaun, privind-o cu mare atenţie. Cumva, prin ceaţa neliniştii, face semn cu capul că da.

— Sunt detectivul Cat Rustin şi el este colegul meu, detectivul Steve Farron.

Poliţista tace un pic.

— Trebuie să-ţi punem nişte întrebări despre ceea ce s-a întâmplat ieri după-amiază cu Betsey. E în ordine?

Jess încuviinţează iar din cap, apoi începe să tremure când o duc într-o încăpere de alături. O voce intonează în capul ei, ca un copil care încearcă cu disperare să atragă atenţia – *eşti o mamă rea, rea* şi încearcă s-o înlăture.

— Am pe piept o cameră de luat vederi, zice detectivul Rustin.

Are părul cu cărare dreaptă pe mijloc şi lung până la umeri; nu este machiată; arată competentă, băgăcioasă.

— Va înregistra interogatoriul, ca să nu existe neînţelegeri în privinţa celor întâmplate dacă va fi nevoie să ne referim la asta.

Dacă ai vreodată nevoie să te referi la asta ca probă – iată ceea ce vrea să spună.

Colegul ei, detectivul Farron, îşi drege glasul. E înalt şi suplu, cu părul de culoarea ceaiului Earl Grey slab şi nasul împroşcat cu pistrui, şi o întreabă dacă vrea un pahar cu apă. Are vocea blândă, cu „r” pronunţat ca în West Country, şi când îi pune în faţă paharul de plastic pare politicos într-un fel discret. Poate că se va purta mai blând cu ea, îşi zice.

— Haide să ne întoarcem la început, când Betsey s-a lovit, începe detectivul Rustin, şi Jess încearcă să-şi repună gândurile în ordine, să-şi aducă aminte povestea.

— Făceam un *smoothie.* Ea umbla de-a buşilea pe acolo. Trebuie să fi alunecat, sau poate că a încercat să se ridice ţinându-se de frigider şi a căzut…

Asta e ce i-a spus lui Liz? Oboseala îi încetineşte gândurile, însă detectivul Rustin se uită la ea şi privirea directă o sileşte să se concentreze.

— Îmi pare rău. Eram cu spatele, aşa că nu pot spune exact.

— Unde era ea când ai găsit-o: în ce poziţie?

— Ăăă…

— Nu vă grăbiţi, intervine detectivul Farron.

— Cred că se ridica pe mâini… de aici impresia mea că mergea de-a buşilea şi a alunecat în faţă.

Detectivul Rustin nu-şi clinteşte privirea.

— Şi totuşi fractura craniană e la spate.

Aerul e încărcat de bănuială. Jess îi simte gustul: de pământ, de fier. I se face pielea de găină, firişoarele de pe braţe i se zbârlesc.

— Eu… da… Aveţi dreptate. Am confundat cu data când a alunecat în faţă, în ziua dinainte. Era pe spate.

Lovitura e la *spatele* capului lui Betsey. Ştie asta. Nu trebuie să uite.

— Şi ce te-a făcut să te răsuceşti ca să te uiţi la ea?

— Păi, a fost o bufnitură şi ea a izbucnit în plâns. *Eram* în aceeaşi încăpere cu ea: mă întorsesem cu spatele pentru un minut, când găteam. Am luat-o imediat în braţe…

„Niciodată să nu exagerezi cu explicaţiile”, i-a spus odată Ed, după ce a fost oprită pentru depăşirea vitezei şi a încasat trei puncte de penalizare. Şi totuşi, nu se poate stăpâni. Explicaţia ei se revarsă, aruncând îndoială asupra celor spuse înainte.

Detectivul Rustin se lasă pe spătarul scaunului şi ea simte valurile de neîncredere care se rostogolesc din ea: la început cu blândeţe, dar crescând în intensitate.

— Aşadar, ştim că s-a lovit în partea din *spate* a capului.

— Da.

— Şi totuşi, n-ai pomenit asta când ai venit la urgenţă şi ai vorbit cu primul medic, doctorul O’Neill, nici când ai vorbit cu doctorul Tranchard?

— Nu.

— De ce?

— Cred… Cred că n-am crezut că e important. N-am crezut că are vreo *legătură.*

Cântăreşte fiecare cuvânt ca pe ingredientele unei reţete care trebuie să iasă bine.

O pauză. Detectivul Rustin aruncă o privire în jos, apoi se uită direct la ea, cu ochii de un cenuşiu şters, ca al ceaiului slab.

— Şi n-ai observat că partea din spate a capului era moale… că se simţea ceva… cred că doctorul Tranchard a descris asta ca spongios sau moale?

— Nu, n-am observat, zice ea.

Alte câteva secunde de tăcere, în vreme ce detectivul Rustin o cântăreşte din priviri, iar roşeaţa urcă pe gâtul lui Jess.

— Probabil ai sprijinit capul lui Betsey când ai aşezat-o pe scaunul din maşină, sau ai ţinut-o în braţe în spital?

— Da.

— Nici atunci n-ai observat moliciunea?

— Nu, n-am observat.

Vocea ei se avântă şi se poticneşte, şi ştie că sună ciudat.

— Mă grăbeam să ajung aici.

— Te grăbeai să ajungi aici, şi totuşi ai lăsat să treacă şase ore, cred, până să o aduci?

— Da.

O pauză, în care detectivul Rustin nu-şi clinteşte privirea.

— Mi se pare că ai spus mai devreme că se poate ca Betsey să se fi agăţat de frigider ca să se tragă în sus şi apoi să fi căzut?

— Da.

— Dar n-ai văzut-o nici făcând asta?

— Nu.

Pauză.

— Şi atunci de ce ai spus-o?

— Păi, doar…

Tonul detectivului Rustin a trecut de la întrebător la provocator, şi Jess îşi aude tremurul din voce.

— Eu doar… Presupun că era o posibilitate. În ultima vreme începuse să se tragă în sus adesea, şi m-am gândit că, dacă a făcut asta, ar putea să se explice bufnitura. Dacă a fost din picioare, a căzut mai tare. Asta se întâmplă de obicei, pentru că e mai mult până jos.

— Aşadar, asta s-a mai întâmplat?

Jess scoate un hohot de râs scurt, dur şi în falset. Sună nebuneşte chiar şi în urechile sale.

— Păi, da. Vreau să zic, sigur că s-a mai întâmplat. Toţi bebeluşii cad când se trag în sus sau umblă de-a buşilea.

Se sileşte să zâmbească.

— Am trei copii şi toţi cad, *chiar* alunecă şi se lovesc. Sunt mai rezistenţi decât s-ar crede.

Detectivul Rustin zâmbeşte încurajator. Poate că acum sunt mulţumiţi. Dar nu, întrebările continuă să vină, şi cu fiecare creşte dispreţul detectivilor. „O mamă care nu-şi supraveghează copilul. Care nici măcar nu-i în stare să povestească exact cum l-a găsit. Gândeşte-te, pentru numele lui Dumnezeu, gândeşte-te!”

— Vă rog, apelează ea la detectivul Farron şi, brusc, o copleşeşte o nouă spaimă.

N-are habar ce se întâmplă cu Betsey sau dacă rana i s-a agravat.

— Vă rog. Pot să aflu ce se întâmplă cu copilul meu? Vreau doar să văd cum se simte…

Chipul tânăr al detectivului Farron se îmblânzeşte. Poate că a fost o viclenie să spună asta, cu toate că cererea a fost instinctivă.

Însă detectivul Rustin nu se grăbeşte deloc. N-o place pe Jess: asta e destul de evident, şi pare că savurează această putere pe care o are asupra ei.

— Într-un minut. Trebuie doar să mai lămurim vreo două lucruri.

7
— ED —

Sâmbătă, 20 ianuarie 2018, ora 15.00

Poliţiştii se mişcă rapid şi eficient, bucătăria nu mai este miezul casei lui Ed, ci o zonă care trebuie să fie fotografiată. Înghite în sec, amintindu-şi de un film recent de la televizor. Se poartă ca şi cum ar fi scena unei crime.

Jess s-a dus la culcare. El a insistat să o facă. I-a spus foarte ferm că nu-i este de ajutor lui sau copiilor dacă mai continuă să se uite la detectivi cu atâta spaimă, cu dorinţa disperată de a scăpa de ei zugrăvită pe faţă.

N-a adăugat că riscă să se autoincrimineze. Dar a simţit asta acut. În ultima vreme, a fost imprevizibilă. Excesiv de emotivă. Din ce în ce mai înclinată să se supere din cel mai mic lucru. Lui nu-i dăduse prin cap decât de foarte puţin timp că ea nu reuşea să facă faţă.

Se întoarce cu spatele la criminalistul care cercetează scena. Nu poate să-l urmărească: se simte expus, ca şi cum şi el, şi detectivul l-ar privi cu suspiciune. Toate astea ar fi putut să fie prevenite dacă ar fi dus-o el însuşi pe Betsey la spital. Interesul poliţiei trebuie să fi fost stârnit de o nepotrivire, o eroare în explicaţia lui Jess, în vreme ce el ar fi eliminat orice confuzie şi ar fi împiedicat lucrurile să evolueze până aici. Ei nu i-a plăcut niciodată să dea explicaţii. Poate că n-a explicat destul de limpede, n-a înţeles amploarea a ceea ce se petrecea?

Îndrăzneşte să-i arunce o privire criminalistului care cercetează scena, conştient că orice reacţie ar putea fi observată, apoi îşi umple un pahar cu apă, primind cu bucurie lichidul rece în contact cu buzele uscate. Ar fi trebuit să meargă el. *El a* fost cel care a observat suferinţa lui Betsey. Felul în care s-a îndepărtat de el, răsucindu-şi gâtul, tresărind la

atingerea lui; faptul că a plâns când l-a văzut – pentru că de obicei era atât de veselă, cel puţin cu el, un motiv de dispută cu Jess. Şi apoi a fost voma, al cărei miros, îşi dă seama acum, a fost în parte ceea ce l-a atras în camera bebeluşului.

I se face rău amintindu-şi. Nu şi-a mai găsit niciodată aşa unul dintre copii. O dâră de vomă izvorând din gura ei şi băltind pe saltea; ochii ei sclipind de lacrimi. Slavă Domnului că s-a dus să vadă ce face! În mod normal, n-ar fi făcut-o după o seară petrecută în oraş şi, cu toate că a ajuns acasă la zece, păruse un chef zdravăn – câteva beri date pe gât rapid la sfârşitul unei săptămâni epuizante, în dorinţa de a amâna să dea ochii cu Jess, şi poate în încercarea de a se amăgi că nu este doar părinte şi cel care pune pâinea pe masă; de a se preface că este încă tânăr la patruzeci de ani.

Era treaba lui Jess să se ocupe de copii, dar ea era în pat, cine ştie de ce, şi el a auzit-o pe Betsey plângând. Un vaier, din când în când, mai degrabă behăitul unui mieluţ. Nu se dădea în vânt după bebeluşi. Preferaţii lui erau de departe copiii atunci când se mişcau aşa cum trebuie şi puteai da într-o minge împreună cu ei – Kit era la vârsta perfectă; chiar şi Frankie, care era tare dificil, avea momentele lui. Totuşi, această atragere insistentă a atenţiei a făcut să i se înmoaie inima. „Oamenii sunt isteţi”, şi-a zis în timp ce deschidea uşa camerei bebeluşului, care era închisă, cine ştie de ce. Acest ţipăt avea exact tonul şi timbrul necesare ca să asigure supravieţuirea unui bebeluş.

— Ce e, Bets?

S-a strecurat în camera ei, mai puţin sigur pe picioare decât de obicei, şi s-a uitat în pătuţ, aşteptându-se la oprirea plânsului şi la un zâmbet care să dezvelească gingiile ştirbe. Însă ea nu a reacţionat ca de obicei, şi în loc de asta, ochii ei mari şi albaştri s-au umplut de lacrimi. Buza de jos a tremurat şi a izbucnit într-un ţipăt – mai puţin hotărât acum, când îi atrăsese atenţia, dar tot plin de suferinţă. El a ridicat-o iute în braţe, când l-a izbit

sursa mirosului şi şi-a dat seama, în cele din urmă, de motivul suferinţei ei.

N-a dus-o el la spital pentru că era clar că nu este treaz şi ştia că duhnea a alcool. Dar şi pentru că, la un anumit nivel, a presupus că Betsey vrea să fie cu mama ei. Copiii erau în foarte mare parte domeniul lui Jess. Acesta era un dezavantaj când aveai un copil la patruzeci şi doi de ani: un bebeluş pe care îl cunoştea prea puţin; pe care nici măcar nu-l îmbăiase vreodată, pentru numele lui Dumnezeu! În vreme ce cariera sa devenea tot mai solicitantă, iar familia funcţiona din ce în ce mai mult pe liniile tradiţionale ale sexului. Treaba lui era să aducă banii; a lui Jess erau copiii şi casa.

Însă acum s-a întâmplat asta. Un criminalist fotografiază colţul frigiderului, căutând orice semn că un bebeluş s-a lovit de el, şi înregistrează starea podelei: neobişnuit de lucioasă, ca şi cum ar fi fost curăţată cu un soi de spray alunecos. Va trebui să fie interogat, a spus detectivul Rustin, poliţista seacă, nezâmbitoare: ea şi detectivul Farron vor face asta; vor înregistra şi pe video, descoperă el mai târziu, şi apoi vor cere o declaraţie scrisă a martorului. Apoi va trebui ca ea şi o asistentă socială, o anume Lucy Stone, să vorbească cu Frankie şi Kit.

Îşi freacă faţa, ca pentru a înlătura încordarea din ultimele douăsprezece ore. O durere de cap îi zvâcneşte în tâmple şi îşi dă seama că simte lipsa somnului: cel mult trei ore, un lucru cu care se poate descurca dacă munca i-o cere, dar aici nu există un termen de predare, nicio impresie că s-a terminat şi că în cele din urmă va putea să se destindă. Trebuie să-şi vină în fire. Neliniştea asta sâcâitoare nu e ceva de care el – de obicei atât de calm, de ordonat şi controlat – să mai fi avut parte. Dar, ce-i drept, nici n-a mai avut în casă poliţişti.

Tot ce-şi doreşte este să meargă să o vadă pe Betsey. Ultima amintire a ei este cu feţişoara boţită şi înlăcrimată, cu răsuflarea acră, cu trupuşorul zvârcolindu-se ca să se îndepărteze de el; împotrivindu-se la toate încercările de a fi alinată şi

ţinută în braţe. N-a observat că are o umflătură în partea din spate a capului. Fusese prea preocupat de încercarea de a o scoate din sacul de dormit şi din salopetă şi de a o curăţa, nepriceput. Vrea să se asigure că Betsey este aşa cum se gândeşte întotdeauna la ea: zâmbind des, întotdeauna veselă, cu faţa luminată de zâmbet când îl vede. „Hristoase!” Trebuie să revină la realitate; ea e la spital cu capul spart, pentru numele lui Dumnezeu!

Începe să tremure. Îl surprinde profunzimea nevoii să o vadă: să verifice el însuşi dacă se simte mai bine, sau cel puţin dacă nu se simte mai rău. Niciodată nu şi-a făcut griji când copiii erau bolnavi; niciodată n-a fost neliniştit când făceau febră. Presupune că Jess s-a ocupat întotdeauna de asta. Dar acum? Este altceva. Copilaşul lui zace singur în spital, cu o rană la cap pe care nimeni nu pare în stare s-o explice.

Trebuie să verifice dacă cele spuse de Jess despre starea ei sunt corecte. Şi trebuie să vorbească cu Liz. Întotdeauna a plăcut-o şi ea o să-i răspundă fără ocolişuri, nu? O vorbuliţă la urechea ei şi poate că va reuşi să pună capăt acestui coşmar care a fost pus în mişcare: ea va asigura poliţia şi serviciile sociale că acesta este un accident banal şi toată lumea reacţionează exagerat. De ce n-a stăvilit Liz asta de la bun început? O cunoaşte pe Jess, ştie că îşi adoră copiii. Jess a spus că specialistul părea bănuitor, însă Liz nu-i papă-lapte: lui Ed i-a plăcut întotdeauna faptul că pare foarte sigură de părerea ei, că nu cedează în discuţii. A argumentat cu îndârjire în faţa şefului ei, ştie asta: şi atunci, de ce acest specialist n-a fost convins?

Încearcă din nou să dea de Liz, aproape izbind butonul de repetare a apelului. Nimic. A lăsat deja un mesaj; n-o poate hărţui pe biata femeie. A sunat-o şi pe telefonul fix. Mai încearcă o ultimă dată; formează iar numărul; închide iar, şi iar.

Poliţistul care cercetează scena încă mai face fotografii. Pare deosebit de interesat de felul în care este aranjată bucătăria, fotografiind locurile în care

se pare că Jess le-a spus că a făcut acel *smoothie* şi masa de bucătărie la care Frankie l-a băut; măsurând distanţa dintre ele şi frigider. Ed priveşte, dorindu-şi cu fiecare părticică a sa ca bărbatul să iasă din încăpere. Pentru ca bănuiala lui să nu contamineze spaţiul.

În schimb, îşi face de lucru asigurându-se că băieţii au ceva de făcut: Kit joacă *Fortnite* pe Xbox, Frankie e cufundat în jocul de care este dependent, *Minecraft,* aşezaţi pe canapele diferite în camera de recreere. Două capete aplecate, unul cu părul blond, zbârlit, celălalt cu părul şaten-închis, mătăsos. De asemenea, două perechi de picioare foarte diferite: ale lui Frank, şezând turceşte în blugi negri strâmţi; ale lui Kit, atârnând şi musculoase, în şort de fotbal. Nici n-ai crede că sunt fraţi. Kit, atât de clar fiul lui, iar Frankie, copilul pe care nu-l înţelege de-a binelea, cu care nu ştie cum să se poarte. Doi băieţi, deosebiţi nu doar la înfăţişare, ci şi la temperament.

Le-a spus deja că Betsey este la spital şi va rămâne acolo în ziua aceea; că Jess este în pat şi o să le spună mai târziu ce se întâmplă.

— Vrei să zici, după ce pleacă poliţiştii?

Kit, un copil care nu obişnuieşte să se agite, care acceptă explicaţiile fără ranchiună, l-a privit cu o expresie de încredere pe faţa sa deschisă.

— Da. Dar nu este absolut niciun motiv de îngrijorare, înţelegi?

S-a uitat la el. Într-un fel care spunea „Nu discut asta, eu sunt adultul şi tu trebuie să accepţi”. Kit a încuviinţat din cap şi s-a răsucit spre ecran. Frankie, previzibil, a început să protesteze.

— Dar de ce nu pot să stau cu mami? Vreau să stau cu mami…

Vocea i s-a înălţat, ascuţită, şi Ed i-a aruncat alt fel de privire. Nu poate pe moment să controleze tendinţa lui Frankie de a dramatiza – cu toate că de data asta era pe drept.

— Mami a fost la spital toată noaptea. Trebuie să doarmă, le-a spus încă o dată.

— Putem să vă punem câteva întrebări?

Acum detectivul Rustin se apropie de el, cu un zâmbet fals.

— Desigur.

O conduce înapoi, în bucătărie, şi la masă. „Rămâi calm; rămâi concentrat. Mai presus de toate, rămâi politicos.” Se gândeşte la sfatul pe care i l-ar da lui Jess; pe care îşi doreşte să i-l fi dat ieri, dacă ea i-ar fi spus ce se petrece. „Fii deschisă. Fii dornică să ajuţi. Nu le da niciun motiv de bănuială. Noi n-am făcut nimic rău.”

— Pe moment, nu este vorba decât despre descoperirea faptelor. O conversaţie în care încercăm să aflăm ce s-a întâmplat aici, începe poliţista, însă el nu se lasă păcălit.

Se crispează la acel „pe moment”, cu ameninţarea implicită a unui interogatoriu oficial mai târziu, cu citirea drepturilor; tresare şi când ea spune de camera video pe care o are asupra sa, folosită ca să înregistreze ce spune el.

— Încercăm doar să aflăm cine se afla în casă când Betsey a fost rănită, continuă ea. Eraţi aici ieri după-amiază, cam în jurul orei patru?

— Nu. Eram la serviciu. Am stat acolo până în jurul orei şase şi apoi m-am dus cu nişte colegi să bem ceva. Vă pot da numele lor, dacă doriţi. Şi al barului în care am băut.

Le dă numele, conştient că sună ca şi cum ar oferi un alibi.

— N-am ajuns acasă decât în jurul orei zece.

— Şi ce s-a întâmplat atunci?

— Am intrat şi Jess părea să fie în pat. Amândoi băieţii erau în camerele lor – am presupus că dorm –, însă Betsey plângea, de fapt scâncea. Aşa că m-am dus s-o văd.

— Şi cum aţi găsit-o?

— Agitată, plângând şi vomitase pe saltea. Am luat-o în braţe şi am încercat s-o liniştesc, dar era clar că nu se simte bine. S-a încordat în braţele mele; şi-a răsucit capul. Presupun că am mâinile mai nepricepute decât ale lui Jess, mai puţin obişnuite s-o facă să nu mai plângă.

Tace un pic.

— N-am putut s-o fac să nu mai plângă.

— Era ceva neobişnuit pentru ea?

— Păi, da.

— Aţi mai găsit-o vreodată aşa?

— Nu, deloc.

— Ca să fie clar: n-aţi găsit-o niciodată după ce vomitase în pătuţ?

— Nu.

— Şi despre felul în care plângea. Era ceva obişnuit?

El se gândeşte, conştient că nu este în preajmă în cea mai mare parte a zilei; conştient, de asemenea, că nu vrea să spună nimic care ar putea să stârnească bănuieli. În cele din urmă, hotărăşte să fie sincer.

— Plânge – ca orice bebeluş –, dar acum era altceva. N-am putut s-o liniştesc; n-am putut s-o fac să nu mai plângă, cum spuneam.

Cercul din jurul capului se strânge când îşi aminteşte ruşinea, senzaţia de neputinţă că nu e în stare să facă asta. De ce n-a aprins lumina din camera copilului? Presupune că n-a vrut s-o şocheze cu strălucirea: Jess era obsedată să fie storurile bine trase şi să nu-i facă pe copii să fie agitaţi. A deschis uşa doar cât să intre lumina de pe coridor. Ea şi-a ferit privirea şi asta l-a tulburat. Crisparea la lumină nu era un semn de meningită? Jess n-a dus-o la vaccinare, lucru pentru care el se învineţise de furie, însă, la fel ca în privinţa tuturor treburilor domestice, nu s-a gândit să facă el asta. A pus-o la loc în pătuţ ca să-o scoată din sacul de dormit ud şi să vadă dacă nu are urticarie pe burtică. Ea a ţipat şi s-a zvârcolit, furioasă că e bruscată – sau de durere, îşi dă seama acum. Nu reuşise să se descurce şi a urcat în fugă scara până la Jess.

— Şi soţia dumneavoastră? Unde era când se petreceau toate astea? zice detectivul Rustin.

— În pat.

— Adormită?

— Nu. Dar cred că dormise. Tocmai se trezea. Era somnoroasă. Avusese o zi grea.

— Putea să audă plânsul din camera dumneavoastră?

— Nu ştiu.

— Puteaţi *dumneavoastră* să-l auziţi de acolo, de sus? încearcă din nou detectivul Rustin.

El tace o clipă.

— Da.

— Cât de tare era?

— Era sunetul unui bebeluş care plânge. Era… insistent când am ajuns eu acolo, dar nu ştiu cât de tare a fost înainte. Îmi închipui că a fost mai încet şi cu întreruperi, ca atunci când am intrat în casă.

— Aţi întrebat-o pe soţie de ce n-a coborât?

— Nu.

Detectivul Rustin înclină capul într-o parte.

— V-aţi întrebat *de ce* n-a făcut-o?

— De fapt, nu.

Poliţista bate de trei ori cu pixul într-un bloc de hârtie: un ciocănit surd, ritmic. Sunetul neîncrederii ei palpabile.

— Eram mai preocupat de gândul de a o duce pe Betsey la spital, zice Ed.

— În acea fază eraţi destul de îngrijorat?

— Eram îngrijorat de faptul că se ferea de lumină şi că vomitase. Eram îngrijorat că ar putea să fie meningită.

— Şi soţia a fost de acord că se simte destul de rău ca să fie dusă la spital?

— Da – când i-am spus de reacţia la lumină. Sigur că a fost de acord că trebuie dusă la spital.

— A pomenit faptul că Betsey s-a lovit la cap?

— Nu cred, nu. Eram îngrijoraţi doar de felul în care se simţea în acel moment.

— Aţi fi fost mai îngrijorat dacă ar fi pomenit?

— Presupun că da. Nu prea ştie încotro bat ei şi, ca urmare, cum să răspundă. Dar n-a fost o problemă, pentru că n-a pomenit asta.

— Şi s-a dus imediat la spital?

— Da. De îndată ce a fost gata.

— Cât a durat?

— Cel mult cinci minute.

Simte un fior de iritare. În niciun caz n-o să le spună de iritarea sa în vreme ce Jess îşi peria părul. El a pus-o pe Betsey într-o salopetă curată, a găsit sacoşa cu schimburile, a scotocit prin sertare după hăinuţe şi scutece, nefiind sigur că a pus tot ce trebuie; jenat de cât de puţin ştia despre amănuntele vieţii fiicei sale.

Când a coborât, Jess era agitată, cu ochii strălucitori, cu un aer prudent. A presupus că neliniştea sa era molipsitoare: ea a fost nepăsătoare şi aspră. „Poţi să-mi dai sacoşa?”, a întrebat în timp ce o lua de la el pe Betsey, care acum ţipa întretăiat, bietul copil era sleit de puteri. A rămas acolo simţindu-se nu doar complexat, ci şi tulburat.

Şi în vreme ce întrebările detectivului Rustin continuă, iar detectivul Farron intervine din când în când, această senzaţie creşte şi se întăreşte, până ce bănuielile sale, abia recunoscute când ea i-a spus că vin cei de la poliţie, încep să se înmulţească. De ce s-a cuibărit Jess sub pilotă, ignorând ţipetele lui Betsey? De ce a fost acea inexplicabilă amânare când se pregătea să meargă la spital, neîmpărtăşind impresia lui de urgenţă până când nu a strigat la ea, iritat, şi nu a ameninţat că o să cheme un taxi şi o duce el însuşi pe Betsey? Şi, mai întâi de toate, de ce s-a împotrivit ea ideii de a merge la spital? Pentru că nu fusese sincer cu detectivul Rustin: a fost nevoie de ceva efort ca s-o convingă pe Jess; ea a insistat că Bets trebuie să aibă doar o viroză şi la început l-a acuzat pe el că reacţionează exagerat. Şi el a fost descumpănit, pentru că, în afară de aversiunea ei faţă de vaccinări, este foarte atentă la sănătatea copiilor. Cheltuielile mari cu alimentele organice şi suplimentele de plante medicinale, obsesia ei pentru igiena casei, împotrivirea să-i lase pe copii cu alţi oameni, toate indicau seriozitatea cu care se ocupă de ei. Un rol pe care îl joacă sârguincios, hotărâtă să compenseze faptul că ea

însăşi n-a avut pe cineva care să fi fost o mamă prea bună.

Jess îi adoră pe copiii lor, el n-are nicio îndoială în această privinţă, chiar dacă ea n-a părut să se bucure de statutul de mamă – sau să fie prea implicată în el – după naşterea lui Betsey. În ultima vreme tot voia să-i spună că e destul să-i iubească. Că perfecţionismul cu care îi hrăneşte şi îi îmbracă pe copii este inutil. Că îngrijirea pe care le-o dă – atentă, precaută – este suficientă. Dar nu este în firea lui Jess să umble cu jumătăţi de măsură şi, cel puţin până joi, s-a temut să abordeze subiectul. Nici măcar nu se gândise la el cum se cuvine; doar se apropiase treptat de înţelegere. Apoi a încercat să-l abordeze şi asta a înrăutăţit mult totul.

Acum se trudeşte să găsească vorbele. Să echilibreze adevărul cu nevoia de a o apăra pe Jess de acest detectiv neînduplecat, pentru că ceva de aici nu se potriveşte.

Adevărul nu se împacă deplin cu versiunea evenimentelor pe care o oferă, nu din dorinţa de a înşela – pentru că nu e prost, ştie că nu trebuie să-i minţi pe poliţişti –, ci pentru că are instinctul de a-şi proteja soţia, pe care o iubeşte, chiar dacă se pare că n-o mai poate înţelege.

Însă nu-i cu totul sincer şi adevărul e ascuns în lucrurile pe care le lasă nerostite.

8
— LIZ —

Sâmbătă, 20 ianuarie 2018, ora 10.00

Închid încetişor uşa casei şi stau în hol, savurând clipa.

Niciodată nu m-am simţit mai recunoscătoare că sunt acasă.

Radiatorul sughiţă, răspândind căldură. Nick crede că e o nebunie obsesia mea de a păstra casa caldă. A crescut într-o casă edwardiană şi curenţii de aer i se par inevitabili. Însă atunci când căldura n-a fost niciodată ceva de la sine înţeles tânjeşti după ea. Este una dintre nevoile noastre primare, urmată de siguranţă. Apoi vine iubirea. Mă rog, măcar îl aveam pentru asta pe fratele meu, Mattie.

Îmi scot paltonul şi mă duc spre bucătărie şi spre Nick, pe care l-am cunoscut în primul meu an de facultate şi care, cu familia sa liniştitor de obişnuită – doi părinţi profesori care se purtau frumos unul cu altul; o soră mai mică decât el, care părea să mă placă –, m-a făcut să-mi dau seama că puteam să fiu iubită, la urma urmei.

Ne-am întâlnit la bazinul de înot al universităţii şi ne-am apropiat lucrând la un serviciu telefonic de consiliere a studenţilor. Asta sună oribil de naiv, însă chiar şi atunci exista această dorinţă împărtăşită de a ajuta. Mi-a trebuit o vreme până să am încredere în el: de ce voia să fie cu *mine?* N-ar prefera pe cineva cu un background mai asemănător cu al său? Şi apoi am făcut o drumeţie sponsorizată în Yorkshire Dales, în timpul căreia m-a văzut în forma mea cea mai proastă: epuizată, ţâfnoasă, vomitând – aveam o toxiinfecţie pe care nu voisem s-o recunosc –, şi tot părea că mă vrea pe mine. Îmi amintesc cum m-a ţinut în braţe după ce am vărsat toată noaptea şi mi-a dat deoparte părul de pe frunte cu atâta duioşie, încât în cele din urmă am ascultat ce îmi spunea. „Te iubesc”, a şoptit în acel cort

îmbibat de apă, în vreme ce mă ferea de prelata udă, şi a fost o revelaţie faptul că cineva nu doar mă dorea – mai avusesem doi iubiţi –, dar voia să fie cu mine în mod necondiţionat. De atunci suntem împreună.

Acum simt acel atât de bine-venit zvâcnet în stomac când îmi zâmbeşte.

— A fost o noapte fără probleme?

Se opreşte din curăţarea resturilor de la micul dejun.

Ridic din umeri, nefiind în stare să transmit gama de emoţii pe care le-am avut de la contactarea serviciilor sociale: o profundă îngrijorare pentru Betsey şi vinovăţia faţă de ceea ce pare să fie o trădare.

— Un pic de mizerie?

Lasă din mână farfuriile murdare şi mă strânge în braţe. Mă scufund în el, învăluită de vigoarea lui. Nu că ar fi masiv, dar are umerii laţi şi trupul înalt de un metru nouăzeci este liniştitor. Cuprinsă, înconjurată, mă simt în siguranţă. Simt mirosul cafelei şi al lânii jerseului, uşoara aromă de sare a pielii lui de bărbat.

Îi sărut gropiţa de deasupra claviculei şi sunt surprinsă de o fulgerare de dorinţă. Mi-am revizuit lucrarea de anatomie din anul întâi parcurgându-i trupul. *Clavicular fossa:* doar câţiva termeni îmi sunt fixaţi în creier. El îmi adulmecă gâtul.

— O, e minunat, zic, savurând căldura buzelor lui, şi îmi plimb mâna pe spatele lui, citindu-i şira spinării ca în alfabetul Braille.

Viaţa obişnuită este suspendată un moment. El şopteşte ceva sugestiv şi eu izbucnesc în râs.

— Nu-i foarte practic, zic, în vreme ce mă trag deoparte.

El se uită la mine şi zâmbesc cu regret. Dar, în realitate, atenţia mi-e abătută nu doar de gândul că ar putea să dea năvală copiii, ci şi de neliniştea mea sâcâitoare în privinţa a ceea ce se întâmplă cu Betsey şi Jess.

— A venit Jess cu bebeluşul, zic, umplând ceainicul.

Vorbesc pe un ton plat, ca şi cum asta ar neutraliza cele întâmplate.

— Are o lovitură urâtă în partea din spate a capului.

Fiind profesor, Nick ştie ce ar putea să însemne asta.

— A trebuit să sun la serviciile sociale.

— Crezi că unul dintre ei a rănit-o? Eşti sigură?

Nick e mult mai puţin cinic decât mine: n-a avut niciodată motive să creadă ce este mai rău despre un părinte, cu toate că munca sa înseamnă că a dat ochii cu realitatea. La fel ca mine, nu vrea să creadă asta despre un prieten.

Ridic din umeri.

— Neil e sigur. Şi există motive de bănuială: povestea lui Jess a fost dubioasă, atitudinea evazivă, şi a trecut timp până să o aducă.

— Şi crezi că Jess a făcut asta? Sau Ed? Hristoase…

— Nu ştiu. Pur şi simplu, nu ştiu.

Cuvintele ies din mine ca un oftat.

— Doar că Jess este exagerat de protectoare, nu-i aşa? Şi prudentă…

— Da. Da, este.

— Şi blândă, şi stăpâneşte situaţia.

— Asta credeam. Aş spune că este un părinte iubitor. Un părinte bun. Încă vreau să cred că este…

— Îţi aminteşti ce calmă era când pe Rosa o apucau pandaliile? Cum te lăsa să-ţi mai tragi sufletul şi şedea, pur şi simplu, lângă ea în vreme ce copila zbiera de zor?

— Ştiu.

Îmi amintesc cum îi citeam lui Kit într-o după-amiază ploioasă, în vreme ce Jess şedea răbdătoare lângă o Rosa trântită pe jos; şi senzaţia că sunt nepricepută, în vreme ce fiica mea zbiera, vânătă de furie, iar Jess aştepta ca ea să înceteze.

— Şi Ed, continuă soţul meu. Vreau să zic, ştiu că Frankie îi pare dificil, însă nu l-am văzut niciodată

ieşindu-şi din fire – nu l-am văzut niciodată răstindu-se la copii, realmente.

Un val de oboseală mă saltă şi mă aruncă înapoi. Nu-i nevoie decât de o clipă ca să vatămi un prunc. E posibil ca unul dintre prietenii noştri să-şi fi manifestat pe moment iritarea? Nu pot să rostesc cu voce tare acest gând.

— Îmi pare rău – trebuie să dorm un pic.

— Sigur. Du-te sus. Ies eu cu copiii.

Zâmbeşte şi văd că şi el arată obosit: are perciunii înspicaţi cu cenuşiu şi laba-gâştei de la colţurile ochilor s-a adâncit, cu toate că trupul lui de înotător nu s-a schimbat aproape deloc de când avea optsprezece ani.

— Încearcă să nu-ţi faci reproşuri, adaugă.

— Mmmm.

— Dacă crezi că existau temeiuri – ei bine, datoria ta este să ai grijă de Betsey.

— Ştiu, ştiu… Însă asta nu mă face să mă simt deloc mai bine.

Pun un pliculeţ cu ceai de plante într-o cană, dar Sam dă buzna înainte să o pot umple cu apa clocotită.

— Maaaami!

— Ai grijă!

Pun jos ceainicul, în vreme ce el se repede la mine şi mă prinde cu braţele pe după mijloc.

— Hei! Pari să te simţi mai bine!

— Am mâncat *o grămadă!*

Îşi încleştează mâinile pe stomacul plat, o fâşie de piele acolo unde i se ridică maioul. Băiatului meu îi e tot timpul foame şi adesea e în mişcare, cu centrul de greutate aproape de pământ când se roteşte ca la *breakdance.* Îmi aminteşte aşa de mult de fratele meu la această vârstă: energia nesecată, foamea continuă, nevoia nesăbuită să facă un lucru în clipa în care îi vine în minte; să trăiască clipa, fie că se caţără pe pereţi sau se aruncă în partea adâncă a bazinului când abia a învăţat să înoate. Acea dorinţă a copiilor mici să rişte; să forţeze limitele.

Mă străbate un frison de nelinişte şi îl trag mai aproape de mine.

— Tati spune că mi-e destul de bine ca să mă duc la fotbal, zice el, ridicând privirea spre mine, şi eu zâmbesc în jos spre ochii lui plini de speranţă, spre pielea lui fără cusur, ca de piersică.

— Pare o idee bună, zic atunci când se desprinde şi o ia la goană pe scări în sus.

Îl aud cum tropoteşte pe coridor, făcând să scârţâie podeaua de lemn a casei noastre victoriene.

— Trebuie să-i aduc aminte să nu fugă, mormăi, dar nu prea convinsă, pentru că iubesc zgomotul şi vitalitatea lui; antidotul perfect pentru lucrul la secţia de pediatrie. Uneori mă uit la copiii mei şi îmi zic: „Aşa ar trebui să arate copilăria”. Mă hrănesc cu energia lor, cu lipsa lor de frică, reamintindu-mi că aceasta – şi nu bolile cronice, sau rănile acute, sau abuzurile – este cea mai mare parte a normalităţii copiilor.

— Sam… strigă Nick în sus pe scară după el, cu toate că le spune copiilor să nu facă asta. Te rog să nu tropoteşti. Se zguduie pereţii.

Bufniturile încetează.

— O să-i ţin în oraş la prânz, zice Nick.

— Nu-ţi face griji.

Serviciul meu are atâtea cerinţe – se prelungeşte mult după orele turei, dictează datele concediilor şi chiar dacă sunt sau nu acasă de Crăciun –, încât nu vreau să le perturb viaţa mai mult decât o fac deja.

— Oricum, mă îndoiesc că o să dorm prea mult.

Însă mă strecor în aşternut, am membrele ca de plumb şi îmi dau seama că somnul, oricât de fragmentat şi tulburat, este ceea ce îmi trebuie.

Când mă trezesc e aproape ora trei după-amiaza şi lumina mohorâtă de ianuarie de dincolo de perdele scade. La parter, Rosa a început să exerseze la pian. O uşă se trânteşte şi paşii lui Sam bubuie în jos pe scări.

O clipă încerc să mă amăgesc că nu-i nimic nelalocul lui. Dar n-are rost. Am aţipit suferind din cauza lui Betsey; m-am trezit gândindu-mă la ea şi la Jess.

Întind mâna după telefonul mobil, dar nu e lângă pat: l-am lăsat în bucătărie. Mă ridic cu spatele sprijinit pe perne şi mă gândesc să mă dau jos din pat şi să mă alătur familiei, când se aude un ciocănit uşor la uşă.

— M-am gândit că poate vrei un ceai.

Nick pune cana pe noptieră şi se aşază pe marginea patului.

— Oh, te iubesc, zic.

— Chiar sper asta. Ai dormit?

— Un pic.

— Vrei ceva care să te înveselească?

Încuviinţez. Mă simt rău; mă îndoiesc că m-ar putea face ceva să mă simt mai bine, dar trebuie să mă străduiesc, de dragul lui şi al copiilor.

— Uită-te un pic la clipul acesta. E de la Matt. A greşit ziua de naştere a Rosei; a crezut că e astăzi.

Ridică iPad-uI familiei şi deschide un document. Faţa fratelui meu umple ecranul, având pe fundal Ben Nevis[7] cu cuşmă de zăpadă şi o apă neagră, sticloasă. Mattie lucrează la un centru de activitate pentru copiii săraci din apropiere de Loch Eilt: este aproape cel mai îndepărtat loc din Marea Britanie în care a putut să fugă de noi. Simt furnicături în gât, în vreme ce el începe să cânte „Mulţi ani trăiască” împreună cu doi reni sălbatici. Renii sunt măreţi: aroganţi şi insensibili când el se preface că îi întreabă ce urări au pentru Rosa. Se preface surprins când o femelă îşi scutură capul. „Ei bine, nu-i băga în seamă, Rosa: îţi urez cea mai fericită aniversare.” Îşi încrucişează iute ochii, apoi zâmbeşte cu gura până la urechi: o expresie atât de diferită de cea prudentă pe care o are la Londra. E fericit în acel mediu. Nu mă pot abţine să nu zâmbesc, chiar dacă observ automat luciul inflamat, cicatricea care se

întinde de la urechea dreaptă până la piept, vălurindu-se pe gât în jos.

— Grozavă, zic, simţindu-i acut lipsa. Ei i-ai arătat-o?

— Da, zice Nick. I-a plăcut mult. A întrebat când o să-l revadă…

— Bună întrebare. Aveam de gând să-l întreb de nişte date.

— Am zis că o să vedem dacă putem merge acolo la vară.

— Mi-ar plăcea grozav – şi n-o să-l putem aduce aici.

— Apropo, ai o mulţime de apeluri nepreluate.

Nick scoate din buzunar telefonul meu şi mi-l dă.

— De la serviciu?

— Atunci te-aş fi trezit.

Mă uit la ecran. Sunt apeluri nepreluate de la Ed, Mel şi mama mea, plus patru noi mesaje vocale. Înclin ecranul spre el ca să vadă.

— Nu te grăbi. Copiii îşi fac temele, zice el, ieşind din cameră.

Mă strâmb, dorindu-mi să-i ajut cu ceva familiar şi constructiv în loc să mă ocup de asta.

Cu oarecare îngrijorare, ascult întâi mesajul vocal lăsat de mama. Rareori mă sună – şi doar atunci când are o problemă.

„Lizzie? Lizzie?” N-are decât şaizeci şi şase de ani, dar vocea de la celălalt capăt sună dezarmant de plăpând. „Lizzie? Eşti acolo? De ce nu-mi răspunzi? Vreau să vorbesc cu tine.” Apoi, enervant, tăcere. Derulez din nou mesajul. Trebuie să fi fost ceva important ca să sune. O să o sun după ce ascult mesajele lui Ed şi Mel.

Nu există nicio îndoială de ce m-a sunat Mel. Cuvintele i se revarsă din telefon ca un şuvoi.

„Of, Dumnezeule, tocmai am aflat că Betsey e la spital şi tu ai sunat la poliţie? Ed încearcă să dea de tine. Poţi să-l suni? Zice că Jess s-a închis iar în ea, că nu înţelege ce se petrece, iar ceea ce a spus ea n-

are niciun sens. I-am spus că tu n-ai fi chemat poliţia, dar, dacă ai făcut-o, o să pui imediat capăt acestui lucru, nu-i aşa? Ştii că ea n-ar fi putut să-i facă vreun rău. E o nebunie! Ştiu că ne ieşim cu toţii din ţâţâni uneori, dar Jess e aşa de concentrată pe copii, aşa de calmă şi cu atât spirit yoga, încât este *absolut ultima* persoană care şi-ar vătăma copiii."

Continuă aşa un minut sau două. Ţin telefonul departe de ureche, ascultând cum e tot mai uluită, prinzând câteva replici care mă zgârie: că e surprinsă de faptul că nu-mi manifest obişnuita inteligenţă emoţională, compasiunea, dacă aşa stau lucrurile. Nu că sunt detaşată: mai degrabă nu ştiu cum să mă descurc cu asta. Ca profesoară, ştie că trebuie să fie urmat protocolul siguranţei copilului; înţelege că, oricât de neplăcută ţi-ar fi o hotărâre, nu poţi încerca să protejezi un prieten, sau să fii perceput ca şi cum ai încerca să-l protejezi. Este într-o perioadă grea – Rob a părăsit-o acum opt luni pentru tânăra lui asistentă personală – şi e de înţeles că în acest moment se lasă copleşită de emoţii. Tare aş vrea s-o sun şi să stăm de vorbă aşa cum se cuvine despre asta, dar telefonul începe să-mi vibreze în mână. Îl las să sune de patru ori înainte să fiu destul de sigură că pot să răspund.

— Liz? Ed pare că şi-a pierdut răsuflarea. Of, slavă Domnului! Te rog să mă ierţi că te-am bombardat cu apeluri. Ai primit mesajele mele?

— Îmi pare rău. N-am avut timp să le ascult.

— Oh.

Vocea îi este plină de dezamăgire.

— Tocmai am făcut patru ture de noapte dintr-o suflare. Mi-am lăsat telefonul la parter cât am încercat să dorm un pic.

— Scuze, scuze.

Are vocea cuiva grăbit să capete nişte răspunsuri. E învăţat să fie ascultat şi să i se răspundă într-un fel încrezător, direct. Acum, pentru prima dată de când îl ştiu, simt o anumită ezitare şi nesiguranţă.

— Pur şi simplu, nu pot să pricep ce se întâmplă, zice. O fractură craniană? Pare foarte serios.

O pauză, iar încordarea ultimelor optsprezece ore e rezumată în următoarea lui întrebare. Vocea i se frânge.

— O să se facă bine, da?

— Aşa ar trebui.

Nu pot să promit nimic. Cine dintre noi ar putea? Dar îmi doresc aşa de mult să o fac! Mă gândesc la scanare: bucata de os în formă de semilună, cele două fisuri clare. Nu trebuie să audă asta de la mine.

— Hristoase!

Vocea lui se umple de emoţie.

— Pur şi simplu, nu-mi pot da seama ce s-a întâmplat.

— Ţi-a spus Jess că s-a lovit la cap?

— Da, dar ea este, ei bine, ştii cum devine când e tulburată, se închide un pic în ea. Îţi spune cât mai puţine. Nu părea *atât* de grav în acel moment.

— Uite ce-i, spun şi mă simt un pic confuză. N-ar trebui să discut nimic din toate astea cu tine, dar credeam că *tu* ai fost cel care a propus să o aducă pe Betsey la spital.

— Da, da, aşa a fost. Dar nu mi-am dat seama că rezultatul avea să fie aşa de dramatic. Că o simplă rostogolire ar însemna că şi-a spart capul!

— Stai un pic. Nu-i o fractură deschisă. Nu-i curge sânge.

Bietul om! Nu şi-a văzut copila de când a plecat Jess cu ea la spital. Poate că se gândeşte la o catastrofă.

— Însă osul e rupt, nu-i aşa? Jess zice că ai văzut asta pe scanare. Şi creierul are o contuzie.

— Da, însă nu pare să fie o vătămare pe termen lung.

— Oh, slavă Domnului!

Aerul îi ţâşneşte din piept ca dintr-un balon, însă uşurarea nu ţine mult.

— Totuşi, nu pare în ordine, continuă el. Faptul că este rănită atât de tare încât e în spital, iar poliţia e grămadă peste noi… Pur şi simplu, n-are sens.

Mă foiesc pe pernă. Ne-am rătăcit pe un teritoriu despre care n-ar trebui să vorbesc cu el. Însă Ed e ca

un terier care a înşfăcat băţul.

— Este ceva obişnuit? Să implici poliţia într-un astfel de accident? continuă el. Pare o reacţie exagerată. Ceva cu adevărat excesiv…

— Uite ce-i, n-ar trebui să discutăm asta. Nu mă pot implica, din cauză că vă cunosc pe voi şi pe Betsey. Însă ori de câte ori apare o rană la capul unui copil sub un an, cei de la spital devin foarte neliniştiţi, încerc să-i explic. Sunt sigură că există o explicaţie complet nevinovată: că a fost un accident şi că cei de la poliţie şi serviciile sociale îşi vor da seama de asta foarte repede. Însă până atunci mă tem că trebuie să răspundeţi la întrebările lor. Îmi pare rău că treceţi prin asta, dar nu este ceva neobişnuit, chiar nu este, oricât de groaznic trebuie să pară.

— Hmm.

Nu pare convins, dar s-a mai domolit un pic.

— Îmi pare rău. N-aveam de gând să pară că mă îndoiesc de tine. Ştiu că ţi-ai dat toată silinţa să-ţi faci şeful să nu contacteze serviciile sociale şi poliţia.

E o tăcere plină de stinghereală. Aş vrea să-i confirm presupunerea, dar nu pot să-l mint.

— Liz?

Altă pauză.

— Te-ai împotrivit *cu adevărat,* nu?

— Îmi pare rău. Ed. M-am împotrivit, sigur că da, însă până la urmă a trebuit să fiu de acord cu colegii mei. În plan profesional trebuie să urmăm protocolul şi, dacă există *orice* motiv de îngrijorare, avem datoria să ne îngrijim de Betsey.

— Vrei să spui că şi *tu* ai crezut că trebuie să fie contactate poliţia şi serviciile sociale? Iisuse Hristoase, Liz! Sunt aici în acest moment: vor să-i interogheze pe Kit şi pe Frankie – şi o vor face când ajunge aici persoana de la serviciile sociale. Frankie este absolut *îngrozit,* aşa cum îţi poţi imagina. Cum ai putut să crezi că implicarea lor este o idee bună?

— Îmi pare rău, te rog să nu te superi pe mine…

— Cum ai putut să *gândeşti* că trebuie să fie implicaţi?

— Crede-mă, implicarea lor a fost ultimul lucru pe care îl doream, însă ar fi fost lipsit de profesionalism, chiar *neglijent* din partea mea să n-o fac.

Mi-e pusă la îndoială integritatea profesională şi sunt iritată, bătăile inimii îmi devin un bubuit rapid, sincopat. Încerc să mă calmez folosind genul de limbaj juridic pe care ştiu că el o să-l înţeleagă şi o să-l respecte. Însă m-a înghesuit într-un colţ şi, înfruntându-l, par mult mai puţin înţelegătoare decât aveam de gând.

— Regret, Ed, dar Jess nu ne-a spus totul. Nu spune tot adevărul în această privinţă.

9
— ED —

Duminică, 21 ianuarie 2018, ora 02.00

Nu înseamnă că o spionează. Ed îşi tot spune asta în vreme ce deschide laptopul lui Jess şi se aşază, ghemuit în întuneric, chibzuind dacă să tasteze parola ei sau nu.

Nu e genul de soţ care să-şi supravegheze soţia şi nu are timpul – sau înclinaţia – să-şi facă griji în privinţa a ceea ce face ea toată ziua. Nu e îngrijorat că îl înşală şi nu există nimic pe cardul de credit sau pe extrasele de cont care să-l tulbure.

Şi totuşi, iată-l aici.

E ora două dimineaţa şi, în vreme ce Jess e doborâtă de un somnifer, el este pregătit să-i folosească parola nu cine ştie cât de secretă. Să scormonească, să-i examineze istoricul căutărilor, încercând să descopere ceva, *orice,* care l-ar putea ajuta să-şi înţeleagă soţia. Pe ecran licăresc siluetele înceţoşate ale copiilor lor, şi îi trece rapid prin cap ideea să închidă laptopul şi să se întoarcă în căldura patului şi la confortul trupului ei. Asta e ceea ce ar trebui să facă, în loc să săvârşească această trădare fundamentală. Şi totuşi, ştie că nu poate.

Nu poate, din pricină că acea Jess cu care s-a căsătorit, şi chiar acea Jess care a fost o mamă încrezătoare, aparent exemplară, pentru Kit şi Frankie, nu este femeia care doarme acum la etaj. Această nouă Jess este alunecoasă ca apa. Ascunsă. Precaută. Tonul îi este tăios; expresia, de nepătruns. O persoană pe care n-o înţelege niciun pic.

Desigur, ea a fost întotdeauna un pic aşa. Să-l ţină pe el deoparte este un mecanism de apărare învăţat de mic copil, când ea şi cei trei fraţi şi surori au fost expediaţi pe la internate şi au învăţat să nu-şi deranjeze părinţii cu nimic supărător. Se gândeşte la fratele ei, Charlie, care şi-a rupt mâna, având grijă să o facă în timpul trimestrului. Când a ajuns acasă i

se scosese ghipsul şi avea antebraţul drept cu două nuanţe mai alb decât stângul. Mama lui Jess, Frannie, n-a pomenit niciodată de asta – întocmai aşa cum se pare că n-a recunoscut niciodată avortul făcut în adolescenţă de cea mai mare dintre fiicele ei, Martha. În ceea ce o privea, durerea sau traumatismele copiilor săi erau ceva lipsit de importanţă, o abatere a atenţiei. Dumnezeu ştie cum s-ar fi descurcat cu ceva mai sinistru.

Aşadar, Jess a avut întotdeauna tendinţa să-l ţină la distanţă când suferea şi asta n-a fost niciodată prea supărător – până acum, când miza este, dintr-odată, îngrozitor de mare. Bebeluşul lor este în spital cu capul spart şi poliţiştii cred că este ceva atât de suspect, încât i-au interogat pe băieţi şi au aranjat ca ei să stea la Mel în noaptea aceasta. Iar Jess nu numai că a devenit de gheaţă, dar se poartă într-un fel care îl tulbură profund. Pentru prima dată în cei cincisprezece ani petrecuţi împreună, ar putea spune că este prudentă. Ca şi cum ar exista ceva ce încearcă să ascundă.

Să luăm reacţia ei când a coborât, după-amiază, şi a descoperit că poliţiştii sunt pe cale să-i interogheze pe băieţi. N-a fost doar supărarea că ei trebuie să treacă prin asta. A fost spaima ei când detectivul Rustin i-a spus că nu poate să fie de faţă: aproape ca şi cum ar fi fost îngrozită că ei ar putea s-o trădeze în vreun fel.

— Nu uita că te iubesc. Nu uita asta, bine? i-a spus lui Frankie, sărutându-l pe cap cu sălbăticie.

Şi apoi i-a şoptit ceva. Poate că numai Ed – atât de obişnuit cu limbajul ei corporal – a observat. Însă Frankie şi-a înclinat abia vizibil capul.

N-a reuşit să scape de acea bănuială, aşa că iată-l aici, în răcoarea nopţii, gata să intre în calculatorul ei şi justificându-şi hotărârea pentru că, în lumina celor întâmplate, comportamentul lui Jess pare, dacă nu dur, atunci cu siguranţă *ciudat.*

Desigur, impresia că n-o cunoaşte este parţial din vina sa. Stă puţin acasă în timpul săptămânii, iar weekendurile sunt umplute cu sportul băieţilor, cu

ce îşi aduce de lucru acasă; din când în când, cu o alergare sau un meci de rugby. N-a fost niciodată timp, sau, dacă e să fie sincer, n-a avut niciodată energia emoţională să încerce să vadă cum s-a schimbat Jess sau cum ar putea el să îmbunătăţească situaţia. Noaptea de duminică vine prea repede şi altă săptămână trece ca fulgerul: o săptămână în care pleacă de acasă la cinci şi jumătate şi nu se întoarce înainte de nouă seara. În care există, nu trăieşte. Considerând-o pe ea ceva de la sine înţeles, pentru că asta se întâmplă în acest stadiu al relaţiei, când eşti atât de ocupat, nu-i aşa? Nu face parte din înţelegere?

Însă detaşarea ei este mai mult decât resentiment, e un meschin refuz de a-i împărtăşi lui ceva. Îi ascunde ceva din cauză că e speriată, o cunoaşte destul de bine ca să ştie asta.

De pildă, cum s-a purtat când l-a sunat de la spital, aseară.

— Este ţinută aici sub observaţie, a zis ea, şi n-a pomenit de alte analize.

În esenţă, n-a pomenit faptul că medicii au observat că Betsey e lovită la cap; că au scanat-o şi au găsit o fractură craniană. Bine, era îngrijorată, dar era primul lucru pe care i l-ar fi spus el. Ba chiar a întrebat-o dacă medicii bănuiesc că există o comoţie, dat fiind că vomitase.

— Nu au dat niciun indiciu despre ce anume caută? Trebuie să fi spus *ceva.*

Însă:

— Nu, a răspuns ea, şi avea vocea fermă şi clară. N-au spus nimic clar.

Se purtase ciudat şi mai devreme, vineri, înainte de accident. A surprins-o venind de la serviciu la prânz. Poate că ar fi trebuit să o sune, dar a vrut să fie ceva nepregătit; sperase să calmeze lucrurile după cearta de joi seara. Eventual – şi aici îşi dă seama că s-a înşelat cu totul, pentru că asta nu se întâmpla niciodată în ultima vreme – ar putea chiar să ajungă în pat?

Jess era absorbită de ceva de pe laptop; era aşa de neatentă, încât părea că n-o bagă în seamă pe Betsey, care scâncea la etaj, unde o dusese la culcare. Când a intrat în bucătărie, ea a închis brusc laptopul şi a părut – nu există altă descriere pentru asta – vinovată.

— Mă spionezi?

Stătea dreaptă, ţeapănă, ca un copil care ascunde ceva la spate.

— Nu. Sigur că nu.

Îi adusese trandafiri, înveliţi frumos în hârtie cafenie şi legaţi cu rafie, şi, dintr-odată, au părut nelalocul lor, iar el a părut supărător, ca un musafir care vine la o serată în altă zi decât trebuia.

Cearta lor – cearta cumplită din seara trecută – a reizbucnit şi el a uitat de expresia de pe faţa ei, de închiderea la iuţeală a laptopului, până când s-a dus la culcare în această seară şi a început să se gândească obsesiv la toate felurile în care ea fusese hipersensibilă sau evazivă în ultimele treizeci şi şase de ore.

S-a gândit şi la Betsey, desigur. N-a reuşit să ajungă la spital decât după ce băieţii s-au dus acasă la Mel. A văzut bandajul care îi strângea capul, în contrast brutal cu pleoapele ei subţiri ca hârtia. S-a speriat de ceea ce ar putea să fie dedesubt.

— E în ordine. Poţi s-o atingi, a zis rezidenta de serviciu – nu Liz, ci o tânără, doctoriţa Hussain – şi el a pus blând palma pe spatele lui Betsey.

Mâna sa era atât de mare, încât aproape că o acoperea complet, cu degetul mare şi cel mic atingând coastele. Îşi dădea seama cât de vulnerabilă este şi cât de uşor ar fi să-i fie vătămat trupuşorul. Însă trunchiul îi era cald şi asta l-a adus cu picioarele pe pământ: i-a amintit că nu este vreun copil străin, ci copilaşul său. Respiraţia lui s-a poticnit, aproape suspinând.

Acum îi venea să plângă. Se presupune că îţi protejezi copiii, nu? Şi taţii, ei bine, au voie să fie aproape exagerat de protectori cu fiicele lor. Dar el nu fusese acolo, lângă ea: ceva s-a întâmplat, iar el

era într-un bar cu colegii, amânând întoarcerea acasă. Vinovăţie, uluire, mânie: toate clocotesc în el, dar refuză să li se lase în voie – sau, mai degrabă, o să-şi canalizeze vinovăţia şi furia şi o să le folosească în mod eficient şi detaşat, cu răceală, ca să descopere ce se întâmplă.

Pentru că, în vreme ce recapitulează tot ce s-a petrecut în acea zi dureroasă, năucitoare – interogatoriul luat de poliţişti; cererea asistentei sociale ca băieţii să stea la Mel; vizita sa la spital; purtarea lui Jess –, se întoarce mereu la privirea furişă a soţiei sale când a închis cu un pocnet laptopul: acel amestec ameţitor de vinovăţie şi spaimă. Şi, în vreme ce stătea culcat în întuneric, cu gândurile dând târcoale acelui moment, şi-a dat seama cât de puţin *ştie* despre ce făcea timp de cincisprezece ore pe zi femeia culcată lângă el.

Şi s-a întrebat ce anume voia ea să ascundă.

Aşadar, iată-l aici. Cu parola – *kitfrankbets3* – tastată; cu amprentele ei virtuale devoalate, gata să fie examinate. Se simte ca un *hacker* care dezgroapă secrete murdare, în vreme ce îşi imaginează peste ce o să dea: o dependenţă de jocuri de noroc? Un forum clandestin? Cu siguranţă, nu ceva aşa de nevinovat ca pornografia.

Stomacul i se crispează. Dă, Doamne, să fie o explicaţie nevinovată. Un fost iubit pe care l-a căutat, un cadou de aniversare pentru el, ca surpriză, pantofii exorbitant la care jinduia şi pe care i-a cumpărat? Privind prin prisma ultimelor treizeci şi şase de ore, o să râdă de uşurare dacă e ceva aşa de benign.

Parola a funcţionat şi căutările ei recente se derulează rapid. A ieşit de pe pagini fără să le închidă pe toate şi prima care apare este un site despre creşterea copiilor. *Netmummies:* înţărcare organică pentru mofturoşii la mâncare. Poate că a fost doar stingherită că a surprins-o uitându-se la

asta, ea, care ştie cu ochii închişi ce trebuie să facă o mamă, un părinte experimentat care are trei copii?

Poate că, pur şi simplu, se îndoia de sine. Dată fiind cearta lor din seara de joi, poate că el i-a subminat încrederea. Hristoase, nu asta fusese intenţia lui. Se apropiase pe bâjbâite de concluzia – exprimată cu stângăcie – că bebeluşul suplimentar poate că a adus un dezechilibru. Că ea nu se bucura de maternitate la fel de mult ca atunci când se născuseră cei doi băieţi. Dar pierderea încrederii chiar însemna că ea este stingherită să fie surprinsă căutând astfel de reţete?

Istoricul căutărilor ei, de asta are nevoie. Apasă pe bara *Istoric.* Ultima pagină a fost deschisă la ora 16.03, vineri, însă el a venit acasă şi a surprins-o mai devreme. Era un pic înainte de 13.30: îşi aminteşte că a auzit la radio ora când a intrat în casă.

Apasă pe *Arată istoricul complet.* Sunt reţete cu dovleac plăcintar, un site de cumpărături online, apoi grămezi de pagini *Netmummies:* „Cum să procedezi cu un bebeluş care plânge”, „Cum să procedezi cu un bebeluş agitat”, „Poate un bebeluş să aibă colici la zece luni?”

Poate? Se opreşte să citească pe sărite pagina. Habar n-avea că ea a căutat astfel de lucruri. Aici vine pentru sfaturi şi sprijin? Nu obişnuia să o întrebe pe Liz, sau pe Mel, sau chiar pe Charlotte, în faza în care Charlotte lăsa să existe câte o fisură în armura parentală? (Nu-şi *aminteşte* ca Jess să se fi destăinuit vechii lui prietene, care ei nu îi părea deosebit de înţelegătoare, dar se poate să fi făcut asta.) N-a pomenit nicio nouă prietenă mămică, dar poate că el n-a ascultat cum trebuie (foarte posibil). Poate că se simte singură? Asta trebuie să fie. Iar el – ca un tâmpit – n-a făcut decât să înrăutăţească lucrurile.

Derulează mai departe, cu inima un pic mai uşoară la gândul că i-a descoperit secretul: că acum, când înţelege că ea se simte izolată, poate să îndrepte lucrurile. Şi apoi inima i se îngreunează.

Mai sunt pagini, cele la care ea s-a uitat la începutul după-amiezii, după ce el a plecat brusc înapoi la birou, alte subiecte pe *Netmummies:* „Cred că soţul meu vrea să mă părăsească”. „Soţul meu crede că sunt incompetentă”. Hristoase! Asta a fost imediat după cearta lor.

Şi apoi găseşte. Cuvintele pe care le-a tastat pe Google la ora 13.27, chiar înainte ca el să intre în casă; cuvintele care îi fac inima să se încleşteze într-un pumn care izbeşte dur, un un-doi rapid, în coaste.

Iată-l. Lucrul care a stingherit-o. Pe care nu voia să-l citească el.

„De ce vreau să-i fac rău fetiţei mele?”

10
— JESS —

Luni, 13 martie 2017

Prima dată când Jess îşi imaginează că o vatămă pe Betsey este la trei zile de la ieşirea din spital. Ed s-a întors la serviciu. Concediul de paternitate nu este recunoscut în City şi este vorba despre o fuziune crucială. Ea nu se supără, nu-i aşa? Băieţii sunt la şcoală, şi va fi minunat să petreacă nişte timp singură cu Betsey.

„Sigur că nu”, şopteşte ea. Este deja sculată, îmbrăcată în blugi, iar cămaşa de in largă şi nasturele descheiat sunt singurele semne că încă o mai doare burta. Resimte lipsa somnului şi e fragilă; oroarea naşterii îi dă ghionţi la marginile creierului. Însă Ed nu trebuie să audă asta.

— N-are rost să ne ocupăm amândoi de un bebeluş, îl asigură ea. Şi apoi – şi aici ea pune pe tapet, pe jumătate râzând, replica lor obişnuită –, avem nevoie de tine să câştigi nişte bani. Şi acum, haide, întoarce-te la muncă.

Dar să trezeşti doi copii şi să-i pregăteşti de şcoală e mai greu decât şi-a închipuit ea. Kit şi Frankie sunt entuziasmaţi, Frankie mai că nu se urcă pe pereţi la gândul să se laude cu noua lor soră, sau poate faptul că şi-a dat seama că acum va trebui să se lupte cu doi fraţi pentru atenţia mamei îl face să răcnească ultimul cântec al lui Taylor Swift şi să se strâmbe la bebeluş, cu faţa vârâtă într-a ei.

Uitase că se poate simţi sleită până-n măduva oaselor: copilaşul acesta, care a vrut să fie hrănit în timpul nopţii la orele unu, trei şi cinci, a secătuit-o de vlagă. Poate că n-a primit destul sânge? Urăşte gândul la transfuzie, cu toate că îi datorează viaţa acelui donator anonim de sânge B negativ.

Ar putea fi de folos să lase bebeluşul din braţe, dar nu vrea s-o scape din ochi pe Betsey, nu vrea ca băieţii să se joace cu ea cum ar face cu o păpuşă:

deja a trebuit să-i spună lui Frankie să nu fie brutal. Nu vrea să-l îndepărteze; are nevoie ca el să se ataşeze de ea, nu să-i poarte pică noii lui surioare, care i-a uzurpat locul de mezin, dar nu are deplină încredere în el. Aşa că duce pruncul cu ea peste tot, amintindu-şi cum să ia în acelaşi timp o cană, sau o rufă murdară, să tragă perdelele sau să închidă o uşă; izbutind să organizeze şi să deretice şi să păstreze ordinea care ameninţă să-i scape de sub control.

— Maaaaami, strigă Kit de pe scările din hol. Unde-i untul?

L-a rugat să pregătească el micul dejun: a sperat că la nouă ani ar putea să se descurce cu asta, dar el a întrebat deja de covrigi, cuţit şi lapte.

— Un moment. Vin eu jos, zice ea ajungând în capul scării, cu mâna dreaptă pe balustradă – ţine-te bine – şi ţinând cu stânga bebeluşul.

Dar, dintr-odată, nu se poate mişca: e înţepenită de frică.

Treptele sunt din plăci de stejar auriu cu goluri între ele: fâşii de căldură suspendate între perete şi balustrada de sticlă jivrată. O scară decorativă: ceva ce nu i se păruse riscant pentru copiii mici când s-au mutat aici, acum doi ani, pentru că amândoi băieţii puteau să meargă în siguranţă pe scară şi ea nu şi-a închipuit că o să mai aibă un copil. Acum treptele se apleacă spre ea, lumina lui martie le înclină în sus, şi se vede scăpând-o pe Betsey şi privind-o cum ricoşează din treaptă în treaptă. *Bang. Bang. Bang.* Ţeasta delicată a bebeluşului ei izbind fiecare placă, până ce se opreşte, cu trupul încovoiat, cu capul ca o minge de fotbal dezumflată. Scara este ciudat de tăcută: după ţipătul de la început, nu mai este niciun sunet.

Viziunea se intensifică şi se schimbă: acum o scapă pentru că se împiedică, îi alunecă piciorul pe prima treaptă lucitoare, amândouă mâinile se întind spre balustradă, în vreme ce Betsey îi alunecă din strânsoare. Acum o aruncă ea, azvârle violent bebeluşul pe scară. Viziunea o macină în vreme ce

stă acolo, clătinându-se. Absolut incapabilă să pună un picior în faţa celuilalt, să păşească pe prima treaptă.

— Maaaaami!

Acum Kit se uită în sus la ea.

— Eşti bine, mami? Vii?

Vocea lui o readuce în lumea reală.

— Da, imediat.

Cumva, se îndepărtează de scară, târşâindu-şi picioarele, şi se aşază pe podea, strângând-o în continuare pe Bets. Îşi scoate şosetele, ca să aibă priză mai bună, şi se târăşte înapoi spre scară până ce picioarele îi atârnă. Tremurând, se răsuceşte şi, ca un ţânc care învaţă să meargă, coboară scara cu spatele, cu stânga pe balustradă, cu dreapta strângând copilul care miorlăie. Mai târziu o lasă pe Betsey la parter pe o păturică de joacă şi numără treptele, apoi exersează manevra fără ea: treisprezece, paisprezece, cincisprezece trepte înapoi, în siguranţă. Timp de câteva luni drămuieşte momentele în care îşi poartă bebeluşul: nu riscă s-o ducă prea mult în sus sau în jos.

Începe să vadă primejdii peste tot. Ed ţine morţiş să aibă în bucătărie un bloc pentru cuţite, cu câteva lame ascuţite, rele, adăpostite în el. Întotdeauna a fost îngrijorată că băieţii s-ar putea căţăra până la el şi le-ar folosi unul împotriva celuilalt, însă acum se teme că le-ar folosi ea împotriva fetiţei sale. În timp ce tăia carne, a lăsat un cuţit marca Sabatier pe tocător, ca să vadă cine sună la uşă. Când s-a întors, şi-a imaginat că îl ia şi îl înfige în Bets, care stă cuminte într-un leagăn. Doar o lovitură exactă, brutală, şi salopeta albă pentru bebeluşi de trei luni devine stacojie, cu sângele băltind pe podea.

Reia scena ca accident: se vede împiedicându-se de leagăn şi înfigând cuţitul drept în creştetul moale al lui Betsey, sau în ochi, sau în inimă. O întâmplare stranie – dar nu aşa sunt toate accidentele? Ia măsuri de precauţie: cuţitele sunt ascunse într-un sertar din bucătărie căptuşit cu şervete de pânză, fiecare învelit bine. Dar nu poate să garanteze

siguranţa lui Betsey, pentru că ameninţarea cea mai mare este *ea.*

Există pericolul reprezentat de un ceainic plin cu apă clocotită. Dacă toarnă într-o cană, riscă să verse pe de lături: să se prelingă pe podea şi s-o opărească pe copilă. Nu poate să pună leagănul sau scaunul Bumbo[8] pe o suprafaţă din apropiere, pentru că Bets ar putea să se răsucească şi să atingă ceainicul, sau să înşface un cuţit rătăcit pe acolo. Obiectele de aramă şi tigăile de oţel care atârnă de un suport fixat în tavan sunt o sursă permanentă de nelinişte. Le vede căzând, nu, zburând prin încăpere ca nişte rachete în căutare de copii. Aşa că le ocoleşte, veşnic conştientă că ar putea să pocnească în cap bebeluşul.

Desigur, nu spune nimic despre asta. Îşi acoperă urmele. Are grijă ca acele cuţite să fie înapoi în bloc, iar tigăile cele mai grele, pe care le desprinde de pe suport la începutul zilei, să atârne iar înainte ca Ed să ajungă acasă. Băieţii nu-i pun la îndoială purtarea: ea a fost întotdeauna mai aparte. Vizita unei prietene – Liz sau Mel, şi acea singură dată, Charlotte – înseamnă să o pună pe Bets în altă cameră cât mută cuţitele şi pune iar sus cratiţele, apoi repetă procesul după ce ele pleacă. Nu se poate destinde când Liz îi face o vizită pe neaşteptate, şi este exagerat de conştientă de obiectele potenţial fatale şi de apropierea lor de bebeluşul său.

În cele din urmă, încearcă să deschidă subiectul cu Mel.

Au fost la o plimbare cu băieţii cei mici şi a trebuit să traverseze o stradă cu trafic destul de intens. Mel îi ţine de mâini pe Connor şi pe Frankie şi repetă cu ei Codul Traversării[9] – „stânga, dreapta, stânga; apoi mergem, nu alergăm” –, lăsând-o pe Jess liberă să împingă căruciorul. Se face un gol în trafic şi ceilalţi trec, însă Jess rămâne înţepenită. Fără să respire şi din ce în ce mai ameţită. Tot ce poate să vadă este cum o împinge pe Betsey în faţa unei maşini care vine în viteză.

— Vii odată?

Mel, pe celălalt trotuar, pare uluită.

— Nu e sigur.

— E absolut sigur.

Mel se încruntă şi pare un pic iritată. Aşteaptă trei minute în cap până ce stopul se schimbă mai în sus pe stradă, apoi Mel traversează repede şi împinge căruciorul.

— Mi s-a părut că o maşină o să se repeadă la ea.

Jess nu poate să vorbească despre teroarea sa paralizantă, convingerea absolută că, dacă o să coboare de pe trotuar, o să-şi omoare copilul. Se simte tare proastă.

— Ai simţit vreodată aşa ceva?

— Nu. Cunosc Codul Traversării: uită-te la stânga, uită-te la dreapta, uită-te iar la stânga. „Charlie zice…”, şi imită vocea fonfăită a pisicii din anunţul pentru copii din anii ’80, despre traversarea în siguranţă a străzii. Nu?

Jess n-are nici cea mai mică idee despre ce vorbeşte. Cum ar putea recunoaşte că îşi imaginează cum o scapă din braţe pe Betsey, sau o înjunghie sau o opăreşte? Că vede primejdii după fiecare colţ; un posibil ucigaş la volanul fiecărei maşini?

— Probabil că e doar lipsa de somn, sugerează Mel, în vreme ce merg mai departe spre parc.

Arată spre Betsey.

— Cât timp doarme acum?

— Patru ore într-o noapte bună – între orele zece şi două.

— Şi te scoli iar la cinci?

Jess încuviinţează din cap, mohorâtă.

— Păi, poftim. Lipsa de somn este o formă de tortură: o folosesc în antrenamentul SAS. Doamne, am crezut că o s-o iau razna de-a binelea după ce l-am născut pe Connor.

— Zău?

Nu-şi aminteşte ca Mel să fi fost altfel decât ca de obicei, pragmatică. Cu siguranţă n-a pomenit niciodată de gânduri nepoftite, sau viziuni tulburătoare. Şovăie, apoi îndrăzneşte să întrebe:

— Ce vrei să spui, mai exact, prin razna?

— Ei, ştii tu. Turbată. Cu mintea în altă parte. Odată am pierdut maşina în parcare la Tesco, nu mai ştii?

Amintirea o face să râdă.

— Am umblat pe acolo vreo jumătate de oră, neputând s-o găsesc.

Şi Jess nu poate să spună: „Da, dar ţi-ai imaginat vreodată că îţi omori bebeluşul? Ai verificat şi răsverificat dacă nu i-ai dat prea mult Calpol; dacă nu i-ai turnat înălbitor în biberon; dacă n-a fost sufocată de jucăriile de pluş din pătuţ? Dacă n-ai asfixiat-o fără să-ţi dai seama?” Pare o prăpastie atât de mare între trăirile sale şi ale lui Mel.

Din fericire, prietena sa pare să nu observe şi atenţia îi este distrasă de faptul că au ajuns în parc.

— Bun – hai să-i punem pe căţeluşi să alerge pe aici, ce zici?

Mel a susţinut întotdeauna că băieţaşii sunt ca nişte căţei care au nevoie de multă mişcare ca să fie docili. Frankie n-a părut niciodată docil – să-l creşti este ca şi cum te-ai legăna pe o sârmă foarte încordată –, dar poate că ăsta este mai degrabă un eşec al creşterii date de Jess decât altceva.

— Da, zice, cu vocea încordată, în vreme ce se concentrează să fie hipervigilentă, să nu-l lase pe bătrânul care şade pe bancă să se apropie de ei. (Potenţialii pedofili sunt o nouă sursă de îngrijorare; îl suspectează pe orice bărbat care îi zâmbeşte fetiţei ei.) Hai să-i punem să alerge.

11
— LIZ —

Luni, 22 ianuarie 2018, ora 07.10

— O noapte rea? întreabă Nick în vreme ce dansăm unul în jurul celuilalt prin bucătărie, ungând cu unt pâinea prăjită, sorbind ceai, încălzind lapte – totul cu un ochi la ceas şi conştienţi că avem mai puţin de zece minute până să ieşim din casă.

— M-am trezit pe la trei şi jumătate: mă tot gândeam la Jess.

Înghit băutura fierbinte, apoi şterg firimiturile de pe suprafeţe, cu gesturi rapide şi eficiente. „Haideţi”, îi spune familiei limbajul corpului meu. „N-avem toată ziua la dispoziţie.”

Copiii mănâncă mocăindu-se, Rosa linge untul de pe o lipie, cu ochii închişi, în vreme ce savurează trăirea senzuală.

— Hei – eu folosesc cuţitul ăla, protestează Sam, stricând momentul, când se apleacă peste masă.

— Mai este unul *în faţa* ta, zice ea, înfuriată de aparenta lui nepricepere.

— Bine, bine.

Se îmblânzeşte iute şi începe iar să întindă untul. Amândoi arată ca şi cum ar putea să stea acolo toată ziua.

— Mă tot gândeam la Jess, continui eu, cu un ochi la Rosa, care se pricepe de minune să prindă din zbor discuţiile dintre oamenii mari. În dimineaţa asta avem o şedinţă de strategie.

— Ca să hotărâţi dacă ar trebui să se investigheze mai departe?

— Da.

Încep să umplu maşina de spălat vase, ciocnind o cană şi aproape ciobind o farfurie.

— Dar n-am voie să particip. Poliţista e foarte dură – am cunoscut-o în alt caz –, iar Neil e foarte strict.

Îmi cobor vocea până la şoaptă, aruncând o privire spre copii, dar ei sunt ocupaţi cu ciondăneala pe tema borcanului de Marmite.

— Mă simt aşa de afurisit de neputincioasă: vreau să le spun despre familia pe care o cunoaştem – dar nu se poate, din cauză că nici măcar nu pot să fiu acolo.

Nick mă sărută pe creştet şi mă sprijin de el o clipă, alinată de căldura lui, de familiaritatea lui. Miroase a pâine multicereale prăjită şi trag în piept robusteţea lui.

— Orice decizie vor lua, nu-i răspunderea ta, zice. A trebuit să fii de acord să o raportezi. Nu a existat altă opţiune – asta mi-ai spus, nu-i aşa?

Mă trag deoparte şi continui să pun în maşină vasele murdare. Este ceea ce mi-am spus tot weekendul, ceea ce am discutat cu el sâmbătă seara, după ce copiii s-au culcat, dar, repetat de atâtea ori, sună formal.

— Nu simt că-i aşa de simplu, zic în vreme ce umplu sticlele cu apă ale copiilor şi iau pentru fiecare câte un măr care ştiu că va rămâne uitat în fundul ghiozdanelor.

Soţul meu îmi zâmbeşte.

— Ce e? Trebuie să plec.

N-ar fi trebuit să deschid iar subiectul.

— Trebuie să încetezi să mai fii aşa de aspră cu tine.

Are dreptate, desigur, şi, în mod normal, pot să nu amestec viaţa de acasă cu munca. Trebuie să fac asta. N-aş fi în stare să supravieţuiesc dacă aş fi obsedată de fiecare pacient. Însă rana lui Betsey pare mai personală şi a stârnit amintiri pe jumătate ascunse. N-am prea dormit noaptea trecută: cu pilota răsucită în jurul trupului, cu membrele transpirate, închipuindu-mi-o pe Jess cum urlă la mine că mă urăşte, cu gura ca un tunel în care m-am prăbuşit până m-am trezit, cu inima bubuind. Nu mă pot preface că privesc asta cu detaşare.

— Bine, o să încerc, zic pe un ton neutru, pentru că acum sunt în întârziere şi ştiu că nu face altceva

decât să mă protejeze.

Îl sărut.

— O să fie în ordine.

— Da, ştiu.

Dar, în vreme ce îmbrac paltonul, nu pot scăpa de impresia că sunt în mare parte răspunzătoare pentru că le-am provocat această suferinţă lui Jess şi Ed.

Sunt în întârziere de-a binelea când ajung la spital, un pic după opt şi jumătate. Telefonul meu sună, e numărul mamei. Răspund chiar înainte să intre pe robot, luptându-mă cu geanta care mi se revarsă şi trântindu-l pe ureche. Sunt în partea victoriană a clădirii, plină de orificii de ventilaţie şi ţevi care scot aburi şi uşi batante care duc la coridoare labirintice. Un pacient în pijama şi cu perfuzie stă în picioare pufăind dintr-o ţigară, şi mă îndepărtez, de teamă să nu fiu auzită.

— Lizzie? *Li*-zzie?

— Mamă. Eşti bine?

I-am lăsat un mesaj sâmbătă şi avusesem de gând să încerc iar ieri. E ceva neobişnuit să mă sune aşa devreme. Pare panicată, vorbeşte un pic bălmăjit.

— Tocmai m-am lovit la faţă.

— Tocmai te-ai lovit *la faţă?*

— Trebuie să mă fi lovit de uşa unui dulap din bucătărie.

— Of, mamă. Îmi pare rău. Eşti învineţită rău?

— Ochiul, şi am pometele plesnit.

— Trebuie să fi fost înspăimântător. A curs mult sânge?

Feţele pot să sângereze mult.

— Oh…

O pauză, în care se gândeşte la asta.

— Păi, nu prea mult.

— Şi acum s-a oprit sângerarea?

— Da. Am pus acolo un şerveţel.

— Bine. Crezi că ai nevoie să vii la urgenţă să-ţi pună copci? Sunt la serviciu, dar pot să-ţi chem un taxi.

— A, nu. Nu vreau să fac mare caz.

Face asta să sune ca şi cum aş reacţiona exagerat.

— Doar m-am gândit că ai vrea să ştii.

— Vreau. Sigur că vreau. Vrei să trec pe la tine în seara asta?

Locuieşte la numai cinci kilometri, dar Nick are o şedinţă a cadrelor didactice şi trebuie să aştept până termină. Nu duc copiii în apartamentul ei.

— A, nu cred. Nu.

Se poate auzi cum se crispează la această idee.

Respir adânc, punând în echilibru îngrijorarea mea automată cu nevoia de a păstra o anumită distanţă.

— Te sun când termin, dar îmi promiţi că iei un taxi până aici, sau te duci la medicul de familie, dacă te simţi mai rău?

— O să fiu bine. Acum îmi doresc să nu te fi sunat.

Iritarea ei e evidentă. Întotdeauna a fost aşa: tinzând să treacă brusc de la o stare la alta. În copilărie nu puteam niciodată să ştiu cum stau lucrurile.

— Mă bucur că ai făcut-o. Vreau să ştiu. Nu te loviseşi când m-ai sunat sâmbătă, nu?

— Nu te-am sunat sâmbătă! E indignată. De ce naiba crezi asta?

— Păi… tu…

— *N-am* sunat. Accentuează asta. Cred că aş şti dacă te-am sunat sau nu, nu-i aşa? Sau crezi că îmi pierd minţile, asta este?

Nu spun nimic. N-are rost să mă contrazic cu ea, mai ales când este aşa.

— Ridicol, mormăie ea, după ce n-a reuşit să mă momească să reacţionez, şi apoi, de parcă eu aş ţine-o de vorbă: Uite ce-i, acum trebuie să te las.

Şi închide brusc.

Mă simt nedreptăţită, aşa cum se întâmplă adesea la sfârşitul discuţiilor noastre. Fără să vreau, trag de o unghie, rupând-o, aşa că zvâcneşte cu furie. Trebuie să-mi păstrez graniţele şi să nu mă las atrasă într-unul dintre jocurile ei obişnuite. Acesta

pare o versiune cu stres emoţional a jocului de-a statuile: eu încerc să mă apropii încetişor, dar sunt alungată cu mânie.

Mă simt uşurată că sunt la muncă, în care mă pot adânci şi unde ştiu că sunt preţuită. Cu umerii traşi înapoi, cu capul sus, împing uşa spitalului. Se roteşte în faţă cu un zdrăngănit, clanţa izbeşte peretele şi lasă o adâncitură în tencuială. Şi îmi dau seama că, în furia şi frustrarea mea, am împins cu prea multă putere.

Betsey e culcată în pătuţul ei de la fereastră, doarme şi nu mai e agitată. Mă uit la ea, după vizita doctorilor în salon şi după ce Neil s-a retras în şedinţa de strategie, întrebându-mă dacă există o explicaţie nevinovată pentru ceea ce s-a întâmplat aici.

Arată aşa de senină, acum, că e adormită: cu obrăjorul lipit de saltea, cu funduleţul în aer, ca un câine ciobănesc care are chef de joacă. O să-i *fie* mai bine, îmi spun din nou: hematomul ar trebui să se resoarbă, cu toate că rămâne riscul de convulsii, în vreme ce acest ghem de celule se coagulează, se usucă şi se descompun. Se va întâmpla asta – şi convulsiile vor fi trecătoare, sau o problemă continuă? În acest moment n-avem cum să ştim.

Îmi masez tâmplele în vreme ce mă gândesc dacă nu ar putea să ne scape ceva crucial. Ceva care înseamnă că Jess şi Ed pot fi absolviţi de orice bănuială. Poate că ea sângerează uşor din pricina hemofiliei? Poate că are oasele fragile sau rahitism? Mă întorc la calculator şi cercetez analizele de sânge: numărul trombocitelor şi indicele de coagulare sunt normale, la fel şi consistenţa oaselor şi nivelurile de vitamina D.

Neil şi Fousia sunt încă în şedinţă cu Cat, Lucy şi şefa de la Protecţia Copilului, Kate Walsh, aşa că mă uit un pic mai mult la Betsey, regretând că n-am cunoscut-o în momente mai fericite. E un bebeluş delicios – cu gropiţe în obraji, cu trăsături gingaşe –

şi mi-o închipui chicotind, azvârlindu-şi în sus coapsele cu şănţuleţe. Apoi mi-o închipui ţipând. La această vârstă, Rosa era schimbătoare, cea mai bună dispoziţie schimbându-se cât ai clipi. Dacă n-a fost pusă să doarmă la timp, dacă a întârziat o masă, dacă s-a sărit peste o masă: oricare dintre acestea era destul ca să declanşeze lacrimi sau istericale. Înainte de internare, era şi Betsey aşa?

Trebuie să-mi văd de treburi, dar când să plec, mama bebeluşului din despărţitura alăturată se uită la mine.

— Se simte mult mai bine, zice Tania Bryce, făcând semn cu capul spre pătuţul pe care Daniel, care are şapte luni, e culcat pe spate, făcând balonaşe de salivă şi dând din picioruşele îmbrăcate în salopetă. Părinţii l-au adus în grabă joi spre seară, după ce a părut că nu mai respiră. Se îmbolnăvise de bronhiolită. Dar acum nivelurile de saturaţie a oxigenului au revenit la normal şi ar trebui să fie externat în următoarele două zile.

— Ai speriat-o tare pe mami, îi spun acum bebeluşului, iar el zâmbeşte încântat.

Gângureşte ceva, ca şi cum nu-i vine să creadă că viaţa poate fi aşa de încântătoare.

— Da, aşa ai făcut.

Îi zâmbesc, iar el îşi răsfiră degeţelele, răsucindu-şi mâinile în lumină.

— Chiar că da!

Mama lui îşi umflă obrajii cu o uşurare exagerată, apoi vocea i se frânge.

— Am crezut că o să-l *pierdem.*

— Aţi făcut exact ce trebuia aducându-l aici. Şi peste noapte s-a simţit mult mai bine, nu?

Tania, care aproape că nu s-a dezlipit de pătuţul lui de când a fost internat, încuviinţează. Era primul său copil şi a amânat să-l aducă, temându-se să nu pară că face caz din nimic. Acum nu-şi poate ierta că nu şi-a ascultat instinctul.

— Îmi doresc doar să-l fi adus mai devreme… zice.

— Hei, e în ordine, zic, lăsându-mă pe vine.

Ea îmi zâmbeşte printre lacrimile care îi umplu ochii la gândul că suferinţa lor s-a sfârşit.

— Daniel a primit exact tratamentul potrivit, îi spun. Nu mai trebuie să stea cu masca de oxigen. O să-l monitorizăm, dar va fi bine.

Se aude mişcare pe coridor, ridic privirea şi le văd pe Cat şi Lucy ieşind din sala de şedinţe de la pediatrie. Îmi iau rămas-bun de la Tania şi ajung la biroul asistentelor în vreme ce ele merg pe coridor, Cat, cu paşi hotărâţi, Lucy, zorindu-se să ţină pasul. Lucy, o femeie slabă cu păr lung, lucios, se îmbracă la fel ca învăţătoarea Rosei: pantaloni negri, pulover verde-închis la baza gâtului, cu o eşarfă cu buline atârnând lejer, şi brăţări metalice care zornăie când gesticulează. Pare prea blândă ca să se descurce cu părinţii posibil abuzivi, şi totuşi trebuie să aibă oţel în ea: ceva care a făcut-o să-şi aleagă această meserie şi îi permite să ţină piept părinţilor, inclusiv unora elocvenţi din clasa mijlocie, ca Ed şi Jess, care ar putea ameninţa cu darea în judecată. Chiar dacă nu este dură, cum e Cat – care mi-a spus odată, într-un alt caz, că „le venim noi de hac ticăloşilor” când s-a referit la părinţi –, Lucy are putere. Ea este persoana care ar putea să o ia pe Betsey, ca şi pe Kit şi Frankie, din îngrijirea lui Jess.

— Îmi poţi spune ceva?

Îi zâmbesc cuceritor lui Neil, care le-a urmat şi acum caută pe calculator însemnările despre un pacient.

— Hmmm?

Sprâncenele i se îmbină dezaprobator.

— Despre Betsey Curtis. Îmi poţi spune ceva despre planurile pentru îngrijirea ei?

— O s-o mai ţinem aici între douăzeci şi patru şi patruzeci şi opt de ore, ca să ne asigurăm că nu se loveşte, riscând altă sângerare, sau nu are convulsii.

— Şi după aceea?

Mă măsoară cu ochii săi albaştri reci şi mă face să aştept. E aşa de obsedat de procedură, că n-o să-mi dea nici cea mai mică idee despre bănuielile poliţiştilor.

— După aceea este treaba bunilor noştri colegi din poliţie şi de la serviciile sociale, zice. Dar e destul să spun că mama n-ar trebui să aibă acces la copiii săi nesupravegheată – nici acasă, nici la spital. Când vine aici, accesul trebuie să fie stabilit dinainte şi ar trebui să fie însoţită de alt asistent social sau de domnişoara Stone.

Pleacă ţanţoş şi am impresia că aspiră oxigenul din încăpere, lăsându-mă ameţită. Jess încă nu poate s-o vadă pe Betsey fără programare sau singură. Probabil că a semnat în faţa poliţiştilor angajamentul că n-o să facă asta în weekend, însă acum este bătut în cuie: confirmarea că o bănuiesc pe ea că a rănit copilul.

Mă apropii şovăielnic de Fousia.

— E cu fundu-n sus, şoptesc conspirativ.

— Când nu e?

— Pare convins că nu este o vătămare accidentală.

— Mda.

Face semn cu capul spre camera doctorilor, unde riscul e mic să fim auzite.

O urmez, imens de recunoscătoare că e gata să mă pună la curent.

— N-ai auzit nimic din toate astea de la mine, bine? zice, cu expresia severă.

Nu are copii şi e cu cinci ani mai tânără decât mine, a reuşit să nu-l calce pe bătături pe Neil în cele şase luni de când lucrează în secţie şi, lucru de înţeles, vrea ca lucrurile să rămână aşa.

— Sigur că nu. Poţi să-mi spui doar ce anume a dus la asta? Există dovezi de la examinarea medicală a celorlalţi copii?

— Erau în ordine şi nu există nimic suspect în dosare – niciun contact precedent cu serviciile sociale, niciun indiciu de comportament haotic, şi nici vreo dovadă a unor fracturi mai vechi din examinarea scheletului.

— Of, slavă Domnului!

Mă întrebasem dacă nu cumva am închis ochii în faţa unor abuzuri repetate, dar asta e o uşurare

imensă.

— Şi atunci de ce cred ei că asta îndreptăţeşte continuarea investigaţiei? zic.

— E Cat Rustin. Ea a pledat cu tărie pentru asta. Crede că povestea doamnei Curtis nu stă în picioare.

— Dar de ce?

Fousia se asigură că nu e nimeni pe cale să intre aici.

— Uite – juri că nu ţi-am spus eu?

— *Sigur că* da.

— L-au interogat pe fratele care era în cameră când a căzut Betsey.

— Frankie, cel mai mic dintre băieţi?

Ea încuviinţează din cap.

— Se pare că era extrem de nefericit, foarte neatent şi nu prea prietenos, dar a contrazis ceva ce spusese mama lui. După spusele lui Cat, doamna Curtis a povestit că el şedea privind în grădină când Betsey a alunecat, aşa că n-a fost martor la întâmplare. Însă *el* a spus că era pe locul lui obişnuit de la masă, aşa că privea spre frigider şi spre sora lui – şi totuşi, n-a văzut nimic. N-a văzut-o să alunece sau să cadă.

Stomacul mi se crispează. Frankie este un copil foarte pedant, şi ar dori să facă pe placul oricărei figuri autoritare. Probabil că a fost speriat de ei, oricât de blând ar fi fost interogatoriul, şi nu i-ar da prin cap să mintă. Chiar dacă îşi adoră mama, instinctul lui ar fi fost să spună adevărul.

— Îţi dai seama de ce sunt îngrijoraţi, nu?

Fousia se uită la mine, cu fruntea netedă încreţindu-se.

— Da, sigur.

— Unul dintre ei minte. Băiatul sau mama. Şi poliţiştii cred că ea este aceea.

12
— JESS —

Luni, 22 ianuarie 2018, ora 11.00

— Vrei ca *sora* mea să-i îngrijească pe *copiii mei?*

Când Lucy Stone îi dă vestea că sora ei, Martha, este de acord să se mute în casă la ei şi să-i îngrijească pe copii ca „adult aprobat”, lui Jess nu-i vine să-şi creadă urechilor. Încearcă să nu pară nerezonabilă, dar tonul îi trădează neîncrederea.

Lucy bâjbâie prin geantă după un şerveţel. E răcită. Jess aude mucozităţile clocotind în nas când şi-l suflă cu zgomot. Îşi trage scaunul mai departe, crispându-se la sunetul brusc de unghie pe tablă scos de frecarea pe podea. Asistenta socială îşi îndeasă şerveţelul în mânecă şi ridică privirea, cu faţa plină de milă.

— În cazurile în care există îngrijorare legată de siguranţa unui copil trebuie să căutăm o îngrijire alternativă pentru ceilalţi copii din familie, zice asistenta.

— Îngrijorare legată de *siguranţă?* Crezi că l-aş putea vătăma pe Frankie, sau pe Kit?

Cu toate că expresia a fost folosită sâmbătă, când băieţii au fost trimişi la Mel şi când a semnat angajamentul că nu o va vedea pe Bets singură, de-abia acum înţelesul ei devine limpede. Jess îşi aude vocea înălţându-se, incredulă, când Lucy nu răspunde şi îşi suflă iar nasul.

Băieţii au stat la Mel ultimele două nopţi. Lucy a propus să meargă acolo sâmbătă, după ce a devenit clar că vor mai fi întâlniri, însă Jess şi-a spus că absenţa lor era din motive în mare măsură practice. „Ei cred că eşti o mamă rea.” Da – dar cu siguranţă nu pentru Frankie sau Kit? Îi îngrijorează felul în care se poartă cu Betsey, nu cu ei.

Se uită de la Lucy la soţul său, cu neîncrederea blocată în piept ca un lucru pe care trebuie să-l

elimine tuşind, şi aşteaptă ca el să-i ia apărarea; să susţină că asta e o absurditate.

Ed încearcă să zâmbească. Ştie că ar trebui să calmeze lucrurile; s-o farmece pe asistenta socială ca să devină rezonabilă şi să vadă lucrurile din perspectiva lor, aşa cum se pricepe de minune de obicei, când a fost o încurcătură cu rezervarea pentru concediu, de exemplu, sau un chelner care aduce altă mâncare decât au comandat. Dar nu există un manual pentru un astfel de scenariu. Terenul este atât de necunoscut, încât amândoi bâjbâie: el nu ştie cum să se descurce cu această profesionistă, pe care n-a reuşit s-o farmece sau s-o impresioneze cu ameninţarea mascată că a vorbit cu un prieten care este avocat; ea nu ştie deloc cum să reacţioneze. E ca şi cum ar fi nimerit pe o porţiune mlăştinoasă şi cu fiecare pas stângaci, tremurător, riscă să se afunde mai tare.

— Uite ce e, ştiu că sunteţi doar îngrijorată pentru copii, începe el. Dar chiar este nevoie ca Martha să stea la noi? Sunt eu aici, dacă există vreo îngrijorare reală despre purtarea soţiei mele cu copiii.

— Trebuie să avem aici alt adult, un adult aprobat, din cauză că familia dumneavoastră este subiectul unei investigaţii a poliţiei, explică Lucy cu tonul blând pe care ar putea să-l folosească cu un copil.

Tace un pic, dar ceea ce spune apoi schimbă echilibrul puterii atât de evident, încât piere orice speranţă pe care ar fi avut-o Ed să o facă să se răzgândească.

— Dacă nu vă convine această idee, singura noastră opţiune este să facem demersurile pentru trimiterea copiilor într-un centru de plasament.

Dintr-odată, camera e fierbinte, ca şi cum unul dintre băieţi ar fi răsucit butonul termostatului fără ca Jess să observe. Căldura i se furişează pe faţă aprinzându-i obrajii şi are gâtul uscat. Vrea să o implore pe fata asta, însă cuvintele sunt înţepenite, deoarece asta a fost întotdeauna una dintre cel mai

mari nelinişti ale sale: lucrul care se alimentează din credinţa ei că este o mamă complet nepricepută, incapabilă să-şi supravegheze copiii. „Copiii ar putea să fie luaţi de la noi.”

— Spuneţi că, dacă ne opunem ca Martha să vină aici, aţi face asta?

Bărbia lui Ed se înalţă un pic. Poate că fără să-şi dea seama, îşi mută greutatea pe piciorul din faţă, ca şi cum s-ar pregăti să atace.

— Da.

Lucy înghite în sec. Spaima se târăşte pe şira spinării lui Jess ca vârful unui cuţit. Simte fiecare împunsătură, fiecare ghiont; o apăsare blândă, inevitabilă, care ar putea să-i despice carnea şi care o împinge spre o prăbuşire completă, în care riscă să-şi piardă orice conştiinţă de sine şi să se lase pradă celor mai negre spaime ale sale.

Îşi drege glasul. Trebuie să spună ceva. Trebuie să fie de acord cu ce a spus Lucy ca să împiedice lucrurile să devină şi mai rele decât sunt în acest moment. Pentru că, întocmai aşa cum gândurile pot să o ia razna la cea mai mică provocare, faptul că a dus-o pe Betsey la spital a făcut ca viaţa sa să o ia razna cu totul.

— Şi Martha a fost de acord cu asta? întreabă.

— Da. Vă amintiţi că am discutat sâmbătă posibilitatea de a-i cere asta?

Jess nu-şi aminteşte. Sâmbăta a fost dominată de teama sa pentru Frankie, pentru că a fost dus într-o încăpere specială de la poliţie ca să fie interogat, şi de groaza de ceea ce i se întâmpla lui Betsey. Ed a fost cel care le-a spus cum pot să ia legătura cu Martha şi a discutat posibilitatea ca ea să-i ajute, în vreme ce Jess era ocupată cu pregătirea copiilor să meargă la Mel.

— A fost foarte înţelegătoare, adaugă Lucy. Doreşte să ajute în orice fel poate.

— Ei bine, suntem recunoscători, zice Ed. Sigur că suntem.

Jess încuviinţează din cap. Ar trebui să fie recunoscători, nu? Uşuraţi că ea este pregătită să fie

altruistă, şi totuşi, oricât şi-ar iubi sora, nu vrea să-i ia nimeni locul – nici măcar să locuiască în casa lor.

O clipă, şi-o imaginează pe sora sa desfăşurându-se în acest loc; vede lipsa de respect a Marthei pentru simţul ordinii pe care îl are ea. Vede cum introduce culori şi dezordine – genţi deschise din care se revarsă lucrurile, eşarfe lăsate pe jos, căni care lasă cercuri de cafea ude.

Şi apoi îşi imaginează copiii, şi mai ales pe Frankie, dezrădăcinaţi şi locuind în casa Marthei, a lui Mel sau a unei familii necunoscute. Smulşi din locul în care, în ciuda defectelor sale, a încercat întotdeauna să-i facă se simtă în siguranţă.

N-au de ales. O ştie, chiar dacă fiecare părticică a sa vrea să tune şi să fulgere.

— Dacă Martha chiar vrea să facă asta pentru noi, zice, atunci, fireşte, ne-am bucura s-o avem aici.

— Fir-ar să fie de treabă!

Ed se învârte prin bucătărie după ce Lucy a plecat. Energia nervoasă radiază din el ca electricitatea statică. Se opreşte în cele din urmă şi se aşază cu capul îngropat în palme, cu degetele apăsând orbitele, ca şi cum dacă le apasă va găsi acolo răspunsul.

Jess nu ştie ce să spună.

Soţul său aproape că nu poate să se uite la ea. De ieri, de când s-a trezit, o cântăreşte din ochi ori de câte ori crede că ea nu se uită, dar acum nu riscă să-i prindă privirea. Ar vrea să-l atingă: să-i aducă aminte că este încă Jess a lui. Însă acum el n-o mai cunoaşte, i-a spus asta joi; şi lucrurile n-au făcut decât să se înrăutăţească de la cearta aceea încoace. Nimic nu va mai fi vreodată la fel.

Nu ajută cu nimic faptul că el petrece cât de mult timp posibil la spital, că a dormit acolo noaptea trecută, după ce a stat acolo toată ziua de ieri; că stă de veghe lângă pătuţul lui Betsey – perfect de înţeles, de vreme ce trebuie să muncească în timpul

săptămânii. Betsey are nevoie de un părinte acolo, dar e greu să nu simtă că, de asemenea, el evită cât mai mult posibil să fie cu ea. Că o bănuieşte într-un fel.

Dacă ridică privirea şi zâmbeşte, fie şi un pic, atunci poate că nu o bănuieşte? Aşteaptă. Nu se întâmplă nimic. O presupunere eronată, trebuie să se gândească la altceva. Sau să fie cel mai bun lucru din trei. Şi totuşi, nu riscă să se ducă la el, căci ce anume ar însemna dacă el nu ar reacţiona? Chiar mai rău, ce ar însemna dacă el ar respinge-o?

Se întoarce într-o parte, cu gândurile mutându-i-se la Betsey, pe care o s-o vadă mai târziu, la o oră stabilită cu Lucy. Simte durere în piept la gândul că fetiţa sa e singură în pătuţul acela de spital din salonul de pediatrie, nedumerită, plină de durere, fără nimeni care s-o aline, şi se sileşte să alunge gândul. Mai bine să facă ceva practic, cum ar fi să se pregătească pentru Martha. Cu mişcări încete, ca şi cum ar umbla prin apă adâncă, îşi târăşte picioarele în sus pe scară.

Spaima, spaima pură, care cutremură trupul, vine în vreme ce şterge de praf prin dormitorul liber, aranjează florile, verifică dacă cearşafurile curate n-au nevoie să fie călcate din nou. Este o cameră frumoasă: pereţii sunt de un cenuşiu discret de la Farrow & Ball[10]. Aprinde o lumânare, sperând că mirosul iasomiei de iarnă va da un aer de seninătate, şi aranjează din nou prosoapele albe, aşa încât par nişte perne groase. Verifică din nou dacă cearşafurile albe, curate, sunt netede; dacă WC-ul din baia alăturată este fără vreo pată şi dacă nu sunt fire de păr rătăcite încârligate în spatele rezervorului; dacă nu există pufuşor de praf pe plintele din spatele patului.

Şi-a scos inelele ca să deretice, dar acum şi le pune la loc şi începe să se joace cu ele, să le răsucească pe degete. „Una, două, trei. Una, două, trei”, aliniază pietricelele preţioase. Şi apoi, dintr-

odată: zbang. Mâinile îi tremură aşa de tare, că nu le mai nimereşte. „Una, două, trei; una, două, trei; una, două, trei.” Nu-s destul de bine aranjate. Încearcă să se împotrivească ritualului, dar nu poate. Trebuie s-o facă iar, până ce sunt aliniate perfect. Şi degetele împung, pe măsură ce devine mai frenetică. „Una, două, trei. Una, două, trei.”

E copil, pe plajă, spărgând pietre ca să scoată la lumină fosile. Pietrele albe ca fildeşul sunt fierbinţi; pe degetele de la picioare s-a uscat sarea, se apasă pe ele, reglându-şi greutatea, când se lasă pe vine, legănându-se de la un şold la celălalt. Tatonează cu tăişul dălţii. Nu trebuie să îndepărteze straturile prea repede, nu trebuie să forţeze când deschide roca, în dorinţa sa de a găsi o spirală fosilizată. O *Echioceras.* Unu, doi, trei: *poc;* unu, doi, trei: *poc.* Nu reuşeşte, şi ritmul devine mai rapid, mai frenetic. Unu, doi, trei: *poc;* unu, doi, trei: *poc.* Unu, doi, trei.

Şi în vreme ce tatonează, cu loviturile tot mai iuţi şi neglijente, gândurile îi gonesc, abătute de nelinişte. Dacă ar putea să scoată la lumină acest amonit, atunci spirala fără sfârşit a gândurilor ar putea să fie strunită. Dacă îl poate scoate perfect, totul va fi în ordine. Mama ar putea să-i dea un pic de atenţie, iar tata ar putea să nu fie furios. (Şi în acest punct îşi aminteşte expresia urâtă de pe chipul tatălui său când s-a răţoit brusc la mama în seara trecută; cuvintele scuipate cu o voce atât de deformată de ură, încât erau un mârâit.)

Dalta alunecă şi tresaltă. Iar amonitul, ascuns şi păstrat timp de două milioane de ani, este ciobit când piatra cade.

Se gândeşte la asta acum, când stă cu spatele rezemat de perete, cu genunchii strânşi la piept, cu mâinile încleştate, cu trupul ghemuit strâns, ca şi cum ar încerca să ocupe cât mai puţin spaţiu. Neputinţa care a mistuit-o pe acea plajă o strânge ca o menghină. Nu poate să controleze această situaţie. Nici măcar nu i se permite să se îngrijească de propriii copii.

Şi totuşi, poate că nu-i decât ceea ce merită.

Toţi se îndoiesc de ea:

Sora ei, care trebuie să aibă nişte bănuieli, va crede că autorităţile n-au investigat fără vreun motiv.

Ed nu mai poate să se uite la ea.

Liz, care a bănuit-o de la bun început şi a ajutat la intervenţia acestei asistente sociale şi a poliţiei.

Şi poate că au dreptate să facă asta.

Pentru că ea a făcut ceva îngrozitor, nu-i aşa?

13
— LIZ —

Luni, 22 ianuarie 2018, ora 17.45

O să ajung la timp să-mi iau copiii de la after-school. De fapt, ar trebui să ajung devreme. Poate că nu e vreun motiv de sărbătoare, dar astăzi pare un mare triumf.

Am reuşit să plec de la spital la timp. Nick are şedinţa cadrelor didactice şi mi-am atras mânia personalului de prea multe ori ca să risc să ajung târziu. Şi apoi, copiii detestă să nu fiu acolo la şase – „E *atât* de jenant”, a zis Rosa odată când au plecat ultimii, în vreme ce ochii mari ai lui Sam s-au umplut cu lacrimi de dezamăgire dureroasă. Aşa că am fost categorică: i-am spus lui Neil că trebuie să plec la cinci şi am plecat. E o senzaţie ciudat de eliberatoare, ca şi cum m-aş juca de-a chiulul.

Grăbesc pasul. Cu un strop de noroc, o să fiu acolo pe la şase şi zece: cât s-o văd pe Rosa în ultimele minute ale meciului de *netball*[iii]. (Lunea e la clubul de *netball.)* Îmi imaginez cât de entuziasmată o să fie: surprinderea ei şi zâmbetul de încântare. Mult prea des mă compară cu mămicile care ajută la excursiile şcolare, la copt sau la lectură. Mămicile ca Jess – sau ca Jess înainte să aibă al treilea copil. „De ce nu poţi să vii mai mult la şcoală, mami?” este un refren frecvent. „Pentru că trebuie să muncesc şi să ajut alţi copii”, îi răspund, cu un zâmbet pe care mă trudesc să nu-l las să se şteargă. Ei bine, o să fiu astăzi acel fel de mămică.

Ora 17.45. Răsuflarea mea se preface în abur în aerul rece, geanta îmi alunecă de pe umăr şi mă loveşte în şold când merg mai departe grăbită, imaginându-mi zâmbetul fiicei mele şi îmbrăţişarea aprigă a lui Sam. Îmi iese bine jongleria: să fiu alături de copiii mei *şi* să mă descurc bine cu o muncă istovitoare. Astăzi a fost o nebunie: un şuvoi

de internări pentru care era nevoie de calm, gândire şi acţiune rapidă – cazul cu cea mai mare posibilitate de a fi îngrijorător, o fetiţă de şase ani cu astm grav. Am tratat-o cu nebulizatoare şi cu steroizi intravenos, i-am redresat nivelul de potasiu – care scăzuse periculos de la numeroasele infuzii de care avea nevoie – şi apoi am pus-o pe oxigenoterapie înainte să-i găsim un loc la terapie intensivă. Suferinzii de astm vin zilnic, însă niciodată nu-i privim ca pe ceva obişnuit. În seara asta simt satisfacţia calmă de a şti că am acţionat cu toţii rapid şi am făcut tot ce era mai bine pentru această fetiţă.

Telefonul meu zumzăie: un mesaj de la Mel. „Sunt la cinci minute. Poţi ţii tu ai mei dacă meciul net terminat?” În mod normal eu sunt cea care cere favoruri şi sunt încântată că a apelat la mine, mai ales că nu am sunat-o, la rândul meu, sâmbătă. Însă nu apare vreun pupic, pupicii fiind plata ei caracteristică, şi nici „te rog”, lucru, de asemenea, neobişnuit.

Îi răspund „Sigur, xxx”, gândindu-mă la torentul ei de furie nestăpânită. „O să pui imediat capăt acestui lucru, nu-i aşa? E o nebunie!” E prima dată când ajung la şcoală de la internarea lui Betsey şi sunt neliniştită. Dintre bebeluşii din grupul nostru prenatal iniţial, trei – Rosa, Mollie a lui Mel şi George al lui Charlotte – joacă *netball,* aşa că va trebui să le înfrunt mamele pentru prima dată de la internarea lui Bets.

Charlotte este cea care mă vede prima.

— Putem vorbi un pic? zice, după ce i-am luat pe Sam şi pe Connor al lui Mel de la after-school şi am ajuns pe terenul de *netball.*

Cei de la St Matthew tocmai au învins altă echipă şi copiii sunt triumfători, George încercând să se înghesuie între Rosa şi Mollie, care îl ignoră cu dispreţul datorat faptului că îl cunosc dintotdeauna.

Charlotte priveşte, muşcându-şi buza de jos. Insistă ca George să fie cât mai mult posibil în companie feminină înainte să meargă la o şcoală

medie publică de băieţi. Însă, în ciuda faptului că e atletic – fotbalist bun şi priceput la *netball* fetele îl îndepărtează tot mai mult. Aşa cum spune acum Charlotte, cu oarecare tristeţe:

— Ele îl lasă în urmă.

— Oh – nu-i decât o fază, încerc s-o încurajez, cu toate că mă întreb dacă vom mai ţine legătura după ce el o să-şi facă noi prieteni.

— Nu sunt aşa de sigură.

Pare agitată. Apoi starea de spirit i se schimbă şi mă priveşte drept în ochi. E o privire descurajantă. Din punct de vedere fizic, e izbitoare, cu sprâncenele groase, nasul mare şi acei ochi negri care par să străpungă. Îmi place de ea – a fost deosebit de încurajatoare când am avut examene, este generoasă şi are un umor întunecat, sardonic –, dar aş fi vrut să fie un piculeţ mai călduroasă. În mod iraţional, mă simt ca şi cum ea ar fi o directoare şi eu un copil cu probleme.

— Putem vorbi despre Jess?

— Eu nu pot, zic printre dinţii încleştaţi şi pornesc de-a curmezişul terenului.

Sam şi Connor au fugit înainte să li se alăture surorilor lor. Suntem pentru puţin timp fără copii în preajmă, dar asta nu înseamnă că pot discuta despre asta aici.

— Nu-ţi cer să-mi spui ce se întâmplă cu cazul, zice ea, oprindu-se.

— E imposibil. Nu sunt implicată în niciun fel. Betsey nu mai este pacienta mea. Ar fi foarte lipsit de profesionalism, ca să nu mai spun că lipsit de etică, să discut despre asta.

Merg mai departe, sperând că această colegă profesionistă, care ştie totul despre confidenţialitatea clienţilor, va primi mesajul. Însă e mai înaltă decât mine şi are pasul mai lung: până să mă dezmeticesc, a făcut în aşa fel încât mi-a tăiat calea.

— E vorba doar că sunt îngrijorată.

Pune o mână pe antebraţul meu şi vocea i se îndulceşte, aşa încât reuşeşte şmecheria ciudată de a

suna atât melodios, cât şi hotărât.

— E ceva care mă roade şi mă întreb… şi aici coboară vocea, aşa că trebuie să mă apropii de ea. Ei bine, evident că nu vreau ca Ed să creadă că Andrew şi cu mine nu-i sprijinim, dar mă întreb dacă este ceva ce ar trebui să-i spun poliţistului care se ocupă de caz, sau ceva ce ar trebui să auzi tu.

Îşi înclină capul într-o parte şi simt cum îmi înţepenesc umerii. În clipa asta cred că aş putea s-o urăsc. Mă pune într-o situaţie imposibilă şi e clar că nu se sinchiseşte. Sigur că n-ar trebui să ascult asta, să o trimit la Cat Rustin dacă are vreo îngrijorare reală, dar este ceva competitiv în relaţia ei cu Jess – izvorât din faptul că l-a cunoscut pe Ed înaintea soţiei lui, sau poate, la un nivel copilăresc, pentru că Jess o să fie întotdeauna remarcabilă, ceea ce Charlotte n-o să fie niciodată, în ciuda succesului său profesional şi a salariului gras. Dacă vrea să vorbească cu detectivul Rustin, ar fi bine să filtrez ceea ce vrea să-i spună.

— Dă-i drumul, atunci, zic.

— Păi, pentru început: sunt îngrijorată că pare detaşată de Betsey. Nu le-am văzut de multe ori împreună, asta aşa-i, dar îţi aminteşti cât de absorbită era de Kit? Cum era aproape greţos de centrată pe el?

— Charlotte…

O spun mustrător.

— Oh, haide. Ştii ce vreau să zic. Suntem diferiţi ca părinţi. Ea şi cu mine ne aflăm, probabil, la capetele opuse ale spectrului ataşamentului, dar, ca să fiu sinceră, întotdeauna mi s-a părut că e o mamă mai „naturală”; că ei îi venea mai instinctiv. Nu-ţi aminteşti că se aşeza pe podea şi chiar se juca cu Kit şi cu maşinuţele lui, pe când eu nu puteam să fac asta? Că eram prea stânjenită? Dar nu cred că acum pare la fel de implicată.

— Nu-mi dau seama cum poţi să ştii asta. *Eu* de-abia am văzut-o ca lumea de când a născut acest copil, iar tu trebuie s-o fi văzut şi mai rar.

— Nu sunt sigură de asta.

— Ei bine, când ai văzut-o ultima dată?

— La serbarea de Crăciun, acum o lună: despre asta vorbesc. Părea că n-o interesează Betsey. Nu-ţi aminteşti? Ai observat şi *tu*.

Întârziasem la spectacolul de Crăciun în care copiii noştri erau îngeraşi. Din cauza unei şedinţe care a durat prea mult şi a întârzierii metroului, am dat năvală în sala ticsită fix la ora 14.15 – chiar când să înceapă. L-am zărit în fugă pe Sam, apoi m-am dus la singurul loc liber, simţind asupra mea ochii câtorva părinţi, unii cu simpatie, alţii cu dezaprobare.

— Ai reuşit! a şoptit Charlotte când m-am înghesuit lângă ea, la capătul unui rând. N-o văd pe Mel, dar uite-o pe Jess, şi a făcut semn cu capul spre o claie de bucle aflată peste trei rânduri, drept în faţa mea.

Căruciorul roşu uriaş al lui Betsey era aşezat în unghi pe culoar şi deja se zguduia de plictiseală sau de furie.

Între ieşirile pe scenă al copiilor mei eram hipnotizată de acel cărucior. Zăream picioarele lui Betsey, întinse în faţă, şi o vedeam cum umple podeaua cu firimituri de prăjituri de orez. Jess nu părea să observe, atentă la Frankie şi băieţii noştri de pe scenă.

Apoi Betsey a început să scâncească. M-am crispat, punându-mă în locul lui Jess, amintindu-mi cum m-am aprins la faţă de ruşine când Sam, care avea doi ani, a ţipat la un astfel de eveniment. Picioarele lui Betsey erau ţepene şi prelata căruciorului se scutura, însă Jess şedea acolo, pur şi simplu, cu un iPad în faţa ochilor. În regulă, mi-am zis. Nu critica. Orice, doar să fie pace.

Pentru că în acel moment cântau îngerii: puritatea vocilor lor transforma sala, cu duhoarea de carne tocată fiartă şi picioare transpirate, şi îmi punea un nod în gât. Peste tot în jur, feţele părinţilor se îmblânzeau, trupurile li se destindeau la privelişte şi la sunet.

Frankie, scuturându-şi frenetic aureola de staniol, era deosebit de exuberant, şi am aruncat o privire spre Jess, sperând că a văzut. Însă prietena mea se uita la un smartphone, nu era atentă nici la bebeluşul său care mormăia nemulţumit, nici la băiatul său care cânta din toată inima, ci la ceva mult mai important de pe ecran.

Charlotte, aplecându-se peste mine ca să se uite, şi-a înălţat sprâncenele, şi am simţit un val de lipsă de loialitate, care s-a amplificat acum, că a pomenit iar despre asta,

— Uite ce-i, zic, eram toate preocupate cu febra Crăciunului. Poate că era ceva important: o jucărie pe care încerca s-o găsească.

— Ni se ceruse să ne *închidem* telefoanele, iar ea a stat *tot timpul* cu ochii în telefon. Cât de des o să fie Frankie înger, sau Kit păstor? Vechea Jess ar fi făcut fotografii sau i-ar fi privit ca şi cum ar fi fost centrul lumii ei. Nu s-ar fi purtat niciodată aşa.

— Bine. Îţi înţeleg îngrijorarea, dar nu cred că asta e ceva cu care să deranjezi poliţia.

Scot un hohot de râs scurt, ca să arăt că ar trebui să ignorăm asta, şi încep să merg repede. Nu pot să recunosc că şi eu am fost surprinsă de această schimbare a purtării lui Jess.

— Mai e ceva.

Are o listă cu faptele rele ale lui Jess?

— Dacă e ceva în această linie, atunci cred că eşti nedreaptă cu Jess.

— Nu e. E mai grav. Este vorba despre seara de vineri. E lucrul pe care mă gândesc să-l spun la poliţie.

— Dă-i drumul, atunci, zic eu fără tragere de inimă.

— Nu i-am dus pe băieţi acasă după fotbal. Jill, mama lui Ben, voia să facem un schimb, ca să se poată duce la lucru într-o seară din săptămâna următoare, aşa că după ce i-am lăsat pe teren, aveam un pic de timp liber. Mă gândeam cât de puţin m-am văzut cu Jess de când a născut-o pe

Betsey – aşa că mi-am zis să fiu spontană şi să mă duc neanunţată…

— Bine…

Mă neliniştişte.

— Păi, am sunat la uşă, dar n-a răspuns nimeni. Am încercat telefonul fix, dar a sunat până s-a închis. Atunci mi-am spus că poate a ieşit, pentru că nu ne aştepta până la şapte, numai că o auzeam pe Betsey plângând. Aveam nevoie să alimentez maşina, aşa că am renunţat şi m-am dus la garaj.

— Ei bine, poate că îi schimba scutecul, sau îl băga în baie pe Frankie. Nu aştepta pe nimeni aşa de devreme. Eu n-am răspuns niciodată la uşă când era ora de baie.

Sunt uşurată că m-am gândit la această explicaţie.

— Ce încerci să spui?

— Că poate *nu era acolo.*

— Of, nu vorbi aiurea. Unde anume crezi că era?

— Nu ştiu. Poate că a ieşit pentru câteva minute. Oamenii fac asta tot timpul.

— Nu zău? Tu ai făcut-o?

— O dată sau de două ori. Tonul îi este rigid. Doar pentru două minute. La urma urmei, George are aproape zece ani, nu e bebeluş ca Betsey. Să nu-i spui lui Andrew. Tace un pic. Păi, tu n-ai făcut asta?

— Nu, n-am făcut-o, iar Jess n-ar lăsa niciodată singur un *bebeluş.*

— Nu-i cea mai mare fărădelege din lume, mormăie ea. Sunt sigură că o mulţime de oameni fac aşa.

Sunt stupefiată. Să însemne asta că Charlotte a făcut asta când George era mic? Poate că n-o cunosc aproape deloc, la urma urmei.

Resping sugestia ei. E greu să nu te gândeşti că este cumva motivată de răutate. Întotdeauna a criticat alegerile lui Jess, nu a aprobat faptul că a vrut să stea acasă, cu copiii, în loc să se întoarcă la lucru. Îmi dau seama de ce Charlotte ar putea să-i poarte ranchiună. Sunt dintr-o rasă diferită mamele care stau acasă. Sunt la poarta şcolii la nouă fără un

sfert şi la trei şi jumătate; destinse şi voioase, în costumele de jogging din lycra, ca nişte păsări exotice care ciripesc de zor. Deosebite de noi, mamele care muncim, înveşmântate în bleumarin sau negru, care lăsăm copiii şi fugim, cu vinovăţia foarte bine compartimentată; cu opţiunile justificate de dorinţa de împlinire şi de cerinţele ipotecilor.

Însă Charlotte tot *ţine* la Jess. De ce altceva s-ar întâlni cu ea, ar participa la grupuri de lectură şi seri în oraş ale mămicilor, la cine şi petreceri cu grătar, legate fiind prin acele prime luni de îndoială de sine şi de nopţi nedormite? Există o afinitate, construită pe parcursul unui deceniu. Chiar este ataşamentul ei atât de nestatornic, încât se îndoieşte imediat de ea acum, că s-a implicat poliţia?

— Liz. Liz! Mulţumesc că ai stat cu copiii.

Mel vine repede spre noi.

— Plăcerea a fost de partea mea, zic, însă zâmbetul mi se topeşte când îi văd expresia.

— Ai primit mesajul meu? Putem vorbi despre Jess?

— L-am primit, dar ştii că nu pot vorbi despre asta. Am vorbit cu Ed şi am încercat să-l liniştesc, însă nu pot să mă implic mai mult.

Faţa i se boţeşte, neîncrezătoare.

— Ei, asta-i grozav, nu? Să stârneşti toată încurcătura asta uriaşă şi apoi să te distanţezi cu totul.

E furioasă de-a binelea pe mine, nu doar nefericită, cum am crezut.

— N-ai avut tot weekendul în casa ta doi băieţei înnebuniţi. N-a trebuit să ai de-a face cu întrebările şi spaimele lor şi apoi să-ţi storci creierii ce să le spui copiilor tăi. Am avut în cârcă patru copii în acest weekend; doi dintre ei, traumatizaţi, Frankie *cu totul* hiperactiv, nu că Jess ar recunoaşte vreodată asta. Plus Ed, care e făcut fărâme: e de-a dreptul copleşit.

— O, Mel, a fost groaznic?

— Tu ce crezi? Nu-mi vine să cred că ai făcut asta, Liz. Ce te-a apucat?

— Să facă ce?

Charlotte tremură de curiozitate.

— Vrei să-i spui tu, Liz, sau o fac eu?

Sunt uluită cât de agresivă şi neobişnuit de ţepoasă este Mel. N-am mai văzut-o aşa de furioasă decât o singură dată – în mai, când a descoperit că Rob o părăseşte pentru asistenta lui personală în vârstă de douăzeci şi patru de ani, o femeie care n-are de gând să-l împovăreze cu copii.

— Liz este cea care a hotărât că trebuie să fie implicate poliţia şi serviciile sociale, îi spune acum lui Charlotte. Ea este cea care a dezlănţuit asupra lor toate astea.

— Zău aşa, Mel.

N-am de gând să înghit asta de la ea.

— Întreaga echipă a considerat că există îngrijorare pentru siguranţa copilului. *Tu* ai acţiona dacă ai fi îngrijorată de ceva spus de unul dintre copiii mei.

— Presupun că da. Pare stingherită. Dar asta nu s-ar întâmpla niciodată şi aş pune lucrurile în balanţă cu ceea ce ştiu despre tine.

— Însă dacă unul dintre copiii mei ar declara ceva – sau ai vedea ceva care te îngrijorează la copilul unui prieten –, ar trebui să faci ceva, nu-i aşa?

Încuviinţează din cap abia vizibil.

— Asta s-a întâmplat. N-am putut să garantez sută la sută că n-a vătămat-o cineva pe fetiţa lui Jess.

— Doar nu te gândeşti la Ed, nu?

Charlotte ridică bărbia, sfidător.

— Sau la Jess, o fulgeră Mel cu privirea.

— Nu vreau să mă gândesc la niciunul dintre ei, însă copilaşul lor zace în spital cu capul spart. Vocea începe să mi se frângă. Îmi pare rău. Am spus mai mult decât ar fi trebuit; asta este *cu totul* lipsit de profesionalism. Vă rog, putem s-o lăsăm baltă?

Mergem într-o tăcere cam îngheţată până la poarta şcolii şi încerc să mă gândesc cum să îndrept conversaţia în altă parte. Însă e clar că Mel n-a

terminat cu mine. E ca şi cum trauma ultimelor opt luni şi-a găsit o nouă ţintă. Nu este vorba doar despre Jess şi sfâşierea familiei ei, ci despre Rob şi felul lui aparent nepăsător în care a sfâşiat-o pe a lor. Simt asta, însă nu face să fie mai puţin usturătoare critica ei.

— Haide, Liz. Ar trebui să ne susţinem una pe alta, zice în timp ce ne apropiem de poarta şcolii, unde ne aşteaptă copiii.

Se opreşte şi coboară vocea până la o şoaptă şuierată, cu toate că încă nu putem fi auzite.

— Ştiu că oamenii te pot surprinde – şi, Dumnezeule mare, am aflat asta anul trecut –, dar trebuie să avem încredere în instinctele noastre. Trebuie să *ştii* că Jess nu şi-ar atinge nici cu un deget copiii. Întotdeauna a subliniat asta, nu-i aşa? Nu le-a tras nici măcar vreo palmă. Nu-ţi aminteşti acea cină, acum câţiva ani, când Rob a fost nesuferit – o, da, ce mai surpriză – şi felul în care a reacţionat ea? Cum a devenit de gheaţă când el v-a spus tuturor că a plesnit-o pe Molly? Nu-ţi aminteşti că a spus că nu există niciodată, absolut niciodată, o scuză ca să-ţi plesneşti copiii?

14
— LIZ —

Sâmbătă, 26 ianuarie 2013

— Ei bine, am făcut-o. Să bem pentru că am supraviețuit celor cinci ani de îngrijire a copiilor!

Ed ridică sus de tot paharul cu şampanie.

— Bravo, bravo! e de acord Andrew, cu glas răsunător.

— Asta a sunat din străfundul inimii.

— Dumnezeule, dar e greu, nu-i aşa?

Andrew priveşte peste umăr, ca să vadă dacă nu-l aude Charlotte.

— N-am avut nici cea mai mică afurisită de idee când ne-am cunoscut, la cursul ăla prenatal îngrozitor, nu? Nicio *afurisită* de idee.

— Haide, zău, George nu-i aşa de rău, zic eu.

— E odrasla diavolului.

— Oh, Andrew!

— Oh, nu cred cu adevărat asta. Nu trebuie să mă audă Charlotte spunând-o. Dar el vrea atâta atenţie, şi trebuie să-l supraveghezi tot timpul – aşa cum au arătat poznele lui în săptămâna asta. Uneori mă simt prea bătrân pentru asta – şi ca şi cum aş fi cel mai nepriceput tătic din lume.

— Eşti un tătic minunat.

Îl cuprind cu braţul şi îl strâng scurt.

— Cel al cărui fiu fuge de la şcoală la vârsta de cinci ani? Face o grimasă. Charlotte e turbată.

Nick rânjeşte.

— Cred că o să descoperi că fiica noastră are şi ea ceva de-a face cu asta.

— Ea a început, recunosc eu. I-a spus că ar trebui să evadeze în prima recreaţie.

— Da, mă rog. Sunt sigur că au o influenţă la fel de proastă unul asupra celuilalt, îşi drege Andrew glasul, încercând să păşească pe o sârmă imposibil de încordată: să nu critice copilul unui prieten pentru ceva, în vreme ce şi-l condamnă pe al său.

Cei opt membri care au rămas din grupul prenatal sunt acasă la Ed şi Jess, unde se presupunea că sărbătorim faptul că odraslele noastre au ajuns la borna celor cinci ani. Însă conversaţia a fost dominată până acum de scandalul cu fuga Rosei şi a lui George, în timpul primei recreaţii la şcoala elementară St Matthew.

Am o tainică admiraţie faţă de fiica mea, cu toate că n-am să recunosc asta în faţa lui Andrew, şi nici măcar a lui Nick, care are o aversiune deosebit de mare faţă de risc când vine vorba despre siguranţa copiilor. După patru luni de mers la şcoală, Rosa a hotărât că şcoala e plictisitoare şi l-a convins pe George să profite de butonul de la poarta şcolii, care, fiind la înălţimea potrivită pentru scaunele cu rotile, era şi la înălţimea convenabilă pentru copii.

Directorul, domnul Fox, jenat de uşurinţa cu care doi elevi mici şi-au bătut joc de sistemul de securitate al şcolii, i-a pedepsit cu eliminarea pe o săptămână. Este exagerat, enorm de supărător, iar Charlotte şi cu mine facem apel împotriva deciziei, dar sper cu adevărat că tema nu va continua să domine seara asta. La urma urmei, de-abia ajunseseră la şoseaua principală până să fie văzuţi de alt părinte, nimeni n-a fost călcat de vreo maşină şi nimeni n-a fost răpit. Au lipsit mai puţin de cinci minute. Evident, este departe de ideal, şi este îngrijorător faptul că nimeni nu le-a observat imediat lipsa, însă nu-mi îngădui să fac o catastrofă din ceea ce ar fi putut să se întâmple. Ar fi putut să fie mult, mult mai rău.

— Nu vreau să părem neserioşi, încerc să-l încurajez pe Andrew, care a pomenit deja de apelul la un avocat ca să conteste eliminarea. Am vorbit cu Rosa. Considerăm asta un semnal de deşteptare pentru noi, iar pentru şcoală, semnul că trebuie să-şi îmbunătăţească sistemul de siguranţă. A fost o evadare foarte norocoasă.

— Pare o abordare de bun-simţ, zice Ed, umplându-mi paharul şi luminând conversaţia cu

degajarea în societate în care excelează. Că doar nu sunt Bonnie şi Clyde.

— Exact, îi zâmbesc călduros.

— Haideţi să ne alăturăm celorlalţi. Jess spune că e vremea să ne aşezăm la masă.

Conversaţia se răsuceşte şi se fixează, de la carnea de miel coaptă timp de cinci ore la subiectul copiilor noştri. Este lucrul care ne leagă, chiar dacă Rob izbuteşte pentru scurt timp să ne îndrepte spre politica fiscală a Băncii Angliei, iar Charlotte – făcând un efort comun să nu discute „Scandalul cu poarta şcolii”[12], cum i-a zis Ed – vorbeşte din ce în ce mai însufleţit despre creşterea preţului caselor din zona noastră, întotdeauna o sursă de încântare.

Rob e iritat când Mel începe o poveste lungă despre ceva ce a făcut Mollie, fiica lor cea mare.

— Mereu copiii! zice, cu buzele senzuale strâmbându-se batjocoritor.

Nu-mi place de el, îmi dau seama brusc, lucru care nu este legat de mărturisirea făcută de Jess mai devreme, în bucătărie, că el a încercat un joc cu picioarele pe sub masă. („Chiar? Eşti sigură?” „Nu-s *chiar atât* de nepricepută în citirea semnelor.” „Biata Mel! O să-i spui?” „Sigur că nu”, zice ea.)

— Păi, ei sunt partea centrală a vieţilor noastre, zic acum, uitându-mă drept la el peste masă.

Mă simt belicoasă. Rob are o viziune tradiţională despre creşterea copiilor, în care el este tatăl autoritar, în vreme ce Mel se ocupă de grosul îngrijirii.

— E inevitabil să vrem să tăifăsuim despre cum le merge. Suntem atât de mândri de ei.

— Însă nu şi când au fost neascultători.

Ridică paharul cu vin şi se uită drept în ochii mei.

— Cred că am discutat asta pe larg.

Se produce un mic frison. Am fost aspră şi am făcut o gafă spunând ceva care să strice atmosfera cinei.

— Mai vrei nişte vin, Liz? întreabă Ed.

Charlotte şi Andrew murmură ceva aprobator şi tensiunea scade când el ne umple paharele cu cantităţi generoase de Bordeaux. Nick şi cu mine nu mergem la multe petreceri şi la puţine dintre ele vinul curge aşa de generos. Am trei pahare – de şampanie, de vin alb şi de vin roşu – şi am băut mult mai mult decât de obicei. Oboseala şi încântarea că ieşim şi noi în oraş s-au combinat, făcându-mă să fiu cherchelită şi un pic nesăbuită, aşa că poate de aceea am ales acum să-l provoc pe soţul lui Mel.

— Dar spune-mi, zic. Ce ar trebui să facem, Nick şi cu mine, Charlotte şi Andrew? Cum ai pedepsi-o pe Mollie dacă s-ar purta la fel ca Rosa şi George?

— I-aş trage una zdravănă peste picioare.

Toată lumea trage brusc aer în piept.

— Rob!

Mel se înroşeşte şi mă întreb cât de des se întâmplă asta.

— Ce-i?

Se răţoieşte la nevastă şi se răsuceşte înapoi spre noi.

— Nu-mi săriţi în cap! Am plesnit-o pe Mollie de două ori în viaţa ei. Poate că n-o fi *corect politic* să faci asta, scuipă el, ca şi cum expresia ar fi dezagreabilă. Dar este rapid şi eficient şi ea n-o să mai facă asta niciodată.

— E interesant. Aşa am fost crescut eu – şi la internat, desigur, unde încă mai aveam parte de baston, zice Andrew, abătând atenţia de la Mel, care pare gata să izbucnească în plâns. Am urât bastonul, dar nu cred că o plesneală din când în când de la tata mi-a făcut vreodată rău.

— Toată lumea îşi altoia din când în când copiii în anii ’80, nu-i aşa? zice şi Charlotte, într-un scurt spectacol de armonie conjugală. Nu că noi l-am fi pocnit vreodată pe George, desigur.

— Dumnezeule, nu. Sunt mult prea moale, râde Andrew, apoi îşi subminează argumentul. Cu toate că poate aici e greşeala noastră.

Nick începe să vorbească despre faptul că pedeapsa corporală nu este niciodată răspunsul şi despre dificultatea încercării de a stăvili violenţa la elevii de şcoală secundară care au avut parte de ea de la părinţi.

— Ciclul abuzului continuă. Ei văd violenţa ca modalitatea de a impune autoritatea, pentru că asta e tot ce au cunoscut, explică el, cu o venă de pe frunte pulsând pe măsură ce se însufleţeşte. Vedem asta tot timpul.

— Nu vorbim despre *abuz* faţă de copiii noştri, ci de o plesnitură scurtă şi puternică atunci când au făcut ceva cu adevărat rău.

Rob se apleacă în faţă, cu expresia intensă, cu totul lipsit de căinţă.

— Nu-mi puteţi spune că abuzul psihologic sau emoţional nu este exact la fel de dăunător. Dumnezeule, când mă gândesc la lucrurile pe care mi le spunea ăl bătrân…

Face o pauză, cu atenţia abătută o clipă, şi mă întreb ce vorbe îşi aminteşte, dacă se gândeşte la cea mai sălbatică.

— Cel puţin în felul ăsta totul se termină repede.

Urmează o scurtă tăcere: din cele care se lasă atunci când cineva pe care credeai că îl cunoşti destul de bine lasă să-i scape ceva care te face să-l vezi dintr-o nouă perspectivă.

— Tu ce crezi, Liz? întreabă Ed, şi apoi, înainte să pot răspunde: Noi nu facem asta – cu toate că, la fel ca Andrew, am gustat adesea bastonul.

— Oh, nu s-a întâmplat *adesea.*

— Poate că şcoala mea era mai draconică, sau am fost eu un copil mai dificil.

— Nu-mi pot închipui asta, zice Charlotte, aproape flirtând.

Tonul ei, cu o undă de răguşeală, pică ciudat.

— Îmi închipui că erai îndrăzneţ, cum erai la facultate. Poate rebel, însă niciodată dificil sau provocator. Pariez că te judeci prea aspru.

— Cred că părinţii mei n-ar fi de acord, insistă Ed, cu toate că pare un pic stingherit. În ceea ce-i

priveşte pe ei şi şcoala mea, am fost un fel de coşmar. Dar tu ce crezi, Liz?

— Noi nu ne-am plesnit niciodată copiii, zic, încercând să înăbuş furia care ameninţă să clocotească în mine. Şi da: am văzut nişte cazuri îngrozitoare. Nu sunt lucruri care să se discute la cină, dar e destul să ştiţi că, deşi este o imensă diferenţă între o plesnitură şi abuz, se situează pe un spectru din care nu vreau să fac parte şi niciodată, niciodată n-o să-mi lovesc copiii.

Mă uit la chipurile prietenilor mei care beau vin şi mănâncă hrană scumpă, şi pentru o clipă vreau să-i scot din mulţumirea lor de sine, şocându-i. Să le spun despre Jake Summers, în vârstă de doi ani, şi dungile roşii striate din jurul gâtului lui, despre care am presupus că sunt o erupţie virală până ce rezidentul mi-a explicat că cineva a încercat să-l sugrume. Sau despre Louis Smythe, de paisprezece luni, internat cu multiple fracturi provocate de iubitul mamei. Sau despre cazul care încă mă bântuie noaptea: Caitlin Clarke, de opt luni, care a fost externată de o colegă aflată prima dată la urgenţă, crezând că are o viroză, însă a fost adusă peste câteva ore înapoi, cu convulsii. În acel interval, unul dintre părinţi – tribunalul n-a reuşit să dovedească niciodată care anume – a zgâlţâit-o aşa de tare, că i-a produs o vătămare permanentă a creierului.

Înghit nodul mare din gât. Draga de Liz. Am schimbat deja atmosfera petrecerii fiind furioasă şi sinceră. Nimeni n-are chef să i se ţină o predică şi nimeni nu vrea nici ca un musafir să plângă, aşa cum mă simt eu jenant de aproape de a o face. Doar Nick cunoaşte motivele mai personale pentru care nu-mi lovesc niciodată copiii. Furia mamei mele şi trauma accidentului fratelui meu, ceea ce înseamnă că mă simt ca şi cum aş fi provocat deja destulă vătămare. Simt piciorul lui Nick apăsat de al meu în semn de solidaritate tăcută, în vreme ce mă concentrez pe încercarea de a mă calma şi de a-mi

potoli respiraţia. Ştiu că el speră, de asemenea, să abandonez subiectul.

— Corect. Pare un motiv destul de bun.

Ed se uită la mine, cu expresia sumbră. Mijeşte ochii. „Eşti bine?” pare să spună privirea lui. „Te-am zgândărit prea tare?”

— Vă cer scuze că am fost prea serioasă, izbutesc să zic, cu toate că nu simt nici cea mai mică nevoie să mă scuz.

— Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze, zice gazda mea.

Mă uit în jurul mesei. Rob înclină scurt capul, ca şi cum ar recunoaşte că am avut dreptate; Mel îmi oferă un zâmbet înlăcrimat: încă se mai trudeşte să-şi stăpânească plânsul. Nick îmi prinde mâna pe sub masă şi o strânge.

Însă Jess este cea care pare să simtă cea mai puternică legătură. Se uită la mine ca şi cum mi-ar înţelege motivaţia; ca şi cum şi ea ar fi avut un părinte imprevizibil, cu toate că nu vorbeşte niciodată despre familia sa şi am înţeles întotdeauna că părinţii ei au fost absenţi din cauze nevinovate: creşterea ei a fost de genul celor din clasa mijlocie de sus, în care copiii sunt lăsaţi în mare parte în seama internatului.

— Aşa este, zice, ridicând paharul.

Are privirea prea intensă şi mă întreb dacă nu e şi ea un pic beată. Tace un pic şi este o încordare ciudată: ca şi cum ar fi pe cale să dezvăluie ceva. Jess are capacitatea de a şoca. În cele două ocazii în care am văzut-o bând prea mult, a spus sau a făcut ceva scandalos, ceva care contrazice imaginea sa controlată. Într-o seară, în oraş cu mămicile, a comandat cocteiluri cu tequila şi a dansat senzual cu un grup de studenţi încântaţi; mai de curând, l-a provocat pe Andrew să danseze limbo cu ea la o petrecere pentru strângere de fonduri organizată de şcoală. Acum lasă jos paharul, ca şi cum s-ar fi gândit mai bine, şi mă întreb dacă momentul a trecut.

— Nimeni dintre noi nu vrea să fie pe acel spectru, zice, în cele din urmă. Şi dacă asta era

acceptabil în anii ’80, acum chiar nu este.

Soarbe din vinul roşu, cu un strop atârnat în colţul gurii. Îl şterge cu limba. În cele din urmă ridică privirea şi nu este nicio şovăială. Are vocea de gheaţă şi calmă.

— Există tipuri diferite de părinţi distructivi. La mine s-ar fi putut numi neglijare inofensivă. Părinţilor mei nu le-a păsat prea mult de noi – eram mai degrabă o neplăcere. Tata ne plesnea rar, dar exista întotdeauna acea posibilitate dacă ne abăteam prea mult. Aşa se proceda, cum ziceţi voi. Şi poate că un copil robust din punct de vedere emoţional îşi revine, dacă nu se întâmplă adesea: cu siguranţă fraţii mei şi-au revenit. Dar un copil care este mai puţin rezistent, care este speriat? Ameninţarea poate să-i stârnească tot soiul de spaime.

Ne priveşte cu sinceritate, şi e ca şi cum totul este dezgolit.

— Aşa că nu-mi vine în minte nicio împrejurare în care este acceptabil să loveşti un copil.

15
— LIZ —

Luni, 22 ianuarie 2018, ora 08.00

— Eşti Liz Trenchard?

Vocea din telefon este necunoscută, agitată şi un piculeţ entuziasmată. Simt asta, aşa cum înţeleg că vorbitoarea aduce veşti proaste.

— Da, răspund. Eu sunt.

— Sunt Sandra Rhys. Vecina mamei tale. Ea e bine, dar a fost un mic necaz, şi aici Sandra tace un pic, şi îi aud în voce trepidaţia de încântare: arde de nerăbdare să transmită această informaţie.

— Ce fel de necaz? întreb.

— Păi, e cam jenant…

Mi-o închipui boţindu-şi buzele subţiri. Îmi amintesc că are vreo şaizeci de ani; o femeie măruntă, îngrijită, cu un terier Jack Russell mic, îngrijit, despre care mama crede că e diavolesc.

— Dar ea este un pic *scoasă din funcţiune.*

— Scoasă din funcţiune? repet, nepricepând.

— A fost un noroc că eram la Tesco, zău, pentru că acolo era ea, mă rog, „beată şi turbulentă” a descris-o tânărul poliţist.

— Beată şi turbulentă? La Tesco?

Inima îmi fâlfâie: o reacţie fiziologică la ceva de care mă tem de multă vreme.

— Şi a trebuit ca angajaţii să cheme poliţia?

— Păi, de fapt, pe cineva din PC. Din Poliţia Comunitară, zice ea desfăşurat. Tim îl chema. Un tânăr adorabil. Din fericire, era în acel moment pe strada principală, ocupându-se de nişte adolescenţi. Angajaţii l-au chemat pentru că ea era… ei bine, *agresivă.* Voia o sticlă de votcă şi a refuzat să plece când ei n-au vrut să i-o vândă. S-a aşezat pe unul dintre acele taburete pe care ei le folosesc ca să pună marfa pe rafturi – ştii despre ce vorbesc? Şi a refuzat să se ridice. Din fericire, tocmai atunci am intrat eu cu Dave al meu.

— Dumnezeule mare!

Îmi sprijin fruntea de dulapul din bucătărie, imaginându-mi scenariul mult prea limpede. Un caleidoscop de amintiri ale furiei ei: mâna ei lovindu-ne dosul coapselor până ce se înroşeau ca focul.

— Îmi pare foarte, foarte rău, zic. Dar n-a fost arestată? Nu mă sunaţi de la secţia de poliţie…

— Păi, nu. PC n-au puterea să facă asta. Ar fi trebuit să cheme un agent.

E tare dornică să împărtăşească ceea ce ştie.

— Însă Dave al meu e puternic şi poliţistul a fost foarte recunoscător când am spus că o să o ducem noi înapoi acasă în siguranţă. Singura chestie este că n-aş vrea s-o las singură… Mă tem că ar putea să vomite în somn.

— Desigur.

Biata femeie a făcut deja destul.

— Ei bine… Soţul meu tocmai a ajuns acasă, aşa că pot să las copiii şi să vin imediat. În funcţie de trafic, ar trebui să ajung acolo în douăzeci de minute. Aţi putea să staţi cu ea până atunci?

— Sigur că da.

În voce îi cântă uşurarea.

— Cu toate că nu-i place să fim în apartamentul ei. Tonul îi devine conspirativ. Pare să creadă că am cooperat cu poliţia…

— Da, îmi închipui. Îmi pare tare rău. Şi vă mulţumesc că aţi adus-o acasă şi că m-aţi sunat.

Când ajung la apartamentul mamei, aflat la parterul unei case victoriene lipite de alte case, Sandra vorbeşte aspru. E limpede că s-a săturat până peste cap de mama.

— Noi plecăm, dacă se poate.

— *Chiar* vă rog, zice mama.

— Mamă! Sandra şi Dave au fost foarte amabili să te aducă acasă, intervin eu, vorbind cu acel soi de voce exagerat de voioasă pe care am folosit-o în

trecut, când tratam pacienţi bătrâni sau tari de urechi.

Trebuie să încetez. Nu-i chiar aşa de bătrână şi nu e pacienta mea. E beată şi e mama.

— Dă-o afară. Şi dă-l pe *el* afară, zice, arătând spre Dave, un munte de bărbat, pe atât de uriaş pe cât e soţia lui de mărunţică. Nu-l vreau aici.

— Ei, asta e încântător, îi spune el.

Cu toate că e ianuarie, poartă o cămaşă polo care se trage în sus, dezgolind o fâşie de stomac păros. O trage în jos, scărpinându-şi slănina.

— Erau cu poliţistul ăla. În *cârdăşie.*

Ochii mamei fulgeră şi îmi amintesc cât de tare detestă reprezentanţii autorităţii. Întotdeauna a fost aşa: să n-audă de şedinţe cu părinţii sau de consultaţii la doctor, asigurându-se că Mattie n-a avut parte de îngrijirea potrivită.

Pentru o clipă, sunt iar la secţia de arşi a spitalului, când mama s-a repezit la un chirurg plastician care spunea că fratele meu are nevoie de operaţii la intervale regulate.

— Nu *vreau* ca el să se întoarcă la spital, a zis ea, şi ochii i-au fugit spre uşă, ca şi cum ar fi căutat o cale de scăpare. Trebuie să ne vedem mai departe de viaţa noastră.

— Mattie are nevoie ca ţesutul cicatrizat încreţit să fie tăiat, aşa încât braţul să-şi poată dezvolta complet gama de mişcări.

Doctorul cel tânăr şi cumsecade a insistat, tulburat de lipsa ei de înţelegere.

— Este crucial pentru recuperarea lui.

Ea a fornăit cu ceea ce părea dispreţ, dar acum îmi dau seama că era spaimă. Încăpăţânată şi egocentrică, nu l-a dus pe Mattie la fiecare operaţie necesară, aşa încât a avut nevoie de chirurgie mai agresivă când a împlinit optsprezece ani. Aparentul ei dispreţ faţă de cineva care încerca să ne ajute a fost momentul în care am înţeles că este supusă greşelii. Privindu-i rictusul, un rictus repetat acum, am ştiut că vreau să fiu altfel de mamă.

— Vă mulţumesc foarte mult, le spun Sandrei şi lui Dave. O să stau cu ea până se trezeşte, sau pot să o duc la culcare. Să mă asigur că are cineva grijă de ea.

Sandra îşi strânge buzele.

— Ei bine, cred că ne-am îndeplinit rolul.

— Vă sunt incredibil de recunoscătoare, adaug, conştientă că au salvat-o pe mama de o posibilă arestare.

— Fă-l să *plece* de lângă mine!

Mama îşi agită braţele în direcţia lui Dave. Simt furnicături pe ceafă şi îmi amintesc că a făcut acelaşi lucru cu cineva în uniformă; nu infirmier, dar *cred* că poliţist. E un *déjà vu* straniu, şi mă simt agitată în vreme ce îi conduc repede la uşă.

Mama se potoleşte de îndată ce au plecat, nu se mai trage înapoi, aşa că pot să o văd clar. Îi cercetez faţa, îngrozită de ceea ce n-am observat. Are ochii injectaţi şi pielea îi este ca glaspapirul. Aş vrea s-o alin. S-o acopăr cu cremă hidratantă şi să netezesc zbârciturile care i se încrucişează pe frunte şi merg de la nas până la bărbie.

Are pe pomete o rană urâtă, presărată cu bucăţele din şerveţelul cu care a încercat să oprească sângerarea.

— Aici te-ai lovit la faţă?

— Despre ce vorbeşti?

— Ochiul. Pot să-l văd?

O aşez în aşa fel încât să stea spre lumină, ridicându-i bărbia ca să văd cât de mare e vânătaia care îi colorează orbita şi se întinde spre păr. E mai scundă decât mine. Un metru şaizeci faţă de un metru şaptezeci cât am eu, şi sunt conştientă că rolurile noastre s-au schimbat: că eu o îngrijesc pe ea, deşi, în realitate, sunt de multă vreme cea care îngrijeşte, sunt de multă vreme cea care se poartă ca o mamă, în special cu Mattie. Miroase a ţigări, vin alb ieftin şi piele nespălată.

— Nu ştiu cum s-a întâmplat, zice ea în cele din urmă, şi pare uluită de-a binelea.

— Of, mamă. Ai băut.

Am obosit să mă prefac, să umblu ca pe ouă în jurul ei.

— Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat?

Ca un adolescent neascultător, îşi scutură capul.

— S-a mai întâmplat asta?

— Ce?

— Să bei aşa de mult.

Niciun răspuns. Apoi un mormăit bosumflat:

— Ticăloasă mică şi proastă.

Insulta alunecă de pe mine ca apa de pe o spinare unsă cu vaselină. În copilărie îmi imaginam că sunt înotătoare pe distanţe lungi, cu răutăţile picurând şi scurgându-se de pe mine. Ironia este că, dacă mi-ar fi vorbit aşa într-un spital, aş fi putut cere să fie dată afară. Aici nu prea am cum s-o las în plata Domnului.

— Hai să bei nişte apă şi o cană de ceai; ţi-ar plăcea?

Mă agăţ de recuzita vieţii obişnuite. Mama obişnuia să bea ceai de culoare portocalie şi aşa de tare, că puteai să miroşi taninul. Mă duc în bucătărie, mă las pe vine şi deschid uşa frigiderului ei mic. Garnitura uşii e murdară şi suportul lateral s-a rupt, aşa că nu poate ţine laptele, însă lumina se scurge în cameră. Nu sunt decât două sticle de vin, culcate, o ceapă, un calup crăpat de brânză cheddar, o jumătate de lămâie zbârcită, cu puf de mucegai. Laptele s-a brânzit, mirosul acru mă izbeşte în fundul gâtului. Îi umplu cu apă o cană mare, pe care ea n-o bagă în seamă.

— Trebuie să încerci să bei asta.

Tot nimic.

— Cafea, zic. Hai să bem o cafea fără lapte.

În bufet este un borcan cu cafea solubilă şi umplu două căni, amestecând fără grabă granulele şi trăgând în piept aburul. Trebuie să descopăr dacă aceasta este o întâmplare răzleaţă sau ceva obişnuit, şi dacă a fost declanşată de ceva anume. Să-mi dau seama cum pot să o ajut.

Dar până să aduc cănile a adormit.

★

Două ore, trei, aştept, ascultându-i sforăitul gros în timp ce zace pe canapea, învelită cu o pătură. Pare şi mai vulnerabilă acum, că e adormită. Odinioară o întărea zahărul. Acum pielea îi atârnă în falduri dedesubtul braţelor. Are faţa pătată şi încununată de un puf de păr castaniu închis. Multe femei îşi colorează mai deschis părul pe măsură ce îmbătrânesc, însă mama nici să n-audă de asta. Hotărârea ei să rămână la culoarea pe care o avea la şaisprezece ani – dar o versiune mai aspră, indusă chimic, fără niciuna dintre şuviţele mai luminoase care ar fi putut să pară naturale – este tipică. „De ce ar trebui să încărunţesc?”, pare să spună insistenţa cu care se vopseşte o dată la patru sau cinci săptămâni. Însă acum singura concesie pe care o făcea vanităţii sale a dispărut. Doi centimetri de argintiu mărginesc cărarea, ca o vână de cuarţ prin ardezie.

Mă foiesc pe scaunul meu cu spătar drept. S-a mutat aici acum trei ani. Asta n-a fost niciodată casa mea şi nu pare un cămin. Vechiul ei şemineu electric oferă puţin confort sau căldură. Ţesătura de pe fotoliul ei este roasă şi mă izbeşte gândul cât de sărac mobilată şi impersonală este încăperea: lampa din tavan fără abajur, canapeaua mică, de culoare muştar, fără perne, tapetul pe a cărui parte de jos se întinde umezeala. Nu există nimic care să arate că are nepoţi, ci doar o fotografie din copilărie cu mine şi Mattie.

Mă uit din nou la poliţa şemineului. E acolo o ilustrată cu colţurile îndoite, cu Cheiul Hastings, şi pentru o clipă sunt înapoi acolo – sau, mai exact, la Sea View, cafeneaua pe care o gestiona pe când Mattie şi cu mine eram copii până acum cinci ani, când a fost închisă. Doar de atât este nevoie: o fotografie, şi sunt transportată înapoi în acel spaţiu. Muncitori flămânzi se trânteau pe banchete la mesele din melamină; aerul era plin de sunetul

râsului bărbătesc şi al cuţitelor care zgâriau farfuriile.

În vremea aceea rareori vedeai astfel de cafenele în locuri atât de bune. Din cele care servesc ca standard felii de pâine albă cu unt şi ceai infuzat prea mult în ceainice individuale de metal, cu toartă care te opărea, cu lichidul un şuvoi gros. Sfârâitul ouălor în tigaie şi mirosul de grăsime încinsă se simţeau peste tot şi orice comandă venea nu doar cu pâine cu unt, ci şi cu cartofi prăjiţi. Ani întregi nu mi-a dat prin cap că se pot găti şi altfel cartofii. Erau sticle roşu-închis cu oţet Sarson's şi turnuri groase de plastic cu sare, sos brun şi ketchup ieftine, cu capacul înţepenit, care picurau şi împroşcau ca o mânjeală de sânge.

N-am locuit întotdeauna acolo. Ne-am mutat când eu aveam patru ani, iar Mattie, doi. După ce tata ne-a părăsit şi mama s-a pomenit brusc pe cont propriu. Nu-mi amintesc prea multe despre locuinţa dinainte, o căsuţă din Dartmoor în josul unei alei cu versanţi abrupţi, în afară de faptul că era izolată. Mama o ura, iar când el a plecat, s-a mutat într-o staţiune de la malul mării, tânjind după ceva mai puţin părăsit şi izolat; de asemenea, mai puţin făţarnic.

Sea View – sau apartamentul de deasupra cafenelei – conţine amintiri rele, nu în ultimul rând, accidentul lui Mattie. Se reped la mine: ţipetele lui Mattie, desigur, dar, mai general, exploziile ei de furie: smucindu-l pe Mattie în aşa fel încât i-a dislocat umărul; scatoalca trasă cu indiferenţă într-o parte a capului meu, care m-a lăsat surdă timp de două zile. Nu că eram bătuţi în mod regulat, dar ştiam să nu întind coarda. Pentru că, atunci când mama noastră îşi ieşea din ţâţâni, nu părea că este enervată: părea că *ne urăşte.*

Oare Jess s-a simţit aşa? Chiar şi acum, confruntându-mă cu o mamă aşa de beată încât a fost chemată poliţia, mă tot întorc la această întrebare. S-a simţit vreodată atât de furioasă pe bebeluş încât şi-a pierdut controlul obişnuit? Jess,

care se lasă pe vine când un copil cade ca să se uite în ochii lui şi să-i spună că totul e în ordine. Jess, care obişnuia să organizeze şedinţe de pictură, în ciuda capacităţii mici de concentrare a lui Frankie şi a dragostei pentru ordine. Jess, care a hotărât să aibă în mod surprinzător al treilea copil, în vreme ce noi, celelalte, simţeam doar uşurare pentru că am lăsat în urmă perioada bebeluşilor. Cumva, pur şi simplu, nu pot să concep asta.

Un pic după miezul nopţii, mama se mişcă. Somnul a trezit-o un pic şi merge pe bâjbâite la baie.

— Ai nevoie de ajutor?

Capacul WC-ului se trânteşte şi ea vomită cu zgomot. Aduc o cârpă, un pahar cu apă proaspătă, găsesc prin geantă nişte şerveţele, printre resturile de bomboane Haribo pline de praf şi bucăţele de figurine LEGO, şi încerc să-i şterg fruntea.

Îmi scot un elastic din păr, ca să şi-l poată lega pe al ei, să nu-i cadă pe faţă, însă refuză şi se trânteşte pe canapea. Făcând asta, piciorul i se împiedică de cana mare cu apă pe care i-am lăsat-o acolo.

— Uite ce m-ai făcut să fac! zbiară ea când se pomeneşte udă leoarcă.

Găsesc un prosop şi şterg podeaua şi picioarele ei goale. Picioarele îi sunt brăzdate de varice, unghiile sunt galbene şi încovoiate. Sunt atât de conştientă că a îmbătrânit, însă izbucnirea ei de furie mă face să mă trag înapoi. Mă abţin să-i cer scuze, mă simt iritată. E miezul nopţii şi iată-mă aici, fiica devotată, medicul conştiincios, îngenunchind literalmente la picioarele mamei mele cherchelite.

Nu-mi doresc decât să merg acasă; însă şocul apei şi al vomitatului înseamnă că ea se trezeşte din beţie. Nu mai vorbeşte împleticit, nu mai are privirea sticloasă. Scoate un sunet ciudat şi sunt surprinsă de un val de tandreţe. Mama se şterge cu furie la ochi. Plânge, iar ea nu plânge niciodată.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat la Tesco? întreb, lăsându-mă pe călcâie.

— Nu.

— Bine.

O clipă sunt atât de obosită, încât îmi vine s-o las baltă. Întotdeauna şi-a tratat prost corpul, după ce am plecat de acasă a tot pus pe ea kilograme, riscând un diabet de gradul 2, până ce am speriat-o, ca să facă ceva; apoi s-a înfometat, dând în extrema cealaltă.

Nu mai fumează, însă bea. Doar două pahare pe seară. N-a recunoscut niciodată că bea gin. Mi-am spus să n-o judec; am pomenit faptul că guvernul recomandă acum să nu se depăşească o sută patruzeci de unităţi de alcool pe săptămână. „Stat-doică”, a zis, dispreţuitoare, şi am fost prudentă să nu întind coarda. Dar e limpede că am închis ochii în faţa unei probleme. Să fie beată şi agresivă în public duce autodistrugerea la un nou nivel.

— Îmi poţi spune dacă e ceva anume care te-a făcut să bei aşa de mult?

Îşi face de lucru cu marginea canapelei, despărţind firele urzelii.

— Mă gândeam la Clare.

— Clare?

— Sora ta.

O clipă sunt năucită, apoi îşi face loc înţelegerea.

— Vrei să zici… bebeluşul cu SMSS[13]?

— Da.

Înghite în sec.

— Aşa o chema. Clare.

Îmi fixez privirea pe tapiţeria groasă, urâtă. Ştiu că a fost SMSS. Făcea parte din folclorul familiei, şi totuşi nu se vorbea niciodată despre asta. Nu mi-a fost spus niciodată numele bebeluşului, sau măcar dacă asta s-a întâmplat după naşterea mea. Nu existau fotografii şi singura dată când am întrebat, mama n-a mai vorbit cu mine trei zile. Mesajul era limpede: nu trebuia să mai pomenesc niciodată această fetiţă.

Viaţa şi moartea ei, lipsite de orice amănunt, erau doar fapte seci; nimic care să mă preocupe până ce am avut şi eu copii şi riscul de SMSS era un lucru despre care era avertizat orice părinte. Iar acum, mama, care refuzase cu străşnicie să vorbească despre ea, se gândea la ea în vreme ce bea până uita de toate.

— Azi sunt treizeci şi cinci de ani.

— O, mamă…

Vreau să întind mâna spre ea.

— Nu.

Mă opreşte preventiv.

— Nu vrei să vorbim despre asta? Să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Ce e de spus? Unsprezece săptămâni. Am pus-o să doarmă. Nu s-a mai trezit.

Ridică din umeri, respingând suferinţa cu acest gest brusc, şi totuşi impactul este vizibil.

— Îmi pare tare rău.

Aş vrea s-o iau în braţe, dar s-a împotrivit întotdeauna manifestărilor de afecţiune.

— Aş vrea să fi ştiut importanţa zilei de azi. Am fi putut s-o petrecem împreună…

Mă opresc, dându-mi seama că relaţia mamă-fiică pe care o evoc este fantezie pură şi ultimul lucru pe care şi l-ar dori sau de care ar avea nevoie.

— Crezi că nu e decât un bebeluş, zice ea în cele din urmă. Nu o viaţă adevărată. Nu merită să te necăjeşti din pricina asta. Dar poate că merită.

Încerc să găsesc ceva potrivit de spus. Sunt atât de multe lucruri pe care aş vrea să le ştiu. Acum treizeci şi cinci de ani aveam trei ani şi Mattie, unu. Mă visez de multe ori mică, spionându-mi mama printr-o crăpătură din uşa unui dormitor. Ţine în braţe un prunc, şi am presupus că este o proiecţie a dorinţelor mele subconştiente: că ţine în braţe copilul care tânjeam să fiu. Dar poate că era Clare, şi este o amintire reprimată mult timp a mamei ţinând în braţe copilaşul imediat după ce a murit?

— Ai spus cuiva asta atunci? Ai avut vreun sprijin? Moartea ei este legată de plecarea tatei?

Întrebările se rostogolesc din mine, însă mama s-a închis în ea. E ca şi cum, după ce mi-a oferit o imagine scurtă a vieţii sale interioare, nu poate să rişte o apropiere mai mare.

— Sunt obosită, zice, încrucişându-şi strâns mâinile pe piept. Vreau să mă duc la culcare.

— Eşti sigură?

E ceva tipic, dar sunt tulburată de această bruscă dorinţă de îndepărtare.

Se ridică brusc, cu vocea plângăreaţă.

— Tocmai am spus asta, nu?

În prag încerc să o cuprind pentru o îmbrăţişare scurtă, dar rămâne încordată în strânsoare, împotrivindu-se în mod caracteristic. Poate că această moarte a colorat felul în care ne-a crescut pe mine şi pe fratele meu? Oare a amorţit-o şi explică lipsa ei de afecţiune, detaşarea ei emoţională, acele crize de furie imprevizibile, care veneau din senin şi nu mai erau niciodată pomenite, ca şi cum, după ce dispăreau vânătăile, nu s-ar fi produs niciodată?

— Ei bine, atunci la revedere. Ai grijă de tine, zic, lăsând braţele să-mi cadă, şi cuvintele îmi sunt nepotrivite şi lipsite de importanţă.

Ea încuviinţează din cap, refuzând să mă privească în ochi.

— Mă laşi cel puţin să te ajut să te aşezi în pat? încerc din nou.

— Nu-s unul dintre pacienţii tăi.

Furia ei se aprinde, muşcătoare ca o plesnitură de bici, îşi face de lucru cu zăvorul, cu mişcările spasmodice.

— Păi, atunci la revedere. Pa.

16
— JESS —

Marţi, 23 ianuarie 2018, ora 10.00

Jess întinde şovăielnic mâna spre pumnişorul dolofan al bebeluşului şi îl mângâie. Lângă ea, Lucy Stone înţepeneşte. Oare ştie că ea se teme să nu-i facă vreun rău copilaşului ei?

Îndepărtează iepuraşul de faţa lui Betsey. Lucy priveşte cu atenţie; cu respiraţia oprită în aşteptare, ca şi cum s-ar întreba când o să lovească.

Prinde privirea asistentei sociale, îşi trage mâna înapoi şi face semn cu capul spre fiica sa.

— Nu vreau decât s-o ţin în braţe.

Dorinţa să facă asta e copleşitoare, dar la fel este şi dorinţa să pară o mamă normală: cineva care poate fi lăsat cu încredere în preajma fetiţei sale.

Din cauză că mintea îi joacă feste, ştie asta chiar şi atunci când e absorbită în poveştile sale. Când întinde mâna, îşi vede palma plesnind obrăjorul pufos al lui Betsey. Când o mângâie pe Betsey pe spate, pumnul izbeşte, lovitura înroşind carnea gingaşă. Când ridică iepuraşul de pluş, îl apasă pe nările bebeluşului, tăindu-i respiraţia lui Betsey.

Gândurile rele se amplifică întotdeauna când e stresată şi nu există mediu mai stresant decât acest spital. Simplul fapt că se află aici îi aminteşte de travaliul de la naşterea lui Betsey: trupul său brutalizat şi spaima obstetricianului.

Respiraţia îi este precipitată şi superficială. Nu trebuie să se gândească la asta acum; trebuie să se concentreze pe Betsey şi să pară raţională şi înţelegătoare. Dar nu te poţi comporta firesc atunci când fiecare gest reflex sau intenţionat îţi este observat.

— E în ordine, scumpete, îi spune lui Betsey, şi vocea îi sună nefiresc şi mieros. E în ordine, puiuţ. Mami e aici.

Nimic din partea lui Betsey. La ce se aştepta? Un zâmbet? Un „mam-mam”?

— Crezi că mă poate auzi? o întreabă rugător pe asistenta socială.

Sună jalnic.

— Mă aştept să audă, zice Lucy, dar e clar că spune ce vrea să audă ea.

Îşi vâră mâinile sub coapse, aşa că nu e niciun risc s-o atingă pe Bets, nici vorbă de plesnit sau lovit cu pumnul. O să-i zâmbească Lucy, recunoscând că riscul a trecut? „Probabil că nu-i place deloc de mine. Probabil crede că sunt cel mai josnic tip de persoană.” Nu există nimeni mai suspect în plan moral decât o mamă abuzivă.

Ar fi mai bine dacă s-ar duce acasă, îşi zice. Nu face decât să le dea de lucru în plus lui Lucy şi asistentelor medicale, care privesc cu ochi atenţi, îngustaţi.

— Nu cred că sunt de vreun ajutor, zice.

Betsey e adormită. N-are sens ca ea să fie aici.

— Vă irosesc timpul.

Îşi cere scuze, îşi ia canadiana şi geanta, aproape scăpându-le pe jos când se zoreşte să se pregătească de plecare.

— Sunteţi sigură? Nu sunteţi aici decât de o jumătate de oră.

Tânăra pare surprinsă.

— Nu, cu adevărat. Ea doarme şi probabil aveţi atâtea de făcut.

Vocea îi psalmodiază, cu cadenţa lejeră şi lipsită de griji, ca şi cum ar fi o vizită de curtoazie.

Şi uşurarea lui Lucy e perceptibilă; Jess vede asta, nu şi-a imaginat. Zâmbetul e mai puţin silit şi trupul i se relaxează când Jess pleacă repede.

— Te-ai întors deja?

Când Jess intră în casă, Martha apare în hol şi vine repede s-o îmbrăţişeze. Simte sânii plini ai surorii sale apăsaţi de propriul piept slăbănog.

— Cum a fost? Cum se simte Betsey?

Faţa surorii sale – o versiune mai lată a propriei feţe, cu o claie de bucle mai dezordonate – se încreţeşte de îngrijorare. E caldă şi directă, o versiune mai generoasă a lui Jess: expansivă, în vreme ce Jess e închisă în sine; cu rotunjimi, în vreme ce Jess e slabă. Când erau copii, Martha stătea până la brâu în apa mării, cu picioarele proptite pe prundiş, în vreme ce Jess se ţinea de ea, lăsându-şi picioarele să se răsucească în jur ca nişte alge. După treizeci de ani, Martha continuă să fie ca o stâncă.

— Tot aşa, zice Jess acum. Încă are acel bandaj şi tot nu pot s-o iau în braţe.

Vocea i se frânge de autocompătimire şi îşi face de lucru punând în rânduială dezordinea făcută de Martha: geanta lăsată într-o rână, cizmele scofâlcite, de bună calitate, dar neîngrijite, pe care nu le-a pus la locul lor.

— Asta o să se schimbe. Se va *face* bine.

Martha, pragmatică şi veşnic pozitivă, vrea cu disperare să insufle un pic de optimism. Pentru o clipă, Jess îşi aminteşte cât de aprig i-a dus dorul surorii sale mai mari când a plecat la şcoală. Rămasă acasă, îi scotocea prin sertare căutând sticluţe goale de Body Shop White Musk sau un tricou de tenis, care păstrau mirosul ei blând, pătrunzător. Noaptea se furişa în camera surorii sale şi îşi amintea cum se culcuşea acolo, în loc să se uite la lumina lunii revărsată peste un pat rece, gol.

Acum este profund recunoscătoare şi, în acelaşi timp, nemulţumită că Martha are voie să facă tot ce ţine de o mamă, în vreme ce Jess duce dorul fetiţei sale. Tânjeşte după căldura trupuşorului lui Betsey, soliditatea lui şi felul în care se îndesa în ea în acele rare momente în care era mulţumită să stea liniştită. Căpşorul i se legăna pe umărul lui Jess, în vreme ce strângea la piept iepuraşul şi îşi sugea degetul mare, ca şi cum ar fi fost atât de obosită, încât trupul i s-ar fi pleoştit, aşa că aproape se topea în Jess. Pentru un timp mult prea scurt Jess îşi îngăduia să se bucure de mirosul ei de piele dulce, caldă, şi de bumbac

curat, însă niciodată nu putea să se destindă de-a binelea. Era prea conştientă de toate lucrurile pe care ar trebui să le facă pentru a păstra ordinea, pentru a păstra siguranţa bebeluşului, şi trebuia s-o lase jos pe Betsey.

Acum acele lucruri nu par atât de importante. Nu există niciun pic din acea intimitate la spital. Ar putea la fel de bine să pună un poliţist înarmat să-i păzească pătuţul, cum se întâmplă în alt salon, în care un traficant de droguri îşi revine după nişte împuşcături pe teritoriul bandelor. Feţele doctorilor şi asistentelor sunt aspre din pricina bănuielii. „Trebuie să cercetăm posibilitatea ca cineva s-o fi vătămat pe fetiţa dumneavoastră."

— Eşti bine?

Marta o priveşte cu atenţie.

— Da, da.

Dar nu este.

— Am nevoie doar de nişte timp singură.

Se retrage în dormitor, cu gânduri nedorite bulucindu-se deja în creier. O vede pe Betsey în spital, culcată pe spate, somnolentă sau adormită; se furişează spre ea; ochii lui Betsey se deschid brusc când apasă pe ea o pernă, cu podul palmelor strivind pânza pe obrajii ei.

E ridicolă. A plecat de lângă Betsey acum o jumătate de oră şi era vie. Şi totuşi, dacă nu era? Dacă s-a amăgit singură să creadă asta, deoarece alternativa este prea dureroasă? Şi dacă imaginile care îi umplu mintea sunt reale? Simte greutatea pernei când se apleacă peste Betsey; o aude zvârcolindu-se, cu picioruşele izbind cu furie în vreme ce luptă să respire.

Totul înăuntrul său se lichefiază. Trebuie să-l sune pe Ed. Aproape că nu-şi vorbesc, dar nimeni altcineva nu mai este încâlcit atât de strâns în acest coşmar. Nu se poate încrede în Martha, şi cu atât mai puţin în Mel sau, şi aici aproape că cedează în faţa autocompătimirii, în fosta ei confidentă, Liz.

El răspunde repede, în şoaptă, grăbit. Se află într-o lume în care neliniştile ei trebuie să fie ţinute

deoparte.

— Betsey e bine? Merg la o şedinţă. Sunt în întârziere.

— Ed… ştiu că sună prosteşte… dar…

Teama ei se revarsă într-un şuvoi bolborosit.

— Nu ne ascund ceva despre ea, nu? Nu este nimic pe care să nu ni-l fi spus?

— Cum ar fi?

Teama îi este înţepenită în piept ca un lucru pe care nu izbuteşte să-l înghită.

— Nu e *moartă,* nu?

— Ce?

Vocea lui bubuie ca o împuşcătură, făcând-o să tresară.

— Vreau să zic, cei de la spital ne-ar spune, nu-i aşa?, dacă i s-ar întâmpla ceva. N-ar ascunde asta. Ne-ar spune dacă a murit deja? Dacă a murit în vreun fel?

— Jess. Tonul lui e întristat. Despre ce *vorbeşti?*

— Ştiu că sună nebuneşte…

— Da, aşa sună. N-ai fost un pic mai devreme s-o vezi? Ştii că nu-i adevărat. Nu spune astfel de lucruri, *te rog.* A suferit o fractură craniană şi ştiu că e groaznic, însă ei ne-ar fi spus dacă starea i s-ar fi înrăutăţit sau era ceva mai grav. Nu este la terapie intensivă. Nu există niciun motiv să credem că nu se va face bine. E la spital doar ca să i se dea şansa să se vindece – şi, presupun, ca să ne dea tuturor un pic de timp să ne tragem sufletul.

Tace un pic. Crede că ea e nebună, dar nu cumva *el* este? „E la spital ca să ne dea tuturor un pic de timp să ne tragem sufletul?” N-au nevoie de timp să-şi tragă sufletul. Au nevoie să se facă bine Betsey şi să li se îngăduie să-şi vadă de viaţa lor.

— Uite, continuă el. Trebuie să ajung la şedinţă. Putem vorbi despre asta mai târziu, dar te rog să nu gândeşti aşa. *Ştii* că nu aşa stau lucrurile.

El oftează şi ea îşi dă seama că a devenit o problemă de care Ed vrea să se descotorosească. Înainte n-a trebuit niciodată să gândească aşa despre ea. Întotdeauna a avut grijă să-i ascundă neliniştile

care îi ronţăie marginile creierului. Dar nu mai poate s-o facă. A încălcat o regulă autoimpusă: a lăsat-o în urmă pe Jess cea calmă, reţinută, şi a îngăduit să sară afară versiunea anarhică.

— Vorbim mai târziu, repetă el, pur şi simplu dându-i papucii şi lăsând-o singură cu neliniştile ei care se învârt ca într-un sorb. Îmi pare rău, dar acum chiar trebuie să te las, bine?

Îşi răsuceşte inelele; deretică prin bucătărie; încearcă toate ritualurile sale obişnuite. Dar, desigur, nu-şi poate ţine în frâu gândurile.

Vede atât de limpede. Simte moliciunea pernei umplute cu pene de gâscă, greutatea, soliditatea şi materia când o prinde în pumnii încleştaţi. Perlele albe ale încheieturilor degetelor sale se înşiruie şi aude plânsul cu sughiţuri al lui Betsey: plânsul unui bebeluş care şi-a ieşit din fire din pricina suferinţei. Are pielea lunecoasă, faţa roşie, pupilele dilatate, privindu-şi mama. Şi Jess se vede înclinându-se în faţă şi apăsând, în vreme ce mânuţele pruncului său, cu unghiile ca nişte scoici, o lovesc, încercând s-o îndepărteze.

Trebuie să sune la spital. Trebuie să verifice. Însă când o asistentă ridică receptorul, tace. Cum ar putea să-şi pună în vorbe acele spaime?

„Sunt Jess Curtis. Voiam doar să mă asigur că fetiţa mea nu este moartă. Că n-a suferit decât o fractură craniană. Că n-a fost sufocată. Că n-am omorât-o eu, şi n-a observat nimeni sau nu mi-a spus asta.”

— Secţia de pediatrie. Cu ce vă pot ajuta? repetă asistenta.

— Ăăă. Da.

Se declanşează o frântură din instinctul de conservare.

— Sunt mama lui Betsey Curtis, Jess. Aş vrea să ştiu cum se simte de când am plecat de acolo.

Însă amănuntele anoste despre starea fiicei sale sunt departe de a fi liniştitoare. „Cum ar putea să

ştie? Cât de curând a fost s-o vadă? Cum ar putea să fie sută la sută sigură că nu s-a întâmplat nimic de când a verificat ultima oară?”

— Vă rog, puteţi să verificaţi din nou? Să vedeţi dacă e bine?

Îşi dă seama că a depăşit hotarele comportamentului normal, dar n-are importanţă, pentru că povestea alternativă este atât de captivantă. Viziunea o macină. Mângâie obrăjorul drept al lui Betsey şi îi trece mâna prin păr cu atâta duioşie înainte să apese perna. Betsey se zbate – dă din picioare, trunchiul se încordează surprinzător de puternic împotriva pernei – până ce, în cele din urmă, încetează.

Asistenta vrea să scape de ea. Jess o aude foşnind hârtii; aude, de asemenea, nota de încurajare prea voioasă. Însă Jess n-are de gând să se lase păcălită. Doar un părinte – doar o *mamă* – ştie cu adevărat ce i se întâmplă copilului ei. Ce trebuie să facă este să meargă la spital, pentru că orice altă încurajare n-are sens. Nu există decât o persoană în care are încredere, şi aceea este ea însăşi.

— Ies doar un pic. E în ordine, nu-i aşa? strigă spre Martha, şi o zbugheşte pe uşă înainte ca sora ei să se poată împotrivi.

De data asta traficul e fluid şi, în vreme ce se apropie de spital, ceea ce putea să pară ridicol devine o certitudine, până când ştie nu numai că Betsey e moartă, ci şi că ea şi-a omorât fetiţa. Palmele i se umezesc şi vederea i se înceţoşează; simte arsură în piept, ca şi cum s-a forţat într-un sprint şi nu poate înghiţi aerul destul de repede. Şi dorinţa să-şi vadă fiica e potolită de o frică rece, ascuţită.

Aproape că aleargă pe coridoare, ţâşnind în jurul pacienţilor aflaţi pe tărgi sau în scaune rulante. La intrarea în secţia de pediatrie ajunge din urmă o pereche care apasă pe buton şi intră în urma lor, aruncându-le un zâmbet scurt. Asistenta pare

surprinsă de a doua ei vizită din zi, dar nu-i timp să explice, să recunoască faptul că ştie că n-ar fi trebuit să apară aşa, neanunţat. Zâmbetul său – zâmbetul lui Jess Curtis în starea cea mai calmă, cea mai încrezătoare în sine – va elimina orice confuzie. Cel puţin, asta-i ceea ce nădăjduieşte.

Trece de biroul asistentelor şi merge repede spre salonul cu şase despărţituri şi spre patul lui Betsey, sperând că s-a înşelat şi că bebeluşul său e viu şi pe cale de vindecare. Că doar doarme, cu obrăjorii care nu mai sunt înroşiţi de febră, ci au culoarea lor sănătoasă obişnuită. Sau poate că e trează. Bandajul n-o să mai fie acolo şi ea o să zâmbească: o să-i ofere lui Jess cel mai însorit, cel mai fericit zâmbet, şi o să gângurească, aşa cum face uneori cu ea, în felul ei delicios, irezistibil de voios.

Dar ceva nu-i în ordine. Când dă colţul salonului vede un stagiar şi o asistentă lângă pătuţul lui Betsey, cel mai aproape de intrare. Aparatul de oxigenare scoate bipuri, linia albastră şerpuitoare de pe monitor cade dramatic şi un tub şerpuieşte de acolo până la trupuşorul de pe pat. Tânărul medic cu părul dezordonat se uită în jos, la telefonul celular. Trupurile lor îi ascund vederii bebeluşul, dar poate să audă cel mai cumplit zgomot: un hârâit, ca şi cum Betsey nu poate să respire cum trebuie.

— E în ordine, iubito, zice asistenta, pe care crede că o cheamă Zoe.

Duhoarea fetidă a unui scutec umplut brusc se amestecă cu amoniacul, îngroşând aerul deja stătut.

Jess înaintează şi reuşeşte să vadă în fugă faţa lui Betsey. Nu seamănă cu copilul său. Ochii lui Betsey sunt daţi peste cap şi pleoapele pâlpâie, are spatele arcuit şi membrele ţepene. Braţele încep să-i tremure: iute, ritmic, ca un fluture la geam. Apoi încep şi picioarele.

— Ce se întâmplă? strigă ea, fără să-i pese că n-ar trebui să fie acolo, pentru că asta este, nu-i aşa?, preludiul morţii ei.

Însă tânărul medic se uită fix la telefon.

— Vă rog, puteţi să-mi spuneţi?

— Doamnă Curtis, începe Zoe. Nu ar trebui să fiţi în secţie.

— Ce se întâmplă cu Betsey?

Vocea îi este stridentă, bolborosită.

— Nimic de care să vă îngrijoraţi, o prinde asistenta de braţ. Doar convulsii…

— Chiar n-ar trebui să fiţi aici, doamnă Curtis, repetă tânărul medic.

E mult prea tânăr. În jur de douăzeci şi cinci de ani: are coşuri, fir-ar a dracului de treabă!

— Dar nu-mi pot părăsi copilaşul. Nu-mi pot părăsi copilaşul…

Îi cercetează faţa fără riduri. Cum poate să nu-şi dea seama? Şi unde-i Liz?

— Unde e doctoriţa Trenchard? întreabă ea. Şi de ce nu opreşti asta? De ce te uiţi la afurisitul tău de *telefon?*

Privirea îi fulgeră înapoi la fiica sa: ochii lui Betsey încă pâlpâie straniu, trupul îi este ţeapăn – ca al unei pisici pe care Frankie a găsit-o în grădină într-o dimineaţă cu promoroacă. Nu-şi poate lua privirea de la ea.

Doctorul răsuceşte telefonul spre ea.

— Cronometrez convulsiile lui Betsey, doamnă Curtis. N-au fost decât două minute şi cincizeci şi două de secunde, după cum puteţi vedea.

Vede secundele zburând: două minute cincizeci şi trei, două minute cincizeci şi patru, două minute cincizeci şi cinci.

— Încă n-au trecut cinci minute. O criză de convulsii de scurtă durată este ceva supărător, însă nu-i periculos. Dacă ajunge la cinci minute, o să-i dăm medicamente. El rămâne straniu de calm. Însă trebuie să plecaţi, doamnă Curtis. Nu aveţi voie să veniţi aşa, fără programare…

— Dar ea *are nevoie* de mine.

Se trudeşte să nu-şi piardă controlul. Şi apoi ceva se frânge în ea. „Dacă plec, o să moară.” E absolut sigură de asta. Nu poate să rişte să se îndepărteze, pentru că, dacă o face, cine ştie ce se va întâmpla? A fost blândă şi îndatoritoare şi a avut încredere că

Betsey se va face bine lăsată pe mâinile lor, şi s-a întâmplat *asta?* Trebuie să rămână aici, să fie vigilentă, pentru că atunci când nu este, se petrec lucruri groaznice.

— Nu plec. Nu plec de lângă ea.

Îşi îngreunează şi încordează picioarele; se împotriveşte lui Zoe, care nu-i numai durdulie, ci şi surprinzător de puternică, îşi dă ea seama, în timp ce asistenta încearcă să o clintească, cu muşchii întăriţi de ani de lucru cu pacienţi dificili sau de rostogolire a lor în paturi.

— Cinci minute, îi spune doctorul Smith celei de-a doua asistente, care ia o seringă şi se îndreptă spre Bets, îi descleştează fălcile şi îi goleşte în obraz conţinutul.

Şi lui Jess îi vine să plângă de uşurare că se face ceva şi de indignare că toţi o pot atinge pe Betsey, în vreme ce ea este silită să plece.

Se aud paşi zoriţi şi Zoe îşi lasă braţele în jos. Jess simte schimbarea din atmosferă. A sosit cineva de rang superior.

Neil Cockerill vine ameninţător spre ea, cu statura impozantă şi privirea severă.

— Doamnă Curtis!

Privirea pe care i-o aruncă înainte să se răsucească spre copilaşul ei este plină de dispreţ. Ea înţelege acum de ce Liz ar putea fi intimidată de el.

— Ce *naiba* faceţi aici?

17
— LIZ —

Marţi, 23 ianuarie 2018, ora 12.45

— Prietena ta sărită de pe fix a fost aici.

Neil clocoteşte de iritare în vreme ce verifică nişte fişe pe calculator. Sunt epuizată. Preocupată de comportamentul mamei mele, pentru o clipă am impresia că vorbeşte despre ea.

— Vrei să zici doamna Curtis? Jess?

— Hmm? Ridică privirea, iritat. Mama lui Betsey? E prietena ta, nu?

Izbeşte mai departe tastatura.

— A trebuit să-i chem pe cei de la pază. S-a înfiinţat neanunţată – a venit pur şi simplu în secţie – şi fiica ei tocmai avea o criză de convulsii.

— Acum e bine?

Inima mi se strânge ca un pumn. Convulsiile sunt un risc la orice rănire a capului, şi cu cât sunt mai lungi şi mai numeroase, cu atât este mai mare posibilitatea unei leziuni permanente.

— A durat mai mult decât aş fi vrut, zice el, în stilul eufemistic caracteristic. Midazolamul n-a dat rezultat, aşa că Rupert a încercat cu lorazepam şi apoi fenitoină. A durat aproape douăzeci de minute.

Termină de tastat. E furios de-a binelea.

— Problema e că, pe lângă faptul că mama a încălcat tot ce stabilisem împreună cu ea, faptul că a dat buzna aşa a fost extrem de deranjant. Îţi închipui dacă ar fi trebuit s-o intubăm?

— Am fi îndepărtat-o pe doamna Curtis foarte repede, aşa cum am face în cazul oricărui alt pacient, zic, încercând să nu-mi imaginez acest cel mai rău scenariu, în care un anestezist ar fi trebuit să-i inducă lui Betsey coma ca să o poată redresa.

— Ce vreau să spun este: n-ar trebui să avem de-a face cu aşa ceva. Mai izbeşte un pic în tastatură, subliniind cu două degete ideea. Trebuie să se

conformeze celor stabilite cu poliţia şi cu asistenta aia socială smiorcăită, cum îi zice?

— Lucy Stone, zic eu.

E o pierdere de timp să încerc să-i contrazic caracterizarea: îi dispreţuieşte pe asistenţii sociali, ca nehotărâţi; crede că numai medicii au priceperea să ia decizii.

— Fata cu nasul curgând, da. *Hristoase!* Acum trebuie s-o sun pe *ea,* nu? Sau poliţia.

— Cred că faptul că ai chemat paza a speriat-o destul de tare pe doamna Curtis, zic, sperând să-i temperez reacţia.

Furia lui e atât de mare, încât pare să fi uitat că eu nu trebuie să vorbesc despre asta.

— Probabil că a recepţionat foarte clar mesajul. Şi nu i-a plăcut deloc să fie luată cu forţa.

— Nu părea prea fericită.

— Nu mă surprinde.

Unul dintre paznici, cu gâtul gras şi cu un şarpe tatuat în jurul antebraţului, este deosebit de intimidant. Jess trebuie să fi fost revoltată şi umilită.

— Au escortat-o până afară?

— Cred că au dirijat-o spre holul principal.

— Probabil că a recepţionat mesajul şi s-a dus acasă, încerc să-l liniştesc, cu toate că mă întreb dacă aşa stau lucrurile.

Nu erau prea multe şanse ca Jess să fi plecat după ce şi-a văzut copilaşul în prada unei crize de convulsii.

— Mă duc să mănânc ceva de prânz, zic.

Stă la o masă în cafenea, cu mâinile în jurul unei ceşti cu ceai negru, cu umerii încovoiaţi, ca şi cum ar încerca să se facă nevăzută: un tablou al disperării. Coada e lungă şi durează un pic până să primesc un Americano dublu. Tot timpul mă uit la ea, simţindu-i tristeţea, întrebându-mă cum voi fi primită.

Nu ridică privirea. În jurul ei mesele se umplu, pe măsură ce se apropie ora prânzului şi clienţii încep

să se alimenteze cu *panini. O* femeie cu sarcina foarte înaintată se tolăneşte pe scaun la masa de alături, îndesând în geantă un dosar de plastic cu însemnări medicale. Nefericitul ei partener vine cu două cafele şi ea îl ia în primire:

— Of, Chris. Nu pot să beau asta. E cu *cafeină. Sigur* că are importanţă.

Însă Jess le aruncă doar o privire în treacăt, apoi ia din poală un şerveţel şi începe să-l frământe.

Uitându-mă la ea, mă întreb de ce am perceput-o întotdeauna pe Jess ca mamă exemplară, fără să-i văd niciodată defectele, cum le văd pe ale lui Charlotte sau Mel. Poate că a fost din cauză că ea făcea maternitatea să pară atât de uşoară. Dar, ce-i drept, Kit a fost un bebeluş aşa de cuminte, care adormea la orele prescrise şi şi-a petrecut luni întregi şezând paşnic în poponeţ, nu ca Rosa, care nu voia să doarmă, umbla clătinat la zece luni şi curând încerca să încalce toate hotarele, în vreme ce eu încercam s-o înţeleg.

Chinuită de nelinişte, încercam să copiez tehnicile prin care Jess îl făcea pe Kit să doarmă, chiar şi reţetele ei – mâncăruri pe care Kit le înfuleca de zor, în vreme ce Rosa se zvârcolea pe scaunul ei înalt, cu guriţa exprimând dispreţul. Lipsa de somn îţi refractă gândurile şi în acele prime luni o vedeam pe Jess ca pe un fel de expertă în bebeluşi: în stare să-şi adoarmă copilaşul şi să-l facă să stea cuminte, în vreme ce al meu se zbătea şi mă trezea mereu. De-abia când m-am întors la serviciu şi mi-am readus întru câtva aminte cine sunt mi-am amintit că bebeluşii nu sunt maşinării care să poată fi programate să se poarte într-un anumit fel şi că tot felul de lucruri – virusuri, ieşirea dinţilor, perioade de creştere bruscă – îi pot perturba. Şi totuşi, admiraţia mea de la început a continuat, în ciuda acestei epifanii.

Acum Jess nu pare senină, ci agitată, în timp ce îşi face de lucru cu şerveţelul. Pe faţa ei se citeşte dezgust când îl face ghemotoc şi îl vâră adânc în geantă.

— Jess… Cu cafeaua în mână, arăt spre scaunul din faţa ei. Se poate?

Vocea îmi sună greşit: oficială şi poate că un pic distantă, din cauză că mă aştept să fie mânioasă. N-am văzut-o de când am anunţat serviciile sociale, iar ea ştie de la Ed că sunt în parte răspunzătoare pentru asta.

Face semn cu capul şi mă aşez, conştientă că asta contravine tuturor normelor profesionale, dar justificând-o pentru că ar putea să o ajute, şi cu siguranţă să o ajute pe Betsey.

— Cum îţi este? întreb.

Ea îşi dă ochii peste cap; o umbră din vechea Jess, care făcea asta pe la spatele lui Charlotte ori de câte ori spunea ceva deosebit de stângaci din punctul de vedere al normelor sociale. Însă încercarea ei de a fi sardonică este subminată de faptul că e în pragul lacrimilor.

— Tocmai am fost în secţie, încep, şi au spus că ai fost acolo…

Ridică din umeri.

— Ştii că nu poţi să te înfiinţezi aşa, nu?

— Sigur că da.

Acum are privirea dură, vocea hotărâtă.

— Dar trebuia s-o văd. Trebuia să văd dacă e bine.

— Lucy şi poliţia vor putea să te împiedice cu totul s-o mai vezi pe Betsey dacă faci iar asta.

Alături, gravida priveşte spre noi, intrigată. Cobor vocea şi îmi doresc să fim într-un loc mai retras.

— Nimeni nu vrea să se întâmple asta. Nu e deloc în interesul tău să ţi se interzică venirea aici.

— A trebuit să văd ce face. Trebuia să văd dacă e bine, repetă ea, oarecum ursuz.

— Of, Jess. Ştim cum să-ţi îngrijim copilul.

— Dar n-aţi făcut-o, nu-i aşa? şuieră ea, brusc furioasă. N-a mai avut niciodată convulsii.

— S-a întâmplat din cauză că are o fractură craniană. Şi e cu mult mai bine că s-a întâmplat aici, unde avem medicamentele cu care să o tratăm, zic.

Culoarea i se scurge din obraji. Poate că am fost prea dură, dar e iritantă şi *arogantă* această neacceptare a faptului că putem să-i tratăm fetiţa. Pentru o clipă, îmi amintesc de ostilitatea vădită a mamei mele faţă de medicii care l-au tratat pe Mattie: presupunerea superficială că ei nu ştiu ce fac. Acel moment fundamental în care mi-am dat seama că mama nu are întotdeauna dreptate.

— E bine? Betsey e bine?

Jess e brusc sfioasă şi iritarea mea se fâsâie ca artificiile ude. Jess nu e mama mea. E prietena mea care doreşte cu disperare informaţii despre copilaşul său bolnav.

— A mai avut o criză, dar i s-a dat alt medicament şi e stabilizată. O să te sunăm dacă situaţia se deteriorează, însă nu există niciun motiv să se întâmple asta. Cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci este să te duci acasă şi să încerci să te odihneşti un pic, sau să stai cu băieţii.

Mă uit la ea cu atenţie: are cearcăne adânci şi părul îi este zbârlit.

— Ei ce fac?

— Ei, ştii tu. Vocea i se frânge. N-am crezut că îţi pasă.

— Sigur că îmi *pasă.* Atâta doar că n-ar trebui să discut asta.

Aş vrea s-o iau de mână, însă deja am împins prea departe hotarele profesionalismului meu. Şi apoi, mă îndoiesc că ar accepta.

Stau acolo un moment, căutând ceva constructiv de spus.

— Ştii că, dacă vrei să-mi spui ceva, poţi s-o faci, nu-i aşa? încerc, în cele din urmă.

Se uită la mine cu zeflemea pură şi e ca şi cum mi-ar fi tras un pumn în stomac. Această Jess hipersensibilă, evazivă, nu e ea. Îmi amintesc că i-am plâns în braţe când m-am întors la serviciu şi Rosa nu voia să doarmă, îngrozită că n-o să pot funcţiona la acel nivel de extenuare. M-a ţinut strâns, alinându-mă ca pe un copil, şi a fost o revelaţie pentru mine, care nu-mi aminteam să fi

avut parte de căldură şi apropiere de la mama, să fiu alinată şi mângâiată în acest fel.

Telefonul zumzăie cu un mesaj de la Fousia: „Jacob Brooks vrea să-şi ia rămas-bun. Eşti prin preajmă?”

Nu prea e o urgenţă, dar sunt uşurată că am un motiv îndreptăţit să plec.

— Trebuie să plec.

Mă ridic în picioare, dar apoi tergiversez, nu-mi vine să plec când e limpede cât de multe lucruri trebuie să discutăm; când n-am reuşit să aplanez situaţia.

— Te duci acasă, nu?

Jess înclină un pic capul.

— Te rog. Îţi promit să sun dacă este vreo schimbare.

Îşi încrucişează braţele şi nu vrea să se uite în ochii mei. Închisă în sine şi cu ghearele scoase, mă priveşte cu suspiciune, întocmai aşa cum, ca să fiu cu totul sinceră, o privesc eu pe ea.

Mă înapoiez în secţie, uşurată că mă pot concentra pe alt copil şi dorind cu disperare să scap de această impresie de ostilitate reciprocă. Vindecarea lui Jacob este tonicul de care am nevoie. Acum trei zile a venit inconştient, suferind de cetoacidoză diabetică extrem de gravă. Acum nivelurile de zahăr din sânge s-au stabilizat destul de mult ca să poată fi externat.

Mama lui, Sonya, e extenuată, dar exuberantă.

— Voiam doar să spunem că vă mulţumim *foarte mult.*

Pare că ar vrea să mă îmbrăţişeze.

— Plăcerea e de partea mea. De aceea suntem aici.

Jacob îmi zâmbeşte sfios şi se apropie de mine.

— Mulţumesc, doamnă doctor Liz.

— Cu multă plăcere, Jacob.

Întind mâna spre el să batem palma ca nişte campioni. E încântat.

— Sus, sus, intonează el, în timp ce executăm diferitele mişcări. Acum jos, la mijloc, eşti lenevos.

— Am fost, nu-i aşa? zic, prefăcându-mă că sunt nedumerită şi lăsându-l pe el să câştige.

Pleacă, Sonya strângând mâna lui Jacob ca şi cum nu i-ar mai da drumul niciodată. Mă întorc la ghişeul asistentelor. Pe perete se răsfiră cărţi poştale cu mulţumiri şi citesc una nouă de la soţii Fitzpatrick, a căror fetiţă de trei ani, Chloe, a fost internată săptămâna trecută cu o infecţie renală. Avea halucinaţii înainte să-i punem o perfuzie cu antibiotice, şi mama ei, Rachel, era înnebunită. Acum ne scrie: „Nu putem să vă mulţumim destul pentru tot ce aţi făcut”, împrăştiind sărutări cu un scris gros, cursiv.

Soţii Fitzpatrick au trimis o cutie uriaşă de Heroes[14]. („Heroes pentru eroii noştri”, zice cartonaşul lui Rachel). Avem întotdeauna un stoc de bomboane de ciocolată de la părinţii recunoscători. De obicei ţin piept ispitei, însă voinţa mă părăseşte când sunt obosită sau stresată. Caramelul lipicios îmi îmbracă limba şi mă irită faptul că nu mă abţin de la mâncatul din motive emoţionale – stimulat de tristeţea că Jess, care cândva m-a ales pe mine ca să-şi deschidă sufletul, nu mai poate să facă asta.

Mă îndop cu ciocolată doar din pricină că îmi pare atât de rău pentru Jess, şi sunt *tulburată* de ea.

18
— LIZ —

Vineri, 7 octombrie 2016

— Nu trebuia să te deranjezi atât, Jess.

Charlotte se apleacă asupra platoului cu blinii pe care Jess l-a pus pe masă şi îşi azvârle una în gură.

— Sunt divine, dar, *sincer,* am fi fost la fel de bucuroase de un castron cu chipsuri.

Ne-am adunat acasă la Jess pentru una dintre întrunirile neregulate ale clubului nostru de lectură – mai degrabă o scuză ca să ne întâlnim decât încercarea de a discuta literatură, deoarece, de obicei, Mel nu deschide romanul, spre enervarea lui Charlotte –, iar Jess a sărit peste cal, în mod caracteristic pentru ea. Sunt blinii cu somon afumat şi smântână, crochete cu brânză făcute în casă, măsline verzi şi negre, vin roşu şi alb, tonic din flori de soc, sau apă pentru Mel, care a renunţat la alcool într-o încercare inutilă de a scăpa de nişte kilograme.

— Totuşi, e aşa de drăguţ din partea ta, adaug eu. Îţi mulţumesc din suflet că ne răsfeţi.

Charlotte îmi prinde privirea în vreme ce mai ia o blinie. „Nu-i nevoie să sari şi tu peste cal”, zice ocheada ei. Dar simt nevoia să contracarez acreala din remarca ei: insinuarea că Jess se străduieşte prea tare şi că Charlotte, cu munca ei importantă – acum e parteneră în firma de avocatură la care lucrează şi a venit direct de la serviciu –, n-ar fi avut chef sau timp să facă mai mult decât să deschidă un tub de Pringles. Charlotte rareori primeşte musafiri, dar ultima dată când a făcut-o, pe masă erau tăvi cu tartine cumpărate de la Waitrose sau M & S.

Jess nu pare să fi sesizat insinuarea lui Charlotte, pentru că e prea ocupată să fie totul perfect: dă fuga după şerveţele, pune încă un lemn pe foc, aprinde încă o lumânare, astfel încât camera frumos împodobită e plină de pete de lumină.

Acum se trudeşte cu dopul sticlei de prosecco, nu reuşeşte să desfacă sârma.

— Poţi s-o desfaci tu, Liz?

— Sigur.

Scot dopul ca faimoasa moaşă care aduce pe lume un copil. Lichidul face spumă şi se revarsă în pahar.

— Poftim, Charlotte, zic, înmânându-i paharul. Mel, tu nu bei, nu?

Mel clatină din cap.

— Ei bine, Jess, ia-l tu pe ăsta.

Fac semn cu capul spre paharul de şampanie delicat.

— Nu, ia-l tu, zice ea, refuzând.

— Nu vrei şi tu unul? E păcat să fi deschis sticla doar pentru mine şi Charlotte.

— O să beau doar nişte apă gazoasă.

— Bine.

Sunt un pic surprinsă. Jess tinde să bea la petreceri: de curând mi-a spus că are nevoie de un pic de curaj din sticlă când trebuie să aibă de-a face cu Charlotte, „doar ca să-mi dea un pic de scânteie”. („Tu scânteiezi întotdeauna”, am zis. „Nu cu ea. Nu-mi simt niciodată mintea prea ascuţită când e în preajmă.”)

— Atunci suntem doar tu şi cu mine, Charlotte, zic acum, ridic paharul şi îi zâmbesc larg, încercând să alung orice divergenţă măruntă. Noroc tuturor!

— Noroc!

Mel îşi ciocneşte paharul cu apă de al meu, însă Charlotte e cu mintea în altă parte: cu toate că repetă din vârful buzelor urarea, o urmăreşte cu atenţie pe Jess.

— Eşti sigură că te simţi bine? întreabă ea. Arăţi cam trasă la faţă.

— Nu te abţine, rogu-te, fornăie Mel în paharul cu apă.

— Scuze. Tonul lui Charlotte e de gheaţă. Doar că sunt îngrijorată.

Dar acum, că mă uit mai bine la Jess, chiar pare un pic abătută: palidă pe sub rămăşiţele bronzului

pe care l-a căpătat într-un concediu în Corsica, la sfârşitul lui august.

— Sunt bine, zău, zice, uitându-se pe rând la noi toate. Aş fi anulat întâlnirea dacă aş fi crezut că mă paşte vreo boală. Mă simt doar un pic obosită: întotdeauna se întâmplă aşa în această perioadă din an.

Nu sunt convinsă, dar e limpede că ea nu vrea să facem mare caz, aşa că scot cartea din geantă şi pornesc prefăcătoria că vom încerca să discutăm despre ea.

— Aşadar, *Jane Eyre,* pe care am citit-o ultima dată în adolescenţă. Ce înţelegem din ea?

— Eu n-am terminat-o.

Mel, ca de obicei, rosteşte repede scuza.

— Ai citit măcar *ceva* din ea?

Charlotte este într-o dispoziţie cumplită. A pus stăpânire pe jumătate din canapea şi, fie din cauză că e mult mai înaltă decât Mel cea mărunţică, fie din cauză că se ţine foarte dreaptă sau din cauză că are o voce atât de profundă – o voce autoritară, îmi spun întotdeauna, obişnuită să i se dea ascultare –, pe dată ne îndreptăm atenţia spre ea.

— Am *citit.* Mel e un pic iritată. Am citit destul de mult şi am văzut filmul. Dar am renunţat când Bertha a început să dea foc unor lucruri. Ştiu că ar trebui să simţim simpatie faţă de ea, şi că Rochester e un pui de lele – şi e un pui de lele, nu-i aşa?

Suntem de acord toate, ştiind că e vorba de un pic de proiecţie.

— Dar, pe moment, pur şi simplu n-am energia să mă confrunt cu nebunia feminină.

— Oh, Mel! râd eu de lipsa asta de solidaritate frăţească.

— Ce-i?

— Cred că nebuna din pod e partea cea mai bună. Bertha Rochester e personajul meu preferat.

— De fapt, sunt de acord, zice Charlotte. Mă rog, nu-s sigură despre partea cu „preferat”, dar îmi este simpatică. Vă puteţi închipui cum trebuie să fie să

stai aşa, închisă, şi să ştii că soţul tău a ales un model mai tânăr, mai docil? Gelozia ei e de înţeles.

— Păi, *asta o* pricep, zice Mel, cam amar. Hristoase! N-am nevoie s-o simpatizez pentru asta.

De curând, Rob a recunoscut că a avut o aventură de o noapte cu o colegă care, după spusele lui, „n-a însemnat nimic”.

— Of, la dracu’! Am nevoie de o băutură.

Îi torn prosecco şi mă interesez dacă Jess e sigură că nu vrea şi ea un pic.

Ea îşi scutură capul şi se ridică brusc în picioare.

— De fapt, am uitat că am făcut o budincă. Mă duc s-o aduc. E în frigider.

— O budincă? zice Charlotte cu cel mai Lady Bracknell[15] ton al său.

— Doar o tartă de ciocolată cu nişte zmeură. A fost simplu.

— Oh, Jess, te iubim, zău, zice Mel, destinzându-se vizibil acum, că bea alcool. Nu-i nimic simplu când faci o tartă.

— Vin să te ajut cu farfuriile, zic.

— Vrei?

Îmi aruncă o privire recunoscătoare.

— Ţin căldura înăuntru, le explic celorlalte când întind mâna spre uşa camerei.

„Află ce-i cu ea”, mimează Charlotte – teatral şi cumva inutil – în vreme ce închid uşa după mine, dar mă prefac că nu înţeleg.

Totuşi, e clar că e ceva. Jess îşi răsuceşte inelele, un semn că e agitată, şi ţâşneşte de colo colo prin bucătăria ei sclipind de curăţenie.

— Tarta e în frigider? întreb, deschizând uşile uriaşe de oţel inoxidabil. Şi asta e zmeura pe care vrei s-o foloseşti?

— Da, da.

Are capul vârât într-un bufet.

— Mai este şi nişte smântână grasă. O să iau o cană şi nişte furculiţe pentru prăjituri.

Ţopăie un pic şi aş vrea s-o prind de umeri şi să-i spun să se potolească.

În loc de asta, aştept să nu mai umble pe acolo grăbită. Am învăţat că trebuie să ai răbdare cu Jess. În afară de rarele ocazii când e beată de-a binelea, are nevoie de timp ca să-ţi spună ceva personal şi nu poţi s-o grăbeşti. De atât de multe ori în viaţă am simţit că am prea puţin timp să vorbesc: copiii, munca, Nick mă trag în direcţii diferite. Dar pe moment, nu există lucruri care să distragă atenţia – doar două prietene, singure într-o bucătărie liniştită, una dintre ele având ceva de destăinuit.

— Charlotte pare un pic cu nasul pe sus, zice Jess în cele din urmă, în timp ce numără furculiţele pentru prăjituri.

Asta e o manevră tipică pentru Jess: să discute ceva tangenţial înainte să ajungă la miezul lucrului care o supără.

— Charlotte e Charlotte.

Sunt neinteresată. Uneori mă întreb de ce continuăm să o includem. N-ar fi fost niciodată prietenă cu noi în mod firesc dacă n-am fi cunoscut-o când treceam toate prin aceeaşi experienţă care schimbă complet viaţa, însă acea poveste împărtăşită şi bunătatea ei faţă de mine în acel moment înseamnă că nu o putem lăsa pe dinafară, pur şi simplu. Şi apoi, simt că ar fi distrusă. Nu are multe prietene apropiate şi a arătat că are nevoie de noi.

— Asprimea ei nu se răsfrânge asupra ta, ştii, ci asupra ei.

— Ştiu. Dar ai observat că e aşa doar când suntem numai noi patru? Când sunt prin preajmă Ed şi Andrew e toată dulceaţă şi lumină: pare să-şi înfrâneze trufia, sau măcar s-o dilueze.

Jess scoate un oftat.

— A ghicit oricum. E aşa de deşteaptă, de pătrunzătoare. Ai văzut cum mă urmărea, cântărind? Şi ea e cea căreia mi-a fost tot timpul groază să-i spun.

— Să-i spui ce?

O clipă, mă întreb dacă nu cumva îl părăseşte pe Ed; nu că ar fi fost vreun indiciu că ar fi altfel decât

fericiţi. Relaţia lor pare să fie cea mai solidă dintre ale noastre: cu siguranţă mai mult decât a lui Mel, dar şi a lui Charlotte, de vreme ce întotdeauna pare nemulţumită de Andrew. („Un bărbat bun, dar nu cineva care să inspire o pasiune profundă”, cum a spus cândva Mel.)

Dar, desigur, Jess vorbeşte despre ceva mult mai evident. Se reazemă de blat şi se uită în jos la burta sa un pic rotunjită.

— Sunt însărcinată, zice, şi îşi duce degetele la buze, ca şi cum ar încerca să ademenească un zâmbet.

— Dar asta-i minunat!

O îmbrăţişez. Pare fragilă: prea imaterială ca să aibă un prunc. Mă trag înapoi, observând cât de trasă la faţă arată, cât de nesigură. „Nu presupune niciodată ceva.”

— Aşa e, nu?

Îi cercetez expresia.

— Este o veste bună?

— Da, da, sigur că este.

Îmi oferă zâmbetul ei de zirconiu cubic – orbitor şi artificial –, apoi începe să aranjeze zmeura într-un cerc frumos. Îi tremură mâinile.

— Sunt *un pic* îngrijorată cum o să fac faţă la trei… Un mic hohot de râs. Dar sunt sigură că mă descurc eu cumva.

Însă descurcarea cumva nu este ceea ce face Jess. Totul – de la hrana pe care a pregătit-o în seara asta până la lumânări şi focul din camera de recreere – a fost gândit în ultimele câteva zile; va fi luat un timp neobişnuit de lung ca să fie organizat. Şmecheria este să faci să pară uşor, şi cu siguranţă că ea face asta, însă bebeluşii şi copiii foarte mici – după cum ştie bine – pot fi capricioşi şi schimbători. Ordinea pe care o face după ce băieţii sunt în pat va fi perturbată şi mai mult.

— Uită că am spus ceva, zice ea acum, poate că citindu-mi gândurile. Băieţii vor fi la şcoală toată ziua, aşa că atunci o să am destul timp pentru bebeluş, iar ei dorm când sunt mici, nu-i aşa?

— Da. N-aş zice în ce o priveşte pe Rosa, însă bebeluşii tăi aşa au făcut. Totuşi, de ce te temi să-i spui lui Charlotte? Doar nu eşti îngrijorată din nou că îl place pe Ed!

Când primii noştri copii erau micuţi, Jess era convinsă că Ed s-a culcat cu Charlotte când erau la facultate. Aproape că a devenit o obsesie şi a umbrit acele prime săptămâni din viaţa lui Kit, când ea îşi făcea griji că soţul său ar putea s-o găsească pe Charlotte mai atrăgătoare şi s-o părăsească. Mel i-a spus că e nebună. Acaparată de Rosa, n-am dat prea multă atenţie acestui lucru; poate că am fost prea indiferentă. Oricine putea să vadă că Ed o adoră pe Jess şi că Charlotte – atrăgătoare, dar stângace în relaţiile cu ceilalţi – n-ar fi putut să fie decât un foc de paie. Mă întreb dacă nu cumva această sarcină a aţâţat jăraticul acelei spaime vechi de când lumea.

— Nu!

Râde şi mă simt uşurată.

— Mi-e groază să-i spun din cauză că ea a trebuit să recurgă la inseminare artificială ca să poată avea un copil cu Andrew şi n-a mai reuşit să-l facă şi pe al doilea. Mă simt atât de vinovată că am rămas însărcinată, mai ales pentru că am făcut-o aproape dintr-un capriciu.

Asta mă surprinde. Jess este atât de stăpânită şi de grijulie, încât nu mi-o pot închipui luând o astfel de hotărâre necugetată.

— Păi, nu-i nevoie să-i spui că n-a fost cu adevărat planificat. Asta e ceva foarte intim. Aveai de gând să le spui în seara asta?

— Da, acum, că ea ştie. Sunt deja în trei luni şi vrem să le spunem copiilor, aşa că va trebui curând să le spun tuturor.

— Atunci ai grijă să fii cu adevărat pozitivă când le spui. Nu-i lăsa ei loc să-şi imagineze vreo îndoială.

— Îţi mulţumesc, Liz. Eşti foarte înţeleaptă.

— Păi, am avut de-a face cu câteva de-alde Charlotte, zic, gândindu-mă la unele dintre cele mai

ţâfnoase femei pe care le-am întâlnit la lucru. Nu se ştie niciodată. Ar putea chiar să fie încântată.

Şi totuşi, desigur, Charlotte nu este.

De îndată ce ne întoarcem în camera de recreere, ele ştiu că e ceva deosebit. Mel e încântată, o îmbrăţişează pe Jess şi o întreabă despre date: aproape că exagerează – cel puţin în comparaţie cu Charlotte, care arată, în hainele sale de serviciu negre, ca ursitoarea cea rea de la botezul Frumoasei din Pădurea Adormită. Lipsa ei de reacţie, ca să nu mai vorbim de lipsa de entuziasm, devine jenantă.

— Ai auzit? Jess e însărcinată, se răsuceşte Mel spre ea.

— Am ghicit.

Îi arunc o privire aspră.

— Eşti bine?

— De fapt, sunt cam obosită. Cred că ar trebui să mă duc acasă. Ce drăguţ, îi spune lui Jess, însă comentariul ei vine un pic prea târziu. Pare un lucru foarte obişnuit, nu-i aşa?, dacă eşti mamă care stă acasă. Să ai încă un copil, sau un căţeluş, după ce mezinul e la şcoală.

— Charlotte! zic eu într-un glas cu Mel.

Jess a încercat anul trecut să ia un căţel: n-au trecut decât trei săptămâni până să-l ducă înapoi, prea iritată de faptul că făcea pipi peste tot ca să-l mai ţină.

— Îmi pare rău – n-am vrut să fie fost o împunsătură… Am avut o săptămână groaznică. Sunt obosită şi, ei bine, un pic surprinsă. N-ai dat niciodată impresia că ai mai vrea un copil, mai ales după toate problemele cu Frankie…

Tace un pic.

— Ed e entuziasmat?

— Da, sigur că este. Eu sunt cea care e un pic temătoare.

Jess cade în capcană, jucând cartea nehotărârii sale ca să o facă pe Charlotte să se simtă mai bine.

— Zău? Charlotte înalţă o sprânceană. Păi, un bebeluş nu e ceva care să te neliniştească. Unele

dintre noi am fi fost încântate să avem unul… Dar, desigur, sunt mulţumită pentru tine, zice ea.

Dintr-odată, pare sleită de puteri: e singura dintre noi care a trecut de patruzeci de ani şi cei patru sau cinci ani în plus se văd mai mult decât limpede.

— Acum chiar o să plec, zice, strângându-şi lucrurile, cu vocea tensionată şi nefirească, şi îmi amintesc cât de mult şi-a dorit al doilea copil.

— Hai să ne scriem pe e-mail despre data şi cartea următoare.

— Bine, aşa rămâne, zic, simţind un val de simpatie, în ciuda ostilităţii ei ţepoase, şi uşurare pentru că vrea în continuare să ne întâlnim.

Jess se ridică să o conducă şi trece un timp până să se întoarcă.

— Fir-ar să fie! şopteşte Mel după ce au ieşit. A fost cam sub centură chestia cu căţelul, cu toate că probabil a avut dreptate.

Mel a luat un frate al acelui căţel şi n-a înţeles niciodată viteza cu care Jess s-a descotorosit de el.

— L-a urât. Abia aştepta să-l dea altcuiva.

— Un bebeluş nu-i un căţel. Ştii cât de mult îşi iubeşte copiii. N-o să vrea să-l dea înapoi şi pe acesta.

— Nu ştiu. Adesea am vrut să mă descotorosesc de Connor.

Ia o înghiţitură mare de vin.

— Nu vorbeşti serios.

Mel e topită după băiatul său.

— Nu chiar.

Îşi umple din nou paharul. O vreme tăcem amândouă, poate gândindu-ne la revoluţia produsă de un nou-născut: bucuria existenţei lui, combinată cu anarhia nopţilor nedormite şi a zilelor incoerente.

— Presupun că, întrucât bebeluşii au scutece, haosul e mai restrâns decât cu un câine, continuă ea filosofic. Bebeluşii au la fel de multă nevoie de atenţie şi e mai multă perturbare a somnului, dar nu rod tot ce apucă şi nu fac treaba mare peste tot pe podea.

— Cred că lucrul cel mai bun este s-o încurajăm enorm.

Ridic paharul şi beau cu sete, închipuindu-mi cum alcoolul îşi săvârşeşte vraja şi îmi curge prin sânge.

Privirea retrospectivă e un lucru minunat. M-am gândit oare de ce Jess ar putea fi neliniştită de ideea să aibă încă un copil? Cred că am ignorat asta ca nelinişte perfect normală: saltul de la doi la trei înclină spre tărâmul unei familii „mari”. Nu cred că am cugetat la purtarea ei sau că i-am dat mult mai multă atenţie. Legănată de căldura focului şi de vin, îmi îngădui să mă relaxez.

19
— JESS —

Marţi, 23 ianuarie 2018, ora 13.00

Liz nu ştia cum să plece mai repede.

Şi cine ar putea s-o învinovăţească? Crede – *toţi* cred – că Jess este în cel mai bun caz un obstacol, în cel mai rău caz cineva sinistru: o mamă care trebuie să fie controlată.

Jess îşi freacă braţul. O doare locul în care a înşfăcat-o paznicul.

— Dacă faci scandal, chemăm poliţia, a zis el.

Statura, masivitatea, autoritatea lui implicită în această falsă uniformă de poliţie, chiar şi şarpele roşu şi verde care i se încolăceşte pe antebraţ sugerează că nu glumeşte. Se gândeşte la cel mai scund, mai pătrăţos dintre ei, care a rânjit, mijindu-şi ochii porcini; se cutremură amintindu-şi de bicepsul rotunjit care se umfla pe sub cămaşă.

Nu poate să rişte să se întoarcă în secţie. Nu cât timp doctorul Cockerill sau Liz sunt acolo şi cât timp paznicii dau târcoale. Trebuie să stea şi să aştepte, cu picioarele vibrând de teamă. Respiră adânc: inspiră cinci secunde, expiră opt, îşi spune, în vreme ce încearcă să nu fie obsedată de microbii de pe această masă, ci să se concentreze pe şuieratul cafetierei, pe strigătele scoase de *baristas.* Acceptă faptul că eşti într-o situaţie incertă: n-o poţi vedea pe Betsey şi nu poţi nici să pleci.

Gândeşte-te la altceva. Dar tot ce vede este copilaşul său în ghearele unei crize de convulsii: pâlpâirea ochilor, tremurul membrelor. Imaginile se derulează şi mintea ei se învârteşte cu noi întrebări: „Şi dacă asta o omoară? Dacă are încă o criză în vreme ce eu stau aici?”

Nu poate scăpa de sunetul acelui hârâit groaznic din fundul gâtului lui Betsey, care suna neomeneşte. Ar trebui să dea fuga acolo, pur şi simplu? Doar teama că o să i se interzică total accesul o face să se

comporte aşa cum i-a spus Liz; şi asta o face să se agaţe de ideea că încă mai are un pic de control.

Concentrează-te pe altceva. Alături, femeia gravidă îi oferă partenerului un monolog. Un plan de naştere bine exersat: în sala de naşteri, fără anestezice, naştere în apă, fără Syntocinon care să grăbească expulzarea placentei după naştere. Jess scoate un hohot de râs ca un schelălăit: şi apoi o să mănânce placenta. Femeia se uită la ea din nou, şi îi vine să-i spună că, deşi poate crede că are lucrurile sub control în ultimul trimestru, nu-i decât o iluzie. O să-şi piardă toată autonomia după ce pruncul se hotărăşte să vină pe lume…

Amintirea vine ca un fulger, aşa cum face întotdeauna, dezechilibrând-o. Travaliul pentru Betsey: oroarea faptului că i s-a înţepenit capul, teroarea când rezidentul încerca s-o scoată. Concentrarea lui intensă, în vreme ce valurile de durere se intensificau şi Jess uitase cum se respiră. Un cateter introdus în vezica urinară, osul pubian împins în jos, picioarele smucite într-o poziţie cumplit de dureroasă, două încercări ratate de a scoate braţul lui Betsey. Apoi cea mai îngrozitoare senzaţie din viaţa sa. Şi mai multă manipulare brutală, devenind o păpuşă de cârpă – membrele trase încolo şi încoace, şi trupul său, un aparat care trebuie să fie cotrobăit –, şi apoi dulcea destindere când pruncul a ţâşnit afară, şi senzaţia de ud. Un şuvoi de sânge şi alunecarea din starea conştientă spre întuneric şi somn…

Mai târziu, după transfuzie şi după ce a fost cusută la loc, ceea ce a chinuit-o cel mai tare nu a fost durerea care o făcea să scâncească atunci când urina, sau durerea zvâcnind în uterul care se contracta, ci senzaţia copleşitoare că este necorespunzătoare. Nu fusese în stare să aibă o naştere firească, unul dintre lucrurile esenţiale pe care trupul său era proiectat să le facă. Fără o intervenţie masivă, şi-ar fi omorât copilaşul cel atât de dorit. Era posibil distructivă şi neputincioasă în acelaşi timp.

Simte aceeaşi neputinţă zdrobitoare aici, în această cafenea. Nu poate face nimic ca să-şi ajute fetiţa. Nu i se permite s-o vadă pe Betsey, cu atât mai puţin să se poarte ca o mamă cu ea, sau să fie lăsată cu Frankie şi Kit. Şi se simte aşa de singură: este un factor de iritare pentru personalul din spital, confuz de inutilă pentru copiii săi, distantă faţă de soţul său. Cineva de care Liz, care fusese cândva prietena sa atât de dragă, nu ştie cum să fugă mai repede…

Şi poate că este îndreptăţită.

Pentru că Betsey n-ar fi avut capul spart dacă n-ar fi fost ea.

20
— JESS —

Vineri, 19 ianuarie 2018, ora 18.00

Vineri. La începutul serii. Jess crede că asta ar putea să fie cea mai rea parte a săptămânii. Momentul care într-o viaţă anterioară însemna băuturi şi sărbătoriri şi aşteptarea unui weekend distractiv, însă acum înseamnă să fie lăsată singură cu copiii, în vreme ce Ed preferă tovărăşia colegilor săi, în loc să vină acasă.

Kit este la antrenamentul de fotbal. Mai este o oră până ce Charlotte îl aduce acasă şi poate să aibă şi ea câteva minute de discuţie cu un adult. Nu este niciodată prea relaxată în prezenţa lui Charlotte – întotdeauna a sâcâit-o problema măsurii în care a fost ea cândva legată de Ed. („Aşa îi zice Ed?”, a întrebat odată Charlotte, când Jess s-a referit la vechea lor prietenie, şi completarea „prieteni cu beneficii” – prea vulgară ca s-o folosească vreodată Charlotte – a rămas nerostită.) Dar se agaţă de şansa oricărei conversaţii. Dacă ar putea să reziste până la şapte, atunci mai rămâne doar o oră până să fie cu toţii în siguranţă în paturile lor. Dacă poate termina cu bine seara, poate că va reuşi să-şi ţină gândurile în frâu şi copiii nevătămaţi.

Pentru că au fost o după-amiază şi un început al serii lungi şi grele: din cele care ar face-o să-şi pună la îndoială capacitatea de a creşte copii chiar şi dacă Ed n-ar fi venit acasă şi nu i-ar fi amplificat impresia că este necorespunzătoare. Încă o zi în care simte că nu şi-a îndeplinit bine rolul de mamă.

Ploaia n-a îmbunătăţit lucrurile: genul de ploaie torenţială nestăvilită care a împiedicat-o să iasă, în afară de o fugă până la maşină ca să se ducă până la şcoală, şi a baricadat-o în casă, în spatele unei perdele de apă. După ce Ed a plecat şi-a petrecut o oră uitându-se pe fereastră, încercând să nu bage în

seamă smiorcăiala lui Betsey şi privind pârâiaşele de apă care se prelingeau pe geam.

Ploaia torenţială înseamnă că Frankie scapără de energie.

— Ai grijă!

Vocea ei se preface în ţipăt când el hotărăşte să-şi folosească skateboardul în casă, vâjâind în sus şi în jos pe coridor şi prin bucătărie înainte să sară jos şi s-o tulească în sus pe scări.

Nici Betsey n-a fost în apele ei. O aversă le-a făcut să întrerupă plimbarea de dimineaţă, ploaia s-a prelins sub acoperişul căruciorului şi Betsey s-a pus pe plâns; apoi n-a dormit la prânz. Sigur că vina e a lui Jess. Pe măsură ce înainta după-amiaza, a fost sâcâitoare, apoi capricioasă, se trăgea în sus pe picioarele lui Jess, dar nu voia să fie alintată. Se uita lung, cu privirea neîncrezătoare şi întunecată.

„I-ar fi mai bine fără mine.” Gândul se încheagă, confirmat de faptul că fiica sa plânge iar. La ora ceaiului, Betsey e prea obosită ca să mănânce. Mâncarea e azvârlită pe podea – morcovi fierţi în aburi şi piure de cod cu cartofi; apoi soldăţei de pâine prăjită, oferiţi ca s-o potolească, pentru că acum furia ei este a unui mic tiran, epuizarea şi foamea sunt aprige când se combină. Jess nu-şi doreşte decât să o ducă la culcare devreme – pe la şase şi jumătate, nu la şapte, ca de obicei. Dacă poate să facă asta, va avea o jumătate de oră în plus în care spaimele sale legate de siguranţa acestui copil – lângă ceainic, lângă cratiţe, lângă cuţite, strangulată de chingile scaunului ei înalt – pot să fie stăpânite.

La naiba cu asta! O să înceapă acum rutina culcatului. Însă vaierul e mai puternic când îşi ia în braţe fetiţa, care o loveşte, furia făcând-o să se zbată şi să se zvârcolească. E alunecoasă ca un somon, un braţ izbeşte, cu pumnişorul surprinzător de puternic.

— Fii cuminte. Nu vreau decât să te duc în pat. Nu încerc decât să ajut. *Nu încerc decât să ajut!*

Vocea îi creşte şi se ascute, până ce strigă la bebeluş. Se zăreşte în oglinda din bucătărie şi e

şocată cât de urât arată: cu faţa schimonosită, cu părul vâlvoi. „Nu te mai cunosc”, spusese Ed – şi nici ea nu se mai cunoaşte. Şi-a pierdut tot autocontrolul.

Frankie, care izbea de zor cu piciorul în piciorul mesei într-un ritm rapid, se opreşte şi se uită lung.

— Mami, zice, şi e ca şi cum purtarea ei l-ar fi şocat, făcându-l să stea liniştit. Mami, te rog, nu striga. Nu striga, mami. Te rog.

Ea se încovoaie, o lasă pe Betsey la loc pe podea şi îngenunchează. El îi înconjură umerii cu un braţ subţire, imitând felul în care îl alină ea.

— Mami, zice el iar, în vreme ce ea îşi îngroapă faţa în pieptul lui micuţ, simţind duritatea coastelor, bufniturile iuţi ale inimii.

— Nu mai strig, izbuteşte ea să promită. Îmi pare rău. Nu mai strig.

— E în ordine, mami.

O mângâie pe păr, continuând această ciudată inversare de roluri. Până şi Betsey pare să se fi oprit din plâns.

— Să mă joc eu cu Betsey în locul tău câteva minute, până te speli pe faţă?

Ea priveşte fix, în vreme ce el repetă ca un papagal cuvintele pe care le-ar fi putut folosi ea şi oglindeşte comportamentul ei ideal de părinte.

— Nu. Nu, nu pot, zice, însă vocea îi tremură.

E încolţită: trebuie să fie vigilentă şi s-o păzească pe Bets, însă nu poate avea încredere în sine în privinţa ei. Se vede plesnindu-şi fiica, plesnind-o zdravăn, cu palma răsunând pe coapsele moi, grăsuţe, ale lui Betsey.

Şi apoi vede – o, Doamne, gândul său cel mai ascuns, cel care tot revine! Se vede izbind-o de poliţa de marmură a şemineului, apoi lăsând-o să cadă, nu, *azvârlind-o.*

Frankie se uită la ea şi ea îi vede tulburarea. El e *speriat* de-a binelea.

Se presupune că trebuie să pleci din încăpere dacă crezi că există riscul să-ţi vatămi fetiţa, nu-i aşa? S-o pui jos, să închizi uşa şi să te îndepărtezi.

Să stai altundeva până te simţi mai calmă, asta spun asistentele care vin la domiciliu şi cărţile despre bebeluşi. Dar asta a părut întotdeauna contrar bunului-simţ. De ce să-ţi părăseşti pruncul atunci când are cel mai mult nevoie de tine?

— Nu pot, repetă, şi totuşi are doi copii cărora le este frică de ea.

Care se uită, încercând să-i prevadă următoarea mişcare. Îşi aminteşte că aşa se simţea în prezenţa tatălui său: dorindu-şi ca el să plece, astfel încât să aibă un pic de răgaz. Gândul îi taie respiraţia, aşa că îşi tot aliniază inelele. „Unu, doi, trei, Unu, doi, trei.” Şi iar, ca să ajungă la cifra corectă: „Unu, doi, trei”.

Ar putea să meargă, pur şi simplu, în jurul cvartalului, nu? Are nevoie de lapte pentru micul dejun şi nu prea poate să-i ceară lui Ed să aducă. Cât ar dura? Nu mult mai mult de cinci minute, dacă dă o fugă până la magazinul din colţ şi înapoi. Cerul fără nori ar putea s-o facă să vadă imaginea de ansamblu. Ar putea s-o liniştească, chiar dacă n-o să vadă stelele prin smogul portocaliu al acestei suburbii poluate de lumini, iar traficul se va năpusti de-a lungul străzii principale. Dar n-are importanţă. E 18.11. Dacă merge chiar acum, are timp.

Betsey e deja mai potolită. Şade pe păturica de joacă şi zâmbeşte un pic, în vreme ce Frankie se joacă de-a cucu-bau din spatele unui ursuleţ de pluş, cu ochii lărgiţi; e captivată de expresia lui exagerată, de umorul din ochii lui. Se descurcă mai bine cu ea decât Jess şi Bets pare mai bucuroasă. O să fie mai în siguranţă cu el decât în această atmosferă de ameninţare estompată.

— Frank…

El ridică privirea, cu faţa palidă.

— Trebuie să ies să iau lapte. Nu lipsesc mai mult de cinci minute. Promit. Am la mine telefonul. Îţi aminteşti numărul?

El îl recită perfect.

— Uite, îl formez acum.

Ia telefonul fix şi formează.

— Acum nu mai trebuie decât să apeşi pe butonul de repetare.

Îi arată.

— Şi n-ai voie să deschizi uşa nimănui.

El încuviinţează din cap, dar nu ascultă. N-are importanţă. Ştie deja toate astea: nu deschide uşa nimănui, nu vorbi cu necunoscuţii, stai departe de şosea, îi recită lista de avertismente de când el era de-o şchioapă. Dacă stă doar acolo, în bucătărie, cu Betsey, vor fi bine.

Acum e grăbită să plece. E tot mai entuziasmată la gândul să plece din acea încăpere, cu unda ei de dezamăgire, de cină nedorită şi de copii cu obrăjorii brăzdaţi de lacrimi, şi cu amintirea permanentă a nepriceperii sale ca mamă.

— Stai aici, bine? zice. Joacă-te cu ea şi n-o ridica.

— Bine, mami.

Frankie încuviinţează din cap, se leagănă pe călcâie, apoi se repede la Betsey ca s-o facă să zâmbească. Nu ridică privirea, vrea să scape de ea cât mai repede.

— Bine. Păi, nu stau decât cinci minute.

Şi încă repetă, încă îşi mai dă singură asigurări, în timp ce se îndepărtează de uşă.

Seara e rece. Temperatura urmează să ajungă la minus două grade mai târziu, însă aerul proaspăt e bine-venit: ceva care să-i îngheţe obrajii şi să-i abată gândurile. Merge repede, dar apoi, când ajunge la tutungeria sărăcăcioasă, şovăie. În mod normal nu intră niciodată în acest magazin: vitrinele sunt murdare şi întotdeauna îşi imaginează şobolani mişunând printre raioane. Un bărbat cu părul lăţos iese, târşâindu-şi picioarele, cu baxul său de patru beri Tennent's, iar asta o face să se hotărască. O să meargă, ca de obicei, la mini-marketul aflat mai departe pe stradă. Dacă aleargă, n-o să dureze decât vreo trei minute mai mult.

Fuge, încercând să ocolească bălţile de după averse, însă magazinul este la aproape cinci minute mai departe de mers pe jos: mult mai departe decât credea. La uşă zăboveşte, cu inima sărind şotronul. Se uită iar la telefon. E 18:19. Lipseşte deja de prea mult timp. Dar trebuie să ia laptele şi tânjeşte să schimbe câteva vorbe cu patronul interesat – care o întreabă întotdeauna ce mai face şi pare că e sincer interesat –, cu toate că o să se pună pe plâns dacă o întreabă acum.

— Intraţi?

Un bărbat în costum e iritat de şovăiala ei şi o sileşte să ia o hotărâre: îşi apleacă fruntea şi se strecoară prin uşile automate. Se mişcă repede, alegând nişte lapte organic integral şi o sticlă din vinul care îi place lui Ed şi care e la ofertă specială, apoi se aşază la coada mică, îşi dă seama prea târziu că a doua femeie din faţă locuieşte cu trei numere mai jos: Penny, divorţată, ai cărei copii au plecat de acasă şi care are prea mult timp liber. Exact genul de persoană pe care nu vrea s-o vadă.

— O, salut, zice Penny.

— Salut, mormăie ea.

— Ce fac copiii, sunt bine toţi?

Ea încuviinţează din cap şi face semn spre casa de marcat, concentrată să arate ocupată, înfuriată de riscul de a fi văzută. Penny zăboveşte, poate că surprinsă de lipsa ei de politeţe. Însă Jess pune coşul jos şi scormoneşte prin geantă.

— Tocmai am uitat ceva, şopteşte, sperând să semnaleze, cu capul său înclinat, că e mult prea preocupată ca să stea la taclale.

Clientul din faţa sa înaintează şi Jess păşeşte şi ea în faţă, ia coşul de jos şi îl pune pe tejghea. Penny, oarecum ofuscată, pricepe aluzia şi pleacă.

Cu toate că e limpede că e grăbită, patronul încearcă s-o implice în flecăreala pe care ea crezuse că şi-o doreşte.

— Copiii nu sunt cu dumneavoastră astăzi? întreabă el, dând din cap prietenos. Soţul a venit acasă devreme?

„Ştie că i-am lăsat singuri?” Vede critica în cea mai nevinovată dintre replici.

— Da. E vineri seara. E cu ei acum.

Minciuna alunecă din ea în timp ce întinde mâna după rest.

— Ei bine, vă doresc o seară minunată.

Ea dă din cap şi pleacă în grabă.

Însă când pleacă, observă o fată de vreo douăzeci de ani aplecată deasupra unui cărucior şi jucându-se de-a cucu-bau. Fetiţa e doar un pic mai mare decât Betsey, dar în încântarea din ochii ei şi în încrederea deplină pe care o are în această tânără – bonă? Nu, mama ei – e ceva care străpunge inima lui Jess. Betsey nu se uită niciodată la ea cu acea iubire necondiţionată, iar Jess, cu nevoia sa de a fi mereu vigilentă, n-a reuşit niciodată să fie atât de nestingherită şi de jucăuşă. Tânăra, care se apleacă şi atinge cu buzele nasul bebeluşului, n-a ieşit decât de câţiva ani din copilărie; probabil că îşi aminteşte cum să se joace şi să râdă ea însăşi. A trăit vreodată Jess aşa ceva? Da, acum multă vreme, cu fraţii săi: clipe cu soare strălucitor, departe de umbrele aruncate de imprevizibilitatea tatălui.

Îi zâmbeşte tinerei mame şi pleacă zorită din magazin, cu capul aplecat ca să ascundă lacrimile care izvorăsc. Plouă. Îşi târşâie picioarele prin bălţi, ghetele i se udă. O maşină o stropeşte şi claxonează cu indignare. Cât timp a fost plecată? Treisprezece minute, îşi dă seama, aruncând o privire spre telefon. E un apel ratat: „Acasă”. Locul din care s-a grăbit să scape, şi totuşi cuvântul o mână înainte. Apasă pe număr, dar sună în gol: Frankie trebuie să fie prea speriat ca să răspundă, sau poate că s-a întâmplat ceva groaznic?

Începe să alerge: tălpile lovesc pavajul, sticlele din geanta de umăr o izbesc puternic în coaste. Are respiraţia blocată în piept: pâlpâie rapid. Alunecă, dar reuşeşte să se redreseze înainte să se izbească de trotuar. „Eşti o mamă rea, rea.” Gândul îi şerpuieşte prin minte până ce teama de motivul pentru care ar fi putut el să sune alungă toate celelalte gânduri.

21
— ED —

Marţi, 23 ianuarie 2018, ora 19.00

Pe Ed îl izbeşte gândul că ceilalţi taţi de fotbalişti ar putea să se ţină deoparte când el şi Kit ajung la antrenamentul de seară. Nu e dintre cei paranoici, dar ei par să stea îngrămădiţi şi nu e sigur că poate să dea vina pe frigul amarnic.

N-are importanţă. Tinde să stea la taclale cu Charlotte. George e iscusit cu o minge; de curând a fost selecţionat pentru o probă la o academie – însă pe Andrew nu-l interesează iscusinţa fotbalistică a fiului său, şi de obicei soţia este cea care îl aduce la antrenamente. Cel puţin o dată pe săptămână se pomenesc pălăvrăgind pe tuşă.

Spre surprinderea lui Ed, Charlotte adoră asta, ovaţionând cu entuziasm când George marchează, dar rezistă ispitei de a zbiera sfaturi ca taţii care se iau drept Gareth Southgate[{16}].

— Sunt aşa de frustraţi, a şoptit ea odată, când tatăl lui Tom şi cel al lui Louis erau deosebit de gălăgioşi, şi a fost atât de neaşteptat, încât el a izbucnit în râs. Toată dorinţa aceea acumulată, aşteptând doar prilejul să se reverse, a continuat ea *sotto-voce,* şi el şi-a amintit de vechea Charlotte, cea necuviincioasă, din zilele de studenţie. Haide, a zis ea, şi a fost un frison de ceva cu care el nu prea ştia cum să se descurce. Spune-mi că mă înşel.

Cu toate acestea, acum e foarte uşurat să o vadă.

— Bună, zice ea încet, iar simpatia ei calmă e profund liniştitoare.

Jess o consideră ţepoasă, însă lui întotdeauna i-a părut cu mintea limpede, înţelegătoare şi caldă. Poate că acum ar trebui să i se confeseze? Are nevoie să vorbească cu cineva. Tulburat de discuţia la telefon cu Jess de mai devreme şi de descoperirea de pe laptop, vrea să discute despre prima (nu prea poate să discute despre cea de-a doua) cu cineva

care o cunoaşte bine pe soţia lui. De curând a pomenit de neliniştea lui Jess şi Charlotte a părut că nu vrea să discute, însă poate că era loială. Poate că va fi mai deschisă acum în această privinţă.

Tacit, se duc destul de departe de ceilalţi părinţi ca să nu fie auziţi.

— Îmi pare rău, zice ea punându-i o mână pe braţ. Cum îţi este? Trebuie să fie îngrozitor.

— Păi, da. E aşa o uşurare să recunoască asta. E un pic de coşmar, ca să fiu sincer.

— Jess să fie suspectată… şi să trebuiască să te gândeşti, oricât de imposibil pare, că ea ar fi putut să facă asta.

El îngheaţă. Nu asta a vrut să spună. Se referise la faptul că Betsey e în spital şi, mai general, la ancheta poliţiei. Nu fusese o recunoaştere a faptului că ar putea să-şi bănuiască soţia că i-a făcut asta, şi totuşi Charlotte presupune că el ar crede ce e mai rău.

— Nu mă gândesc că ea a făcut-o. Nu cred că ea ar fi putut să facă asta, zice, ceea ce sună mai puţin echivoc decât se simte.

Poate că ar fi înaintat puţin câte puţin spre acea idee dacă Charlotte n-ar fi presupus asta aşa de categoric, dar nu i-a plăcut niciodată să i se spună ce crede el însuşi.

— Bine, bine. Aude confuzia din vocea ei; ştie că e nedrept să se repeadă aşa la ea. Am crezut doar… pentru că ai spus înainte că eşti îngrijorat din cauza ei…

— E un salt mare de la a fi îngrijorat din cauza ei până la a bănui că ea ar fi vătămat-o pe Betsey, zice el, cu vocea liniştită şi joasă. Nu accept posibilitatea, nu pot să accept posibilitatea ca Jess să-i fi făcut asta fetiţei noastre.

Ea tace. Kit marchează un gol din bara transversală: o lovitură spectaculoasă, şi el ştie că ar trebui să ovaţioneze, dar îi lasă pe ceilalţi taţi s-o facă, iar strigătele lor sfâşie aerul serii. Fiul său se uită spre el şi el îi face semn cu degetele mari în sus, zâmbind cu gura până la urechi. Nu poate

continua aşa: e atât de îngrijorat pentru fetiţă, încât nu poate să simtă bucurie pentru copiii mai mari; se răţoieşte la o prietenă care nu are decât intenţii bune, al cărei sprijin l-a căutat şi pe care o preţuieşte. Nu-şi poate permite să fie glacial, mai ales atunci când ar putea să aibă nevoie de prietenii lor.

— Dumnezeule, îmi pare rău, zice el.

Ea îi zâmbeşte un pic, cu tristeţe.

— Nu, *mie* îmi pare. N-am vrut să trag concluzii pripite. Însă nimeni nu te-ar învinui, ştii, dacă ai ajunge să gândeşti ceea ce ar putea să gândească poliţia şi alţii.

El se concentrează asupra lui Kit, care avansează pe teren, îi dă o pasă lungă lui George, care driblează trei jucători înainte să-i paseze lateral lui Ben.

— Asta e ce crezi *tu?*

Are un nod în gât, dar se sileşte să o privească.

— Nu vreau să mă gândesc că ea ar fi putut să facă asta. Sigur că nu. Jess e prietena mea şi e o mamă minunată. Însă e clar că poliţia şi Liz au nişte motive de îngrijorare. Nu spun decât că ar fi perfect normal dacă ai simţi un pic de frământare, un pic de îndoială, iar dacă simţi, oricât de lipsit de loialitate ar părea, nu trebuie să-ţi faci reproşuri pentru asta.

El se răsuceşte spre meci, nefiind în stare să dea un răspuns.

— Mă întreb dacă n-ar trebui să mergem să ne arătăm un pic mai sociabili, izbuteşte să spună în cele din urmă, iar ea încuviinţează din cap, recunoscând că ar trebui să lase deoparte subiectul.

Se apropie iar de ceilalţi părinţi, unde el discută despre locul echipei în liga locală de tineret şi dă impresia că e entuziasmat de perspectivele lor la următorul meci de sâmbătă. Unul dintre cei care se iau drept antrenori vorbeşte despre punctele slabe din apărarea lor şi Ed face o glumă slăbuţă, la care toţi râd un pic prea tare. În tot acest timp, Charlotte rămâne tăcută şi detaşată, un pic deoparte.

— Îmi pare tare rău că micuţei tale nu-i e bine, zice tatăl lui Jake, aproape ca o digresiune, în vreme ce băieţii încep să iasă de pe teren.

Sunt două înclinări din cap morocănoase din partea celorlalţi taţi, care îl emoţionează mai mult decât şi-ar fi închipuit. Nimeni nu pomeneşte implicarea serviciilor sociale sau a poliţiei.

Însă îşi dă seama din presupunerea lui Charlotte că el nu poate să exprime nici cea mai mică îndoială. A pomeni de vreo îngrijorare ar însemna trădare. A fost o prostie din partea lui să o lase pe Charlotte să se apropie şi fierbe de mânie împotriva lui şi a ei, pentru că nu e loială. Dar poate că ăsta a fost un semnal bun că nu trebuie să lase să-i scape nimic care ar putea cumva să o implice pe Jess.

E o lecţie importantă. Când ajunge acasă, asistenta socială este acolo ca să discute vizita neautorizată a lui Jess la spital.

Ascultă mohorât. Jess nu spusese că a făcut asta şi se pomeneşte întrebându-se ce altceva mai ţine ea secret, cât de puţin îşi cunoaşte soţia.

Lucy vorbeşte mai departe, încercând să-şi alcătuiască o imagine despre familie, aşa cum face în vizitele sale zilnice.

— Ar fi putut Jess să vorbească cu cineva despre asta? Are o reţea de sprijin bună? întreabă ea, aşa cum a făcut la început, iar el spune din nou că Martha s-a mutat la ei fără niciun protest, le pomeneşte pe Mel şi pe Charlotte.

— Şi tu? Ce părere are ea despre faptul că eşti atât timp la serviciu?

El trage adânc aer în piept şi se concentrează să nu pară hipersensibil. Odinioară ar fi putut glumi usturător că Jess ştia că asta e situaţia: e preţul salariului gras şi al faptului că ea nu munceşte. În schimb, mormăie:

— E foarte înţelegătoare, şi se întreabă dacă este sau nu răspunsul potrivit.

Merge pe o frânghie foarte încordată, îşi cenzurează fiecare gând, încercând să se asigure că nu spune nimic care să nu fie încurajator. Însă asta înseamnă că nu poate fi cinstit în privinţa temerilor sale. Nu-i poate spune lui Lucy de laptop. S-a gândit să ocolească subiectul neliniştii lui Jess – poate recunoscând că ei i s-a părut dificil să aibă al treilea copil; chiar şi faptul că ea pare un pic deprimată. După experienţa cu Charlotte, în niciun caz nu poate să sugereze asta.

Acum îşi trece mâinile peste ţeastă, cu degetele scanând uşurel creierul, ca şi cum ar căuta răspunsurile corecte. Lucy se uită la el cu mare atenţie, în vreme ce continuă să vorbească.

— Jess se duce la grupurile cu bebeluşi şi se întâlneşte cu alte mămici? întreabă, aplecându-se în faţă, cu mâinile încleştate una de alta, iar el o priveşte năucit.

— Ăăă, la înot pentru bebeluşi, cred.

Obişnuia să facă asta cu Kit.

— La un curs de muzică, poate?

Asta sună greşit: Betsey e prea mică.

— Mă tem că nu ştiu, conchide el.

Fetiţa sa e la spital cu capul spart şi asta o face să aibă convulsii, iar pe Lucy o interesează viaţa ei socială? Cât de ridicol sună asta!

— Cum v-aţi cunoscut? continuă asistenta socială cu tonul ei cald, de conversaţie, şi el ar vrea să-i spună că e prea obosit pentru asta; că n-are chef să vorbească.

Dar, desigur, n-o spune.

— Într-un bar plin de fum dintr-un subsol de lângă Embankment. Nu deosebit de original sau romantic, mă tem.

Şi totuşi, pentru el aşa a fost. Avea douăzeci şi şase de ani, Jess douăzeci şi trei, şi lucra după absolvire la organizarea de evenimente, aşa cum păreau să facă atâtea fete pe care le cunoştea el. Însă ea era diferită: cineva care asculta după ce îţi punea o întrebare şi care avea acest râs surprinzător de sexy, semnalând o simplitate pe care n-ai fi ghicit-o

vreodată din exteriorul ei un pic distant. A fost cucerit. Îndrăgostit de-a binelea de la acea primă întâlnire. Nu-şi mai aminteşte ultima dată când ea a râs aşa.

Nu-şi aminteşte nici ultima dată când ea s-a destins deplin, aşa încât umerii să nu-i mai fie încovoiaţi şi să nu zbârnâie de încordare. Când s-a cherchelit ultima oară sau a fost spontană, când n-a mai fost preocupată ca totul să fie calm şi controlat, sau concentrată pe copii. O vrea înapoi pe vechea Jess. Sigur că vrea o soţie care nu se gândeşte să-l vatăme pe copilul lor – Hristoase! Nu devine deloc mai uşor cu cât se gândeşte mai mult la acea căutare pe Google – dar mai vrea şi una care să nu-şi facă griji tot timpul.

Pentru că a trecut destulă vreme de când nu pare fericită. Cu siguranţă nu de când a născut-o pe Betsey, copilul pe care l-au conceput într-un moment de spontaneitate romantică. Şi poate că n-a fost ea însăşi de mai mult timp, din cauză că Frankie le dă mult de furcă şi, cu toate că Jess se ocupă de el în mod strălucit, o trage în jos. Şi, mă rog, el însuşi nu plesneşte de fericire, însă a convins-o să aibă al treilea copil ca să încerce să regăsească acea emoţie, acea bucurie pură, de la începutul vieţii de părinţi. Cât de afurisit de stupid! N-a făcut decât să înrăutăţească lucrurile.

Desigur, o parte din neliniştea lui Jess este inevitabilă – naşterea lui Betsey a fost îngrozitoare. Însă Jess n-a stat în spital decât două zile după aceea, şi-a recăpătat silueta în două săptămâni, iar Betsey era înfloritoare – sau aşa părea.

De-abia în ultima lună a început să-şi dea seama că Jess ar fi putut să fie mai afectată de naştere decât a spus. Încercase, pe bâjbâite, să ajungă la un acord, dar nu şi-a dat seama cât de chinuită ajunsese ea să fie decât când s-au certat, joi seara.

22
— ED —

Joi, 18 ianuarie 2018, ora 18.30

Teancul de maiouri frumos împăturite este ceea ce le declanşează cearta, sau, mai degrabă, contrastul dintre el şi copilaşul lor cu faţa brăzdată de lacrimi.

Ed nu mai văzuse niciodată un teanc atât de ordonat de haine curate, nici măcar nu ştiuse că ar putea să existe. Body-uri de bumbac de culoarea fildeşului sunt îndoite şi aşezate unul peste altul, aşa cum stau cămăşile într-un magazin de confecţii de pe Jermyn Street. Apoi al doilea teanc de salopete, îndoite la aceeaşi înălţime şi lăţime, încă un spaţiu şi al treilea teanc de maiouri împăturite exact în acelaşi fel.

Ed nu se ocupă de rufele copiilor. (Ca să fie sincer, nu se ocupă de niciun fel de rufe.) Ştie vag unde ar putea să găsească un obiect de îmbrăcăminte curat pentru copii, dar n-ar şti să spună în care anume sertar. Aşa că descoperirea acestor teancuri e o revelaţie. Trage al doilea sertar: la fel, de această dată, rochii micuţe, iar în al treilea, ciorapi cu chilot. În sertarul de jos sunt teancuri de scutece de unică folosinţă, iar deasupra comodei, un coş de nuiele alb plin cu tampoane de bumbac, aşezate ordonat.

Iată ironia: n-ar fi fost conştient de această ordine extremă dacă n-ar fi încercat să-i uşureze viaţa lui Jess. Conştient cât de puţin stă pe acasă, toată săptămâna a încercat să ajungă acasă la ora de culcare şi, în sfârşit, a reuşit asta joi seara.

— Iubito, am ajuns, strigă intrând în casă la 18.30 şi, cu toate că ştie că nu e realist, speră ca ea să vină în fugă să-l sărute.

Niciun răspuns, în afară de neliniştea haotică a hohotelor lui Betsey. Fiii săi, ghemuiţi în camera de recreere, sunt concentraţi pe jocurile lor.

— Bună, băieţi, încearcă el.

Frankie nu-l bagă în seamă, apăsând de zor cu degetele mari comenzile de pe Xbox, pentru că o parte din el trebuie mereu să dea din mâini, să facă *ceva;* Kit ridică privirea şi îi aruncă un zâmbet scurt.

În bucătărie, Jess nu dă vreun semn că e conştientă de prezenţa lui: e prea ocupată să şteargă uşile dulapurilor şi suprafeţele orizontale, care sunt curate lună, fără vreun semn că ea ar fi preparat ceva în cuptor, sau ceaiul copiilor.

— Betsey pare supărată, zice el.

— Nu vrea să doarmă.

Ochii ei sunt aţintiţi asupra podelei, cercetând-o să nu fie vreo firimitură rătăcită pe care să n-o fi observat.

— Ei bine, să o ridic? Nu-i nevoie să fie în pat aşa de devreme, nu?

— Am culcat-o pentru că aşa e mai uşor. Înseamnă că pot să mă ocup de astea.

Jess se apleacă şi mătură o grămăjoară de murdărie pe un făraş; îi zâmbeşte fără veselie în vreme ce răstoarnă făraşul în coş.

El e dezumflat. Era atât de dornic să ajute: fusese chiar entuziasmat la gândul să-i facă baie lui Betsey şi să-i dovedească lui Jess că poate fi un tată mai implicat.

— S-ar zice că ceva nu-i în ordine, se încumetă el, deoarece Bets nu pare să fie pe cale să aţipească.

Sunetele sunt disperate.

— Nu vrea decât atenţie. Trebuie să n-o luăm în seamă. Cel mai bine merge atunci când fac asta.

Pune un pahar gol în maşina de spălat vase; ia de sub chiuvetă o cârpă şi începe să stropească sticla uşilor duble cu detergent pentru geamuri. El nu vede pata pe care ea pare s-o cureţe. Tot timpul plânsul continuă, o bandă sonoră a suferinţei.

— Mă duc să mă schimb, zice el, dar ea nu-i răspunde.

Incapabil să mai stea şi să asculte, el se repede în sus pe scară şi deschide uşa camerei copilaşului.

Este evident că Betsey a fost lăsată singură de ceva vreme. Are faţa vânătă, pielea îi este fierbinte, ca şi cum s-ar fi încălzit peste măsură prin truda plânsului continuu; scutecul este ud pe pielea iritată până la sânge, în cameră e curăţenie perfectă: mobilierul de lemn alb fără nicio zgârietură, cearşafurile curate, animale de pluş puse într-un coş, acele sertare ordonate care îi stârnesc un frison ciudat. Nu sunt jucării în pătuţ, în afară de preferatul ei, un iepuraş de catifea pe care Betsey îl roade, cu urechile cenuşii şi ude de salivă. Dar există o nepotrivire stridentă între cadrul perfect – precum şi bucătăria imaculată de jos, şi camera de recreere ordonată, în care băieţii sunt prinşi în jocurile lor – şi anarhia plânsului frenetic, chinuit, al acestui bebeluş, îi schimbă scutecul şi încearcă s-o aline, cu bărbia sprijinită pe creştetul ei.

— Şşşt, şşşt, e în ordine, puiule, şopteşte el, bătând-o uşurel cu palma pe spate într-o imitaţie de bătaie a inimii, stingherit la început, dar apoi mai destins când ea începe să-şi sugă lacom degetul mare.

— Şşşt, şşşt. E în ordine.

Îl calmează faptul că e în stare s-o liniştească astfel, că nu e atât de inutil ca părinte.

— Şşşt, şşşt. E în ordine, repetă.

Dar i se strânge un pic inima, pentru că nu e aşa de sigur că e chiar în ordine.

Mai târziu, la cină, încearcă să sugereze că poate Jess a devenit un pic obsedată de treburile casnice.

— Obsedată?

Ea lasă din mâini tacâmurile. De-abia s-a atins de *tagine* de miel.

— Păi, nu obsedată, doar conştiincioasă, bate el în retragere. De exemplu, sertarele lui Betsey; trebuie să-ţi ia o veşnicie să le faci să arate aşa. Îi observă expresia şi se opreşte. Nu vreau să spun decât că aş prefera de o mie de ori să fie copiii

fericiţi şi casa dezordonată. Urăsc gândul că îţi faci griji că trebuie să faci totul perfect pentru mine.

Faţa ei se închide, aşa cum face când e rănită.

— Au spus copiii că sunt nefericiţi?

— Sigur că nu. Nu.

— Atunci nu înţeleg problema.

El simte cum cuvintele i se usucă în gură în vreme ce încearcă să-şi intercepteze îngrijorarea.

— Nu vreau un soi de nevastă-robot[17], dă el mai departe cu bâta-n baltă – şi de unde a venit *asta?* Vreau să zic, nu-mi pasă dacă în casă nu-i curăţenie perfectă, dacă jucăriile nu sunt strânse, dacă e un pic de dezordine. Nu asta contează, nu-i aşa? Urăsc gândul că tu faci ca totul să fie imaculat, în vreme ce Betsey zbiară la etaj.

Faţa ei e ca o mască: neutră, fără vreo reacţie, felul ei de a stopa criticile ulterioare. A mers prea departe când a implicat faptul că ea a neglijat bebeluşul şi totuşi nu-i vine să renunţe la subiect. Trebuie să fie cinstiţi în această privinţă.

— Eu doar… Mă îngrijorează faptul că lucrurile par dezechilibrate: că în acest moment nu pari fericită sau măcar mulţumită. Niciun pic. Nu aşa cum obişnuiai. Că nu pari împlinită – sau măcar *bucuroasă* de copii. Acesta ar fi trebuit să fie un prim an preţios cu Bets, nu? trudeşte el mai departe, tulburat de tăcerea ei, dar hotărât să rostească vorbele acum, când i se cristalizează impresia despre ceea ce nu e în ordine. Toate acele pietre de hotar, toate acele amintiri… E ultimul nostru copilaş, şi credeam că îţi doreşti să petreci timp bucurându-te, pur şi simplu, să fii cu ea.

Îl priveşte ca şi cum ar vorbi într-o limbă străină şi el îşi dă seama, ca prin ceaţă, că s-ar putea să aibă o imagine idealizată a maternităţii, una care nu se potriveşte cu experienţa ei niciun pic. Nu se gândeşte niciodată la ce fac ei, cu toate că şi-o imaginează vag pe Jess făcând una, alta, sau ieşind la plimbări scurte, sau relaxându-se cu prietenele în

cafenele. Niciodată nu s-a gândit că ziua ar fi deosebit de *grea*...

Dar îşi dă seama după reacţia ei că percepţia sa e deformată.

— Am înţeles totul aiurea? Râde un pic neliniştit. N-am avut intenţia să critic: vreau să ajut la îmbunătăţirea lucrurilor. Nu cred că e nevoie – sau că *ar trebui* – ca experienţa ta de mamă să fie aşa.

Ea are ochii aţintiţi în poală, răsucindu-şi inelele. Măcar de-ar ridica ochii. Vrea să-i prindă privirea; s-o asigure că o să fie bine şi că, deşi poate că n-o înţelege, o iubeşte mai mult decât ar putea pune în cuvinte. Întotdeauna a simţit asta pentru ea. Întinde o mână, dar ea şi-o smuceşte în lături.

— Jess…

— Nu.

Vocea ei e sălbatică.

Când s-a făcut aşa de ţâfnoasă? Se gândeşte la acel clişeu cu umblatul ca pe ouă, spus de obicei despre un partener abuziv. Aşa se simte şi s-a simţit în ultimele luni.

— Jess, te rog…

Crezuse că a pus degetul pe problemă şi că vorbind despre ea va îmbunătăţi situaţia. Dar nu pare să fi făcut altceva decât să aducă şi mai multă suferinţă.

Se ridică şi se duce s-o ia în braţe, să încerce să îndrepte totul, dar ea se trage înapoi, îndepărtându-şi faţa de el. Simţindu-se ca un prost, se întoarce la locul său. Dacă aşteaptă destul de mult, poate că ea o să privească asta, în cele din urmă, ca pe o ocazie de a-i spune ce nu-i în ordine. În schimb, ea începe să strângă masa. Capacul coşului de gunoi zdrăngăneşte şi se aude un sâsâit furios când ea stropeşte chiuveta cu spray antibacterian.

— Te rog, încetează, zice el, pentru că asta face parte din problemă şi ea nu vede: nu se poate opri nici măcar când el încearcă să ajungă la miezul problemei.

Ea îşi vede de treabă şi el stă acolo, cuvintele îi ricoşează din spinarea ei.

— Pur şi simplu nu te mai cunosc, adaugă el, şi n-avea de gând s-o spună cu voce tare, dar iată-l aici: adevărul gol-goluţ, instalându-se nepoftit în spaţiul dintre ei.

Umerii ei se gârbovesc aproape imperceptibil, şi ar vrea s-o ţină în braţe, să-i spună că nu vrea s-o rănească şi că, în felul său stângaci, nu vrea decât să ajute.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, zice ea, în cele din urmă, şi tonul îi este tăios şi sacadat ca al unui crainic postbelic; profilul de o perfecţiune rece ca o broşă cu camee.

Şi apoi spune ceva ce n-a mai spus niciodată, nici măcar după naşterea lui Betsey, când somnul era o raritate şi el ar fi înţeles-o deplin dacă s-ar fi simţit atât de şubredă, încât să nu suporte alt trup culcat alături.

— O să dorm în camera de oaspeţi.

A doua zi dimineaţă, el pleacă la lucru devreme, fără să-şi ia rămas-bun, şi conversaţia lor – cearta lor – îl sâcâie, propriile comentarii îi tulbură gândurile. Asta nu le stă în fire. Ei nu se ceartă, Ed a descoperit devreme în relaţia lor că Jess urăşte conflictele: fără îndoială, o moştenire a copilăriei petrecute cu tatăl ei. Niciunul dintre ei n-a strigat aseară, îşi reaminteşte el, dar bănuieşte că tonul lui părea dezaprobator. Critic. „Urăsc gândul că tu faci ca totul să fie imaculat în vreme ce Betsey zbiară la etaj.”

Aşa că face ceva spontan şi nepotrivit. Se învoieşte de la o şedinţă şi îi spune lui Jade, asistenta sa personală, că îşi ia liber în acea după-amiază. Apoi se duce acasă, neliniştea crescându-i exponenţial cu fiecare staţie de metrou, sporindu-i şi uimirea faţă de comportamentul său. Ţinând cu grijă un buchet de trandafiri albi, îşi spune că nu vrea decât să se împace cu ea. Cel puţin ar putea să vorbească neîmpiedicaţi de epuizare şi de cererile copilaşilor. Însă pe la începutul drumului – undeva

între Holborn şi Tottenham Court Road – se sileşte să recunoască o motivaţie mult mai îndoielnică. Pentru că nu cumva este ceva ascuns şi în privinţa comportamentului său?

Nu simpla sa dorinţă de a aplana situaţia cu Jess este ceea ce l-a silit să plece de la birou, ci îngrijorarea pentru Betsey: această descoperire care i se furişează în minte, că felul în care Jess se poartă cu fiica lor nu este prea matern; poate că e un pic detaşat. Nu că ar fi crudă, dar nu este la fel de implicată ca atunci când băieţii erau mici. Când trupuşorul lui Betsey s-a cutremurat lipit de pieptul lui, i-a simţit uşurarea că a fost luată în braţe, şi se întreabă dacă această suferinţă era atipică, sau apărea frecvent. Plecat la lucru timp de cincisprezece ore pe zi, n-are habar ce se întâmplă acasă când nu este el acolo şi, pentru prima dată, asta îl tulbură. Aşa că acest drum aparent iubitor spre casă este motivat, în parte, de nevoia de a afla.

Desigur, ea îl citeşte perfect când ajunge acasă şi o găseşte aşezată la masa din bucătărie, urmărind concentrată ceva de pe laptop.

— Mă spionezi?

Un punct roşu i se aprinde în mijlocul fiecărui obraz când trânteşte capacul MacBook-ului.

— Sigur că nu.

— N-ai mai apărut niciodată aşa, din senin. Crezi că o neglijez pe Betsey?

El nu ştie ce să spună.

— O auzi cumva? Ea tace un pic, cu mâna la ureche. Dacă te întrebi unde e, e în pătuţ. Nu plânge. Nu e nefericită. Asta se întâmplă la această oră, în fiecare zi, pentru că e vremea de somn. Nu-i nimic neobişnuit sau ciudat.

E şocat de tonul ei: acest amestec ciudat de triumf şi provocare. E atât de diferit de purtarea ei obişnuită, încât aproape că se întreabă dacă nu cumva a băut. Se apropie de ea, încercând să adulmece o aromă de vin alb.

— Ce faci?

Vocea ei e certăreaţă, iar sunetul prea puternic poluează spaţiul dintre ei. Casa e tăcută, cu toate că el ştie, logic, că Bets e adormită.

— Du-te să vezi ce face, dacă vrei.

Ea îi citeşte gândurile, are tonul sardonic ca al unui adolescent şi asta îl împinge să se repeadă în sus pe scară.

Betsey e culcată pe spate şi se uită la un mobil suspendat, cu răţuşte, dând leneş din picioruşe, aparent deloc deranjată că a fost pusă în pat.

Uşurarea sa e imensă.

— Salut, Bets, şopteşte, şi ea îşi întoarce spre el ochii uriaşi, albaştri ca florile de nu-mă-uita, şi se uită lung, surprinsă să-l vadă acolo.

Feţişoara i se boţeşte şi colţurile gurii se lasă în jos, cu buza de jos împinsă în faţă. Înainte să poată face el ceva, ea se pune pe urlat: cu obrajii roşii, cu ochii revărsând lacrimi de indignare.

El o ridică din pat cu stângăcie, hotărât s-o liniştească aşa cum reuşise aseară. Fata are plămâni zdraveni, cum ar fi zis răposata lui mamă. Nu vrea să-i dea lui Jess muniţie ca să-l critice, aşa că trebuie să potolească repede această izbucnire; trebuie şi să o liniştească pe Bets, cu toate că nu pare să fie în stare să facă asta.

— Şşşt.

Îşi apasă buzele pe creştetul ei, unde buclele sunt umede de transpiraţie. Ea se zvârcoleşte, se răsuceşte, îşi împinge picioarele în jos, se arcuieşte ca să se îndepărteze de el; face tot ce poate ca să-şi arate suferinţa.

Nu vrea decât s-o aline şi s-o facă să tacă, aşa încât Jess să nu-l poată critica, iar el să nu se simtă şi mai nepriceput. Dar ea plânge mai tare, până ce el ajunge să i se uite drept în fundul gâtului, la amigdale, fascinat să vadă cât de *furioasă* pare. Nu e nici urmă din uşurarea cutremurată de aseară; nimic care să sugereze că o linişteşte, că îmbunătăţeşte situaţia. Ce fel de tată este dacă nu

poate să oprească asta şi ea o ţine tot aşa, indiferent ce face el?

O pune înapoi în pat, un pic stângaci, şi asta pare s-o şocheze, făcând-o să se oprească din plâns. Îl priveşte din nou şi el vede că e surprinsă: gura alcătuieşte un mic *O,* indignarea ei e potolită de o expresie de neîncredere.

El stă la picioarele patului, surprins de tăcerea bruscă, şi se simte de-a dreptul pierdut. Calitatea de părinte trebuie să fie aşa de deprimantă? Se descurcă atât de bine în carieră – câştigă bine, excelează în domeniul profesional – şi totuşi viaţa de acasă este o luptă îndelungată: beneficiile sunt depăşite de frustrare, de plictiseală, iar acum e această nouă spaimă că ceva nu-i deloc în ordine cu Jess.

Atâţia dintre colegii săi au trei sau patru copii. Este simbolul suprem al statutului social: un semn că poţi să asiguri traiul atâtor copii; un semn al virilităţii tale. Îşi dorise o fetiţă, pentru că s-a gândit că ar putea să le completeze familia şi să aducă o nouă fericire, mai ales soţiei sale. Însă viaţa, chiar şi cu nevoile speciale ale lui Frankie, era mult mai uşoară doar cu băieţii. Acum au stricat echilibrul delicat şi nu mai este loc de voioşie sau de bucurie egoistă.

„Ce mama dracului am făcut?” Se încovoaie, ghemuit pe podeaua camerei bebeluşului, închegându-i-se în minte enormitatea greşelii lor.

Nu-şi dă seama că a vorbit tare până ce o vede pe Betsey privindu-l pe furiş printre barele pătuţului. Ţine strâns iepuraşul de la Liz, care nu mai este cenuşiu, a fost spălat şi uscat de aseară încoace, şi îşi suge de zor degetul mare.

Şi gândul se iveşte, calm şi limpede; atât de bine definit, că îl poate vedea.

E o fetiţă adorabilă, însă, doar pentru o clipă, îşi doreşte să nu se fi născut.

23
— LIZ —

Miercuri, 24 ianuarie 2018, ora 02.45

Vocea unui bebeluş este ceea ce mă trezeşte. Plânsul jalnic, neostoit, care îmi străpunge somnul şi mă smulge dintr-un coşmar atât de intens, încât nu-mi dau seama unde este hotarul între subconştientul meu şi realitate.

Am bluza udă de transpiraţie, inima îmi bate ca nişte castaniete, de parcă m-aş fi luat la trântă fizic cu somnul – şi, da, pilota mi-e răsucită, cuvertura smulsă de pe pilotă şi ceva mă apasă pe faţă. Arunc perna şi dobor un pahar pe jumătate plin de pe noptieră. Se varsă, împroşcând cu apă rece.

Sar din pat, dezorientată, în vreme ce trec de la coşmarul foarte viu la bâjbâitul prin întuneric, ştergerea cu mopul a unei bălţi şi încercarea de a localiza acel plâns haotic. Nu mai e ţipăt, ci sunetul obositor al unui bebeluş alinat de un părinte, un copil care încă nu e aproape de adormire. E Max Gibson, bebeluşul de trei săptămâni al vecinului nostru, care pare tot timpul dezorientat de această bizară lume nouă în care s-a pomenit. Sunetul, ciudat de intim, răzbate din casa de alături.

Scotocesc printr-un sertar după un tricou uscat, mă întorc în pat, îmi trag în jur pilota, ca să-mi opresc dârdâiala, şi blochez acest cântec de leagăn trist. Însă perna e rece şi cu ghemotoace, mă sucesc şi mă învârtesc. Nick se mişcă prin somn şi se întinde spre mine ca să mă îmbrăţişeze în treacăt, cu braţul aruncat peste arcuirea mijlocului meu şi mâna cuprinzându-mi sânul.

— Culcă-te, murmură, cu vocea abia auzită din adâncurile somnolenţei.

Apoi se răsuceşte, trăgând înapoi pilota, şi distruge peştera caldă dintre noi înainte să apuc să trag de ea cu o mişcare iute şi hotărâtă.

Plânsul lui Max scade acum. Însă, dacă el alunecă în somn, mă îndoiesc că o s-o fac şi eu. Mă uit la ceasul de la radio. 02.47 – cel mai prost moment din noapte în care să te trezeşti. Insomnia, care mă năpăstuieşte dacă i se dă cea mai mică ocazie, vede o şansă. Mă gândesc la Betsey: nu îi merge mai prost, tehnic vorbind, dar e departe de a fi stabilă, date fiind cele trei crize lungi de convulsii pe care le-a avut ieri; şi la mama mea. Chibzuiesc nu numai la faptul că bea, ci şi la motivele ei să fie aşa de secretoasă în privinţa surioarei mele, până la a refuza întotdeauna să-i divulge numele.

Clare.

Îi plimb numele prin gură, apoi îl şoptesc, simţind un val de duioşie faţă de această soră necunoscută, de care nu-mi amintesc şi pe care doar am spionat-o prin crăpătura unei uşi. Sunt înapoi în acea căsuţă, uitând-mă acum la ea, sau, mai degrabă, spionând-o pe mama. Expresia ei este tot de nepătruns: un amestec de angoasă – nu e un termen prea tare pentru asta – şi o fulgerare de altceva. Oroare? Sau este teamă?

Alte amintiri dau năvală. Aşchii dintr-o poveste care se despică una pe alta. Am trei ani şi şed pe un preş din cârpe din căsuţa vecină. Nathalie, una dintre vecinele hippy, încearcă să-mi împletească părul. Degetele ei îmi ciupesc pielea capului, dar nu mă plâng. Răsuflarea îi miroase a usturoi şi căsuţa e plină de mirosul greţos de dulce al ceea ce un adult ar recunoaşte drept amestec de beţişoare parfumate, mucegai şi marijuana. Şi totuşi, nu spun nimic, pentru că simt că trebuie să rămân tăcută. Situaţia e neobişnuită. Nathalie n-a mai stat niciodată cu mine până atunci.

Îmi înfig degetele în preş, încercând să despart şuviţele groase de roşu, şi violet, şi verde – luciri de culori vii, cu atât mai exotice cu cât cele de acasă sunt şterse: cafeniu noroios, verde-închis, alburiul scutecelor flauşate care nu vor fi niciodată imaculate. Mâna mea stângă strânge o păpuşă de plastic Tiny Tears. Un bebeluş care face pipi cu apă

când îl umpli şi îl apeşi pe burtică. E portocaliu şi tare; nu se strică dacă îl arunci pe jos. Nu-i deloc ca surioara mea.

Jed, iubitul lui Nathalie, priveşte pe fereastră.

— Sunt încă aici.

Face semn cu capul şi văd că o maşină – albă, împroşcată cu noroi, cu ceva scris pe o latură, ceva ce voi recunoaşte mai târziu ca maşină de poliţie – este parcată pe alee.

— Şşşt, zice Nathalie cu vocea ei de zână şi îşi rostogoleşte ochii spre mine.

Nu-mi place expresia ei. Îl vreau pe Mattie, îl vreau pe tati. Vreau să ştiu unde sunt amândoi, şi mama. Cumva, simt că faptul că sunt ţinută aici are ceva de-a face cu ea.

Mă răsucesc şi mă lipesc de Nick, tulburată de această amintire şi încercând să stăvilesc imaginile care par să fi fost dezlănţuite din subconştientul meu.

Altă frântură, alt ciob care trebuie să fi fost mai târziu în acea zi. Un bărbat a plecat din căsuţa noastră. Un bărbat mai în vârstă, cu haină de tweed şi pantaloni ruginii cu şanţuri ca brazdele plugului. Doctorul Moore, medicul generalist local. Are capul aplecat şi vorbeşte cu tata afară, cu toate că e întuneric şi a plouat; stropii picură de pe stuful acoperişului lui Nathalie şi strălucesc ca giuvaierele în părul lui.

Doctorul Moore pare îngrijorat. Mă uit la expresia lui, luminată de lampa cu petrol veche a lui Nathalie. E plină de milă şi un dram de tristeţe. Vorbeşte repede, spunându-i lui tati ceva important, ceva ce mama nu trebuie să audă, pentru că altfel de ce nu sunt în căsuţa noastră, ci afară, cu apa prelingându-se pe gâtul lui tati? Umerii laţi ai lui tati se cutremură, o dată, apoi a doua oară, şi ştiu, cu intuiţia unui copil, că plânge.

Şi într-o fulgerare mă strecor în frig. Am picioarele ude – nu m-am gândit să-mi iau cizmele de cauciuc – şi dârdâi în vreme ce mă agăţ de mâna mare, bătătorită, a lui tati. Nu se uită la mine, însă

doctorul Moore se apleacă şi-mi pune ferm mâna pe umăr, cu ochii serioşi şi blânzi. Miroase a haine curate şi a tutun. Mă simt încurajată: iată pe cineva care ar putea să îmbunătăţească lucrurile. E prima oară când cineva, în afară de tata, m-a făcut să mă simt aşa.

— Tatăl tău e trist, dar o să fie bine. Şi mămica ta o să fie bine. Vrei, te rog, să ai grijă de ei în numele meu?

E o sarcină prea grea cu care să împovărezi un copil, dar sigur că încuviinţez. Sunt fetiţa tatei cea cuminte, chiar dacă mama nu mă vede în acest fel.

Apoi pleacă de lângă noi. Tata îşi ţine faţa întoarsă ca să nu-i văd suferinţa care îl sfâşie; nu văd decât lacrima care i se rostogoleşte pe obrazul stâng.

Mă ridic în capul oaselor. Acum inima mea joacă şotron; am mintea extrem de agitată, frenetică.

— Culcă-te, repetă Nick, toropit, lipindu-se strâns de mine.

Ne cuibărim unul în altul, cu coapsele lui fierbinţi în spatele coapselor mele, cu vintrele moi, cu fluierele picioarelor – o bordură caldă pentru tălpile mele. Răsuflarea lui e fierbinte pe gâtul meu şi încerc să mă topesc în căldura lui, la fel de îmbietoare ca îmbrăţişarea lui la sfârşitul unui lung weekend la serviciu. Însă mintea mea nu se lasă potolită. Aceste amintiri mă năucesc.

De ce oare, la orele încă târzii ale nopţii, spaimele noastre sunt şi mai accentuate, iar neliniştile noastre cele mai profunde înoată la suprafaţă din subconştient? Mă reazem de Nick, dar sunt tare singură, în vreme ce el e pierdut în somn. Mintea mea ţopăie şi se învârteşte, zburătăcind de la Clare la Betsey şi apoi la coşmarul care m-a smuls din somn.

Şi chiar dacă îl pot explica, asta nu-l face mai puţin puternic sau viu.

Eu eram acel bebeluş care ţipa, zvârcolindu-se şi luptându-se, şi cineva îmi apăsa pe faţă o pernă.

— Te-ai sucit şi învârtit toată noaptea, zice Nick când alarma se declanşează, la 6.30.

Mă simt drogată de epuizare, membrele îmi sunt de plumb şi par incapabile să se mişte.

Se rostogoleşte spre mine şi mă strânge în braţe. Aş vrea să plutesc înapoi în somn, dar îmi dau seama, în ciuda faptului că am ochii închişi, că mă priveşte cu mare atenţie.

— Ce-i?

Mă trag înapoi, deschizând cu trudă pleoapele.

— Te gândeai la mama ta?

Oftez.

— Nu-i nevoie să vorbeşti despre ea, zice, alegându-şi cu grijă cuvintele, dar poate că ar ajuta la un moment dat.

— N-am timp.

Mă trag spre marginea patului şi îmi las în jos picioarele ca să mă silesc să mă scol.

— Nu putem ignora faptul că a fost aşa de beată, încât a stârnit scandal la Tesco… începe el.

— Nu-l ignor, mă răţoiesc eu. Sigur că nu. Numai că n-am răgazul să mă gândesc la asta când trebuie să merg la lucru.

Îmi zâmbeşte şi simt proasta dispoziţie pierind ca un nod care e desfăcut. E un om bun, care se arată foarte îngăduitor ori de câte ori vine vorba despre mama, şi n-ar trebui să-mi vărs nervii pe el.

— Îmi pare rău, zic, gesticulând deznădăjduit.

Am fost atrasă de stabilitatea lui emoţională, de calmul lui, de faptul că a avut o copilărie relativ uşoară – baza minunat de solidă pe care i-au dat-o părinţii lui, Pam şi David. Însă reversul medaliei este că uneori e prea afurisit de *raţional* în orice privinţă.

Pornesc spre uşa dormitorului şi baie, dar Nick încearcă în continuare să fie de ajutor.

— Merită să-l suni pe Matt în privinţa mamei voastre?

— La ce bun?

Fratele meu a dat de înţeles limpede că nu doreşte niciun pic să audă de femeia pe care insistă s-o numească Janet, şi cu atât mai puţin s-o ajute.

— Liz, mama voastră a început să-şi deschidă inima în privinţa surorii voastre. Acolo se întâmplă ceva serios.

— N-are rost. El n-o să vrea să ştie.

— Încearcă. Nu-i corect să se lepede de orice răspundere. Dacă n-o să ajute la un nivel practic, ar trebui cel puţin să asculte şi să ştie ce se petrece.

— Presupun că da.

Nick n-o să înţeleagă niciodată profunzimea antipatiei lui Mattie sau amploarea suferinţei pe care a trăit-o: cum ar putea, când n-a fost martor la cele întâmplate, sau la urmarea dureroasă? Şi totuşi, poate că îl protejez prea mult. Aşa cum Nick a mai spus, când am fost exasperată de autoexilul lui, are treizeci şi şase de ani, nu opt.

— Este, cu adevărat, impresia că sunt goluri, recunosc eu. Lucruri pe care nu le pot desluşi şi pe care poate că el şi le aminteşte, bucăţele dintr-un puzzle stricat – cu toate că îi este atât de potrivnic, încât nu prea poate avea o imagine pozitivă.

— Ei bine, tu hotărăşti.

Soţul meu îşi trage chiloţii în timp ce mă îndrept spre duş, sperând că apa mă va sili să mă trezesc şi va spăla aceste emoţii.

— Dar eu aş încerca să-i spun. S-ar putea să ai o surpriză.

Îl sun pe Mattie în vreme ce mă apropii de intrarea spitalului, ştiind că dacă amân până seara hotărârea mi se va pleoşti. Strada e plină de zgomotul maşinilor şi de sunetele angajaţilor spitalului care merg repede, nerăbdători să-şi vadă de treburile lor.

— Al-lo?

Are vocea şovăielnică, însă clară. Mi-l imaginez, la opt sute cincizeci de kilometri de aici, pe un

fundal cu smocuri de iarbă şi munţi cu cuşme de zăpadă.

— Lizzie, tu eşti?

Vântul stârneşte vârtejuri în spatele lui şi vocea are o urmă de accent scoţian, ca şi cum de-abia aşteptase să se descotorosească de vocalele din Essex. Dar, ce-i drept, locuieşte în Scoţia de mai bine de doisprezece ani.

— Salut, omule.

E aşa o uşurare să-i aud vocea, pe care o cunosc la fel de bine ca pe a mea, în ciuda acestor inflexiuni destul de noi. Îmi aleg cu grijă demersul. Vreau să apelez la bărbatul care predă unor adolescenţi săraci la cursuri de educaţie în natură, nu celui care se închide în sine ori de câte ori încerc să pun pe tapet subiectul mamei noastre, dar apoi îmi dau seama că n-am timp.

Îi spun că bea şi despre intervenţia poliţiei; că i-a spus pe nume lui Clare şi a dezvăluit faptul că ea a murit când noi eram micuţi.

— N-am ştiut asta când eram copii, nu? verific eu.

— N-am ştiut, zice el.

— Mă îngrijorează ce ar fi putut să declanşeze pomenirea ei, în afară de aniversarea morţii lui Clare. Dacă nu cumva simte că e bolnavă; dacă asta a fost o cauză regulată a faptului că bea mult.

După ce mă pornesc, neliniştile se revarsă din mine.

— Şi mă îngrijorează impactul asupra sănătăţii ei mintale pe care îl are faptul că a păstrat acest secret atâţia ani.

El fornăie dispreţuitor.

— Matt…

Mă simt protectoare faţă de ea.

— Uite ce-i, pot să înţeleg că eşti îngrijorată de faptul că bea. Dar nu pot să-mi fac griji dacă ticăloasa bătrână o ia sau nu razna. Hai să fim sinceri, întotdeauna a fost cam dusă.

— Matt, te rog. Fetiţa i-a murit şi ea a blocat acest fapt şi a refuzat să-l recunoască. Dar dintr-

odată se gândeşte la ea şi asta a declanşat o orgie cu băutură. Ai vreo idee de ce a pomenit-o după tot acest timp?

O pauză lungă, şi aştept, sperând la vreun moment de evrica: un răspuns care să dea sens acestei schimbări. Doar un frate poate să înţeleagă temerile nerostite în privinţa unui părinte: conexiunile pe care eu nu le-am făcut încă, dar care ar putea să fie pe acolo, la îndemâna lui.

— Nu ştiu, zice el. Şi, ca să fiu sincer, trebuie să mi-o scot din cap. Poate că are conştiinţa încărcată? Sau poate că nu şi-a făcut probleme în privinţa asta?

— Asta-i cam dur.

— Nu şi-a făcut probleme în privinţa mea.

Şi iată-l. Punctul de blocare care înseamnă că Mattie e la fel de încăpăţânat ca mama şi la fel de crud, poate, în refuzul său de a o ierta pentru defectele ei ca mamă.

Lipsa lui de conectare nu este doar din pricina accidentului, cu toate că cicatricea este o amintire permanentă: mânjind braţul stâng şi torsul şi furişându-i-se pe gât ca un pârâiaş gros. Era absolut totul, mi-a spus cândva, cu faţa schimonosită de ură. Faptul că a evitat să meargă la spital, dacă era posibil, că nu i s-au făcut toate operaţiile, că ea s-a purtat ca şi cum cele întâmplate erau doar o neplăcere. Impresia că ar fi preferat ca niciunul dintre noi să nu se fi născut.

— Uite, îmi pare rău, dar acum trebuie să mă duc la lucru, zic. N-ar fi trebuit să te sun, dar nu pot dormi şi tu eşti singura persoană cu care pot vorbi deschis despre ea.

El mormăie, fără să se implice.

— De asemenea, m-am gândit că ai putea să ştii ceva despre Clare, ceva ce eu nu-mi amintesc.

— Îmi pare rău, surioară, zice el, spălându-se pe mâini de discuţie şi, după cum pare, de mine. Nu ştiu nimic – dar ştii ce? şi vocea sa reuşeşte să combine tristeţe şi amărăciune; e dură şi rece, dar cu o undă de dor tăcut. Nu m-ar surprinde nimic la femeia aceea.

Ne luăm rămas-bun şi mă grăbesc să ajung în secţie, însă tonul lui mă tulbură. E ceva obişnuit la el să fie neinteresat când discutăm despre mama noastră – e un mecanism de protecţie evident –, însă simt aici o ciudată cunoaştere. Trebuie să aibă amintiri, la fel ca mine. Nu de când avea opt luni, ci de mai târziu, din copilărie: bănuieli care ar putea să explice comportarea ei de acum. Sau a reuşit să suprime totul?

24
— LIZ —

Vineri, 25 august 1989

Mă enervase. Aşa mă simţeam chiar înainte să se întâmple. Foarte enervată că frăţiorul meu sâcâitor nu mă lăsa în pace când eu nu voiam decât să termin cartea de la bibliotecă. De Agatha Christie. Nici măcar una bună, dacă-i pe-aşa.

Eram culcată pe burtă în patul meu, ascultând ploaia şi încălzită în sfârşit după o excursie la ştrand, unde ne-a prins o aversă: o ploaie cu găleata ca la carte, de sfârşit de august, ceea ce însemna că degetele îmi scârţâiau în sandalele marca Freeman, Hardy şi Willis în vreme ce alergam prin bălţi, iar tricourile şi şorturile noastre deveniseră transparente, lipite de trupurile slăbănoage.

Tremuram când am ajuns acasă. Tremurat zdravăn, cu dinţii clănţănind: buzele lui Mattie erau de un violet albăstrui ciudat până să-i găsesc nişte blugi şi o bluză de trening jerpelită, apoi am făcut un ceai dulce. A fost mulţumit o vreme, înmuia în cană un morman de bucăţi de biscuiţi cu cremă, apoi îi desfăcea, dezlipind partea de sus de mijlocul fondant şi lingând glazura.

Mi-am luat cana cu ceai şi l-am lăsat să se distreze aşa. În bucătărie nu erau decât scaune tari, cu spătarul drept, şi singurul loc de întins era în camera de alături, pe patul meu.

— Unde te duci?

Unde îşi închipuia că mă duc?

— Să citesc.

— Întotdeauna citeşti.

— Întotdeauna eşti sâcâitor.

Comparaţia era slăbuţă. Să fii sâcâitor nu se putea compara cu cititul, dar el avea doar opt ani, faţă de cei aproape zece ai mei, şi nu se pricepea la fel de bine ca mine la argumentaţie.

M-am cufundat în pat şi am numărat paginile care mai rămăseseră. Doar zece. Mai aveam cel mult cinci minute de linişte până să vină după mine.

A rezistat vreo două.

— Hai, Lizzie. Hai.

Mă smucea de tricou şi bumbacul subţire mi se adâncea în stomac când încerca să mă tragă jos din pat.

— Du-te de aici! Lasă-mă în pace.

— Nu.

— Vorbesc serios.

— Dar mă plictisesc. Vreau să te joci cu mine.

Izbea cu pumnii în aşternuturi.

— Nu. Lasă-mă. În. Pace.

M-am tras în cealaltă parte a patului, trăgând o pătură din mâinile lui, cu un mârâit.

— Nu te joci cu mine niciodată.

— Ba mă joc.

— Nu ca lumea.

— Ba mă joc.

M-am rostogolit de pe burtă ca să mă uit la el.

— Şi te duc la ştrand şi îţi fac pachetul pentru prânz şi gătesc pentru tine. Fac *tot,* ca şi cum aş fi o mamă.

— Aş putea să fac eu toate astea.

— Nu, n-ai putea. Eşti prea mic.

— Ba nu-s.

A izbit tare în pătură, cu frustrarea acumulată şi testosteronul aţâţându-i furia, cu toate că părea că se străduieşte să nu plângă.

M-am întors la carte, ignorând ghemul de furie înţepenit în piept şi căutând printre diferite răspunsuri. L-am ales pe unul care era potrivit de nepăsător.

— Ba. Chiar. Eşti.

— Ei bine, îţi arăt eu, a zis, ridicându-se. Îţi arăt eu că pot să gătesc şi să spăl hainele noastre şi toate lucrurile pe care zici că le faci *tu.* Că nu-s ăla mic şi prost.

— Da, fă asta.

Nici măcar nu m-am uitat la el. Am făcut mare spectacol din întoarcerea unei file îngălbenite.

— Ba o fac.

— Bi-i-nee!

Vocea mea era o incantaţie batjocoritoare şi a părut că dă roade. El s-a repezit jos din pat şi a tropăit înapoi în bucătărie, trântind uşa şi făcând mare spectacol din tropăitul picioarelor pe covorul ros. N-avea cum să facă ceva. Avea să se întoarcă în trei minute. Atunci o să mă joc cu el, sau o să fac ceva de mâncare. Tăiţei sau supă din comerţ. Ceasul meu – un Casio roşu pe care îl primisem de Crăciun – arăta douăsprezece şi zece. Dacă ar putea să-mi dea pace până la şi un sfert, aş termina cartea şi apoi m-aş duce să văd de el.

Eram aşa de absorbită, încât atunci când mirosul de ulei încins s-a strecurat în dormitor aproape că n-am observat. Venea întotdeauna din cafenea o aromă sărată de ouă cu şuncă, aşa că nimic nu părea ieşit din comun.

Nările mi-au tresărit. „Mattie găteşte”, mi-am zis pe jumătate conştientă, întorcând ultima pagină. Creierul meu, plin de coincidenţele intrigii Agathei Christie, era înceţoşat şi mi-a trebuit o vreme ca să înregistrez faptul. Mattie gătea – şi prăjea ouă, după sunete, pentru că auzeam sfârâitul grăsimii, pocnetul surd al cojii lovite de castron.

Am fugit din dormitorul nostru şi am smucit uşa bucătăriei, am văzut flacăra aragazului mult prea mare, o peliculă de ulei clocotind furios şi stropi mari de grăsime zburând din tigaie.

Mattie stătea în picioare pe un scaun, întinzându-se spre ceainic.

— Gătesc. Părea foarte agitat şi sfidător. E în ordine, a zis.

— Nu-i în ordine, am zbierat.

Flăcările lingeau laturile tigăii şi coada ei stătea strâmb: ar fi putut s-o răstoarne în orice clipă.

— O să ne dai foc.

Am împins coada, cu capul tras într-o parte, în vreme ce s-a înălţat un zid de căldură şi grăsimea a

sfârâit spre mine. M-au trecut frisoane fierbinţi când întindeam mâna spre butonul de pe sobă. Flăcările au fost absorbite înapoi şi am lăsat tigaia să cadă în chiuvetă cu un zdrăngănit, apa a şuierat şi s-a făcut o baltă de ulei clocotit.

Însă uşurarea a fost de scurtă durată.

— Nu atinge nimic. Te frigi, am strigat, fără să mă uit la Mattie, am deschis robinetul şi mi-am vârât braţul sub apa rece.

Mă furnica pielea capului, antebraţul mă durea.

— Nu, nu, a zis Mattie, cu vocea ridicată, dar nu-l ascultam cu adevărat.

Eram concentrată cu totul la apa care se evapora, la şuierat şi la aburul care se înălţa când izbea tigaia.

— Îţi fac doar nişte ceai.

M-am răsucit şi am văzut un nor mare de aburi ieşind din ceainicul de plastic; auzeam apa clocotind aprig. L-a umplut prea tare, mi-am zis, în vreme ce el încerca să-l ridice cu amândouă mâinile, înainte să se încline şi să-şi tragă o mână.

S-a auzit o bufnitură: Mattie s-a dezechilibrat, a alunecat de pe scaun, a înclinat ceainicul, al cărui capac a căzut zdrăngănind. Şi mai mult de un litru de apă clocotită s-a vărsat peste el.

Nu mai auzisem niciodată un urlet aşa de cumplit. La fel de ascuţit ca o vulpe care se împerechează sau o femeie în ultima fază a travaliului. Strigătul cuiva care simte apropierea morţii. A fost udat zdravăn, apa i-a împroşcat faţa şi i-a scăldat gâtul, torsul, braţele, abdomenul; până şi partea de sus a coapselor, în acei blugi groşi pe care insistasem să-i îmbrace; pielea i-a devenit de un roşu violent.

Am aruncat apă rece peste el în timp ce se zvârcolea pe jos şi am strigat-o pe mama, care lucra în cafenea, sub noi. N-a venit. Leah, fata de şaisprezece ani care stătea la casa de marcat, a fost cea care a dat năvală pe scară în sus peste un minut, cu panica zugrăvită pe faţă.

Ea a fost cea care a sunat la 999, a strigat-o pe mama, care ieşise pe ţărm pentru o pauză de fumat prelungită şi a ajuns cu câteva clipe înaintea ambulanţei. Cea care i-a spus lui Mattie, iar şi iar, că n-o să moară.

A fost norocos că n-a murit. A stat luni întregi în spital. I s-au făcut numeroase grefe de piele. Acum pieptul lui seamănă cu o porţiune de nisip pe care mareea a săpat şanţuri şi a vălurit-o. Gâtul îi luceşte şi e o vătămare masivă în jurul subsuorii, unde ţesutul cicatrizat a trebuit să fie tăiat după ce nu a beneficiat de suficientă chirurgie corectoare. Părul nu îi creşte cum trebuie în jurul unei urechi.

Şi, cu toate că întotdeauna m-am învinovăţit pe mine, Mattie a învinovăţit-o pe mama pentru că l-a pus în situaţia în care trupul său a rămas cu cicatrice permanente şi desfigurat; a învinovăţit-o şi pentru că nu a ajuns mai repede la el şi nu l-a vizitat mai des la spital – o dată pe săptămână când internarea lui s-a prelungit, nu mai mult.

— A fost un accident, obişnuiam eu să-i reamintesc. Era o mamă singură, care muncea, trebuia să se ocupe şi de mine. Încerca doar să facă ce e mai bine.

Am încercat să-mi explic şi mie. Secţia de arşi era la distanţă de treizeci de kilometri, ei nu-i plăcea să conducă şi nu avea bani de benzină, era epuizată după orele de muncă, poate că simţea o vinovăţie puternică pentru ce i s-a întâmplat fiului său.

În postura de profesionist al sănătăţii, plin de compasiune, continuam să găsesc scuze. Absenţa ei – pentru că aceasta este partea care l-a durut cel mai tare – nu indica lipsa de iubire. Nu era o mamă deosebit de afectuoasă şi era limpede că spitalul i se părea tulburător. După standardele ei, a făcut ce a ştiut mai bine.

Şi totuşi, acum, că am văzut mulţimi de părinţi care îşi vizitează copiii în spital, mi-am dat seama că purtarea mamei nu era tipică – şi nici cum m-aş fi purtat eu.

Confruntată cu presiunea muncii şi cu prezenţa altui copil, n-aş face totuşi tot ce-mi stă în puteri ca să fiu cu copilul meu cât de mult pot? Şi n-aş încerca să mă asigur că nu simte niciodată că vizita mea este o povară, aşa cum a simţit Mattie, mama noastră fiind clar tulburată să se afle într-un mediu în care era înconjurată de atâta suferinţă?

Acele vizite la secţia de pediatrie de la spitalul de arşi m-au inspirat să devin doctor. Când vedeam cum se vindecă fratele meu şi iscusinţa cu care era refăcut, am ştiut că vreau să plătesc pentru partea mea din acest accident şi să încerc să răsplătesc îngrijirea lui.

Însă mamei i se părea mult mai supărător. Şi nu pot scăpa de impresia că detaşarea ei, lipsa ei de grijă, era intrinsecă personalităţii sale şi e cumva oglindită în atitudinea ei faţă de Clare.

25
— JESS —

Miercuri, 24 ianuarie 2018, ora 08.00

— Soţul tău e acasă?

E ora opt dimineaţa şi detectivul Rustin stă în dreptul uşii lui Jess.

— Ăăă, nu… E luată prin surprindere de apariţia ei bruscă. Îmi pare rău. A stat la spital noaptea trecută şi acum ar trebui să fie la serviciu.

— O să-l căutăm acolo.

Poliţista îi aruncă un zâmbet care spune că n-are încredere în ea şi pleacă. Perdeaua de la fereastra casei de peste drum se mişcă. Vecinii o privesc cu stinghereală: Jane bâjbâia ieri după cheia uşii, Annie îl proteja cu trupul său pe Lucas, de opt luni, aflat în cărucior, de parcă Jess ar fi fost în stare să vatăme nu doar propriul copilaş, ci şi pe alţii.

— Erau cei de la poliţie, îi spune Marthei când se întoarce în bucătărie. Zic că vor să vorbească cu Ed, dar nu ştiu de ce. Ce crezi că vor de la el?

— Nu ştiu.

Martha e energică.

— Uite: ce-ar fi să nu-i trimitem pe băieţi la şcoală şi să ieşim cu ei undeva? Sunt îngrijoraţi pentru Betsey şi le-ar prinde bine un pic de distracţie. N-are rost să stăm aici.

— Mă verifică pe mine? Poate că pun sub semnul întrebării declaraţia lui? De ce să se îndoiască de el? Mai bine îi trimit un mesaj.

Tastează apăsat pe celular. Poate că ar trebui să-l sune, dar dacă *el* i-a contactat pe cei de la poliţie? L-a evitat aseară, când s-a întors de la fotbal, prea dărâmată ca să pomenească de vizita sa neprevăzută la spital, despre care bănuieşte că va vorbi Lucy. Când el a plecat să-şi petreacă noaptea la spital, s-a prefăcut că doarme.

— Probabil că vor să vorbească cu el despre mine.

— Haide, zău. Să mergem, repetă Martha.

A fost o stâncă de care să te sprijini, cu toate că prezenţa ei face imposibilă alungarea impresiei că ea însăşi e de prisos. Jess simte tot mai mult că se retrage.

— Ce crezi despre ideea de a nu-i trimite pe băieţi la şcoală? o îmboldeşte Martha. Eşti mulţumită?

— Da, da.

E atât de neatentă, încât aproape că nu asimilează ideea.

— Aţi auzit, băieţi? Astăzi o să chiulim!

Frankie îşi azvârle pumnul în aer şi începe să alerge prin cameră; pe Kit răzvrătirea mătuşii îl face să zâmbească.

— Un pic de aer curat o să le facă bine.

Martha începe să umple sticle cu apă.

— N-o să stăm în casă, ca găinile în coteţ. O să pornim în explorare.

Pornesc spre Parcul Richmond. Jess conduce jeepul prin traficul Londrei; şofează ba temerar, ba şovăielnic.

— Atenţie! Martha trage brusc aer în piept. Cam prea aproape de maşina aceea!

Un claxon furios.

— Ai grijă pe unde mama dracului mergi!

Şoferul unui Ford Transit alb îi arată degetul mijlociu, cu agresivitatea revărsându-se spre ei; surprinşi, băieţii amuţesc.

Jess vede primejdii în toate direcţiile: maşini care se ciocnesc de ea, copiii săi zbierând, capota boţindu-se. Respiraţia i se precipită. Abia dacă ştie ce face: imaginea dubei smucindu-se într-o parte şi izbindu-se de ei este atât de intensă.

Alt claxon furios. Trânteşte piciorul pe frână şi trage la bordură.

— Eşti bine?

Închide ochii strâns de tot. Maşina lor ţâşneşte spre dreapta, băieţii ţipă peste scrâşnetul

cauciucurilor şi bufnitura metalului. Însă maşina nu se mişcă. Mâinile îi tremură, dar cumva s-a oprit şi a smucit frâna de mână.

— Nu prea. Poţi să conduci tu?

Pe locul pasagerului se ghemuieşte în sine, lăsând vorbele Marthei să treacă pe lângă ea. N-a buşit maşina. Sigur că n-a buşit maşina. Toţi sunt în siguranţă, cu Frankie intonând „Uită-te pe unde *mama dracului* mergi”, Martha conducând cuminte, cu ochii fulgerând spre oglindă, cu mâinile aşezate în poziţie corectă pe volan.

Trebuie să se concentreze asupra băieţilor.

— Sunteţi bine amândoi? întreabă, răsucindu-se spre ei.

— Bine, mami.

Kit e băiatul ei cuminte: conştient, cu nou-dobândita maturitate a celor zece ani, de nevoia de a o linişti.

Frankie e preocupat de plastilina sa marca Blu Tack: o împăturește iar şi iar, apoi o rulează între degete ca pe un aluat frământat prea mult. „Mama dracului mergi”-urile au încetat, în sfârşit.

— Eşti bine, Frank?

Îi porunceşte în gând să ridice privirea spre ea. El încuviinţează scurt din cap.

Păşesc pe iarba aspră şi se duc în mijlocul parcului, cât mai departe posibil de şosea şi de civilizaţie. Kit adoră asta. Aleargă în faţa lor, evident uşurat că e liber. Frankie e mai şovăielnic: se poticneşte pe terenul neregulat, învârtindu-şi jucăria *fidget spinner* care reflectă lumina, până ce zăreşte o turmă de căprioare care pasc la poalele unui copac.

— O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne! Uită-te, mami, *uită-te!*

— Şşşşt.

O străbate o fulgerare de adrenalină.

— Trebuie să fii *tăcut,* Frankie.

Un cerb îşi înalţă capul şi ea prinde băiatul de mână, strângându-l tare. O să-şi lase capul în jos şi o să-i atace? E regal. Impunător. Evaluează cu răceală.

Îl vede pe Frankie azvârlit la fel de uşor ca un teanc de rufe. Îl vede pe cerb împungându-l, coarnele i se înfig în burtă, puloverul se umple de stacojiu. Turma se alătură şi Frankie e aruncat sus de tot: părul negru îi flutură, gâtul i se frânge, membrele atârnă în unghiuri obtuze. Apoi animalele joacă pe corpul lui: oasele sunt sfărâmate, izbite cu copitele, rupte.

— Jess!

Martha vine în goană prin iarbă spre ea: o înşfacă de braţ, îi trage înapoi pe ea şi pe Frankie.

— Ce faceţi? Mişcaţi-vă! Acum!

— Eu… Îmi pare rău.

— Hristoase! Ce-i cu tine? Stăteai acolo îngheţată. Nu ştii că nu trebuie niciodată să stai aşa, încremenită?

— De ce nu, Martha? De ce nu?

Frankie, simţind primejdia, ţopăie pe lângă ele.

Sora ei nu-l bagă în seamă, aşa că el îşi schimbă ţinta:

— Era pe cale să se repeadă la noi, mami? Părea că e pe cale să se repeadă la noi.

— Şşşt, Frankie, reuşeşte Jess să zică, apoi către Martha: Sigur că nu stăteam aşa, nu.

Cum ar putea să explice că şi-a văzut fiul cu intestinele scoase, că vede moarte şi primejdie peste tot în jur: când conduce maşina, când foloseşte un cuţit, când împinge un cărucior, când coboară scările. Că internarea lui Betsey a fost punctul în care a basculat dintr-o stare în care abia reuşea să-şi ţină în frâu spaimele într-un abis în care ele se revarsă, fără sfârşit. Că anticiparea pericolului este poziţia sa prestabilită. Că se teme că e pe cale să-şi piardă minţile.

— Haide, o prinde Martha de braţ.

Jess simte căldura şi greutatea surorii sale apăsându-i coastele.

— Să-l ajungem din urmă pe Kit.

Unde e Kit? Se străduieşte să vadă o siluetă care se îndreaptă spre orizont.

— Kit! *Kit…*

Vocea îi trădează spaima. Şi dacă a fost răpit? Şi dacă a fost atacat? Cine ştie ce s-ar putea întâmpla acum, că nu-l mai vede? Pot să fie pedofili ascunşi printre copaci, gata să-l tăbârcească într-o dubă, ţinându-i gâtul încleştat în îndoitura cotului, cu mâinile bâjbâind pe la prohaburile lor, nerăbdători. Frica îi stă în gât ca o gâdilătură care nu poate fi domolită; o ia la fugă.

— E în ordine.

Martha se trudeşte s-o ajungă din urmă.

— N-o să i se întâmple nimic.

Dar cum ar putea ea să fie sigură?

— O să fie bine. Uite, e acolo.

Şi chiar este. Aplecat să-şi lege un şiret. Se repede la el şi îl îmbrăţişează strâns.

— Maa-ami.

— Eşti bine?

Îi priveşte atent faţa, căutând orice semn că a fost vătămat.

— Sigur că sunt. E excelent, nu-i aşa? Putem să venim mai des? De ce n-am mai venit aici înainte?

„Pentru că locul e plin de primejdii”, vrea să spună. „Pentru că nimic de aici nu este sigur.”

— Am uitat de locul ăsta.

— Atunci putem să mai venim?

— Presupun că da… dacă ţii neapărat. Încearcă iar, cu toate că e aşa de greu. Da. Sigur că putem.

Însă chinul ei n-a luat sfârşit. Au ajuns la un crânguşor de stejari cu trunchiurile solide.

— Par potriviţi pentru căţărat, zice Martha. Pun pariu că îţi place să te caţări prin copaci, nu-i aşa, Kit?

El aruncă o privire spre mama sa.

— Nu m-am căţărat niciodată.

— Jess!

Martha dă s-o tachineze, apoi se opreşte, nevenindu-i să creadă.

— Zău? Ei bine, ce-ar fi să încerci?

Arată spre un stejar deosebit de frumos, cu scoarţa înverzită de muşchi, cu noduri în ea, şi plin de cioturi de crengi de care să te ţii.

— Stai un pic, nu poate să facă asta, reuşeşte Jess să zică, în timp ce totul în ea se lichefiază.

Nu poate fi sigur că crengile vor fi tari şi aşezate uniform, că va avea simţul spaţiului şi neînfricarea să ajungă în vârf.

— Chiar nu cred că ar trebui, adaugă ea, însă vocea îi este slabă şi cuvintele plutesc departe.

— Jess.

Martha o prinde de braţe şi o priveşte în ochi.

— Ştiu că eşti foarte tensionată, dar el are nevoie să se bucure pur şi simplu că nu-i decât un băieţel. Trebuie să se pună la încercare. Să i se îngăduie să trăiască clipa. Altfel îi faci un deserviciu. Nu-l pregăteşti pentru viaţă.

— Pot s-o fac, mami. Ştiu că pot. Kit zbârnâie de energie. Tati m-ar lăsa s-o fac…

Şi, înainte ca ea să aibă ocazia să accepte că, da, Ed poate că l-ar lăsa, dar acum nu e sub supravegherea lui, el nu-i aici; sau să-i spună Marthei că trebuie să-i ţină aproape pe Kit şi pe Frankie şi afară din calea primejdiilor, el s-a tras în sus pe primul ciot aspru de creangă.

— Du-te, Kit, strigă Frankie, ţopăind de entuziasm, în vreme ce fratele său caută următorul punct de sprijin, cu muşchii pulpelor încordaţi când se înalţă şi se îndepărtează.

— La dreapta ta, Kit, chiar deasupra… adaugă Martha, cu faţa îmbujorată de entuziasmul întregii acţiuni.

— Ai grijă, te rog, Kit-bob. Jess revine la numele lui de bebeluş. Concentrează-te, bine, Kit?

— Sunt bine, mami, zice el în vreme ce se trage în sus, căutând cu ochii următorul punct de sprijin pentru picior. Uite! Pot s-o fac! şi îşi întoarce capul, zâmbind.

„Nu te uita la mine!” ar vrea ea să strige.

— Concentrează-te, se aude zicând. Fără vorbe. Şi nu privi în jos.

— Bii-i-nee!

Vocea lui pluteşte în jos: făloasă, fără nicio grijă, vocea unui băiat care n-are habar că ar putea să cadă.

Asta înseamnă să fii mamă, îşi spune ea, nevrând să privească, şi totuşi fascinată de trupul lui agil care merge tot mai sus. Să-ţi laşi copiii să facă paşi mici, până ce te părăsesc cu totul şi rămâi tare singur. Să înveţi să cedezi controlul din clipa în care încep să se târască până când se caţără prin copaci, merg cu bicicleta la şcoală, pleacă de acasă. Afară, în lumea cea mare, unde ea nu mai poate să controleze ce li se întâmplă sau să le ofere vreo apărare.

Nu crede că poate să facă asta. Să trăiască fără să trudească să-i ţină în siguranţă, sau să ştie că sunt în siguranţă. Uite ce s-a întâmplat cu Betsey. Acea unică hotărâre prostească să-i lase singuri i-a dat peste cap întreaga lume. Fetiţa ei e în spital, poliţiştii sunt grămadă peste ei, şi îşi aminteşte de detectivul Rustin în pragul uşii, stomacul i se strânge de nelinişte. Acum ar da orice ca să schimbe ce a făcut.

Şi nu trebuie să-i scape din ochi pe băieţi, ci să-şi concentreze toată energia ca să-i ţină în siguranţă. Dacă se concentrează bine, probabil că îl poate păzi pe Kit de rele. Însă tremură, cu genunchii clătinându-i-se, în vreme ce îi porunceşte în gând să facă fiecare mişcare în siguranţă, să verifice fiecare creangă şi să nu-şi lase greutatea pe ea până ce nu este absolut sigur că poate să meargă mai departe.

„Se duce prea sus. Se duce prea sus. Se duce prea sus.”

— Te duci prea sus, Kit. Opreşte-te, te rog.

— Jess, e în ordine.

Martha îi înconjoară umerii cu braţul şi Jess ar vrea s-o dea deoparte. „Nu-i ca atunci când eram noi mici. Când puteai să mă provoci să înot dintr-o parte în cealaltă a golfuleţului, sau să mă caţăr pe o

faleză şi eu o făceam. Miza e mult mai mare. Aceştia sunt copiii MEI.” Însă rămâne absolut nemişcată.

— Nu te mişca, şuieră spre sora sa. Nu face nimic care ar putea să-i abată atenţia.

— Te duci *taaare* sus, Kit, strigă Frankie. E sus de tot, nu, mami? Du-te mai sus, Kit. Sus ca un zmeu[{18}].

— Şşşşt. E prea sus, Frank.

Băiatul s-a oprit din căţărat. Trupul, în blugii strâmţi şi geacă, e lipit de scoarţă, nemişcat. Vârfurile pantofilor de sport au găsit o crăpătură; are braţele larg desfăcute.

— Eşti bine? întreabă Jess.

— Cred că sunt un pic blocat. Nu ştiu unde să-mi pun picioarele.

Vocea lui Kit pluteşte în jos, ascuţită şi dintr-odată prea tânără.

— E în ordine, dragă, zice ea, apropiindu-se. E în ordine. Totul e în ordine. Trebuie doar să cobori acum, să nu urci mai mult.

Se concentrează să-şi păstreze vocea puternică.

El e la vreo şase metri. Cum a ajuns aşa de sus? Destul ca o cădere să fie fatală?

— O să te ajut! strigă şi, desigur, o să facă asta. Trebuie să facă asta. Să-l aducă în siguranţă jos. Cercetează trunchiul, cu vechile lui şanţuri şi creste, cu brazdele şi adânciturile care s-ar putea dovedi solide dacă îşi lasă greutatea pe ele.

— Dacă îţi mişti piciorul stâng – nu, nu acela, stângul –, dacă îl mişti un pic în jos, e o adâncitură. Aşa…

Uşurarea când pantoful lui de sport o găseşte.

— Acum, dacă îţi mişti mâna dreaptă, o poţi pune pe mănunchiul de acolo.

— Aici?

Băiatul arată cu capul spre un nod al trunchiului din care cresc lăstari, şi îl vede clipind ca să-şi stăpânească lacrimile.

— Aşa. Bravo!

El coboară cu o jumătate de metru.

— Excelent!

Vocea ei cântă de uşurare.

— Acum, dacă pui stângul un pic mai jos, acolo, da – el face pasul în jos, din nou, cu piciorul trepidând pe scoarţă şi făcându-i inima să se zbată –, şi dreptul chiar acolo… da, acolo… ai reuşit…

El e acum la doar patru metri de pământ. Nu mai e mult şi o să-l poată atinge, să-l ajute să coboare.

— Dacă poţi pune stângul un pic mai jos – pe creanga de acolo… da, aşa e, aceea… o să fie bine.

Neliniştea ei e ca un balon cu heliu ţinut în piept, dar îl simte cum se ridică din ea, pluteşte în sus, sus şi se îndepărtează cu cât băiatul se apropie. Patru metri. Trei şi jumătate. Trei. Atât de ademenitor de aproape. De-acum în orice clipă va putea să-l ia în braţe. Nu-l îmbrăţişează destul de des în zilele astea. Nu de când a împlinit zece ani. Nu de când a născut-o pe Betsey. Dar o să-l poată lua în braţe într-o clipă, dacă poate să coboare.

El se opreşte, cu mişcările adineauri încrezătoare oprite.

— Kit?

— Nu pot… Nu ştiu unde să mă duc acum.

Îl supără situaţia, e ceva între jenă şi speranţa că toate astea ar putea să devină o glumă.

— Aproape ai ajuns, Kit, se amestecă Martha. Trebuie doar să pui piciorul drept acolo şi apoi te prindem…

— Unde? Acolo?

Se răsuceşte să se uite la ele – piciorul îi scapă, băiatul alunecă şi apoi se răstoarnă, cu trupul prăvălindu-se spre pământ, în vreme ce scoate un urlet gutural.

— Kit!

Ajunge lângă el când trupul se izbeşte de pământ cu o bufnitură surdă, definitivă.

Mai târziu o s-o beştelească pe Martha: „De ce i-ai spus că o să-l prindem? L-ai derutat.” Dar în acel moment învinovăţirea n-are rost. Băiatul ei e distrus, aşa cum zace la poalele copacului.

„E mort. E mort. E mort. E mort. E mort. E mort…”

Tăcerea aproape deplină e ceea ce o sperie cel mai tare. Aude huruitul îndepărtat al traficului, un foşnet prin iarbă, bubuitul inimii sale. Până şi Frankie e aşa de şocat, încât pe moment nu dă drumul urletului.

Şi apoi Kit izbucneşte în plâns.

26
— ED —

Miercuri, 24 ianuarie, ora 09.00

— Detectivii Rustin şi Farron vor să vă vadă, domnule Curtis.

Jade Bridge, în vârstă de douăzeci şi patru de ani, isteaţă, cu şcoala străzii, fără să-şi ceară scuze că spune lucrurilor pe nume, îşi apleacă bustul prin uşa biroului lui Ed.

— Detectivul Rustin?

Ed se ridică automat în picioare.

— I s-a întâmplat ceva lui Betsey?

Este teama pe care nu vrea s-o recunoască. Că bebeluşul său va aluneca departe, cu fractura de la cap, nevăzută, diagnosticată incorect, mai sinistră decât şi-a dat seama vreunul dintre ei. A avut şi alte crize de convulsii. Niciuna n-a durat mai mult de cinci minute, nu s-au grupat, dar e în continuare neliniştitor. Era cu ea când a avut una, ieri: a văzut cu ochii săi rostogolirea ochilor, zbaterea membrelor ei; a avut senzaţia că pluteşte în necunoscut, în vreme ce o îndemna în gând să se smulgă din criză; să se comporte normal. I se face rău când se gândeşte la asta.

— Nu este nicio schimbare în starea lui Betsey, din câte ştiu eu, zice detectivul Rustin.

Însă uşurarea îi este de scurtă durată. Gândurile îi basculează spre Jess: se află aici din cauza ei? Acea descoperire în laptopul ei a deformat totul. Ştie că ceva nu-i deloc în ordine: că ea are nevoie de ajutor, cu toate că, de când nu vorbeşte cu el, refuzând să comunice de la acel apel telefonic straniu, nu vede cum ar putea s-o ajute. E surprinzător cât de repede faptul că ai un copil în spital şi că eşti subiectul unei anchete a poliţiei face să se destrame totul, aşa încât gândirea ţi-e înceţoşată şi simţi că te pierzi.

— Şi Jess… e bine?

Cuvintele îi scapă, cu toate că nu voia să dea ocazia unor întrebări despre ea.

— Nu cu doamna Curtis suntem interesaţi în acest moment să vorbim, ci cu dumneavoastră, zice detectivul Rustin.

— Aha.

I se face pielea de găină şi sudoarea i se prelinge pe ceafă.

— Ne întrebam dacă aţi putea să ne răspundeţi la câteva întrebări, ca să ne ajutaţi în anchetă, adaugă detectivul Farron.

— Desigur. Despre ce este vorba?

— Am dori doar să clarificaţi ceva din declaraţia pe care ne-aţi dat-o.

Îi oferă acel zâmbet liniştitor, ca şi cum ar spune că nu-i decât o conversaţie neimportantă.

— Aşa-i, zice detectivul Rustin. Apropo, am asupra mea o cameră video, doar ca să nu fie discuţii în privinţa a ceea ce s-a spus. Şi avem nevoie să vă luăm o declaraţie scrisă.

— Am nevoie de un avocat?

A discutat asta cu prietenul său avocat de drept penal atunci când a fost la ei acasă criminalistul, dar a înlăturat ideea, întrucât o reacţie exagerată, de panică, ar fi părut suspectă. Acum se întreabă dacă nu cumva a fost naiv.

— Absolut deloc, zice detectivul Rustin, reuşind de minune să arate nedumerită. Nu faceţi altceva decât să ne ajutaţi să lămurim ceva.

Ed face semn spre două scaune şi se aşază la loc la birou. Detectivii se aşază, Rustin pe marginea scaunului ei, ca şi cum ar fi gata să sară în orice moment, Farron lăsându-se uşor pe spătar.

— În declaraţia luată acasă aţi spus că în ziua în care Betsey a fost rănită aţi fost „la lucru toată ziua şi apoi am ieşit cu colegii la un pahar”. Aşa este, nu? începe detectivul Rustin.

— Da.

Crede că ştie unde duce asta. În declaraţia iniţială nu le-a spus că a dat o fugă până acasă la prânz, pentru că nu credea că i-ar interesa acel interval de

timp, şi nu a corectat declaraţia pentru că nu voia să atragă atenţia asupra motivului pentru care a făcut asta. Dar îl sâcâia de o vreme.

— Însă avem o declaraţie de la un martor care spune că v-a văzut venind acasă, în Kneighton Close, cu puţin timp înainte de unu şi jumătate.

Poliţista îşi încreţeşte nasul, aparent uimită.

— S-a uitat la ceas deoarece i s-a părut că e neobişnuit. Ne întrebam doar dacă aţi putea spune ceva care să explice asta.

Ce ar trebui să facă? Să nege totul cu hotărâre? Martorul trebuie să fie un vecin. Probabil Jane, de alături; văduvă, apropiindu-se de şaptezeci de ani, a dat de înţeles că i-ar plăcea să aibă o relaţie mai strânsă cu familia lor. Jess n-a dorit asta niciodată: o crede prea preocupată de venirile şi plecările tuturor din vecinătate, de la relaţiile adolescenţilor care locuiesc acolo până la o aventură pe care e convinsă că o are bietul David Frampton, din a patra casă. Acum se pare că interesul ei le-a fost folositor poliţiştilor.

— Domnule Curtis?

— Vă cer scuze… Am dat o fugă până acasă la prânz. N-am stat mai mult de douăzeci de minute. Cel mult o jumătate de oră.

— Martorul nostru spune că asculta *The Archers*[19], care este difuzat între două şi două şi un sfert când aţi plecat, aşa că ar fi cel puţin o jumătate de oră.

— N-am cronometrat.

Simte un val de frustrare.

— Dacă spuneţi că au fost treizeci de minute, atunci atâtea trebuie să fi fost, dar nu mai mult.

— E ceva obişnuit să daţi o fugă până acasă la prânz, domnule Curtis?

Detectivul Farron se apleacă în faţă ca să preia ştafeta întrebărilor.

— Nu. Nu prea.

N-are rost să se prefacă.

— Dar aţi făcut-o în acea zi? În ziua în care Betsey a fost rănită?

Nu-i plac implicaţiile, dar îşi spune să rămână calm.

— Da, am făcut-o. Da.

— E un drum destul de lung, nu? Cel puţin o oră şi jumătate, poate două, dus şi întors?

— Ţinând cont de întârzierile de la metrou, poate să dureze atât, da.

— Aşadar, cred că ne întrebăm de ce aţi hotărât să faceţi ceva atât de neobişnuit.

Ed ridică din umeri. N-are de gând să-i ajute şi să le spună că avusese de gând să-şi ia liber în acea după-amiază, dar s-a răzgândit după reacţia glacială a lui Jess.

— Îmi închipui că sunteţi un om ocupat, domnule Curtis, continuă detectivul, şi nu lipsesc din preajma acestor birouri locurile în care se poate mânca, aşa că de ce v-aţi gândit să mergeţi acasă în mijlocul zilei?

— Voiam să-mi văd soţia.

Îl momiseră să recunoască. Nu vrea să mintă, şi poate că sinceritatea deplină este ceea ce trebuie ca să-i scoată pe toţi din încurcătura asta. Dar nu poate să recunoască tot ce s-a întâmplat: nu prea are cum să le spună că şi-a ieşit din fire şi a strigat când a coborât la parter după ce s-a dus să vadă ce face Betsey, cu toate că există riscul ca Jane să fi auzit. Face un compromis: oferă adevărul în privinţa întoarcerii acasă şi o minciună în privinţa revenirii la birou.

— Avusesem de gând, în mod excepţional, să-mi iau liber în după-amiaza de vineri, însă în drum spre casă mi-am dat seama că am prea multe de făcut şi va trebui să mă întorc; am ştiut asta încă dinainte să ajung.

— Şi a existat vreun motiv anume ca să mergeţi acasă la prânz?

— Noi… am avut o neînţelegere în seara dinainte. Voiam doar să văd dacă e bine.

Ceva trece peste faţa detectivului Rustin. A obţinut ce voia, iar el se simte prins în laţ.

— Exista vreun motiv ca ea să nu se simtă bine după o „neînţelegere”?

Imită foarte bine expresia de surprindere şi în acelaşi timp de grijă, iar Ed, în acel moment, o urăşte. Cum trebuie să fie când eşti atât de imun la fragilitatea emoţională?

— Voiam doar s-o văd. Ne certăm foarte rar şi voiam să îndrept lucrurile.

— Şi cum a mers? Încercarea dumneavoastră de a îndrepta lucrurile.

— Scuze, nu prea văd cum ar fi asta relevant.

— Ar putea fi relevant deoarece sunteţi, împreună cu soţia dumneavoastră, anchetaţi de poliţie asupra felului în care fiica dumneavoastră a suferit o rană la cap, explică detectivul Rustin. Dacă v-aţi certat şi aţi continuat să vă certaţi, în ciuda celor mai bune intenţii pe care le aveaţi, atunci poate fi relevant pentru ceea ce i s-a întâmplat după aceea fiicei dumneavoastră.

Temperatura pare să scadă cu câteva grade. Cât de prost poate să fie? Sau ar trebui să fie sincer? Să recunoască faptul că discuţia lor *chiar* a luat-o razna. Că a plecat fără să-şi ia rămas-bun aşa cum se cuvine? Că a trântit uşa după ce ea l-a tratat cu tăcere când el a coborât la parter, în loc să-i spună ce nu este în ordine, aşa cum dorise el cu atâta disperare? Jane trebuie să fi auzit uşa aceea trântită; trebuie să fi auzit şi vocea lui ridicată; trebuie, fără îndoială, să le fi povestit toate astea poliţiştilor. Cu o limpezime oribilă, îşi imaginează povestea poliţiştilor. O ceartă, ei îşi ies din fire şi bebeluşul trage ponoasele din partea unuia dintre părinţi – sau a amândurora. Şi totuşi, nu este ceea ce s-a întâmplat acolo.

„Aţi înţeles cu totul greşit”, ar vrea să-i spună detectivului Rustin. „Noi n-am face rău nimănui; nu ne-am atinge niciodată de fetiţa noastră”. În loc de asta, recunoaşte:

— N-a mers prea bine.

Şi apoi, pentru că Jane trebuie să fi auzit paşi bărbăteşti tropăind pe scară în sus şi nu poate avea încredere că Jess n-o să spună, se înclină în faţa inevitabilului.

— M-am dus să-i dau un pupic lui Betsey în pătuţul ei. Era trează, dar gângurea. Era foarte mulţumită. Şi apoi am plecat.

Detectivul Rustin se lasă pe spate din poziţia sa ca în blocstart şi se uită atent la el. Are o parte din ceea ce vrea. Acum poate să acţioneze pe îndelete. Ed aruncă o privire pe birou: totul este ca atunci când au intrat – până şi cafeaua e destul de caldă ca să poată fi băută – şi totuşi atmosfera s-a schimbat irevocabil.

— De ce n-aţi pomenit înainte nimic din toate astea, domnule Curtis? Când v-am întrebat unde aţi fost în acea zi.

— Aţi întrebat unde am fost în acea după-amiază şi seară. Unde am fost mai devreme în acea zi nu părea să fie important.

— Investigăm felul în care a fost rănită fetiţa dumneavoastră, îi aminteşte ea. Ne-ar fi ajutat dacă aţi fi fost mai sincer în această privinţă.

Tăcerea se prelungeşte, încordată la maximum. Nu se poate gândi decât la laptopul lui Jess. Cu toate că a şters istoricul căutărilor, orice expert îl poate recupera, nu-i aşa? E mai bine să-i abată atenţia detectivului Rustin cu faptul că nu a recunoscut această vizită neprevăzută. Şi totuşi, nu vrea să se implice.

— N-aveam vreun motiv să vorbesc despre asta, de vreme ce n-am făcut nimic rău, reuşeşte să spună, în cele din urmă. Nu păreaţi în acel moment să credeţi că e relevant şi nu mi-a dat prin cap s-o pomenesc.

Poliţista pare nemulţumită şi îi aruncă o privire colegului său.

— Ne-aţi fost de mare ajutor, domnule Curtis, spune detectivul Farron. Sunt sigur că veţi înţelege că trebuie să limpezim toate neconcordanţele din declaraţii. Aşadar, acum ne-am lămurit că v-aţi

întors acasă, în Kneighton Close, la ora prânzului, unu şi jumătate, în ziua de vineri, şi aţi plecat între două şi două şi un sfert?

— Trebuie să fi fost imediat după ora două. Am ajuns înapoi la birou la ora trei. Puteţi verifica asta cu asistenta mea, Jade.

Nu se mai simte tulburat; se apropie de comportamentul său obişnuit, politicos, încrezător că poate să gestioneze orice situaţie. Ca să fie sincer, e o uşurare că a lămurit asta, dar acum ar vrea ca ei să plece. Stresul de a trebui să dea impresia că totul e în ordine cu Jess e puternic, şi nu ştie dacă o mai poate ţine aşa prea mult. Cu cât scormoneşte mai adânc detectivul Rustin, cu atât creşte probabilitatea ca el să spună ceva care să implice faptul că e îngrijorat din pricina soţiei, sau că n-o mai înţelege. Munca fusese un sanctuar, dar acum cercetările lor s-au extins la singurul loc în care credea că poate să scape un pic de neliniştile sale. Se ridică brusc în picioare, dornic să iniţieze o oarecare schimbare şi conştient că are aerul hotărât când se arată la înălţimea deplină.

— Nu vreau să fiu nepoliticos, dar, dacă asta e tot, ar trebui să mă ocup de nişte lucruri.

— Desigur.

Poliţista îşi strânge lucrurile în geantă, însă nu se grăbeşte deloc.

— Mai e ceva care nu-mi dă pace, zice, şi el vede că e dinadins această tărăgănare. Nu pot să nu mă gândesc ce distanţă mare a fost ca să vă întoarceţi acasă la acel prânz şi cât de mare a fost deranjul. Cât de uşor ar fi fost să vorbiţi la telefon.

— Se poate. Dar voiam s-o văd. Mă pricep mai bine să-mi cer iertare când suntem faţă în faţă.

— Înţeleg că i-aţi dus flori?

— Da.

Există ceva ce n-a văzut Jane?

— Trebuie să fi fost o ceartă straşnică pentru a face toate astea, zice ea, înclinându-şi capul într-o parte.

Se întoarce în încăpere şi se cocoaţă pe marginea biroului lui. Pe el îl deranjează asta. E clar că îşi impune prezenţa, o modalitate de a afirma că nu pleacă. Îi porunceşte în gând să-şi mişte fundul ăla slăbănog, în vreme ce se concentrează să nu spună nimic aspru.

O iubeşte pe Jess şi n-are de gând s-o implice. În niciun caz n-o să spună ceva care ar putea să le sporească bănuielile, pentru că, desigur, s-a gândit că ea poate şi-a ieşit din fire. „De ce vreau să-i fac rău fetiţei mele?” Hristoase, această propoziţie îi zornăie prin cap de când a citit-o, la primele ore ale dimineţii de sâmbătă, iar acea discuţie de ieri cu Charlotte n-a ajutat cu nimic. Ce spusese ea? „Ar fi perfect normal dacă ai avea un pic de nelinişte, un pic de îndoială.” *Simt* cu toţii că n-are încredere în soţia sa?

Îşi ţine gândurile doar pentru sine. Oamenii aceştia nu vor detecta vreodată nici cea mai mică lipsă de loialitate faţă de ea, oricât de mult s-ar strădui.

Şi totuşi, detectivul Rustin nu se lasă. Iat-o acum, cu fundul mişcându-se pe marginea biroului şi iritându-l. Ştie că ea deţine controlul, ştie că el va trebui să-i dea un răspuns. Poate că din acest motiv, pe chipul ei fulgeră un zâmbet.

— Deci, zice ea, cu o expresie care spune că are la dispoziţie tot timpul din lume, şi ştiu asta amândoi. Ce-ar fi să ne spuneţi de la ce a pornit cearta?

27
— JESS —

Miercuri, 24 ianuarie 2018, ora 19.00

S-au întors la spital.

Kit şi-a rupt mâna. O fractură a antebraţului. Sunt acolo de patru ore, au aşteptat în secţia de urgenţă, apoi i s-a făcut radiografie, au fost aliniate oasele şi i s-a pus ghips. Acum sunt din nou la radiologie, aşteptând să fie din nou radiografiat.

La început, Jess a fost înspăimântată.

— O să creadă că l-am vătămat şi pe el. O să creadă că e prea mare coincidenţa să am doi copii răniţi. O să mi-i ia pe băieţi.

— Situaţia nu arată grozav, a fost de acord Martha, însă o să le spun că *eu* l-am încurajat să se caţăre în copac.

— Dar atunci vor crede că eu nu sunt în stare să-mi cresc copiii, s-a agitat Jess, paralizată de gândul la felul în care ar putea să fie percepută rana lui Kit.

În cele din urmă, doctorul n-a părut să fie îngrijorat mai mult decât era cazul. Era o fractură a antebraţului urâtă, însă standard, şi Martha a fost acolo tot timpul.

Şi, pe măsură ce se scurgeau orele – două, trei, patru – şi nu se ivea niciun poliţist, teama lui Jess că băieţii îi vor fi luaţi a început să scadă.

Nervozitatea necaracteristică a Marthei a scăzut şi ea, transformându-se în plictiseală.

— Îmi arde buza după o cană cu ceai.

Aerul e greu şi Frankie e iritat, izbeşte cu piciorul în scaunul pe care şade, cu bufnituri surde, ritmice. Martha nu-l poate duce acasă, din cauză că trebuie să rămână cu Kit, iar Jess nu-l poate duce din cauză că n-are voie să rămână singură cu niciunul dintre copiii săi. Sora ei oftează lung, din adânc.

— Îmi pare rău, zice, cu toate că nu arată ca şi cum şi-ar cere scuze; arată sătulă până peste cap. M-au ajuns acum din urmă toate.

— O să-ţi aduc ceva de băut.

Jess sare de pe scaun, dorind cu disperare să-şi ispăşească păcatele şi să facă ceva care să alunge această stagnare.

— E un automat lângă secţia de urgenţă.

— A, nu te osteni. Nu pot suferi mizeriile alea.

— Sau aş putea să-ţi aduc o cană adevărată, sau o cafea ca lumea, de la magazinul din holul principal.

Martha şovăie: funcţionează cu cafeină.

— O să stăm o vreme pe aici, apoi va trebui să aşteptăm să fie externat şi să se stabilească o dată pentru clinica de ortopedie, zice Jess.

Nu că ar vrea să plece de lângă băieţi, însă ocazia de a evada un moment e imens de atrăgătoare.

— Ei bine, dacă eşti sigură. Atunci o cafea ca lumea ar fi minunată.

— Sigur.

Îşi ia geanta şi haina; dintr-odată, nu ştie cum să plece mai repede.

— N-ar trebui să dureze mult, depinde de coadă, şi am telefonul la mine.

— Te sun dacă ne spun că putem pleca înainte să te fi întors.

Jess zâmbeşte cu regret, ştiind că nu sunt şanse să scape de acolo prea curând. Patru ore se vor prelungi în cinci, apoi şase.

— Încerc să mă întorc repede, zice.

N-are de gând să facă un ocol, dar se rătăceşte în drum spre holul principal al spitalului. Încearcă s-o ia pe o scurtătură şi apoi vede cuvântul: „Capelă”. Fireşte, o ia ca pe un semn.

Încăperea e pustie. Toate însemnele religiei sunt aici. Vitraliile, sfeşnicele de alamă, pernele de catifea roşie, suporturile pentru picioare capitonate, chiar şi o masă cu lumânări care să fie aprinse pentru cei dragi, cu speranţă nebunească. Se aşază într-o strană, sperând într-un val de căldură sau de siguranţă, vreo asigurare că Betsey o să fie bine. (Fractura lui Kit, chiar dacă este încă o dovadă a

faptului că nu e mamă bună, este o grijă mai familiară, care poate fi stăpânită.) Dar nu se arată. „Nu ştiu ce să fac”, şopteşte ea de câteva ori. „Pur şi simplu, nu ştiu ce să fac.”

Bagă mâna în geantă după o păpuşică de cârpă pe care o ţine la ea ca pe un talisman; o duce la nas să simtă mirosul lui Betsey. Însă miroase a tămâie şi a acel amestec puternic de amoniac, înălbitor şi teamă care i se cuibăreşte în nări. I se pune un nod în gât. Este atât de contaminată de acest loc, încât nici măcar nu poate să-şi invoce propriul copil.

Panica izbucneşte şi îşi aliniază inelele în rozariul său agitat, însă niciunul dintre ritualurile obişnuite nu-i este de ajutor. Poate că aprinderea unei lumânări ar linişti-o? Aprinde un chibrit, priveşte cum fitilul ia foc şi flacăra ţâşneşte vie. Dar de ce a aprins doar una? Trebuie să aprindă trei. Bâjbâie cu chibriturile. Acum vor dura diferit, a lui Betsey se va stinge înaintea lumânărilor băieţilor. Asta va însemna că viaţa ei este mai fragilă decât ale lor? Îi tremură mâinile când se aprinde chibritul şi flacăra îi ciupeşte carnea, unghia i se înnegreşte. „Au!” Mirosul de carne pârlită; un fior de la arsură şi tremură de frică.

Cum poate să iasă din beleaua asta? Ar trebui, pur şi simplu, să fie sinceră? Dar n-o s-o creadă nimeni. Nu detectivul Rustin. Nu Liz. Nu Martha. Nici măcar – şi asta o doare cel mai tare – Ed.

Suspină şi se şterge la gură cu mâna, îşi şterge nasul cu un şerveţel murdar, mucozităţile bolborosesc din ea de parcă ar fi copil. E distrusă. Golită cu totul.

Cine ştie de ce, se gândeşte la căţeluş: încă o dovadă a eşecurilor sale de mamă. Băieţii au tot cerut unul, ignorând dorinţa ei de linişte şi ordine, şi, într-o zi în care a fost brusc liberă între nouă şi trei, a cedat, în cele din urmă. Au ales un cockapoo[20] de culoarea caisei, pe care băieţii l-au botezat Teddy: un ghemotoc de puf, mai puţin câine, mai mult ursuleţ. A avut mari îndoieli

înaintea alegerii lui, însă bucuria de pe faţa lui Frankie când l-au adus acasă, în ajunul Crăciunului, a asigurat-o că este un lucru bun.

Cât de tare a putut să se înşele!

A încercat să-l iubească. Şi n-a împiedicat-o doar nevoia lui permanentă de atenţie, ci şi realitatea sumbră a faptului că era răspunzătoare de o făptură micuţă care făcea pipi şi se răhăţea peste tot. Viaţa a devenit un ciclu nesfârşit de dezinfectare a podelei şi spălare a culcuşului lui la nouăzeci de grade. Apoi trebuia să cureţe făptura aia proastă, care călca în propriul rahat de atâta încântare sau nefericire şi sărea pe ea – ceea ce însemna că trebuie s-o ia de la capăt cu spălatul său, al podelei şi al *lui.*

Toată lumea a spus că va fi mai uşor după două săptămâni, dar la trei săptămâni era încă prinsă în capcană. Avea mâinile aşa de jupuite că au început să sângereze, o povară pe piept, gâtul o ustura de la inhalarea mirosului de dezinfectant. Se gândea la microbi şi la orbirea provocată de stropi de rahat ajunşi în ochii copiilor. A înspăimântat-o forţa cu care astfel de gânduri puteau să vină şuvoi. O neliniştiseră microbii când băieţii erau mici, dar niciodată atât de intens. Acum temerile ei erau încântate să dea năvală înapoi.

Într-o seară, a stat în grădina îngheţată timp de o jumătate de oră cu un căţel care nu voia să facă treaba mare, dar a făcut-o de îndată ce a zbughit-o înăuntru, şi şi-a dat seama că nu poate să facă faţă. Mel avea un căţel de la aceeaşi mamă şi se descurca admirabil, iar blândeţea lui şi dorinţa de a fi pe placul tuturor evidenţiau permanent neputinţa lui Jess de a fi o stăpână şi, prin extensie, o mamă asemănătoare: cineva competent, iscusit, amuzant. Dar a ştiut, stând acolo, în bucătăria sa, zăpăcită de acea făptură micuţă şi murdară, că ăla – nu-i mai spunea pe nume şi nu se mai gândea deloc cu drag la el – ar putea s-o distrugă.

Poate că ceva nu e în ordine cu ea, însemnând că nu reuşeşte să facă ceea ce trebuie – fie că este perseverenţa în privinţa unui căţel sau mărturisirea

că e copleşită de statutul de mamă. Un defect fatal care a făcut-o să se împotrivească ducerii copilului său la spital a făcut-o să-şi falsifice povestea, a făcut-o să-i mintă pe poliţişti.

Însă adevărul a ajuns să fie aşa de încâlcit, încât nu mai ştie cum să îndrepte lucrurile. Priveşte flacăra lumânării lui Betsey, fascinată de strălucirea ei, până ce lumina aduce limpezime. Dacă nu se poate baza decât pe sine să fie vigilentă, atunci trebuie să facă un lucru.

Secţia de pediatrie este liniştită când ajunge acolo, un pic după ora 20.30. N-a sunat-o pe Martha să-i spună ce are de gând; şi-a închis mintea în faţa faptului că ar fi trebuit să-i ducă o cafea. Telefonul a vibrat în geantă de două ori, dar l-a ignorat, întocmai aşa cum ignoră faptul că n-ar trebui să fie aici.

Spre surprinderea sa, intră uşor: un părinte care o recunoaşte din ziua precedentă îi deschide uşa şi personalul de noapte e preocupat de începerea schimbului. Femeia de la ghişeul asistentelor e necunoscută. O asistentă externă, poate: cineva angajat de la o agenţie, care n-a mai văzut-o, care nu lucrează de obicei aici.

— La cine aţi venit?

Engleza asistentei e bolovănoasă şi poticnită. Jess speră că înţelege la fel de rudimentar acordul prin care i se interzice vizita fără un asistent social.

— Fiica mea, Betsey Curtis – e în separeul acela.

Face semn spre pătuţ.

— Voiam doar să-i las o jucărie de-a ei – şi să-i spun noapte bună.

Scoate păpuşa de cârpă şi asistenta încuviinţează din cap, convinsă de această legitimaţie de părinte.

— Mulţumesc, şopteşte Jess. Mulţumesc foarte mult.

Betsey arată atât de liniştită adormită. Faşa elastică este încă acolo şi un tub şerpuieşte dintr-o branulă de pe mână, însă nu este vreun semn că ar fi

avut de curând o serie de convulsii. Membrele îi sunt nemişcate şi ochii închişi, nu daţi peste cap.

Jess mângâie un obrăjor dolofan, savurându-i catifelarea, apoi o atinge cu buzele pe frunte, însă mirosul lui Betsey este mascat de cel al salonului şi al ţesăturii bandajului.

Se lasă să cadă pe scaunul de plastic albastru de lângă pat. Nu s-a gândit ce să facă după asta. Nu-şi dorea decât să şadă cu fetiţa ei, fără să fie întrebată şi observată, şi apoi, cumva, s-o răpească de acolo. „Trebuie să-mi iau copilaşul de aici.” E o idee nebunească, nu-i aşa? Nu este în interesul lui Betsey, de vreme ce contrazice ce au spus poliţiştii, cei de la serviciile sociale şi doctorii. Ştie asta, aşa cum ştie că ar fi trebuit să se întoarcă la Martha, dar n-are importanţă. Poate că instinctul matern – niciodată la fel de puternic în privinţa acestui copil ca în privinţa băieţilor săi – se manifestă în sfârşit?

Pune o mână pe braţul fragil al fiicei sale, încercuindu-i cu degetele încheietura mâinii. Tubul care iese din branula de pe dosul mâinii poate fi deşurubat din perfuzie foarte uşor. Şi după ce nu mai este, n-o va mai lega nimic de aceste aparate. Simte furnicături în noadă când se gândeşte la acul care străpunge pielea copilaşului său. De multă vreme se împotrivea procedurilor medicale, a refuzat ca Betsey să fie vaccinată, a încercat din răsputeri să-i ofere o naştere naturală – şi cum a mai eşuat în această privinţă! Acum poate s-o cruţe de orice altă intervenţie şi s-o ia de acolo.

Nu vrea decât s-o ţină în braţe. S-o simtă: e caldă şi surprinzător de solidă, dar nu se mai luptă cu ea, mânioasă; inima îi bate în deplină armonie, cum stă lipită de pieptul ei. Betsey nu s-a mai odihnit aşa din noaptea dinaintea accidentului, şi toate amintirile sunt despre epuizarea şi furia din acea după-amiază, şi apoi, după ce s-a întâmplat, despre durerea ei. Tot ce îşi doreşte Jess – şi aşa îşi va justifica asta mai târziu – este să-şi ţină strâns copilaşul.

Deşurubează tubul din punga cu perfuzie, aşa cum desparţi două piese LEGO; îşi pune mâinile de o parte şi de cealaltă a fetiţei sale şi o ridică, cu torsul ca o pungă de cereale îndesată; cu capul mult mai greu decât pare.

— Mami e aici, şopteşte în vârful bandajului, care i se freacă aspru de bărbie – şi cât de tare îşi doreşte să-l poată îndepărta şi să o sărute de-a binelea.

Se aşază la loc pe scaun, nevenindu-i să creadă că a reuşit asta; încearcă să păstreze momentul.

— Şşşt, şşşt. Mami e aici.

Dar sunt prea la vedere. În jurul fiecărui separeu este o draperie, şi o trage, ţinându-şi respiraţia în vreme ce se roagă să nu zdrăngănească inelele pe bare. Acum sunt cuibărite în lumea lor proprie. Pieptul lui Betsey se ridică şi coboară, iar această legătură, cu piepturile atingându-se şi răsuflările amestecându-se, îi aminteşte de o apropiere pe care n-a mai simţit-o de când era însărcinată cu ea. Aşa ar fi trebuit să fie de la început! Este tot ce îi trebuie lui Betsey: o mamă mulţumită să şadă liniştită, ascultându-i tic-tacul inimii, acordată la micile ei pufăieli, respirând acelaşi aer. Îi soarbe mirosul – şi s-a înşelat: în ciuda duhorii de antiseptic şi dezinfectant, şi a bandajului steril, încă miroase a Betsey. Şi Jess ştie că o poate îngriji.

Dar poate? Adevărul e că poate să îngrijească un copil care nu se zvârcoleşte şi nu se încordează. Care nu se împotriveşte. Sunt legate între ele cele două lucruri? Faptul că Betsey se împotriveşte şi faptul că Jess îşi face mereu de lucru, că nu şade niciodată cu ea liniştită?

„Eşti o mamă rea.” Se iveşte mantra cunoscută. „O mamă rea, o mamă îngrozitoare.”

„Dar nu, nu sunt”, îşi zice. „În clipele efemere în care Betsey e mulţumită, sunt o mamă bună, zău.”

Şi poate că asta ar putea să continue? Ar putea reuşi să fie o mamă bună dacă ar reuşi, cumva, să păstreze acest calm. Dacă şi-ar face timp să şadă, pur şi simplu, liniştită cu ea, acasă – nu într-un

spital, cu tuburile lui fluorescente şi aparatele care bipăie, felul brutal de a face lucrurile, ci în liniştea camerei lui Betsey.

O să încerce. Copilaşul său n-ar trebui să fie aici. Uită-te la ea. Îi este bine desprinsă de acel aparat. N-are nevoie de acest echipament. Tot ce îi trebuie este o mamă care o iubeşte – şi iubirea îi curge prin vene ca ciocolata topită, fierbinte şi întunecată, şi o să opărească pe oricine spune că n-ar trebui să-şi ia copilaşul acasă. Desprinde celălalt capăt al tubului din branulă şi înfăşoară bine o pătură de spital în jurul lui Betsey, până la gât. Dacă îşi pune sacoşa pe umăr şi îşi îngrămădeşte canadiana în faţă, acoperind-o pe Betsey, ar trebui să reuşească. Dacă are grijă acum…

Aruncă o privire pe după draperie. Asistenta este încă aplecată asupra biroului, aşa că se strecoară, tiptil la primii paşi şovăielnici, apoi repede, cu fiecare pas mai hotărât, acum, că a dat colţul şi a lăsat-o în urmă. Inima lui Jess se umflă. A făcut-o! A reuşit s-o smulgă pe Betsey din pat şi nu mai trebuie decât s-o ducă în jos pe coridor şi apoi afară din secţie.

Prinde viteză şi aproape că se împiedică. Trebuie să încetinească, nu trebuie să atragă atenţia. Betsey e mai grea decât îşi amintea, sau o ţine ea cu stângăcie, canadiana flutură pe picioarele copilaşului, poliesterul ameninţă să alunece. Geanta îi vibrează, un zumzet insistent, dar nu-i dă atenţie şi o saltă un pic pe Betsey. „E în ordine, scumpo”, ar vrea să şoptească, dar nu îndrăzneşte. Trebuie să fie cât de tăcută posibil. Betsey se zvârcoleşte şi ea o ţine strâns, degetele i se înfig în ea. Un scâncet mic, de protest.

— Şşşt. Mami e aici acum. Doar un pic, şopteşte, şi vocea îi este sălbatică de nelinişte. Aproape am ajuns.

— Jess. Ce faci?

Uşile automate ale coridorului s-au deschis, dând-o la iveală pe Liz, cu paltonul şi geanta în

mână, poate că uitase ceva şi s-a întors să ia, la sfârşitul unei zile obositoare.

Un moment lung nu fac altceva decât să se uite una la alta. Apoi Liz sparge tăcerea.

— E Betsey ceea ce duci acolo?

Gâtul lui Jess e uscat.

— Te rog, lasă-mă s-o iau de la tine.

Liz înaintează, nefiresc de calmă, ca şi cum ar crede că Jess ar putea să facă ceva ciudat.

— Jess, n-o poţi lua pe Betsey de aici. Înţelegi? Trebuie să fie ţinută sub observaţie, trebuie s-o supraveghem cu foarte mare atenţie. Uite, lasă-mă s-o iau, repetă, pentru că Jess nu renunţă, nu-şi desface deloc strânsoarea, şi n-are absolut nicio intenţie să-i dea copilaşul. Jess.

Este cu adevărat oţel în vocea lui Liz.

— Betsey se simte încă foarte rău. Înţelegi? Trebuie să stea cu noi.

Jess încearcă s-o ocolească, să-şi continue drumul pe coridor, însă Lizz e prea rapidă şi îi taie calea.

— Te rog. Dă-mi-o, zice, ca un mediator într-un caz de luare de ostatici.

Apoi vine ameninţarea, oţelul devine explicit.

— Dacă nu, va trebui să chem poliţia.

— Nu.

Jess scutură din cap sălbatic. Ar putea oare să fugă? E mai în formă decât Liz – trei şedinţe pe săptămână de antrenament intensiv, o alergare săptămânală – şi are o motivaţie mai puternică, cu instinctul de luptă sau fugă declanşat la maximum. Strângând-o pe Betsey, ţâşneşte pe lângă Liz, dorind cu disperare să fugă de acolo.

— O, nu, nu face asta! zice Liz.

Şi apoi strigă: „Paza!” şi totul devine mai intens. Sună o alarmă şi asistente cu paşi repezi par să năvălească spre ea. O asistentă latră ordine – „Dă-mi-o; dă-mi-o acum!” – şi e ceva în francheţea ei, în economia ei de limbaj şi în tonul serios care o face pe Jess să şovăie, o face vulnerabilă, iar în acel moment asistenta se repede.

— Nuuuuu!

Copilaşul îi este smuls din braţe. Într-o fracţiune de secundă Betsey este dusă înapoi pe coridor într-un ritm rapid, sacadat. Încearcă s-o prindă, dar nu poate să meargă nicăieri. Un paznic o ţine strâns.

— Va trebui să-i spun lui Lucy despre asta, şi detectivului Rustin, zice Liz, şi are în ochi milă, precum şi frustrare – şi, da, crede că o poate citi, mânie.

Tace un pic, apoi vocea i se îmblânzeşte.

— Of, Jess. Înţelegi?

— Sigur că înţeleg, în mama mă-sii.

Jess nu înjură niciodată, însă frica a transformat-o în cineva pe care nu-l mai recunoaşte. Are braţele prea goale; trupul îi tânjeşte după copilaşul său. Întoarce capul, nevrând să accepte mustrarea; nu vrea ca Liz să vadă că e în pragul plânsului. „Ce am devenit noi?”, se întreabă. „Ce am devenit eu?”

— Ştiu că vrei să fii cu fetiţa ta, dar nu aşa se face, zice Liz.

— Cum altfel pot să fiu cu ea?

Sfidarea dă năvală fierbinte şi rapid.

— Nu aşa.

Vocea lui Liz coboară până ce e aproape şoaptă.

— În niciun caz aşa.

Apoi tace un pic şi pune o mână pe braţul lui Jess.

— Trebuie să vii cu mine înapoi în secţie.

— De ce?

Ştie de ce. A încălcat toate regulile.

— Mă tem că va trebui să cerem din nou protecţia poliţiei.

— Şi ce înseamnă asta?

Fraza este banală, rostită când Betsey a fost internată, dar este obosită, atât de obosită de jargonul pe care îl vorbesc toţi.

— Înseamnă că poliţia poate aranja ca Betsey să fie ţinută aici, în spital, dar fără să mai ai acces la ea. Înseamnă că o să ţi se interzică să vii aici şi poliţia te va împiedica să-ţi vezi copilul.

28
— LIZ —

Miercuri, 24 ianuarie 2028, ora 20.30

Neil scoate flăcări pe nări, desigur.

M-am întors în secţie ca să transmit ce s-a întâmplat. El este absolut hotărât: trebuie să le telefonăm lui Cat Rustin şi lui Lucy Stone.

— De-a ce mama dracului se juca? Ar fi putut să omoare copilaşul. E nebună?

Tremură de furie, însă este furie temperată de teamă. Teama de ceea ce i s-ar fi putut întâmpla lui Betsey; teamă, de asemenea, că noi, ca spital, am fi putut să fim consideraţi neglijenţi pentru că aproape i-am permis unui părinte să fugă cu copilul său. Asistenta de la agenţie care este de serviciu este admonestată, Neil o face albie de porci, în termeni care contravin tuturor regulilor de muncă, şi confirmă faptul că e vremea ca el să iasă la pensie. Intervin. Ea plânge şi îşi cere scuze la nesfârşit; apoi, când Neil n-o mai aude, este extrem de iritată. Mă gândesc la formularele despre incidentele clinice pe care trebuie să le completăm cu toţii, la posibila anchetare a felului în care s-a întâmplat asta, însă principala mea grijă este pentru Betsey, pusă la loc în pătuţ, şi pentru Jess, ţinută de paznici în camera doctorilor în vreme ce Neil telefonează la poliţie şi raportează această recentă încălcare a condiţiilor ei de vizitare.

Nu vine detectivul Rustin, ci doi agenţi în uniformă: cei care s-a nimerit să fie cel mai aproape şi au putut să ajungă la spital mai repede. Nu le-au trebuit decât zece minute ca să ajungă – e un apel cu grad înalt de prioritate – şi viteza lor înseamnă că nu cunosc detaliile cazului.

Jess pare îngrozită când ei se apropie. S-a ghemuit în sine, aşa că am o imagine a felului în care o să arate bătrână: cu oase mici, delicată, vulnerabilă, fără vreo urmă din vitalitatea pe care a

arătat-o când ne-am cunoscut, sau din sfidarea arătată acum câteva minute, când a refuzat să mi-o dea pe Bets. Această Jess împuţinată îmi aminteşte de mama mea şi pâlpâie o umbră de amintire: o alee din Dartmoor, ploaia prelingându-se pe geamuri, un poliţist tânăr întorcând capul în vreme ce intra într-o maşină alb cu negru, dornic să se îndepărteze de noi, cu stinghereala pătându-i faţa.

Amintirea îmi abate atenţia; trebuie să mă concentrez pe prezent. Poliţistul care preia conducerea – blond, încrezător în sine, voinic fără să fie dizgraţios – spune că Jess trebuie să meargă acum cu ei. Purtarea lui este perfect respectuoasă, dar există o nepotrivire – cuvintele lui, ascuţite ca o tăietură produsă de marginea unei hârtii, nu par să aibă sens.

Asta, pentru că nu cunoaşte amănuntele cazului, îmi spun; pentru că dispeceratul i-a spus să vină aici cât mai repede posibil; pentru că detectivul Rustin nu lucrează în seara aceasta şi nu este timp ca acest poliţist să prelucreze motivul pentru care o mamă ar vrea să-şi răpească bebeluşul dintr-un spital.

Însă, în timp ce pune cătuşe pe încheieturile subţiri ale lui Jess, presupusul ei delict pare să nu aibă vreo asemănare cu realitatea situaţiei.

— Te arestez pe baza suspiciunii de răpire a unui copil, zice el.

— Vezi de ce a trebuit să fac asta? zice Neil când poliţiştii o duc pe Jess de aici.

Înainte de sosirea lor, tremura de indignare înfumurată, pufnind şi bufnind pe tema întrebării dacă Jess are sau nu cea mai mică idee despre ramificaţiile comportamentului ei; după arestare, este neobişnuit de reţinut. Când Betsey a fost internată, a arătat foarte limpede că nu trebuie să fiu implicată în niciun fel în acest caz, dar acum pare că îmi cere să-i validez hotărârea, aşa cum a făcut şi când am discutat dacă este sau nu o problemă legată de siguranţa copilului. Poate că şi lui i se pare un

pic jenantă priveliştea unei mame luate pe sus de doi poliţişti.

— Da…

Aproape fără să gândesc, îi spun ce vrea să audă, în vreme ce încerc să prelucrez cele întâmplate.

— Părinţii nu pot să vină pur şi simplu aici şi să refuze îngrijirea copiilor lor.

Şi, da, pot să-i înţeleg furia şi nu pot să trec cu vederea egoismul purtării ei: nechibzuinţa pură a încercării de a o lua pe Betsey şi aroganţa de a crede că ea ştie mai bine. Dar mă zbat, frustrarea mi-e subminată de neputinţa de a înţelege şi de o profundă tristeţe pentru o prietenă care pare o versiune distorsionată a sa, ca o imagine dintr-o oglindă de bâlci. Cât de *disperată* trebuie să fie ca să creadă că răpirea copilaşului ar fi o opţiune mai bună decât să fie tratată aici?

Adevărul mă îmboldeşte prin ceaţa gândurilor. Ăsta nu-i un comportament *raţional* şi contactarea poliţiei – chiar dacă inevitabilă din punctul de vedere al spitalului şi în conformitate cu procedurile – nu pare potrivită pentru cineva care nu se poartă ca şi cum ar fi în toate minţile.

— Nu cred că a gândit limpede. Mă apropii încet de această idee. Poate că ar trebui să vorbim cu Lucy Stone despre o depresie postnatală nediagnosticată. Să vedem dacă poate fi evaluată.

Mă aştept la un fornăit, o dregere a glasului, o respingere, deoarece Neil are mai puţină înţelegere faţă de oamenii cu probleme mintale decât faţă de cei cu probleme fizice. Nu că ar recunoaşte vreodată asta (cel puţin e conştient de nevoia de a părea corect din punct de vedere politic) şi nu că ar crede asta despre afecţiuni ca schizofrenia, care sunt extreme. Însă un strop de depresie postnatală la o mamă bogată, căsătorită? Într-o lume în care el tratează copii cu boli fatale, simpatia lui e limitată.

— Ar putea explica acest comportament, este el de acord. Dar nu-l scuză. Să nu mai calce în secţia mea. E un factor de risc şi nu poate da vina decât pe ea însăşi.

Este reacţia inevitabilă: datoria noastră este de a-i îngriji pe Betsey şi pe ceilalţi pacienţi şi nu putem risca o repetare a acestui comportament. Ce s-ar fi întâmplat dacă Betsey ar fi intrat în convulsii sau s-ar fi lovit la cap când era în îngrijirea lui Jess? Şi totuşi, Jess nu este bine. Este o revelaţie, la fel ca descoperirea, la douăzeci de ani, că am nevoie de ochelari: marginile gândurilor nu îmi mai sunt înceţoşate: totul începe să capete sens.

Încep să pledez pentru ea, însă Neil ridică o mână ca să mă amuţească, aşa cum un poliţist opreşte traficul, şi sunt atât de uimită de această revenire la vechiul său sine – acel Neil vădit dispreţuitor, nepăsător, egocentric –, încât tac.

Însă n-o să-mi pun sub semnul întrebării judecata în această privinţă. Pentru că se potriveşte cu ceva ce a spus Jess acum trei ani. Ceva ce mi-am zis că am auzit greşit şi că nu se poate să fi vorbit serios, dar care acum are sens deplin.

29
— LIZ —

Vineri, 5 decembrie 2014

Îmbătrânesc, îmi zic, când mă prăbuşesc pe o banchetă tapiţată cu piele artificială lipicioasă, după ce am evadat, în sfârşit, de pe ringul de dans. Avem o seară a mămicilor în oraş şi, cumva, o cină bună, liniştită, s-a prefăcut într-o noapte dezlănţuită, cu păhărele de tequila şi dans la un club deocheat.

E ora 1.30 şi, cu toate că m-am învârtit cu entuziasm pe un şir de hituri din anii ’90, mă dor picioarele şi sunt răguşită de la încercarea de a mă face auzită peste muzică. Mel şi Charlotte dansează exagerat – braţele se întind spre tavan sau se cuprind una pe alta, versurile sunt zbierate cu foc –, însă, spre deosebire de toţi ceilalţi, eu lucrez duminică. M-am oprit din băut alcool, am trecut pe coca-cola dietetică.

— Nu fi aşa *plicticoasă!* Hai să dansezi!

Jess se prăbuşeşte alături şi îmi zâmbeşte în faţă.

— Până şi Charlotte s-a dezlănţuit.

Face semn spre prietena noastră, care acum se unduieşte pe un cântec al celor de la Oasis. Cu ochii închişi, n-ar putea fi mai îndepărtată de mama care face desfăşurătoare cu evidenţieri colorate când organizăm luarea copiilor de la şcoală în afara programului şi ne beşteleşte că nu ne concentrăm la clubul de lectură. Are o expresie visătoare, ca şi cum şi-ar aminti un sărut anume.

— Uită-te la ea, zice Jess, făcând semn spre Charlotte, amuzată şi îngăduitoare. Nu cred că am văzut-o vreodată aşa de beată.

„Wonderwall” a ieşit pe piaţă când aveam cincisprezece ani: când încă nu trăisem iubirea romantică şi mă îndoiam că va simţi vreodată cineva aşa ceva pentru mine. A fost o perioadă jalnică – în afară de faptul că în această fază am ştiut, privind cum Mattie e refăcut bucată cu bucată,

că vreau să fiu medic: chirurgie plastică, am crezut la început, cu toate că mai târziu mi-am dat seama că sunt mai potrivită pentru altfel de medicină, nu chirurgie.

Am reuşit asta studiind obsesiv şi fiind pedantă şi mi-am închipuit că Charlotte a fost la fel de cufundată în cărţi. Dar văzând-o aşa pierdută în muzică, îmi dau seama că se poate să fi avut o adolescenţă mult mai echilibrată decât a mea. Dansul ei are o senzualitate surprinzătoare şi, dintr-odată, îmi pot imagina o Charlotte mai tânără care se îndrăgosteşte profund, obsesiv.

— Eşti bine? strigă Jess peste muzică.

— Mă uitam doar la Charlotte.

— Oh, nu face asta. Vino. Hai să dansăm.

Mă prinde de mână ca şi cum ar vrea să mă tragă după ea. Muzica se îndreaptă spre o culme; peste o clipă, DJ-ul o să taie sunetul şi toată lumea o să înceapă să intoneze.

— Un moment. Trebuie să-mi recapăt energia.

Mă priveşte dezaprobator. Mă dau bătută şi mă salt din nou pe tocurile mult prea înalte.

— Grozav. Am nevoie de diva mea disco.

Se apleacă în faţă şi mă sărută pe obraz, iar buclele ei îmi ating buzele. Când se trage înapoi, are pupilele dilatate, şi pentru o clipă – un moment de încremenire, pentru că nu prea ştiu cum aş reacţiona dacă s-ar întâmpla asta – cred că o să se aplece să mă sărute.

— Te iubesc, Liz, zice ea, cu membrele atât de languroase, încât aproape că atârnă.

— Şi eu te iubesc, zic eu.

E moartă de beată.

— Nu-i minunat?

Îşi azvârle braţele în faţă şi arată spre Mel şi un cârd de mămici din clasa Rosei, care zbiară refrenul. Îşi lipeşte de frunte sticla de bere şi le zâmbeşte picăturilor de condens care i se preling din păr.

— Da, da, este, zic, pentru că n-are ce să nu-ţi placă.

Chiar dacă mă simt obosită şi plictisită, e plăcut să vezi un grup de prieteni care îşi fac de cap.

— E o uşurare să ştiu că ne putem purta ca şi cum am fi iarăşi adolescente.

— E bine să nu fii o *mami* tot timpul.

Ia o înghiţitură din sticlă.

— Păi, asta aşa-i.

Sunt un pic surprinsă. Din grupul nostru de patru, e singura care a ales să fie casnică şi nu şi-a mai exprimat niciodată opoziţia la acest lucru.

— Vreau să zic, îmi iubesc copiii…

— Ştiu că-i iubeşti.

— …dar uneori am nevoie, pur şi simplu, de o *pauză.* Mă storc de puteri, ştii? Îl iubesc pe Frankie din toată inima, dar mă simt ca şi cum ar trebui să fiu tot timpul în alertă maximă. Iar Ed nu-i niciodată acolo, niciodată. Doar eu sunt răspunzătoare *tot* timpul. Nu există răgaz, trebuie să văd de ei tot timpul. Tot timpul trebuie să mă asigur că nu fac ceva violent şi impulsiv; tot timpul să fiu vigilentă şi să verific dacă sunt bine.

Soarbe din sticlă cu înverşunare. Nu prea ştiu ce să zic. Asta nu e o văicăreală obişnuită, blândă, făcută pe jumătate scuzându-se, ştiind că e al naibii de norocoasă, ci e doldora de resentimente. Poate că i-am subestimat nivelul de frustrare, gândind în taină că îi este uşor, cu soţ bogat şi netrebuind să muncească. Sau poate că e mult mai greu decât aş fi crezut cu băieţii: comportamentul lui Frankie trebuie s-o macine, oricât de bine pare să se descurce cu el. O îmbrăţişez.

Ar trebui să stăm la taifas cum se cuvine despre asta când suntem amândouă treze, hotărăsc. Nu prea cred că vreuna dintre noi ar vorbi prea cu cap în acest moment. Mormăi ceva despre faptul că statutul de mamă este grav subevaluat. Că n-aş putea să fac ce face ea, să stau acasă cu copiii; că e cea mai grea muncă din lume.

— Nimeni nu-ţi spune asta, nu-i aşa? zice ea, cu faţa un pic prea aproape. Vrea să înţeleg bine. Crezi că o să înveţi din greşelile părinţilor tăi, că o să fii o

mamă complet diferită de mama ta, dar nimeni nu-ţi spune cât de *greu* este. Că sunt atât de multe lucruri pe care trebuie să le ai în vedere. Atâtea la care să te gândeşti tot afurisitul de timp. Că sunt atâtea care pot să iasă prost.

— Aşadar, n-o să mai ai alt copil?

Nu ştiu de ce am spus asta. Cred că din cauză că sunt obosită şi e târziu şi nu vreau să-mi aud prietena dragă revărsându-şi suferinţele de mamă în această singură noapte în care se presupune că uităm de copiii noştri. Poate că e din cauză că nu vreau să aud asta: nu de la Jess, prietena despre care am crezut întotdeauna că este mai pricepută ca mamă decât noi, celelalte, şi cu siguranţă mai mult ca mine. Prin urmare, ca o toantă, nu ascult, ci folosesc umorul ca să încerc să-i abat neliniştile şi, astfel, nu fac decât să înrăutăţesc lucrurile.

— Hristoase, nu! zice ea, şi ştiu că a alunecat în faza de beţie extremă, în care spune lucruri scandaloase – în care nu mai pare acea Jess pe care o cunosc – dar în care, de asemenea, vorbeşte sincer. Ed crede că ar fi minunat, că o fetiţă ne-ar „completa familia”. Că asta mi-ar plăcea, venind dintr-o familie cu patru copii.

Tonul ei înclină de la batjocură la tristeţe.

— Dar, a) nu pot să garantez că o să am o fetiţă, adică ceea ce vrea el, şi b) nu cred că m-aş putea descurca cu copilul.

Îşi pune capul pe umărul meu. Întind mâna şi-i mângâi buclele; o sărut pe creştet. Stăm acolo şi, în vreme ce mă uit la Mel care dansează ca şi cum ar împinge ceva departe de ea şi la Charlotte care se unduieşte ca în transă, Jess spune ceva atât de încet, încât trebuie să mă aplec spre ea, nesigură că am auzit bine.

— Ce-ai zis? vreau eu să verific.

— Doar că nu vreau responsabilitatea de a mai avea vreun copil. Mă priveşte cu mare atenţie. Cred că probabil l-aş omorî, dacă l-aş avea.

— Doar nu vorbeşti serios!

Tonul ei e nepotrivit: prea vehement, o glumă rostită în mod ciudat. Probabil mi-am imaginat sau, cu muzica bubuitoare, am auzit greşit.

— Nu, nu cu adevărat.

Râde şi se ridică, întinzând o mână. O prind şi mă trage în sus, aşa că ne aflăm faţă în faţă. Zâmbesc, încercând să simt uşurare.

Zâmbeşte şi ea, dar nu cu prea multă veselie, iar tonul îi este pragmatic.

— Însă cred că ar putea, pur şi simplu, să mă facă să-mi pierd minţile.

30
— LIZ —

Miercuri, 24 ianuarie 2018, ora 21.55

E aproape zece când ajung acasă, cu trupul vlăguit, cu mintea clătinându-se când mă gândesc prin ce trebuie să treacă acum Jess, interogată de poliţişti.

Nick îmi face o cană de ceai şi mă tolănesc în faţa televizorului privind un cuplu nepotrivit care se ceartă, într-o emisiune despre proprietăţi, pe tema construirii unei case de o valoare exorbitantă, dar îmi intră pe o ureche şi îmi iese pe cealaltă. Mă gândesc la Jess care încerca să ţâşnească pe lângă mine. Îmi amintesc mişcările ei haotice, sclipirea de disperare din ochii ei.

— Vii la culcare?

La zece şi jumătate, Nick mă trage în sus şi începem să ne pregătim. Ca de obicei, arunc o privire în dormitoarele copiilor, îi învelesc bine cu pilota, îi sărut pe cap. Rosa doarme în poziţia fetală, Sam, cu membrele întinse ca o stea. Zăbovesc, conştientă că Jess n-o să-i sărute în seara asta pe Kit şi pe Frankie; că nici la Betsey n-o să vină vreunul dintre părinţi să vadă ce face. Ce porcărie, ce porcărie nenorocită!

Îmi pun telefonul la încărcat, dar când îl cuplez, vibrează. Sună ameninţător. Mama? Cine altcineva ar suna la această oră? Mă uit la ecran. Desigur, e Ed. Nu pot să discut despre Betsey şi probabil n-ar trebui să am niciun contact cu el, dar ce prieten ar refuza să vorbească cu el într-o astfel de situaţie?

— Ed? Eşti bine?

— Jess a fost arestată. Vocea i se frânge. Acum e la secţia de poliţie. A fentat-o pe Martha şi a încercat s-o ia pe Betsey din spital.

— Of, Ed, ştiu. Îmi pare foarte rău.

— Zice că ai oprit-o şi ai chemat poliţia. I-ai lăsat s-o aresteze şi nu te-ai gândit să mă suni? Să-mi

spui ce s-a întâmplat?

Agresivitatea lui îmi taie răsuflarea. Înainte să pot începe să explic că problema a fost luată din mâinile mele, pare să-şi dea seama că a mers prea departe.

— Te rog să mă ierţi, Liz. Iartă-mă. E un şoc atât de mare. Numai că… nu pot să înţeleg.

— Ştiu, zic, renunţând la prefăcătoria că aş putea să păstrez o oarecare distanţă profesională. Ştiu.

— Nu cred că gândea cum trebuie. Se poartă ca unul dintre acei părinţi care îşi răpesc copiii din spital ca să le dea alte tratamente pentru cancer. Nu putea să creadă că o trataţi corect. Sau a vrut să-i facă rău? Au poliţiştii dreptate? Am înţeles-o greşit?

— Sigur că nu voia să-i facă vreun rău. Şi sigur că n-ai înţeles-o greşit.

— Dar ce a fost în mintea ei? Ce s-ar fi întâmplat dacă Betsey avea o criză de convulsii când era afară din spital, sau cădea acasă şi sângera şi mai rău?

„Ar fi putut să sufere o vătămare ireversibilă a creierului”, îmi spun.

— Important este că nu s-a întâmplat nimic din toate astea. Ştiu că e greu să nu-ţi imaginezi tot ce e mai rău, însă Betsey e încă în spital, n-a fost vătămată de cele întâmplate şi e stabilă, în ciuda tuturor acestor lucruri.

— Da.

Pare deznădăjduit şi îmi dau seama că e depăşit cu totul de situaţie.

— Îmi pare rău, Ed, repet. Ştiu că purtarea ei poate să pară ciudată. E clar că îi este destul de greu şi are nevoie de ajutor. Îmi pare rău doar că n-am văzut-o prea des în ultima vreme. Dacă aş fi văzut-o, poate că aş fi înţeles.

El tace o vreme. Din câte ştiu despre el, boala mintală nu e ceva la care ar fi trebuit să se gândească vreodată: la fel ca în cazul lui Nick, copilăria şi adolescenţa lui au fost relativ lipsite de probleme. Şi, cu toate că ştie că Jess poate fi neliniştită, n-a avut vreun motiv să creadă că ea ar putea să facă ceva atât de ciudat.

— Vrei să zici ajutor *psihiatric?* Sau doar un pic de consiliere?

Şovăi, conştientă că nu este specialitatea mea şi nevrând să-l tulbur şi mai tare.

— Uite ce-i, nu ştiu. Dar poate că trauma naşterii lui Betsey a afectat-o mai mult decât ne-am dat seama. Poate că ăsta a fost declanşatorul. A făcut-o să nu mai fie bine.

— Crezi că are o boală mintală? Crezi că suferă de depresie postnatală, sau aşa ceva?

Vocea lui urcă.

— N-o pot diagnostica, Ed. Nu este pacienta mea. Dar… cred că are nevoie să fie evaluată, pentru a vedea dacă suferă de asta, sau de anxietate postnatală.

— Însă mamele cu depresie postnatală îşi pot ucide bebeluşii, nu? A fost soţia acelui expert în management din nordul Londrei care şi-a sufocat copiii, şi de curând, acea mamă care a sărit de pe Beachy Head împreună cu copiii…

— Dar Jess n-a făcut niciunul dintre acele lucruri. Cele două exemple au apărut la ştiri tocmai pentru că sunt atât de rare.

Încerc să-l liniştesc spunând că acum, dacă a fost această criză, putem să-i oferim lui Jess un diagnostic şi un tratament. Însă el aproape că nu ascultă, atenţia îi fuge la ceea ce se întâmplă cu Jess în prezent şi la faptul că purtarea ei la spital ar putea să influenţeze felul în care este tratată de poliţie.

— Şi dacă au dovezi că ea a vătămat-o pe Betsey înainte s-o aducă la spital? Sau dacă văd asta ca pe o dovadă că ar fi putut s-o facă?

— Tu nu crezi aşa ceva, nu?

E o pauză care durează prea mult. M-aş fi aşteptat la o negare imediată, dar e ca şi cum s-ar gândi dacă să-mi spună sau nu ceva incriminator. Aştept, tot mai convinsă că am înţeles ce se petrece şi tot mai îngrijorată de faptul că el nu este convins.

— Nu ştiu, zice el în cele din urmă, ca şi cum ar fi jenat să recunoască, şi tonul lui semnalează suferinţă, şi neînţelegere, şi o relaţie încordată până

aproape de punctul de rupere. De dimineaţă, poliţiştii m-au interogat despre mişcările mele şi am fost uşurat, pentru că m-am gândit că măcar nu se concentrează asupra ei. Însă acum ea a făcut ceva atât de nebunesc, atât de îngrijorător, şi – Hristoase, mă simt îngrozitor recunoscând asta – acum nu mai ştiu ce să cred.

31
— JESS —

Joi, 25 ianuarie 2018, ora 08.00

Camera de interogare e austeră şi intimidantă. O masă cenuşie stă ca o lespede între două seturi de scaune de plastic şi o singură fereastră, aşezată sus, lasă să intre lumina slabă de iarnă.

De o parte a mesei, stau detectivii Rustin şi Farron; de cealaltă parte, sunt Jess şi Liam McFadden, un avocat angajat de Ed. E un bărbat pătrăţos, a cărui soliditate pare făcută să liniştească, şi totuşi ea se trage înapoi. Când s-au cunoscut, el i-a strâns mâna şi i-a spus apăsat: „Să nu vă faceţi griji, doamnă Curtis”. Dar ar fi putut la fel de bine să-i spună să nu respire.

Detectivul Rustin scoate din ambalaj un DVD şi spune că interogatoriul va fi înregistrat.

— Va fi un bâzâit timp de câteva secunde, apoi începem.

Spune ora şi data şi cine este de faţă, iar Jess observă expresia ei calmă, aparent netulburată. Alături de ea, detectivul Farren are un aer impenetrabil. Îşi aminteşte relativa lui simpatie la acel prim interogatoriu: speranţa ei că ar putea s-o considere o mamă cumsecade. Acum privirea lui alunecă peste ea ca apa curgătoare: nici urmă de zâmbet.

Trec în revistă cele întâmplate la spital.

— De ce ai încercat s-o iei pe Betsey din salon, Jess? întreabă detectivul Rustin.

— Pentru că o iubesc.

Răspunsul e simplu.

— Dar dacă o iei înseamnă că nu poate primi tratamentul potrivit.

Între sprâncenele detectivului Rustin apare o dungă, în momentul în care încearcă să înţeleagă.

— Eu… eu nu gândeam, încearcă să lămurească Jess. Nu părea să fie în pericol. Nu voiam decât s-o

ţin în braţe… şi apoi, presupun, am vrut s-o iau de la acele aparate, din toată acea intervenţie. De aceea am încercat s-o duc de acolo.

— Întotdeauna încerci s-o ţii pe Betsey în siguranţă?

Detectivul Farron se apleacă în faţă. Privirea i s-a schimbat; acum e caldă şi încurajatoare. O frântură de secundă ea îşi imaginează că poate să fie complet sinceră şi să-i spună totul. Dar nu e cu putinţă.

— Da. Îi este recunoscătoare pentru folosirea timpului prezent. Nu asta trebuie să facă mamele?

— Însă n-ai făcut-o în acest caz. Ai îndepărtat-o de mediul şi de competenţa medicală de care avea nevoie.

— Nu gândeam limpede, zice ea.

— N-ai ţinut-o pe Betsey în siguranţă nici în ziua în care a fost internată, nu-i aşa, Jess?

Detectivul Rustin se lasă pe spătarul scaunului, cu ochii de un albastru spălăcit aţintiţi asupra ei.

— Ba da, am ţinut-o.

— Ţi-a trebuit destul de mult timp ca s-o duci la spital. Mai mult de şase ore, dacă a fost rănită când spui că a fost.

— N-am vrut să reacţionez exagerat.

Sugestia poliţistei că a minţit în privinţa orei o sperie: despre ce altceva mai crede că a minţit?

— Am explicat deja toate astea. Nu mi-am dat seama că e ceva diferit de o căzătură pe care să o fi suferit unul dintre băieţii mei când învăţau să meargă. Ea a plâns atunci, însă… Şi o stinghereşte cât de ineficientă sună explicaţia sa acum, când fetiţa e încă în spital la cinci zile după internare; acum, când a avut o serie de crize de convulsii; acum, când situaţia a escaladat dincolo de orice şi-ar fi putut închipui. Însă nu cred că mi-am dat seama cât de grav era.

— N-ai dus-o la spital nici măcar când a vomitat în pătuţ – un semn clar de comoţie?

— Nu mi-am dat seama că a vomitat. Dormeam.

— Erai în pat, cu pilota trasă peste cap, după spusele soţului tău.

— Eu…

I se pare că nu mai are aer în plămâni. A spus Ed asta? Că încerca să nu audă ţipetele lui Betsey? „Mi-era frică să mă duc la ea, să nu cumva să o vatăm.” Cum să recunoască asta? Ruşinea o copleşeşte, fierbinţeala îi urcă pe gât spre obraji.

— Eram aţipită, încercam să adorm la loc; eram atât de obosită, încât nu cred că mi-am dat seama cu adevărat că plânge, sau *cât de tare* plânge. Însă, dacă aş fi ştiut că a vomitat, sau că e aşa de suferindă, sigur că m-aş fi dus la ea. Atunci n-aş fi *ignorat-o.*

— După spusele tuturor – ale soţului tău, ale vecinilor, ale surorii tale –, de obicei eşti o mamă grijulie, zice detectivul Farron.

Ea se zbate în nisipurile mişcătoare ale discuţiei lor. O mamă grijulie este opusul a ceea ce gândesc ei.

— Copiii tăi sunt întotdeauna bine îmbrăcaţi şi bine hrăniţi; nu există niciun semn că le-ar fi fost făcut vreun rău când băieţii au fost examinaţi de medici. Şi lui Betsey i-a fost scanat scheletul, zice detectivul, şi zâmbeşte ca şi cum ar zice: e în ordine, poţi să fii de acord cu asta.

— Da. E adevărat.

Îi aruncă o privire avocatului, pentru confirmare. El se foieşte pe scaun şi încuviinţează din cap, arătând că nu este o întrebare înşelătoare, însă strânsoarea din stomac nu slăbeşte.

— Aşadar, ceea ce mă străduiesc să înţeleg, Jess – şi aici expresia detectivului Farren se transformă în ceva care se apropie de milă, cu toate că Jess ştie că este o mască –, este ce s-a întâmplat în acea seară încât să te facă să ignori vătămarea lui Betsey ca pe ceva pentru care nu este nevoie de spital, şi apoi s-o ignori când stătea în pătuţ ţipând.

Ea nu ştie ce să spună.

— Pentru că atunci când o mamă grijulie doarme, întotdeauna este conştientă că bebeluşul ei s-ar putea trezi plângând, mai ales dacă s-a lovit la cap, nu-i aşa?

Ea nu poate să răspundă.

— O mamă grijulie nu stă acolo culcată, ignorând-o, cu aşternutul tras peste cap, nu-i aşa?

— Clienta mea a spus că era epuizată, intervine Liam McFadden, iar ea este recunoscătoare şi, brusc, binecuvântează prezenţa lui fizică şi toate însemnele – apa de colonie cu miros lemnos, cămaşa apretată, ceasul de firmă, prea ostentativ pentru acest decor mohorât – care îi dau greutate.

Detectivul Farron îşi înalţă sprâncenele, ca şi cum comentariul lui Liam nu merită un răspuns.

— Ce credea soţul despre relaţia ta cu Betsey? continuă el.

— Poftim?

E derutată de această cotitură a discuţiei.

— Credea că sunteţi „legate”? Rosteşte cuvântul cu stingherealā. Că erai în armonie cu fiica ta?

E ca şi cum o lovitură ar fi scos tot aerul din ea. Le-a spus Ed că îl îngrijorează faptul că pare detaşată de Bets?

— Este motivul pentru care v-aţi certat joi seara şi el s-a întors acasă să te vadă vineri la prânz? se alătură detectivul Rustin. Era îngrijorat în privinţa relaţiei tale cu fiica voastră?

— Eu… Scutură din cap. Era îngrijorat, da.

— Şi cum te-a făcut să te simţi acest lucru? Faptul că soţul tău te verifică aşa?

„Le-a spus el totul?” Ceva se topeşte înăuntrul său: restul de credinţă că el o va sprijini. Ochii o ustură de lacrimi.

— Te-a înfuriat?

— Nu, reuşeşte să spună, în cele din urmă.

„Eşti o mamă rea, rea.”

— Aşa de tare, încât te-ai răzbunat pe Betsey?

— Nu!

„Eşti o mamă rea. O mamă haină.”

— Aşa de tare, încât ai fost un pic brutală, un pic stângace când i-ai schimbat scutecul? Un pic iritată, poate, aşa că ai lovit-o din greşeală la cap?

— Nu, nu, nu, insistă ea.

Detectivul Rustin tace, se lasă pe spătar şi o priveşte din nou ţintă.

„Eşti o mamă aşa de rea! Ţi-ai trântit copilul pe masa de înfăşat aşa de tare încât i-ai spart capul.” Asta cred ei, şi cum poate Jess să-i convingă că e nevinovată când propriile gânduri şoptesc asta? Inelele i-au fost confiscate – împreună cu toate bijuteriile, cheile şi cureaua –, aşa că îşi încrucişează şi descrucişează degetele, iar şi iar. „Dă, Doamne, să se termine asta. Dă, Doamne, să-i conving. Unu, doi, trei. Unu, doi, trei. Unu, doi, trei.”

— Aşadar, eşti o mamă grijulie.

Detectivul Farron îi întrerupe monologul interior.

— Da.

— Care nu şi-a ignorat fetiţa când plângea, ci era prea obosită ca s-o audă?

— Da…

Nu este chiar aşa – a auzit-o, sigur că a auzit-o, dar nu s-a dus la ea pentru că se temea că ar vătăma-o.

— Nu mi-am dat seama cât de tare plânge.

— Eşti o mamă grijulie, dar ai amânat aducerea la spital a copilaşului tău care avea o comoţie?

— Clienta mea a spus că nu şi-a dat seama de gravitatea vătămării. A crezut că a fost o căzătură de genul celor pe care le-au avut băieţii săi când abia învăţau să meargă.

Tonul lui Liam sugerează că această repetare este plictisitoare.

Detectivul Farron nu-l bagă în seamă.

— Însă, dacă eşti atât de grijulie, zice el, şi tonul îi este dintr-odată plin de sarcasm, o schimbare care o deranjează şi o surprinde, atunci nu eşti genul de mamă care ar lăsa vreodată un bebeluş singur în casă, nu-i aşa?

Atmosfera este plină de aşteptare. Jess simte cum totul din ea se lichefiază. „Ei ştiu. Par să ştie.”

— Cred că îl cunoşti pe domnul Yadav, nu-i aşa? Nihal Yadav?

— Poftim?

E luată prin surprindere. Nihal Yadav?

— Nu… nu cred că ştiu pe cineva cu acest nume. Nu. Nu sunt sigură… E un părinte de la şcoală?

— Nihal Yadav are Superb Deli Stores, un minimarket care vinde şi băuturi pentru acasă, aflat la o distanţă de şapte minute de mers pe jos de casa ta.

Avocatul îşi drege glasul şi se apleacă în faţă ca să intervină, însă Jess ştie ce urmează. Sângele îi bubuie în cap. „Eşti o mamă rea, rea.” Cu asta au prins-o.

— Avem un martor care te-a recunoscut în acel magazin şi avem caseta camerei de supraveghere care arată că erai acolo, cumpărând o cutie de lapte şi o sticlă de vin, la şase douăzeci şi trei în seara de vineri, după aproape două ore şi jumătate de când ai spus că fetiţa ta a avut fractura craniană. Departe de a fi grijulie, eşti acolo singură.

O pauză.

— Ştim că Kit era la antrenamentul de fotbal, dar unde se aflau Betsey şi Frank când tu erai acolo?

— Trebuie să obiectez la faptul că această dovadă a fost aruncată aşa în faţa clientei mele, fără să fi avut ocazia s-o discutăm. Aş vrea să vorbesc câteva minute singur cu clienta mea, zice Liam.

— Nu, e în ordine.

Ei ştiu că e o mamă rea, şi acum au cu ce s-o dovedească.

— Atunci te-aş sfătui să nu faci niciun comentariu.

— E în ordine.

„Îţi vor lua copiii, aşa cum te-ai temut de la bun început.” Gâtul i se strânge şi gândurile i se prefac în ceva curgător. Nu trebuie să plângă; nu trebuie să plângă.

Detectivul Farron împinge spre ea fotocopia unei imagini, care are în colţ data respectivă şi ora – 18.23. Este alb-negru, granulată, dar femeia din fotografie este inconfundabilă: acelaşi păr, aceeaşi geantă şi aceeaşi haină groasă, aceeaşi înclinare

ascuţită a pomeţilor când camera de supraveghere îi prinde faţa aplecată.

— Tu eşti, nu-i aşa?

N-are rost să nege. Încuviinţează din cap.

— Pentru înregistrare, te rog.

— Da. Înghite în sec. Eu sunt.

Îşi apleacă privirea spre mâinile pe care le ţine în poală. Şi-a sfâşiat o pieliţă şi acum se iveşte o bobiţă de sânge. Îşi doreşte foarte tare un şerveţel curat ca s-o şteargă.

— Pari destul de tulburată în această fotografie, zice în cele din urmă detectivul Farron.

— Asta nu se poate deduce din imagine, zice avocatul ei.

O, dar se poate. Din poziţia ei ţipă neliniştea: umerii încovoiaţi, capul aplecat, ca şi cum ar fi vrut să se ascundă. „Am zis că o să mă întorc în cinci minute”, la asta se gândea stând acolo. Şi: „Penny m-a văzut; unde mi-a fost capul?” Însă acea persoană surprinsă de camera de supraveghere nu gândea cum trebuie.

— Am vorbit şi cu o anume Jill Baker, care l-a adus acasă pe fiul tău de la fotbal în seara aceea – a ajuns la tine acasă pe la ora 18.40, continuă detectivul Farron.

Inima ei se strânge în aşteptarea unei noi lovituri. N-o cunoaşte prea bine pe Jill: nu destul cât s-o fi întrebat ce le-a spus celor doi detectivi, cu toate că îşi dorise cu disperare s-o facă; nu destul de bine cât să aibă legături strânse de loialitate.

— Antrenamentul de fotbal s-a terminat mai repede în seara aceea, din cauză că a fost o problemă cu unul dintre antrenori, aşa că a ajuns la tine mai devreme decât de obicei, zice detectivul Farron. N-aveai cum să fi ajuns de mult.

Jess încuviinţează din cap.

— De vreo cinci minute.

— Zice că ai deschis uşa şi te-a văzut destul timp ca să fie impresionată de purtarea ta. Te-a descris ca „supărată şi neatentă”. Arătai ca şi cum ai fi plâns. A zis: „Avea ochii roşii”. Plânseseşi, Jess?

— Se poate, recunoaşte ea.
— E corect să spunem că erai supărată.
— Posibil.
— Posibil?
— Probabil.

Vocea i se împiedică şi ar vrea să strige la el că desigur că era supărată.

— Întrebarea, zice detectivul Farron şi se apleacă în faţă, este ce s-a întâmplat atât de supărător încât să te facă pe tine, mamă grijulie, să-ţi laşi singuri copilaşul de zece luni şi băiatul de opt ani ca să ieşi într-o seară rece şi umedă să cumperi vin? I-ai lăsat după ce ai făcut ceva ce nu aveai de gând: după ce te-ai simţit enervată şi ţi-ai ieşit din fire? I-ai lăsat după ce ţi-ai vătămat fetiţa?

32
— ED —

Joi, 25 ianuarie 2018, ora 06.50

— Unde-i mami?

Faţa lui Frankie e un oval palid care pluteşte deasupra lui în penumbra dormitorului.

— Frankie…

Ed aruncă o privire spre deşteptător: 06.50. Aprinde lampa de pe noptieră.

Fiul său cel mic stă acolo, tremurând, în pijama.

— Tati?

Kit se iveşte din spatele fratelui său, cu un braţ – Ed uitase pe moment – într-un înveliş greu de ghips; strălucitor, distonant de alb.

— Hei, Kit, cum ai dormit?

Paloarea feţei fiului său, secătuit de trauma ultimelor optsprezece ore, îi abate atenţia de la cel mic.

— Unde-i mami? repetă Frankie, cu vocea tot mai înaltă până ce ajunge aproape un falset. O pauză, şi tonul lui e şi mai plângăreţ. Unde-i mami? Unde e? De ce nu-i aici?

— Frank…

Ed azvârle deoparte învelitoarea şi încearcă să-l ia în braţe. Seara trecută el şi Martha au acoperit absenţa lui Jess, susţinând că stă la spital cu Bets. Kit, în mod caracteristic încrezător, a înghiţit povestea, şi chiar şi Frankie, sleit de oboseală, a acceptat-o ca atare. Acum nu mai are cum să-i păcălească.

— Unde-i mami?

Ochii lui Frankie sunt sălbatici şi pe moment lui Ed nu-i vine în minte explicaţia pe care a izbutit s-o formuleze la orele târzii ale nopţii.

— O să se întoarcă foarte repede, însă acum nu-i aici… zice, afirmând ceea ce este evident.

Însă băiatul se năpusteşte deja în jos pe scări.

— Unde *este?*

Goneşte prin bucătărie şi se repede în camera de recreere; intră în camera cu maşina de spălat şi în toaleta de la parter, cu mişcările tot mai frenetice; vocea îi este febrilă, în vreme ce panica îl prinde în gheare.

— Tati?

Kit îl urmează mai reţinut.

— Maaaami?

Se uită după geanta ei – mare şi moale, din piele metalizată, care stă întotdeauna pe un cuier de lângă uşă – şi după haina ei.

— Tati?

Regresează la forma pe care o foloseşte când este neliniştit; îl priveşte ca şi cum ar crede că el are răspunsul corect.

— Unde e, tati?

E uluit.

— De ce nu-i aici?

— Îi ajută pe detectivi cu câteva întrebări despre Betsey. Nu-i niciun motiv de îngrijorare.

Rosteşte rapid cuvintele. A căzut de acord cu Martha să-i pună pe băieţi să stea jos şi să le spună totul calm, însă ei s-au trezit mai devreme decât se aştepta şi l-au prins într-o ambuscadă ca să le explice. Martha încă doarme şi ştie că el nu se descurcă singur aşa cum ar trebui.

E zguduit de amploarea suferinţei lor – cu toate că s-a temut că s-ar putea întâmpla aşa încă de la descoperirea acelei căutări pe laptopul ei. Kit, întotdeauna aşa de impasibil, părând atât de calm, este imposibil de consolat, într-un fel în care n-a mai fost de când abia învăţa să meargă. Iar Frankie? Neliniştea lui e în cu totul altă categorie.

— Nuuuuuuuuuuuuuu!

Urletul umple bucătăria. Trupul lui Frankie se zguduie convulsiv, iar când Ed se duce la el şi îl cuprinde cu braţul, ca să-l ţină aşa cum ar fi făcut Jess instinctiv şi iscusit, fiul său îl loveşte violent, alungându-l.

— Hei! Nu-i nevoie să dai în mine. Noi nu facem asta.

Mustrarea este automată.

Frankie îi întoarce spatele, zvârcolindu-se să se îndepărteze. „Noi nu facem asta”? De ce naiba sună aşa de ţâfnos? În condiţii normale, copiii lui n-ar trebui să lovească, sigur că n-ar trebui, dar n-a fost nimic normal în aceste ultime şase zile.

Încearcă să-i imobilizeze lui Frankie braţele pe lângă trup, însă fiul său se zvârcoleşte şi izbeşte, cu capul răsucindu-se într-o parte şi în cealaltă, cu trupul zvâcnind, cu şoldurile zbătându-se în strânsoare. Ed încasează o lovitură în fluierul piciorului şi îl surprinde durerea ascuţită.

— Dă-mi drumul, dă-mi drumul! Lasă-mă în pace! *Lasă-mă!*

Ed face ce i s-a spus, cu impresia de neajutorare tot mai mare, până ce simte că e depăşit cu totul.

Se lasă să cadă pe canapea, cu capul în mâini, cu privirea în podea, nu poate să se uite la niciunul dintre fiii săi. Kit se lasă şi el să cadă alături şi se reazemă de el, cu lacrimile udând mâneca lui Ed. El îşi înconjoară cu braţul fiul cel mare, găsind un strop de alinare în faptul că băiatul încă mai apelează la el pentru consolare. În faţa lor, Frankie s-a prăbuşit pe podea şi se leagănă ghemuit în poziţie fetală cu genunchii la piept, scoţând ţipete ascuţite.

— Haide, Frankie. Scoală-te!

Nu poate suporta un comportament atât de melodramatic şi se duce la el, ca să încerce să-l ridice şi să oprească văicăreala isterică. Însă ochii lui Frankie sunt sălbatici şi obrajii brăzdaţi de lacrimi. În colţul gurii i se ivesc băşicuţe de salivă, iar când Ed se apleacă să-i explice că totul o să fie bine, că mami vine acasă curând, că trebuie să termine pe dată cu plânsul, Frankie se trage înapoi. Încet, încet, băiatul se ridică în capul oaselor, cu braţele strângându-şi genunchii, cu capul aplecat, încă refuzând să se uite la el.

— Uite ce-i. Nu te pot ajuta dacă te porţi aşa, zice el, neconvingător.

Ce ar face Jess? întotdeauna s-a bazat pe ea când Frankie devenea stresat. Ar trebui să nu-l bage în seamă? Să se poarte ca şi cum criza lui de isterie nu e reală? Îşi dă seama prea târziu cât de bine îl îngrijeşte soţia sa pe copilul lor mijlociu.

La etaj se aude un tropăit. Sunetul duşului pornit. Slavă Domnului. Martha trebuie să se fi trezit; o să coboare în cele din urmă ca să-l ajute să încerce să le aline suferinţa şi să-l ducă pe Frankie la şcoală. Aseară au hotărât să încerce cât de cât să trăiască normal. Ce ar face ei de obicei la această oră? Micul dejun. Ar trebui să se apuce de asta.

— Hai să bem ceva. Ciocolată caldă? Un *milkshake?*

E voios în mod zgomotos, alunecă în rutina sa din „Ziua în care tati se ocupă de ei”, cu răsfăţuri peste răsfăţuri şi dispoziţie glumeaţă, îngăduită de Jess pentru că se întâmplă aşa de rar.

— Haide, Kit. Ce-ar fi să facem un *smoothie* uriaş cu îngheţată?

Băiatul încuviinţează în tăcere şi suspină.

Neştiind ce altceva să facă, Ed începe să scoată din congelator ingredientele: îngheţată de vanilie, cuburi de fructe îngheţate şi cuburi de gheaţă; ia lapte din frigider. Banda sonoră cu suspine neregulate a lui Frankie continuă. Dar, cu toate că încearcă să nu audă plânsul haotic, ceva tot răzbate.

— Totul e din vina mea. Vina mea. Totul e vina mea, sughiţă fiul său printre suspine.

— Nu te prosti, Frank.

E tipic să se învinovăţească.

— Este, insistă Frankie. Totul e din vina mea dacă ea o să meargă la închisoare.

— Nu merge la închisoare. *Sigur că* nu merge.

Negarea lui pare exagerată: coboară vocea, încercând să facă totul să sune perfect normal.

— Doar stă la o discuţie cu acea poliţistă drăguţă pe care ai cunoscut-o.

— Şi totuşi, s-ar putea să meargă, tati.

Kit se uită la el, tânjind după liniştire. Nu-i nevoie ca ei să ştie că Jess a fost arestată. E destul

de rău să ştie că ea vorbeşte cu poliţiştii.

— Nu face decât să-i ajute pe detectivi, repetă Ed, şi cât urăşte să tot spună asta! Îşi drege glasul; încearcă să minimalizeze drama. Nu înseamnă decât că răspunde la câteva întrebări despre felul în care a fost rănită Betsey şi este mult mai uşor pentru noi toţi dacă nu trebuie să stea de vorbă cu ei aici.

Kit încuviinţează din cap încet, însă Frankie plânge şi mai tare.

— Vina mea. Vina mea.

N-o să poată face faţă la asta decât dacă le abate atenţia.

— Bine. Hai să facem acel *milkshake,* ce ziceţi?

Cuburile de gheaţă zdrăngănesc în blender cât este învârtit amestecul, douăzeci de secunde. O pauză. Apoi Ed porneşte din nou blenderul. Kit îi cuprinde mijlocul cu braţul teafăr.

— Uite-ţi băutura, Kit. Un pai?

Scoate un pai de carton din bufet.

— Nu-ţi face griji pentru Frank. Până la urmă o să se oprească din plâns. Tace un pic, nesigur. Asta e ceea ce ar spune mami, nu?

Kit suspină.

— Nu ştiu, tati…

— Dacă nu-l băgăm în seamă, va trebui să înceteze, zice el, fără să se simtă câtuşi de puţin încrezător. Acum. Ce vrei la micul dejun? Ouă? Cereale? Terci de ovăz?

Ce mănâncă ei de obicei într-o zi de lucru? N-are nici cea mai mică idee. Nu e prea multă pâine în cutie: nu e obişnuitul sortiment bogat de pâine de casă cu secară, brioşe şi pâine multicereale. Şi conţinutul frigiderului, în ciuda unei aparente livrări de la supermarket, nu-l inspiră. Totul lasă impresia că ordinea obişnuită a vieţii a fost abandonată. Că Jess a pierdut controlul situaţiei.

Îşi doreşte ca Martha să se grăbească să coboare, însă aseară era atât de tulburată, încât el i-a propus să stea în pat. Era şi chinuită de remuşcări; se învinuia că a propus ca băieţii să nu meargă la şcoală. De asemenea, e conştient de abnegaţia cu

care s-a mutat la ei şi de importanţa de a nu profita de acest lucru, şi totuşi, nu ştie ce să facă. Îşi scoate telefonul. Mel ar şti cum să se descurce cu asta, şi chiar şi Charlotte ar fi de ajutor. Nimeni n-ar putea s-o descrie ca foarte mămoasă, dar ar fi eficientă: George nu s-ar purta niciodată aşa, pentru că ea nu i-ar permite. Dar nu vrea s-o sune pe Charlotte, iar Mel probabil se pregăteşte să meargă la lucru. Şi apoi, ar trebui să fie în stare să se descurce singur.

Şi totuşi, nu poate suporta să se uite la fiul său cel mic, care dă din picioare furibund, în vreme ce tot repetă acel lucru. Eşuează ca tată în privinţa lui. Eşuează atât de rău. Dacă a închis ochii la ce i se întâmplă lui Jess – şi sugestia lui Liz are tot mai mult sens cu cât se gândeşte mai mult –, atunci a fost exact la fel de orbit în privinţa lui Frankie: aşa a fost din ziua în care s-a născut.

Smuceşte uşa frigiderului şi se uită înăuntru, încercând să-şi vină în fire, pentru că ultimul lucru de care au nevoie băieţii este ca el să se lase pradă acestei autoacuzări şi autocompătimiri. Ultimul lucru de care au ei nevoie este ca el să se piardă cu firea. Aerul rece îl plesneşte peste faţă şi se uită la lumina strălucitoare, fără să se concentreze pe conţinutul frigiderului, încercând doar să lase şocul să-l redreseze. Soţia sa este interogată, învinuită de răpire; bebeluşul lor rămâne în spital; unul dintre fii tocmai a fost externat, în vreme ce celălalt zace distrus şi nemângâiat, şi el *îndrăzneşte* să se gândească la sine?

Soneria îl pune în stare de alarmă. 07.10. Brusc, e înspăimântat. Nimeni în afară de poliţie nu vine la ei acasă la ora asta.

Ce a descoperit detectivul Rustin? O să-i spună că au pus-o sub acuzare pe Jess? Sau cumva, în mod eronat, Jess l-a implicat pe el? Dacă ea e în stare să-şi imagineze că îşi vatămă copilul, cine ştie ce altceva şi-a mai imaginat?

— Un moment, băieţi, deschid eu, le spune.

Merge repede la uşă şi o deschide cu mai multă forţă decât avea de gând.

33
— LIZ —

Joi, 25 ianuarie 2018, ora 07.10

— Bună! Pot să intru?

Ed pare zdruncinat.

— Scuze… Poate că ar fi trebuit să trimit un mesaj, ştiu că e devreme, dar nu mă pot opri să nu mă gândesc la Jess şi la ce faceţi voi toţi.

El clipeşte şi mă întreb dacă nu cumva e încă furios şi dacă nu cumva a fost o prostie din partea mea să mă abat pe aici în drum spre serviciu.

— Nu, nu, e în ordine. Sigur. Culoarea îi revine în obraji. Hristoase! Ce bine că te văd! Băieţii suferă şi nu prea ştiu ce să fac, ca să fiu sincer. Intră, intră.

Îmi las în hol geanta şi fularul. Îl aud pe Frankie plângând în bucătărie. Îi arunc o privire lui Ed, surprinsă că nu se duce repede la el. Ridică din umeri. „Ed nu-i niciodată acolo, niciodată. Doar eu sunt răspunzătoare tot timpul.” Cuvintele lui Jess n-au fost niciodată mai potrivite şi mă gândesc că ea a purtat pe umeri în toţi aceşti ani povara a trei copii. Asta nu poate dura la infinit, şi mă simt iritată de rolul acesta al lui Ed de băieţel pierdut, chiar dacă bănuiesc că lui Jess i-a părut cândva atrăgător. Nu mai e cazul. Acesta este punctul de criză.

Îmi dau deoparte frustrarea: acum nu e momentul, merită şi el un pic de compătimire.

— Presupun că n-ai nicio veste.

Îşi drege glasul.

— Nu, niciuna.

— Voiam doar să spun că acum o să fac tot ce-mi stă în puteri ca s-o ajut pe Jess. O să vorbesc cu Lucy despre posibilitatea de a obţine o evaluare psihiatrică şi, deoarece cred că impulsul va trebui să vină de la Jess însăşi, mă întreb dacă ai putea, de asemenea, s-o faci să se ducă la medicul de familie după ce se termină toate astea.

Mă priveşte fără nicio expresie. Poate crede că vorbesc prea direct, însă doresc cu disperare să compensez faptul că nu mi-am dat seama ce ar putea să nu fie în ordine.

— Chiar crezi că ar putea să fie aşa de uşor? Că detectivul Rustin o s-o lase să plece doar cu o muştruluială? Nu-mi pare o persoană de genul înţelegător.

— Jess nu se simte bine, Ed. Va trebui ca poliţiştii să vadă asta.

Faţa i se boţeşte şi gura i se strâmbă, ca şi cum s-ar strădui să nu plângă.

— E în ordine, zic. O să fie în ordine. Îi pun mâna pe braţ. Of, vino încoace, zic, îl îmbrăţişez scurt şi simt încordarea care curge prin el. Acum: să încerc să vorbesc cu Frankie? Ce le-ai spus?

— Că ea îi ajută pe poliţişti la nişte întrebări acolo, la secţia de poliţie.

— Frankie crede că ea o să meargă la închisoare?

— Da. Ed îşi trece mâinile peste faţă. Hristoase! Cum am ajuns la asta?

— Ed, ascultă-mă. Îl prind de braţe şi mă uit drept în ochii lui. O să fie în ordine. O s-o ajutăm să treacă prin asta. Însă mai întâi de toate trebuie să-l ajutăm pe Frankie. Nu-mi place să-l văd aşa de chinuit.

Mă duc în bucătărie, uşurată că pot, în sfârşit, să încerc să-l ajut pe acest copil, care are faţa vânătă în vreme ce face o criză de furie ca un bebeluş.

— Bună, Frankie.

Îngenunchez şi îi pun cu blândeţe o mână pe stomac. E surprins şi isteria lui scade un pic.

— Este… este vi… încearcă el să zică printre sughiţuri de plâns.

— E în ordine. Nu te grăbi. Vrei să încerci să respiri, dacă te rog? Tragi aerul până la trei… scoţi aerul până la cinci… Aşa. Încearcă să te linişteşti un pic.

El încuviinţează din cap, sorbind aerul.

— Bravo… e mai bine. Îmi pare rău că mami nu-i aici. Îmi dau seama că e supărător…

O năvală de noi suspine şi mă doare inima pentru el. Îmi amintesc că eram cu numai optsprezece luni mai mare decât el şi mă confruntam cu întrebări despre accidentul lui Mattie: ştiam că s-a întâmplat un lucru absolut oribil, asupra căruia n-aveam niciun control. Îmi aminteşte de teroarea mea, de convingerea mea că sunt răspunzătoare, de faptul că ştiam că persoana pe care o iubeam cel mai mult pe lume era în primejdie. Am crezut că Mattie o să moară. Închisoarea nu-i o despărţire permanentă ca moartea – însă pentru un copil nu-i mare deosebirea.

Prind mâna lui Frankie. Se agaţă de ea şi reuşeşte să-mi zâmbească printre lacrimi. Îi zâmbesc şi eu. „Ne înţelegem unul pe altul”, spune zâmbetul meu. „Putem face asta împreună.”

— Acum: ce încercai să spui?

— Totul e vina mea, vina mea… reuşeşte Frankie să zică, acum mai limpede.

— Nu, *nu* este, intervine Ed. Toată lumea crede că e vinovată când se întâmplă ceva înspăimântător. E cu totul firesc, însă nimic din toate astea nu-i din vina ta sau a lui Kit.

— Este. Este.

Prinde privirea lui Ed, şi e ceva în groaza cumplită distilată în pupilele lui care îl sileşte pe Ed să tacă.

— Bine, coboară vocea Ed. Bine.

— Bine, repet eu, aruncându-i lui Ed o privire care sper să transmită ideea că îl pot face pe Frankie să se deschidă, trebuie doar să lase asta în seama mea. Încearcă doar să respiri mai departe, Frankie… aşa…

El se ridică în şezut şi feţele ne sunt atât de apropiate, încât răsuflările ni se amestecă.

— Poţi face asta dacă te rog eu?

El încuviinţează din cap şi suspinele se potolesc.

— Acum… poţi să-mi spui de ce crezi că este vina ta?

El închide ochii strâns: acel truc copilăresc prin care crezi că, dacă nu poţi vedea pe cineva, eşti

invizibil.

— Mami nu i-a făcut rău lui Betsey, zice, în cele din urmă. O pauză şi un smârcâit. Poliţiştii se înşală.

— Oh, Frankie, nu ştim ce cred poliţiştii.

Ed nu se poate abţine:

— Dar, orice s-ar fi întâmplat, ştim că trebuie să fi fost un accident. Ea n-ar fi vrut deloc să-i facă rău lui Betsey.

— *A fost* un accident. Frankie se uită de la Ed la mine, cu ochii mari. Mami n-a făcut nimic.

— Oh, Frankie… începe Ed, şi pot vedea că îşi crede soţia în stare să-l vatăme pe bebeluşul lor; că, în ghearele depresiei postnatale, ar fi putut să provoace rana, la urma urmei.

— Ed, zic, iar vocea mea este un avertisment că suntem în momentul de cumpănă şi riscă să-şi facă fiul să amuţească dacă nu tace dracului odată. Hai să-l ascultăm pe Frankie, bine? Frankie – de ce crezi că mami nu i-a făcut rău lui Betsey?

— Pentru că nici măcar nu era acolo!

Din partea lui Ed e tăcere, iar din partea mea e amintirea altor doi fraţi lăsaţi singuri; alt accident care ar fi putut să fie fatal. Ceva mi se declanşează în creier. „Doi copii lăsaţi singuri. Şi Frankie, la fel ca mine, crede că e răspunzător.” Am o bruscă bănuială că ştiu ce s-a petrecut aici.

— Asta n-are sens! izbucneşte Ed. Ce vrei să spui, că nici măcar nu era acolo?

Se apleacă şi încearcă să-l cuprindă cu braţul, însă Frankie se scutură, cu trupul vibrând de încordare. Nu vrea să fie ţinut în braţe. Vrea să fie *auzit.* I-au trebuit aproape şase zile ca să scoată la lumină acest secret şi uşurarea sa – uşurarea unui copil împovărat cu prea multă răspundere, un secret prea mare – este perceptibilă.

„Ea nici măcar nu era acolo.”

— Poţi să ne spui unde era mami? întreb, iar Frankie se înmoaie vizibil, trupul i se lasă într-o rână, ca şi cum se poate destinde acum, că adevărul aproape că a ieşit la iveală.

— Nu ştiu. Apoi o ridicare din umeri, vocea îi e aproape bosumflată. S-a dus undeva.

— Şi Betsey a fost rănită când ea a ieşit?

O mică înclinare a capului: are gura strânsă, faţa suptă.

— A fost un accident, nu-i aşa, Frankie?

Altă înclinare a capului.

— Şi ne poţi spune cine altcineva a mai fost implicat? Cine a provocat acest accident?

Ed trage brusc aer în piept când îi pică fisa, înţelegând unde bat întrebările mele. Frankie se apleacă spre mine şi îl cuprind cu braţul, lăsându-l să-şi îngroape capul în umărul meu. Niciodată n-am simţit o mai mare afinitate cu un copil; sau mai multă tristeţe pentru el.

Şi fiul lui Jess încuviinţează din cap, cu faţa albă ca pergamentul, şi cu vocea un pic mai mult decât o şoaptă reuşeşte în cele din urmă s-o spună:

— Da… Da, eu am fost.

34
— JESS —

Vineri, 19 ianuarie 2018, ora 18.31

Jess simte că ceva nu-i în ordine în clipa în care deschide uşa casei. Copiii nu sunt în bucătărie, unde i-a lăsat.

— Frankie? Frankie?

Panica îi curmă vocea în vreme ce aleargă dintr-o cameră în alta şi se năpusteşte în sus pe scară.

Sunetul o izbeşte aproape imediat. Un vaier de suferinţă în toată regula, urmat de plânsul preventiv al lui Frankie: zgomotul pe care îl face când ştie că e pe cale să fie certat, însoţit de ceva mai întunecat. Asta o îngrozeşte mai mult ca orice.

— Ce s-a întâmplat? Ce-ai făcut?

Acuzaţia ţâşneşte din ea în vreme ce se năpusteşte în baia principală şi îl vede pe Frankie ghemuit între masa de înfăşat şi cădiţa cu capac retractabil. Betsey zace lângă el pe podeaua de marmură, cu lacrimile curgându-i pe faţă.

Îşi ridică fetiţa, o strânge la piept, simţindu-i bătăile repezi ale inimii.

— Dă, Doamne, să fii bine, dă, Doamne, să fii bine, şopteşte iar şi iar vorbele alinătoare.

— Am încercat să-i schimb scutecul. S-a rostogolit jos. N-am văzut-o… bălmăjeşte Frankie, legănându-se înainte şi înapoi.

Un scutec murdar e întins pe podea; duhoarea îi întoarce stomacul pe dos.

— E în ordine. E în ordine.

Nu e, nici vorbă să fie, însă nu se poate supăra pe el: propria vinovăţie o copleşeşte.

— E bine. Uită-te la ea: vezi că e. E bine, strigă, arătând spre fetiţă, care ţipă, cu feţişoara plină de frică şi de durere.

Bălmăjeala lui Frankie se preface într-un ţipăt:

— Nu-i bine, nu-i bine, zbiară el, iar şi iar, cu vocea tot mai tare.

— O să fie.

Trebuie să-i domolească isteria cât mai mult. Există o singură persoană care trebuie să fie învinuită. „O mamă rea” care ştia că „nu trebuie să-ţi laşi copiii singuri”.

„Da, dar nu pentru el”, ar vrea să strige. „Nu sunt o mamă rea pentru el.”

— Şşşt, şşşt, repetă, ţinându-i strâns pe amândoi, sărutând-o iar şi iar pe Bets.

Creştetul lui e ud: duhneşte a frică.

— Erai aşa de stresată, zice el până la urmă, şi vorbele îi sunt insuportabil de triste. Voiam să fie mai bine. Încercam doar să fiu de ajutor.

Ea îşi înghite un suspin. Sigur că asta voia el. N-are capacitatea să prevadă consecinţele: este opusul ei, cu permanenta tendinţă de a vedea doar catastrofe, permanentele ei *şi dacă?* Nu voia decât să încerce să ajute, n-ar fi putut să prevadă că entuziasmul lui nepotrivit avea să aibă drept rezultat acest dezastru. Încearcă să se liniştească, să-şi calmeze vocea care îi trădează groaza.

— Ştiu. Dar trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat. Trebuie să-mi spui ce ai făcut.

Şi asta face el, în timp ce ea stă în genunchi alături pe podeaua băii şi plânsul lui Betsey devine mai haotic, durerea iniţială nu scade, ci se amplifică şi curge până ce ţipetele ajung o jeluire zbuciumată.

Printre suspine disperate, îi spune că Betsey era culcată pe masa de înfăşat. Că a reuşit să-i scoată scutecul şi apoi a întins mâna spre o cârpă cu care s-o şteargă. N-a ţinut-o, desigur – ea n-are nevoie să-i pună întrebarea, se abţine să întrebe: „De ce n-ai ţinut-o?” pentru că nu şi-a închipuit că ea s-ar putea rostogoli aşa.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, mami. M-am răsucit şi ea era pe jos, ţipând…

Ochii lui sunt imenşi, ca ai bebeluşului din Superb Deli, şi ştie că aşteaptă de la ea să facă totul să fie bine. Ştie, de asemenea, ce impact ar avea asupra lui dacă descoperă cineva că asta s-a

întâmplat din cauza dorinţei lui nechibzuite de a fi de ajutor.

L-ar doborî pe băiatul ei care nu e ca toţi ceilalţi, care îşi simte atât de intens defectele. Are opt ani şi a acţionat din iubire. A fost un accident care s-a întâmplat numai din cauză că i-a lăsat singuri, ştie asta. Ştie, de asemenea, că ea trebuie să poarte acea răspundere. Betsey plânge din răsputeri – un semn că nu are comoţie, căci griji trebuie să-ţi faci pentru copiii care tac, nu-i aşa? –, astfel că prioritatea ei este să-l protejeze pe Frankie.

Plânsul fetiţei încetineşte şi Jess simte junghiul spaimei la gândul că neglijenţa sa ar putea fi descoperită. Ce-o să se întâmple dacă descoperă cineva că fetiţa a căzut din cauză că a lăsat-o singură cu un băieţel de opt ani? „Îţi vor lua copiii. Îi vor lua de la tine.” Nu contează că ea a avut cele mai bune intenţii din lume. Că s-a gândit că, dacă pleacă, îi ţine în siguranţă…

Îi strânge mai tare, până ce Frankie începe să se zbată, deranjat de această apropiere exagerată; îi sărută pe amândoi, îi ţine strâns. Kit o să se întoarcă în orice clipă şi trebuie să-i potolească repede; trebuie să-l liniştească mai ales pe Frankie, aşa încât fiul cel mare şi soţul ei să nu ştie nimic.

Se uită la faţa boţită a lui Betsey. Şi îi cercetează partea din spate a capului. Nu e niciun cucui, slavă Domnului; niciun ou, cum aveau băieţii când cădeau. Pare un pic moale, iar Betsey zbiară mai tare când o atinge acolo, dar nu este nimic evident; nimic dramatic pentru care să-şi facă griji exagerate. Inima îi flutură ca o pasăre care se loveşte de un geam, o răceală i se împrăştie din stomac în sus, în piept. Poate că ar trebui să ia o pungă cu gheaţă? Şi tocmai când e pe cale să facă asta, se aude cineva sunând la uşă, un sunet deranjant de melodic.

Frank ţâşneşte imediat în sus şi dă să o ia la goană, ţipând.

— Potoleşte-te. *Trebuie* să te potoleşti.

Îl înşfacă de umeri şi încearcă să-l ţină pe loc, cu degetele apăsând mai tare decât avea de gând, în

vreme ce încearcă să-l privească în ochi. Frica sa este atât de mare, încât e ca şi cum mintea i-ar fi fuzionat şi toate celelalte emoţii – compasiune, empatie – ar fi fost scurtcircuitate. De această dată, este analitică, hotărâtă, îi este clar cum trebuie să fie.

— Cine e? Cine e?

El e dezlănţuit. Trebuie să-l facă să nu mai strige.

— Probabil că e Charlotte. Cu Kit.

El scoate cel mai chinuit ţipăt cu putinţă.

Îl ţine strâns în braţe, neîngăduind nicio împotrivire, simţind cum trupul lui extrem de agitat devine aproape neclintit.

Şi apoi îi şopteşte:

— Îţi jur că o să fie bine. Însă, dacă întreabă cineva ce s-a întâmplat, uite ce vreau să spui.

55
— LIZ —

Joi, 25 ianuarie 2018, ora 08.30

Apelul de la urgenţă vine tocmai când ajung la serviciu, iar gândurile îmi sunt încă înceţoşate de Frankie; povara tainei lui, suferinţa lui imposibil de alinat.

Pluteşte în centrul atenţiei şi comportamentul lui Jess. De *asta* a minţit: ca să-şi apere băiatul, ca să nu fie puse întrebări despre proasta sa judecată în creşterea copiilor. „Şi-a lăsat bebeluşul singur cu copilul de opt ani.” Îmi amintesc cum am ignorat sugestia lui Charlotte şi am respins cu atâta nepăsare ideea că ar face aşa ceva. Dacă i-am dat vreodată lui Jess această impresie, nu-i de mirare că nu şi-a putut deschide inima în faţa mea.

Aşa că sunt preocupată când sună telefonul şi, cu toate că un apel de la spital nu-i deloc neobişnuit, tot îmi zburătăceşte gândurile.

E vorba despre mama, desigur.

Cuvintele asistentei de la urgenţă răzbat până la mine: „A chemat o ambulanţă… aşteaptă să fie internată… stare foarte proastă.”

Şi toată vinovăţia mea faţă de relaţia dificilă cu această femeie pe care o iubesc din datorie, dar n-o înţeleg şi n-o plac prea mult, se revarsă împreună cu impresia că asta este: sfârşitul. Ceva ce ea poate că a simţit că se instalează treptat.

Motivul pentru care s-a gândit la Clare.

Nu arată bine: ochii îngălbeniţi, un păienjeniş de vase de sânge sparte pe obraji. Privirea îi este stinsă deasupra cearcănelor adânci şi burta îi este ciudat de umflată. E scofâlcită toată, în afară de această burtă plină de fluid. Nu e cancer pancreatic, gândesc automat.

Zace pe o targă, cu pielea acoperită de o peliculă de transpiraţie, cu degetele agăţate de margini ca şi

cum asta ar susţine-o. Rezidentul tânăr a tras draperiile în jurul separeului ei; în această lume mică, albastră, frica ei este sporită şi intensă.

— Ai venit, reuşeşte să zică, şi vinovăţia mea se întăreşte la gândul că s-a putut îndoi vreodată de asta.

Apoi mă gândesc la momentele în care a sunat şi eram la lucru. La vizitele contramandate, când graficul turelor s-a schimbat, sau Sam şi Rosa au fost bolnavi, la promisiunile făcute şi încălcate. M-am purtat mult mai bine decât Mattie, dar asta nu înseamnă mare lucru, nu-i aşa?

— Sigur că am venit, zic, dar ea nu poate să răspundă.

O expresie care seamănă cu teroarea trece peste chipul ei şi o împiedică să vorbească. Aştept să treacă.

— Eşti în locul potrivit. O să te ajutăm.

Rostesc încurajări obişnuite, însă mă simt neputincioasă. E speriată, şi nu-i de mirare. Burta umflată sugerează hepatită alcoolică acută. E cumplit de bolnavă.

Îmi zâmbeşte, sau încearcă să zâmbească, pentru că, dintr-odată, se apleacă în faţă, îmboldită de forţa a ceva care năvăleşte din ea. Sângele ne ia pe toţi prin surprindere. Ea îl vomită. Stacojiu. Mult. Furios. La fel de spectaculos ca apa care ţâşneşte dintr-o conductă principală.

Rezidentul, în uniformă udă leoarcă, a încremenit din cauza şocului. Eu iau repede un lighean, însă e inutil, sângele împroaşcă draperiile, patul, faţa şi corpul lui, şi pe mama. Îmi scaldă mâinile şi braţele, face bălţi pe pat şi inundă podeaua.

— Sângerarea varicelor esofagiene. Trebuie să o oprim, latru la doctorul tânăr.

S-a prezentat, însă i-am uitat numele: tinereţea lui şi lipsa de experienţă sunt singurele lucruri relevante în acest moment.

— Trebuie să aduci jos un tub Sengstaken. Pare paralizat de teamă. Putem primi ajutor? strig, smucind draperia separeului. Are probabil

hipertensiune portală, îi spun. Vocea mi se frânge şi se ridică. Trebuie s-o facem *acum.*

Mama scoate un sunet groaznic. Sufocare şi gâlgâit, râgâit şi bolborosit, în vreme ce un nou val de sânge ţâşneşte din ea. Cumva, apare un tub împreună cu un rezident mai vechi, care împreună cu cel tânăr se chinuie să-l împingă pe gâtul ei. Aş vrea să-i spun mamei că totul o să fie bine, dar nu-i timp, nu-i loc, şi stau deoparte, ştiind că trebuie să am încredere în colegii mei. Dumnezeule, dar e greu! Închid ochii o clipă, încercând să blochez haosul anarhic al trupului mamei mele care se zbate; vocea ridicată a rezidentului mai vechi, în vreme ce intră în panică; teama că s-ar putea să nu-şi recupereze pacientul.

FDT, cum ar zice Neil. Răcnetul lui imaginar mă pune în mişcare. Împreună, în vreme ce mama începe să se sufoce cu propriul sânge, introducem tubul şi apăsăm venele esofagului. Ea cade înapoi pe pat. Epuizată. Aproape inconştientă. Vie, pe moment, cel puţin.

Sunt la cantina spitalului. Zona de relaxare, aşa cum îşi zice: un loc în care rudele şi personalul pot să scape o vreme de moartea şi durerea, sângele şi haosul din restul clădirii. Nu este deosebit de relaxantă, cu mesele ei înşurubate în podea, scaune de lemn tapiţate cu plastic şi decorul din anii ’80, în culorile muştar şi cafeniu, însă este relativ liniştită în acest moment al zilei şi am nevoie de un moment să mă gândesc la ce s-a întâmplat înainte să mă duc în secţie.

Sorb dintr-o cafea neagră, amară, şi simt pe limbă dezgustul faţă de mine. Mama aproape că a murit. Probabil că o să moară curând. Are o boală de ficat în fază terminală. Însă faptul că am diagnosticat-o înaintea bietului doctor tânăr care a tratat-o e o slabă consolare. Ar fi trebuit s-o recunosc cu mult înainte şi să încerc să fac ceva în această privinţă.

Nu e întotdeauna nevoie de mult ca să contractezi această boală, cu toate că în cazul ei cele două pahare de vin pe care îmi spuneam că le bea în fiecare seară probabil au fost mai degrabă o jumătate de sticlă, plus votcă în suc de portocale şi gin turnat în cănile cu ceai. Ar fi trebuit să ghicesc când i-am văzut frigiderul gol; când am observat pierderea dramatică în greutate şi acele glezne şi pulpe umflate; când am ignorat nuanţa gălbuie a ochilor ei; când mi-am spus că obrajii ei înroşiţi se datorează cuperozei şi – iar asta sună al naibii de ridicol – aerului muşcător al iernii.

Ar fi trebuit să văd, dar n-am făcut-o, pentru că uneori nu vedem decât ceea ce vrem să vedem, nu-i aşa?

În acelaşi fel am reacţionat faţă de Jess. Ar fi trebuit să ştiu când i-am văzut comportamentul atipic la Crăciun că ceva nu-i în ordine; ar fi trebuit să ghicesc când a adus-o pe Betsey la spital. Ar fi trebuit să bănuiesc, nu neapărat că minte pentru a proteja pe cineva, dar că are o afecţiune mintală. Însă, din cauză că lăsasem prietenia noastră să se răcească, nu mi-am dat seama după ce s-a născut Betsey. Nu mi-am făcut timp să ascult; să pun întrebările corecte; să încerc să-i asigur ajutorul care ar fi împiedicat-o să-şi lase singuri copiii şi pe Betsey să fie rănită. Din cauză că mă gândeam la Jess pe care o ştiam – femeia pe care o percepeam ca mamă „mai bună” decât mine, pe care o credeam foarte competentă –, mi-a scăpat ceea ce ar fi trebuit să-mi sară în ochi.

Şi, dacă n-am fost doctor destul de bun, n-am fost nici fiică sau prietenă destul de bună.

E vremea să îndreptăm lucrurile.

Pentru că, dacă mama o să moară, trebuie să încerc să-l conving pe Mattie să vină aici. Să arate o parte din compasiunea care ştiu că-i curge prin vene, pentru că le-o arată adolescenţilor cu care lucrează, şi copiilor mei, şi mie.

Conştientă că o să se împotrivească, scot telefonul.

★

Nu merge bine. Legătura e proastă: aud vântul şuierând pe fundal şi Mattie e preocupat. L-am prins la lucru, chiar înainte să discute despre orientare cu treizeci de copii de la oraş, care n-au urcat niciodată pe un munte mai înalt de 900 de metri.

E serios şi un pic tăios. Faptul că mama e în spital din cauza băuturii nu-l surprinde prea tare şi mă pomenesc răsucindu-mă spre peretele cantinei, cu vocea transformată într-o şoaptă încordată, cu ochii usturându-mă, în vreme ce încerc să transmit gravitatea celor întâmplate.

— Există riscul, dacă nu vii, să n-o mai vezi niciodată.

O pauză, în vreme ce aştept ca el să intre în joc; să mă asigure că, fireşte, o să dea fuga încoace ca s-o vadă pe patul de moarte.

— Matt. Pricepi ce spun? Dacă nu vii în următoarele două zile, chiar cred că o să fie prea târziu.

— Nu ştiu la ce ar folosi să vin acolo.

— Ar putea s-o ajute. Să ştie că ai iertat-o.

— Nu sunt sigur că pot face asta, zice. Vocea îi scade şi trebuie să mă încordez ca să aud fiecare cuvânt. Nu eşti singura care are coşmaruri despre vremea în care eram mici, ştii.

— Zău?

— Mda. Nu vreau să vorbesc despre asta, dar ai scos la iveală tot soiul de lucruri.

— Îmi pare rău.

Nu ştiu ce altceva să spun.

— Mda, bine. Trebuie să te las.

Vocea îi scade din nou când încearcă să se eschiveze, şi simt disperare şi o furie concentrată, liniştită.

— Nu poţi să te eschivezi de la asta. Ştiu că n-o poţi suferi, dar ar trebui s-o faci pentru mine, dacă nu pentru ea… Matt, te rog. Sunt conştientă că asta sună jalnic de copilăros. Nu vreau să mă confrunt cu moartea ei de una singură.

— O să mă gândesc la asta, zice el încetişor. Uite ce-i. E mult de lucru aici. Nu pot să plec când am chef. Mi-am luat angajamente; avem un raport strict între numărul elevilor şi cel al cadrelor didactice…

— Bine. Înţeleg.

E o scuză convenabilă, dar asta nu înseamnă că nu-i adevărată.

— Îmi dai de ştire dacă starea ei se înrăutăţeşte?

— Te sun mai târziu; o să-ţi spun dacă e vreo schimbare. Şi, te rog, gândeşte-te la asta. Nu e o alarmă falsă.

— Ştiu.

Aud în vocea lui dragostea pentru mine, loialitatea veche de când lumea a unui frate care a împărtăşit o copilărie cu probleme; care cunoaşte ororile pe care nu îndrăznim să le spunem altora.

— Ştiu că n-ai face niciodată asta.

Închei convorbirea. Trebuie să mă întorc la lucru. Să intru într-un nou rol: doctoriţa Trenchard, pediatră, însă mi-e greu să nu mă mai gândesc la suferinţa pe care ne-a provocat-o mama şi continuă să i-o provoace fratelui meu; şi la secretele pe jumătate ştiute, unele încă neghicite.

Îmi termin cafeaua, bifând în gând felurile în care am fost obtuză sau am refuzat adevărul în privinţa mamei:

Am închis ochii la faptul că are o problemă cu băutura.

Mi-am reprimat orice amintire despre surioara mea, Clare.

Am ignorat faptul că detaşarea ei atunci când Mattie era în spital şi faptul că nu i-a asigurat chirurgia plastică reparatorie o dată la doi ani fie sugerau depresie, fie însemnau neglijenţă.

Şi toate astea mă fac să mă întreb dacă nu cumva mai este ceva la care am închis ochii şi care este şi mai îngrozitor.

Ceva la care aproape că nu îndrăznesc să mă gândesc.

36
— LIZ —

Sâmbătă, 10 iunie 2017

Ar fi trebuit să-mi dau seama că petrecerea cu grătar va fi un dezastru încă dinainte să hotărâm să o facem. Nick şi cu mine nu facem niciodată petreceri mari. Amândoi suntem ocupaţi; niciunul nu este extravertit şi sunt dureros de conştientă că nu avem nici casa cea mai mare, nici cele mai groase portofele din grup. Sunt jenată de sărăcia grădinii noastre, în comparaţie cu pajiştile îngrijite ale lui Charlotte, şi de simpla mea competenţă în bucătărie, în comparaţie cu minunile culinare ale lui Jess. Şi totuşi, e uşor să găseşti scuze şi mi-am spus că nimeni n-o să se aştepte la creveţi la grătar ca aceia serviţi de soţii Curtis. Şi dacă nu-i adun pe toţi laolaltă, copiii vor fi cu un an mai mari, şi altă vară va fi alunecat pe lângă noi.

Şi apoi, e o vară superbă. Cea mai caldă din 1976 încoace: iarba uscată de soare, cerul ca albăstreaua, niciun semn de ploaie de săptămâni în şir. Copiii şi-au schimbat culoarea: cafenii ca nucile, cu membrele lungindu-se mai repede decât lăstarii roşiilor care dau iama prin sera noastră improvizată. „Aproape că-i prea cald”, îmi zic în vreme ce aprind grătarul şi aştept ca flăcările să lingă cărbunii până când ajung să fie pudraţi cu cenuşă. Un val de căldură se rostogoleşte în sus, dar chiar şi fără el aerul e apăsător, ca şi cum ar mocni o furtună cu trăsnete. Capsulele cu seminţe ale nemţişorilor sunt nemişcate; cade ghiuleaua unui măr. Nu e nici urmă de adiere.

Verific mâncarea, aştern preşuri pe care să stea copiii, umplu bazinul pentru bălăceală, în aşteptarea trântelor prin apă. Sam se opreşte din salturile pe trambulină şi zace cu braţele şi picioarele larg desfăcute, uitându-se la frunzişul de deasupra.

Totul e pregătit. Şi totuşi, mi se strânge stomacul. Vreau să fie perfect, presupun că din cauză că e ceva ce n-am avut niciodată. N-am crescut într-o lume a petrecerilor cu grătar şi adunări de familie, aşa că romanţez acest gen de copilărie şi vreau s-o creez pentru copiii mei. Dar mai vreau şi să-mi răsfăţ prietenii, să compensez faptul că nu sunt sociabilă. Şi, dacă am nevoie de această sărbătoare ca să mă reconectez – să-mi amintesc că prietenia noastră e puternică, în ciuda faptului că sunt acaparată de muncă şi în ultima vreme n-am făcut multe eforturi –, atunci şi ei au nevoie.

Mai ales Mel are nevoie de asta. Sunt trei săptămâni de când Rob a plecat, şi vreau să le arăt ei, lui Connor şi lui Mollie cât de mult îi iubesc: că vor fi întotdeauna bine-veniţi, că n-o să fie o mamă singură ostracizată acum, când familia ei nu mai este o gaşcă de patru uşor de asimilat, convenţională.

Probabil că şi Jess are nevoie de un strop de răsfăţ. N-am văzut-o ca lumea decât de două ori de când s-a născut Betsey, acum trei luni: o dată, când i-am dus un cadou, apoi, pentru o scurtă întâlnire la o cafea – scurtată din cauză că bebeluşul trebuia hrănit. Mă surprinde cât de repede a trecut timpul. Când sosesc, aproape că mă aştept să văd un nou-născut de trei kilograme două sute, nu această copiliţă solidă de trei luni – totuşi, încă foarte vulnerabilă; încă neputând să facă nici măcar un lucru atât de simplu cum ar fi să se ridice singură în şezut, cu toate acestea, o făptură cu coapse aşa de grăsuţe, că fac gropiţe, şi o coamă de păr negru.

Cât despre Charlotte, mă rog, am invitat-o pentru că altfel ar fi riscat să fie dureros. N-o fi ajungând ea la poarta şcolii prea des, însă unul dintre copii i-ar spune lui George, şi nu mi-ar plăcea deloc ca ea să descopere că a fost lăsată pe dinafară. Mă întrebasem dacă va găsi o scuză: din câte ştiu, n-a mai prea avut de-a face cu Jess de când a descoperit că e însărcinată. Dar ar fi încântaţi, mi-a spus într-un e-mail scris cu eleganţă, ce se încheia cu o

remarcă, aruncată în treacăt, care a sporit tensiunea şi nu putea să nu sune ameninţător: „Ar putea chiar să fie distractiv!”

Mel ajunge prima. Nu e în dispoziţie bună. Combinaţia dintre sfârşitul şcolii şi al căsniciei sale de doisprezece ani pare că ameninţă s-o doboare: a slăbit atât de tare, încât rochia cu bretele care îi turtea sânii anul trecut acum e largă, lăsând la vedere claviculele ascuţite şi ceea ce ea numeşte „sânii ca nişte şniţele de pui”.

— Vrea s-o prezinte copiilor, îţi vine să crezi? scuipă ea vorbele. Zice că ea este o parte atât de importantă a vieţii lui, încât ei trebuie s-o cunoască. Văd roşu în faţa ochilor, mama ei de treabă.

Tremură de furie.

— Nu poate să-i zorească aşa s-o întâlnească, zic, calculând că avem zece minute de discuţii încordate înainte să apară ceilalţi. Ce fac copiii?

— Connor a început să facă pipi în pat, iar Mollie are crize de somnambulism. În cele mai multe nopţi ajungem să dormim împreună.

Nu-i de mirare că arată sleită de puteri.

— De băut? Vin alb, vin roşu, bere, gin? Pimm’s, soc, apă plată sau gazoasă?

— Ceva cu alcool. Poate gin.

Fără să zic nimic, pun gheaţă, lămâie, castravete şi tonic într-o porţie generoasă, împodobind paharul cu mentă, ca să fie frumos.

— Mulţumesc, zice ea şi ia o înghiţitură zdravănă.

Se aude soneria şi iată rumoarea altei familii care a venit: un val de zgomot care pare disproporţionat de supărător.

— Bună, bună, bună!

Andrew dă năvală în bucătărie, urmat de Charlotte şi George.

— Andrew!

Încerc s-o ecranez pe Mel în vreme ce îl îmbrăţişez.

— Nu-i şi Rob? întreabă el, uitându-se în jur ca şi cum l-ar putea găsi pe soţul înstrăinat al lui Mel

pândind dintr-un bufet. Unde e? Ce ai făcut cu pacostea aia?

Îi arunc o privire tăioasă lui Charlotte. I-am spus în e-mail despre Mel şi am presupus că o să împărtăşească informaţia cu soţul ei. Pare stingherită.

— Doar nu lucrează într-o zi aşa de frumoasă, nu? continuă Andrew, cu zâmbetul şovăind când îşi dă seama de expresia lui Mel.

— Nu. Soarbe aprig din paharul cu gin. Rob se dă în bărci. Şi apoi, deoarece Andrew pare atât de şocat de limbajul ei necaracteristic: Nu cu mine, evident. Cu un model mai tânăr: m-a părăsit pentru asistenta lui personală.

După asta, sosirea lui Jess, cu tot cu bebeluş, cărucior, umbrelă de soare, salteluţa de înfăşat şi o sacoşă doldora de sticle cu apă sterilizată, este o abatere binevenită a atenţiei.

— Jess! Charlotte ţocăie în aer pe lângă obrajii ei. Arăţi minunat. Şi, Ed…

Aici, pupicul ei zăboveşte, ca şi cum ar fi gata să şoptească ceva intim.

— Dumnezeule: nou-născutul nu şi-a pus amprenta pe tine! Arăţi superb, ca de obicei. Cum e să ai de-a face iar cu unul?

Îl trage spre grădină, cu mâna pe braţul lui. Presupun că sunt vechi prieteni, şi această monopolizare a lui nu-i nimic nou, însă pare destinată excluderii însăşi celei care a născut acest copil şi a cărei viaţă a fost afectată cel mai mult de asta.

— Cum e treaba, Jess? întreb, aşteptându-mă să-şi dea ochii peste cap şi să se strâmbe în direcţia lui Charlotte, însă ea e cu mintea în altă parte.

— E multă umbră în grădină? Mă întreb, dacă am duce căruciorul la umbra casei şi am pune umbrela, ar fi bine apărată?

Ochii îi fulgeră în jur, căutând locul perfect.

— Sunt sigură că o să se simtă perfect la umbră.

O ajut să manevreze căruciorul uriaş şi să încline umbrela. Nicio parte din pielea lui Betsey nu e la

soare.

Jess se aşază lângă cărucior, bând apă gazoasă, dar e limpede că nu se poate destinde: se tot uită dacă nu ajunge soarele la bebeluş. Betsey scânceşte: plânsul obosit al unui prunc care e pe cale să adoarmă.

— De fapt, aş putea s-o duc pe Betsey înăuntru?

— Sigur. Ai putea s-o pui în dormitorul Rosei. Probabil este cel mai răcoros.

— Cred că o să stau cu ea în camera din faţă. Nu-mi place s-o las singură când e aşa de cald.

— În partea dinspre uşile de sticlă este, probabil, cel mai bine.

O conduc înăuntru.

— Dacă tragem perdelele, o să fie destul de întuneric, învălui încăperea în penumbră, în vreme ce plânsul lui Betsey se înteţeşte.

— Să-ţi aduc ceva de mâncare?

Ea clatină din cap.

— Mi-e bine aşa, zău. O să ies după un timp.

Pare stingherită şi aş vrea s-o asigur că plânsul îi pare mult mai tare ei decât oricui altcuiva, că nu-i nevoie să se ascundă, că putem cu toţii să facem cu rândul la alinarea lui Bets, oferindu-i ei o pauză preţioasă. Dar îmi întoarce spatele şi se ghemuieşte în jurul copilaşului său, o mişcare care exclude pe oricine şi de o intimitate intensă.

Cel puţin ceilalţi par mulţumiţi, în afară de Mel, care priveşte în gol, sorbind câte puţin din ginul tonic. Nick încă mai asudă la grătar, iar copiii sunt hrăniţi şi adăpaţi: Kit şi George molfăie hotdogi, în vreme ce copiii ceilalţi tândălesc pe preşuri, aparent sătui. Doar Frankie ţopăie nebuneşte pe trambulină.

Charlotte spune ceva care i-a făcut pe Andrew şi Ed să râdă şi l-a îmboldit pe Nick să fluture cleştele de carne în vreme ce li se alătură. E ageră şi isteaţă, argumentele sale sunt exacte şi bine formulate, şi îi admir siguranţa de sine – credinţa că propriile păreri sunt cel puţin la fel de importante ca ale oricui altcuiva –, chiar dacă uneori îmi pare dificilă. Poate că este doar o femeie care preferă bărbaţii: mai în

largul ei în compania lor decât între alte femei, îmi spun, în timp ce mă uit la ea cum se scaldă în atenţia lor. Pentru o clipă, îmi doresc să particip la conversaţia lor în loc să mă împart între o prietenă care îşi jeleşte relaţia conjugală şi alta măcinată de griji pentru copilul său care plânge.

În camera din faţă, plânsul lui Betsey continuă: acum e un *uaa-uaa-uaa* care încetineşte. Îmi torn de băut şi mă întreb dacă o să-i dea prin cap lui Ed să schimbe locul cu soţia sa, ca să poată şi ea să mănânce.

— Zău că ar trebui să văd ce face Jess, şopteşte el la un moment dat, şi face un efort neconvingător să se ridice, dar este înduplecat cu uşurinţă să se aşeze la loc.

— O să fie în ordine. Probabil că adoarme bebeluşul. Ultimul lucru pe care şi-l doreşte este să o deranjezi, zice Charlotte.

— Probabil ai dreptate, încuviinţează el şi soarbe din bere.

— Un lucru pe care l-am învăţat, adaugă Andrew – şi sună ca un tradiţionalist mulţumit de sine care îşi scuză propriile neajunsuri prezentându-le drept concesie făcută soţiei –, este că n-are niciodată rost să te amesteci în îngrijirea copilului. Întotdeauna cel mai bine e să stai deoparte. Nu-i aşa, dragă?

Privirea pe care i-o aruncă Charlotte ar putea să îngheţe iadul.

— Problema este, zice Ed, pe gânduri, că şi copiii s-au obişnuit ca noi să facem lucruri diferite. Jess face chestiile practice – şi tot ce ţine de Betsey, fireşte. Eu, ei bine, eu fac chestiile distractive…

— Ai putea încerca să faci chestiile plicticoase? zice Nick pe jumătate în glumă.

— Mda. Presupun că aş putea…

Un moment, Ed pare stingherit. Apoi o dă pe glumă:

— Dar de ce să vreau să fac asta?

Aşadar, aşa stau lucrurile când cineva sună la uşă: o femeie neliniştită, al cărei soţ n-are de gând s-o ajute, una înlăcrimată şi una care se simte un pic

agitată că această petrecere cu grătar nu se dovedeşte a fi întâlnirea destinsă pe care o visa ea la opt dimineaţa, când îşi făcea de lucru cu seminţele de rodie.

Asta o să mă înveţe minte să nu mai încerc să controlez totul; să nu nădăjduiesc că pot să ameliorez problemele tuturor cu cele mai bune intenţii şi cu câţiva hamburgeri nenorociţi făcuţi în casă, ca să nu mai vorbim de Pavlova pleoştită pe care n-o să vrea nimeni s-o mănânce pe căldura asta. Mă gândesc la ghirlandele de leduri cu lumină solară pe care le-am agăţat în copacul de deasupra trambulinei, conştientă în vreme ce făceam asta că este exact soiul de lucruri pe care le-ar face Jess. De ce trebuie să mă străduiesc să fiu cineva care nu sunt? De ce nu-mi pot înfrâna dorinţa necontenită de a fi acel gen de femeie expertă care face hamburgeri cu coriandru şi ceapă roşie, în vreme ce drege căsnicii şi calmează neliniştile prietenilor săi? De ce trebuie tot timpul să repar lucrurile ca şi cum eu – şi iată ironia – aş avea toate răspunsurile? De ce nu pot să mă accept mai uşor, cu limitele mele?

Ca pentru a-mi dovedi provenienţa, mama stă în prag, roşie la faţă şi deloc în largul său, cu bluza dezvăluind o bretea de sutien care a devenit cenuşie şi carnea arsă de soare. Materialul e ud la subsuori; e clar că se ofileşte în arşiţă.

— O… bună!

Mintea mi se goleşte. Mama nu pică niciodată pe neaşteptate.

— Intră, intră, zic, revenindu-mi, dar probabil arăt uluită.

Îşi scoate imediat ghearele.

— Când m-ai sunat ai zis că dai o petrecere cu grătar. O mulţime de oameni. N-am înţeles greşit, nu?

— Nu. Nu, sigur că nu.

N-am cum s-o trimit înapoi. Şi apoi, pare vulnerabilă: genul nepotrivit de mamă la genul nepotrivit de petrecere. Îmi amintesc vag că i-am propus să ni se alăture. O frază aruncată la

întâmplare la sfârşitul unei convorbiri telefonice, pentru că nu mi-a dat prin cap că o să-i dea curs. „Ai putea să treci pe la noi dacă n-ai ceva mai bun de făcut.”

— O ştii pe prietena mea, Mel? întreb, conducând-o în bucătărie, unde Mel desface o sticlă de Pinot Grigio. Parcă v-aţi cunoscut la prima sau a doua petrecere de ziua Rosei? Mel este prietena mea profesoară, mamă; are o fată şi un băiat de aceeaşi vârstă cu Sam şi Rosa, pălăvrăgesc eu, conştientă că mama nu prea se sinchiseşte de nepoţii săi, chiar dacă i-am dat puţine ocazii să-i cunoască.

Mama nu e impresionată.

— Să-ţi pun ceva de băut, bine? adaug, dându-i un pahar cu apă cu gheaţă.

Se uită la el cu dispreţ.

— Vreau ce bea Mel.

— Sigur.

Umplu un pahar cu vin.

— Scuze. Sunt obsedată de ideea să nu ne deshidratăm.

Ea încuviinţează din cap scurt. Sunt expediată, însă nu trebuie s-o tratez cu superioritate sau să încerc iarăşi să-i controlez comportamentul.

— Vrei să-ţi aduc o farfurie cu mâncare? Nick încă mai are mult de prăjit. Nick! Îi fac semn cu mâna, în vreme ce o conduc prin bucătărie spre patio. Uite cine a venit!

— Janet, zice el, aplecându-se să o sărute pe obraz.

Se pricepe de minune să-şi ascundă sentimentele reale, n-o face niciodată să-şi dea seama de îndoielile sale în privinţa ei.

— Miel, hamburger, pui? Mă tem că cei mici au înfulecat toţi cârnaţii.

Ea clipeşte în lumina soarelui şi sunt copleşită de o bruscă duioşie. E descumpănită: prea multe dintre care să aleagă, prea multă lume necunoscută, căldura e prea mare…

— Miel, te rog.

Se răsuceşte spre mine.

— E cam cald, Lizzie. Cred că o să stau înăuntru.

— Sigur. O să-ţi aduc nişte salată.

Umblu zorită. A observat privirea pe care i-a aruncat-o Charlotte? „O sărăntoacă. În grădina lui Liz!” Mi-o imaginez punând la păstrare acest amănunt; simt un frison de dezgust faţă de ea şi faţă de mine, pentru că mi-am expus mama la asta. Cele două lumi ale mele s-au întâlnit şi sunt în dezacord, dar, când mă uit la mama, n-o interesează compania. E neatentă, ascultând ceva de la etaj.

— Al cui e bebeluşul acela?

S-a pornit un ţipăt ascuţit: o panglică subţire de sunet care se înalţă, devine mai tare.

— E Betsey. Îţi aminteşti că prietena mea, Jess, a mai avut un copil? Credeam că doarme în camera din faţă, dar se pare că nu.

— A tot plâns cu întreruperi în ultimele cincisprezece minute, zice Mel. Ţinându-mi tovărăşie.

— Cincisprezece minute nu-i nimic, zice mama aspru.

Sunt surprinsă: nu vorbeşte niciodată despre copilăria noastră.

— Plângeam mult?

— Nu tu erai cea mai rea.

— Bietul Mattie! A fost un bebeluş dificil? Eram prea micuţă ca să-mi amintesc…

Scutură din cap. N-are de gând să se lase atrasă pe acest teren.

Ţipătul devine mai puternic în timp ce Jess coboară încet pe trepte, cu o mână pe balustradă, cu cealaltă ţinând bebeluşul. Mâna îi cuprinde căpşorul, antebraţul ţine lipit de ea trupul lui Betsey, ca şi cum ar fi făcută din sticlă suflată manual.

— Îmi pare rău. Nu pot s-o fac să înceteze.

— Ce-ar fi s-o ţin eu un pic, ca să poţi mânca ceva?

În vreme ce spun asta îmi dau seama că nu m-a lăsat niciodată să iau în braţe acel copil.

— Poţi să ai încredere în mine. Sunt doctor, glumesc eu, apoi: Doar câteva minute, ca să faci o

pauză.

După o şovăială, îmi dă bebeluşul. Betsey se uită la mine, cu o băşicuţă de salivă ivindu-i-se între buze.

— Salut, Betsey, zâmbesc eu larg, încercând cu disperare s-o fac să zâmbească.

Şocul de a vedea pe cineva nou a amuţit-o. Şovăielnic, îmi răspunde la zâmbet.

— Uite, mamă! Nu e superbă? Mă răsucesc spre ea. Vrei să te uiţi?

— Nu. Stă bine la tine.

— Ei, haide.

— Nu, zău. Nu! se stropşeşte ea, apoi îşi drege glasul, poate că îşi dă seama că reacţia ei pare exagerată. Nu vreau să se pună iar pe plâns. N-am văzut de mult un copil aşa de mic. Cât are? Trei luni?

— Treisprezece săptămâni, zice Jess, întorcându-se în bucătărie cu o farfurioară cu mâncare. Aveţi perfectă dreptate. Crezusem că va fi mai uşor la trei luni, dar nu cu aceasta.

Ca la un semnal, buza de jos a lui Betsey tremură şi începe să plângă, cu braţele întinse acum, că a observat prezenţa mamei sale. Sunetul se întăreşte şi se învârtejeşte, atât de gălăgios, încât adulţii din grădină se opresc din vorbit şi se uită spre noi, deranjaţi.

Jess lasă deoparte farfuria cu mâncare şi o înşfacă pe Betsey, cu faţa îmbujorată de jenă, în vreme ce şâşâie şi o leagănă.

Mama pare încremenită. Nu-şi poate desprinde privirea de la Betsey, ca şi cum ar fi îngrozită că un bebeluş poate să facă atâta zgomot.

— Eşti bine, mamă?

— Nu. Eu…

Împinge deoparte farfuria, risipind boabe de rodie şi cuşcuş. Are degetul mare mânjit cu smântână, dar n-a observat.

— N-ar fi trebuit să vin. Vreau să plec. Trebuie să plec acum.

Se ridică în picioare greoi, îşi ia geanta, cu mişcările frânte, şi în tot acest timp se uită fix la Betsey, cu o expresie înspăimântată.

— Îmi pare rău, doamnă Trenchard.

Vocea lui Jess e îngroşată de lacrimi.

— Liz, mă duc cu ea acasă. Asta nu-i plăcut pentru niciunul dintre noi. Te-ai străduit atât de mult şi noi stricăm totul.

— Nu, nu te duci. Nu accept ca Jess să fie hărţuită în acest fel. Nu-i decât un copilaş care plânge. Am trecut cu toţii prin asta. O să se liniştească în câteva minute. Nu-i nevoie să plece nimeni.

Însă mama a traversat încăperea şi aproape a ajuns la uşa casei, cu capul aplecat, cu pasul hotărât.

— Mamă. Te rog.

Mi se pare important să salvez situaţia. Să-i dovedesc lui Jess că e întotdeauna bine-venită, iar mamei mele că nu trebuie să plece ca o furtună din cauza unui lucru atât de nevinovat ca plânsul unui bebeluş. Îi pun o mână pe braţ, dar mi-o respinge violent.

Se declanşează reacţia obişnuită. Inima îmi tresare şi vine o cascadă de amintiri vechi: smucirea unui braţ, încleştarea unui antebraţ, acele plesnituri ca de bici, furioase şi necontenite, pe partea din spate, palidă, a picioarelor mele.

Acum mă trag înapoi, domolită.

— Mamă, n-am vrut…

Dar ce anume am vrut? Scuza este automată, însă vorbele se opresc.

În intimitatea holului meu, îmi aruncă acea privire care spune că nu-i loc de negociere.

— Nu cumva să *îndrăzneşti* să mă opreşti. Bâjbâie pe la yală, tot mai furioasă că nu se deschide. Cum deschizi afurisenia asta?

Vocea i se frânge, în pragul lacrimilor.

E o şmecherie, dar ştiu că nu trebuie să-mi ofer ajutorul. În cele din urmă reuşeşte s-o smucească. Soarele se revarsă înăuntru şi, cu el, uşurarea că poate să plece.

Fără să se uite în urmă, porneşte în josul străzii.

37
— JESS —

Joi, 25 ianuarie 2018, ora 09.30

Interogatoriul durează de o oră şi jumătate şi pe Jess începe să o doară capul de la încordarea de a nu se implica şi mai mult, când telefonul detectivului Rustin vibrează pe masă. Poliţista se uită la mesaj şi i-l arată colegului său.

— Facem o pauză? Cincisprezece minute?

Cu un aer de nepătruns, opreşte înregistrarea şi o escortează pe Jess afară din încăpere.

Lăsată un pic singură, Jess deschide robinetul de apă caldă, apa îi frige palmele, un nor de aburi se ridică din chiuveta rece. Însă şocul opărelii nu reuşeşte să-i abată gândurile de la temerile care revin mereu.

„Ştiau că i-am lăsat singuri, dar le-a spus Frankie ceva? Sau poate că mesajul era de la spital şi i s-a întâmplat ceva lui Bets?” Panica o scurmă cu ghearele când îşi imaginează altă criză de convulsii: ochii copilaşului său daţi peste cap, membrele ţepene. Poate că a intervenit anestezistul şi a indus coma, aşa cum au fost avertizaţi că ar putea face. O vede pe Betsey zăcând în salonul de terapie intensivă de la pediatrie, înconjurată de aparate şi racordată la tuburi. „Aşa o să moară? Asta este complicaţia finală?” Se apleacă peste vasul WC-ului şi vomită.

— Ce se întâmplă acum? îşi întreabă avocatul când este condusă înapoi în camera de interogatoriu, după douăzeci de minute.

Un pahar alb de polistiren cu ceai tulbure stă în faţa ei, neatins.

— Aşteptăm, zice el.

— S-a întâmplat ceva, nu-i aşa? I s-a întâmplat ceva lui Betsey?

Sau poate că lui Kit, poate că n-a dat destulă atenţie fracturii lui şi a suferit o comoţie pe care n-a

descoperit-o nimeni? Nu-l poate pomeni pe Frankie. Nu suportă să se gândească la el, învăluit în suferinţă.

— Sunt sigur că nu.

Liam se uită la ceas. Ea simte o strânsoare în piept, respiraţia îi devine superficială, până când ameţeşte. Are gâtul uscat, gura amară de teamă.

Uşa se deschide brusc. Poliţista Rustin e aprinsă la faţă, iar detectivul Farron pare aproape furios: nu l-a mai văzut până acum arătând aşa. Lângă ea, Liam îşi îndreaptă spatele, cu expresia mai ageră. Detectivul Rustin îşi trage scaunul cu un scârţâit ascuţit, apasă pe butonul camerei de înregistrare, spune data şi ora şi îi prezintă încă o dată.

— De ce nu ne-ai spus adevărul de la început, Jess? începe ea.

— Despre?

— Despre ce s-a întâmplat cu adevărat.

E încolţită. Se uită în jos, la degetele sale încleştate, căutând automat inelele care nu sunt acolo. Mâinile par despuiate şi le vâră sub coapse. „Eşti o mamă care şi-a neglijat copiii şi i-a spus unuia dintre ei să mintă pentru ea.” Nu există nimic ce ar putea face ca să îmbunătăţească situaţia; nimic ce ar putea spune.

— Sergentul nostru de serviciu tocmai a primit un telefon de la soţul tău, care pune evenimentele în altă lumină. O să mergem să-i interogăm pe el şi pe Frankie. Dar ne întrebăm dacă ne-ai putea spune tu ce s-a întâmplat, înainte să auzim ce are de spus fiul tău.

Ei nu trebuie să-l facă pe Frankie să treacă prin asta, ea trebuie să-l apere în continuare. Ce a zis el în baie? „N-am vrut să-i fac vreun rău. Încercam doar să fiu de ajutor.” „Eşti o mamă rea, rea.” Dar ea trebuie să fi făcut ceva bine ca să crească un copil atât de intuitiv şi sensibil, un copil care poate să fie aşa de înţelegător.

— S-a întâmplat aşa cum am spus, minte ea, şi tresare auzind cât de neîntemeiat sună explicaţia sa.

Trebuie să se fi lovit la cap după ce a încercat să se ridice ţinându-se de peretele frigiderului.

— Ce-ar fi să nu te mai joci cu noi, Jess?

Vocea detectivului Rustin e crudă.

— Ştim că ţi-ai lăsat copiii singuri împreună şi te-ai dus la magazin. Avem imaginea camerei de supraveghere şi chitanţa ta ca dovezi că ai fost acolo. După spusele soţului tău, Frank a fost cel implicat. A fost un accident, pur şi simplu, despre care ai minţit de la bun început.

— Eu…

— Soţul tău tocmai ne-a spus ce s-a întâmplat. Trebuie să te ţinem aici cât ne ducem să vorbim cu el şi cu Frankie. O să te întreb pentru ultima oară: înainte să facem asta, este ceva ce vrei să ne spui?

Şi tot ce vede Jess este grija lui Frankie, când încerca s-o protejeze, propunându-i să facă o pauză de la el şi sora lui urlătoare, şi teama lui imensă, cu trupul ghemuit, când ea a strigat în acea încăpere cu aer greu, claustrofobică. Se gândeşte că nu suportă ca el s-o mai privească vreodată aşa şi că trebuie să-l apere de interogatoriul poliţiştilor. Pentru că, în ciuda faptului că va fi acolo un agent specializat în protecţia copilului, lui tot i se va părea înspăimântător; o experienţă, într-o săptămână de experienţe dezorientante, care îl va smulge din zona lui de confort la fel de puternic ca un excavator care smulge pietriş. Şi ştie că, dacă există ceva ce ar putea să facă pentru a domoli suferinţa, pentru a-i uşura lui situaţia, trebuie să facă acum.

— Da.

Înclină capul, cuvântul alunecă din ea ca un oftat. E distrusă; nu are cum să ajungă mai jos; lipsurile sale ca mamă vor fi cercetate amănunţit şi judecate, în vreme ce ea ascultă copleşită de ruşine.

O mamă care şi-a lăsat copiii singuri ca să meargă să cumpere vin, care nu s-a grăbit să ducă fetiţa la spital, care i-a minţit pe doctori, chiar şi pe poliţişti, până ce minciuna – spusă din cel mai bun dintre motive, de a-şi apăra băiatul, şi dintr-unul mai puţin nobil, de a se apăra pe sine – a devenit

prea mare ca să mai aibă o cale de ieşire. A devenit atât de mare, încât ea a trecut de mult de punctul în care ar putea să recunoască ce s-a întâmplat cu adevărat şi să spună: „Îmi pare atât de rău”.

Însă, cu toate că simte o imensă ruşine, uşurarea e copleşitoare. Vocea îi este un murmur şi se sileşte să repete.

— Da, zice.

— Vrei să-ţi schimbi declaraţia? întreabă detectivul Rustin şi se apleacă în faţă ca să audă ce spune ea, dar nu este deloc nevoie.

Jess ridică privirea şi se uită drept în ochii poliţistei; se sileşte să vorbească limpede.

— Aş vrea să vă spun ce s-a întâmplat, zice.

38
— LIZ —

Sâmbătă, 3 februarie 2018

— Trebuie să vorbesc cu tine.

La nouă zile după hemoragia provenită din varicele esofagiene, mama stă pe patul de spital, ridicată pe perne. E în salonul bolilor gastrice, însă pe moment e destul de linişte: patul de alături e gol, iar ceilalţi pacienţi îşi văd de ale lor sau dorm.

Cred că o să moară. S-ar putea să nu, desigur. E posibil să-şi revină dacă nu mai bea, chiar dacă ştim amândouă că asta n-o să se întâmple prea curând. Întotdeauna a fost neglijentă cu propria sănătate: întâi ţigările, apoi zahărul şi acum asta. Într-un fel sau altul, mama s-a omorât încetul cu încetul de când o ştiu. Şi dacă gândul pare lipsit de respect, nu este aşa. Sunt atât de întristată, încât dacă mă gândesc la asta, o să izbucnesc în plâns. Însă mama n-ar vrea să-mi vadă lacrimile. Sunt o pierdere de timp şi s-ar putea să nu mai aibă mult timp.

Nu vorbeşte: doar zace pe spate, respirând greoi. Asta nu face tăcerea să fie uşoară, ştiind că moartea ar putea fi aproape. Aşa că încep să vorbesc despre Jess: despre arestarea şi eliberarea ei, acum, că adevărul a ieşit la lumină. Îi spun că am sunat ieri şi Ed mi-a spus că ea nu vorbeşte cu nimeni, deşi bănuiesc că a fost diplomat şi doar cu *mine* nu vrea ea să vorbească. Şi îi spun că mă învinovăţesc că nu mi-am dat seama că îi este greu; că am fost atât de proastă, încât nu m-am gândit că ea ar putea să fie una dintre acele mame care susţin că sunt bine, dar plâng când nu le vede nimeni. „Totu-i bine”, zic ele în grupurile de mămici – până ce ajung în punctul de criză.

Desigur, îi cer şi mamei iertare pentru că am fost oarbă la ceea ce sărea în ochi; că nu i-am pus întrebările potrivite.

— Părea atât de competentă. Nu mi-am dat seama că îngrijirea copiilor ar putea să-i pară atât de grea, zic.

Mama zice ceva cu vocea hârâită. Nu crezusem că ascultă, însă ochii i se deschid şi îmi caută privirea.

— E greu, izbuteşte să zică. Am făcut greşeli.

— Nu-i nevoie să vorbim despre asta, zic eu, dintr-odată înspăimântată.

Nimic nu reuşeşte să limpezească ceea ce este important mai bine decât impresia sfârşitului. Să pună în vorbe poveştile care n-au fost spuse.

— Nu-i nevoie să spui nimic, adaug, pentru că e o anumită încordare, ca acel moment de pe trambulină când te-ai hotărât să sari, însă aştepţi, aproape suspendat – şi simt că ceea ce ar putea să spună va schimba totul.

— Ba trebuie, insistă ea, apoi are o criză de horcăială.

O aplec în faţă, cu o mână cuprinzându-i spinarea, şi simt cum soliditatea ei, care o făcea să pară cumplită când eram copil, s-a topit, lăsând în urmă o femeie vulnerabilă. Tusea încetează şi îi prind mâna. E subţire, cu pete hepatice şi vene umflate, cu o cicatrice abia vizibilă pe dosul palmei, urma unei arsuri suferite când a atins grătarul. A fost când Mattie era în spital, şi mă întreb dintr-odată dacă nu cumva s-a marcat aşa dinadins. „Nu-i nimic”, a zis ea atunci, „în comparaţie ce a suferit el.”

N-o să mai încerc s-o îmbunez sau s-o amăgesc. Sunt datoare să o ascult. O strâng de mână şi îi dau drumul imediat. N-o să vrea să fie împovărată de dorinţa mea de afecţiune. Trebuie s-o las să povestească în felul său.

— Ce s-a întâmplat… cu Clare… n-a fost aşa cum am spus.

Tace şi ochii ei negri mă fixează ca nişte ace cu gămălie care ţintuiesc un fluture. O răceală mi se furişează în sus pe şira spinării.

— Poliţistul care a venit la noi acasă era aşa de tânăr. Nu-l dădea deşteptăciunea afară din casă. Nu cred că a priceput nimic. Era prima moarte pe care o ancheta. Era copleşit, şi mai era şi stingherit de plânsul lui Pete, de cât de mare îi era suferinţa… Şi doctorul a fost încrezător. SMSS: asta a scris pe certificatul de deces. A fost o autopsie, dar nu criminalistică. Pe atunci oamenii nu cercetau aşa cum ar putea s-o facă acum…

Tace, pare epuizată de acest şuvoi de vorbe care sugerează un adevăr fără să-l înşface de beregată.

— Ar fi trebuit să cerceteze cineva? mă silesc să întreb.

Însă nu-mi ia în seamă întrebarea. Are ochii lăcrimoşi şi respiraţia superficială.

— Mă simţeam atât de singură. Pete pleca devreme, lucra la ferma aceea, şi n-a vrut să asculte. Credea că ar trebui pur şi simplu să-mi văd de treabă. Zi după zi, eram doar eu şi voi trei. Şi ea plângea tot timpul…

Ochii îi poposesc pe ceva depărtat, ca şi cum şi-ar privi viaţa de acum treizeci şi cinci de ani, cu o expresie de mohorâre pură înainte să-i treacă peste faţă un văl de oroare. Revine brusc în prezent şi se răsuceşte spre mine, cu privirea directă caracteristică. E o privire care îmi porunceşte să fiu atentă, să o înţeleg.

— Îţi aminteşti că plângea? încuviinţez eu din cap, şovăielnic, dar nu sunt sigură dacă îmi amintesc plânsul lui Clare sau pe cel al copiilor mei: văicăreala necurmată care este iraţională şi imposibil de stăvilit, şi o dată m-a făcut s-o las pe Rosa din braţe şi să plec de acolo, convinsă că sunt o mamă nepricepută.

— Nu voiam decât s-o fac să înceteze.

Cuvintele ei mă surprind. E un soi de mărturisire? Recunoaşterea unui adevăr spre care mă îndreptam încet, dar refuzam să-l accept? Stomacul mi se strânge, trupul simte adevărul înaintea minţii.

„SMSS. Asta a scris pe certificatul de deces. Nu voiam decât s-o fac să înceteze. Plângea tot timpul.”

— Spui ceea ce cred eu că spui? Că moartea lui Clare n-a fost un accident?

Vreau să rostească vorbele. Vreau să-şi asume responsabilitatea dacă îmi povesteşte – şi nu-mi vine să cred că gândesc asta, cu toate că pare singura explicaţie credibilă – că şi-a omorât fetiţa.

Nu vrea să se uite la mine, dar masca începe să-i alunece şi faţa i se schimonoseşte de amărăciune. Îşi apasă buza de jos, ca şi cum ar vrea să oprească orice mărturisire.

— Plângea tot timpul, repetă, scuturând din cap. Nu se mai oprea. O ţinea aşa şi tot aşa…

„Dar unii bebeluşi aşa fac”, aş vrea să spun. Poate că îi era foame, sau era bolnavă, avea reflux esofagian sau o problemă neurologică. E felul lor de comunicare. Nu vor să supere pe cineva. Au o suferinţă.

Dar tac. Nu trebuie s-o judec, nu îndrăznesc să risc să nu vorbească acum, când am reuşit în sfârşit să avem cea mai sinceră conversaţie de când ne ştim. Mi-o imaginez, izolată şi fără vreun sprijin, în acea căsuţă întunecată, umedă. Şi apoi o văd zbierând la noi: un torent de răutăţi despre care îi spuneam lui Mattie că ea nu le poate gândi cu adevărat, când pe faţa lui se citea suferinţa şi părea să se micşoreze sub ochii mei.

E sleită de puteri şi totuşi vrea să fie înţeleasă.

— Nu se mai oprea…

Vocea îi devine şoaptă. Are ochii umezi, şi cred că zăresc în ei pocăinţă. „N-am vrut s-o fac.” Asta pare să spună privirea ei.

Sau poate că doresc cu disperare să văd asta, pentru că alternativa e prea îngrozitoare.

— Nu voiam decât s-o fac să înceteze.

39
— JANET —

Sâmbătă, 22 ianuarie 1983

Ţipătul creşte. La început e jalnic. Un scârţâit şi un hârâit. Şovăielnic, tremurător, încercând să vadă cum va fi primit.

Îndoiala dispare iute. Scâncetul devine vaier; arcanul se strânge în vreme ce ţipătul se preface într-o notă de suferinţă pură. „Şşşt…”, imploră Janet, bagă mâinile în pătuţ şi o ţine pe Clare cu braţele întinse, în vreme ce sunetul consolidează spaţiul dintre ele. „Totul e bine, puiule. Acum mami e aici. Mami o să facă să fie bine.”

Clare se uită lung la ea. Are unsprezece săptămâni; e în ghearele crunte al unor colici cu neputinţă de alinat; ochii ei sunt două mărgeluţe care fulgeră, neîncrezătoare şi intense. „Nu spune tâmpenii”, zic ochii aceia. „Sunt furioasă şi sunt furioasă pe TINE.” Chipul i se boţeşte şi salopeta se udă, de parcă furia care îi preface trupuşorul într-un cuptor încins până la alb e aşa de puternică, încât trebuie să evadeze.

„Şşşt, şşşt, totul e bine”, repetă Janet. Dintr-odată, e alarmată. Fruntea pruncului e plină de sudoare şi fontanela pulsează ca o formă de viaţă de pe altă planetă, roşie-aurie, imediat sub piele. Dovada inimii ei care bate, a sângelui care-i curge prin vene şi ar putea să ţâşnească prin acest punct translucid, gingaş ca un ou de păsăruică, atât de fragil, încât mama nu cutează să-l atingă, să nu se spargă. Pulsaţia continuă, insistentă, neînduplecată. La fel ca furia imposibil de stăpânit a lui Clare.

Ţipătul creşte şi mai mult, acum obraznic de categoric. De la zero la şaizeci în două secunde. Strânge copila în braţe şi simte că se sufocă: nu-şi doreşte decât s-o azvârle cât colo.

— Şşşt, şşşt. Mami e cu tine.

O mână strânge la piept funduleţul cu scutec al lui Clare, cealaltă îi cuprinde ceafa. Îi ţine în căuşul palmei gâtul, încercând să-i transmită duioşia, însă fetiţa îşi arcuieşte spatele zvârcolindu-se, cu pumnişorii încleştaţi, cu trunchiul înţepenit de furie sau de durere.

„De ce mă urăşte aşa de tare?” Gândul o macină în vreme ce încearcă să legene copila să adoarmă, plimbându-se prin dormitorul rece, umed. Lumina de la începutul după-amiezii se prelinge prin perdelele subţiri de bumbac: crudă, de vreme ce restul casei este întunecat. Umbra bălteşte prin unghere, mucegaiul umple de puroi pereţii, iar mobilierul e apăsător: paturi de fier, o comodă şi o masă de stejar, pătate. Tavanele au grinzi şi pereţii crăpaţi sunt zugrăviţi nu doar în alb, ci şi în teracot şi turcoaz, într-o deformare produsă de droguri a visului unui hippy.

Tânjeşte după lumină şi strălucire: zile de vară în care rufele spălate pot să se usuce în vânt, pe sfoară, nu să scoată aburi înăuntru, făcând încăperea şi mai rece şi umedă, când copiii mai mari pot să-şi facă de lucru prin grădină, nu să-i ocupe mereu timpul. Când poate să stea cu faţa în soare şi să simtă măcar o clipă că lucrurile ar putea să se îmbunătăţească la un moment dat. Unde poate să alunge râzând dezgustul de sine care o înfăşoară, aşa încât nu vede vreo cale de ieşire din viaţa asta cu liniile ei înguste, cu corvezile ei, cu spălat şi hrănit, şi gătit la nesfârşit, cu bebeluşul care urlă tot timpul – pentru că Clare urlă printre gâfâieli. Şi, of, Dumnezeule mare, cu siguranţă trebuie să înceteze cât mai repede!

— Şşşt, şşşt, o alină ea, însă e tocmai pe dos.

Vocea bebeluşului se înteţeşte şi plânge mai cu foc. Paşii lui Janet sunt mai frenetici, legănatul febril, în vreme ce Clare încearcă să i se smulgă din braţe, zvârcolindu-se ca un ţipar.

— E bine.

Disperarea se furişează în vocea sa, în vreme ce o strânge mai aprig.

— E bine, zău. E bine.

Dar nu-i bine. Clare o loveşte cu mânuţele şi Janet nu se poate abţine să nu se simtă insultată. „Te urăsc”, spune trupul fiicei ei care o loveşte.

— Şşşt, şşşt, imploră, dar e chinuită de îndoiala de sine.

„Nu eşti bună de nimic ca mamă dacă o laşi să plângă aşa. Dacă îţi laşi copilaşul să sufere.”

— Mă străduiesc.

Vocea i se frânge într-un ţipăt. Îşi apasă faţa umedă pe creştetul copilului, însă Clare se zbate şi se încordează, îndepărtându-se de ea.

— Şşşt, şşşt.

Acum îi curg lacrimile de autocompătimire şi de o oboseală atât de mare, încât uneori nu-şi doreşte decât să se culce şi să nu se mai trezească niciodată. Ar vrea să zică: „Te rog taci, doar un minut. TACI odată!” Cumva, gândul se preface în cuvinte şi strigă. Şi în acest act de revoltă îşi găseşte vocea şi se simte bine reacţionând aşa: combătând ţipătul cu ţipăt.

Apoi se declanşează un pic de autodisciplină. Mattie doarme după prânz şi n-o să se trezească, însă Lizzie e la parter: nu trebuie s-o audă. Şi totuşi, răbufnirea a şocat-o pe fetiţă. Clare se holbează şi, pentru o clipă minunată, plânsul încetează: un mic răgaz. O ţine în braţe, sperând că bătăile inimii vor linişti copilul, în loc să-i trădeze teama.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău! N-am vrut să strig. Uite, aşa-i mai bine. E mai bine, nu?

Fiica sa se zvârcoleşte, şi îşi dă seama că o ţine prea strâns.

Îşi descleştează mâinile, şi când face asta plămânii lui Clare se umflă şi zgomotul reîncepe: un val de furie care îi înţepeneşte trupul micuţ, energia cumplită pulsând în sus din vârfurile degetelor de la picioare. Şi ştie că nu mai poate să facă asta. Nu poate înfrunta acest zgomot continuu, insuportabil de monoton, care o trezeşte în fiecare noapte, îi asupreşte zilele, o smulge din somn, aşa încât trupul său cu mintea înceţoşată se împleticeşte afară din

dormitorul în care Pete doarme ca dus de pe lume şi ea se ghemuieşte în frig, lăsând acest *parazit* de copil s-o secătuiască de viaţă în vreme ce-i suge tot laptele.

Nu este mama care credea că o să fie atunci când a fost de acord să schimbe oraşul aglomerat de pe coastă în care a crescut cu acest bârlog de la ţară. Nu e nici măcar o mamă pricepută: doar una care regretă amarnic că are trei copii din cauză că Clare, şi a ştiut întotdeauna asta, a fost o greşeală. Un copil conceput într-un rar moment de optimism, care s-a destrămat înainte ca plânsul lui Mattie să o trezească. Îşi aminteşte că s-a dus să urineze şi s-a rugat, când făcea duş, ca sperma să nu rodească, să nu rămână însărcinată de această dată.

Ea şi Pete se îndepărtează. Fisurile abia vizibile pe care le-a avut relaţia lor de la bun început s-au lărgit, până ce au ajuns să le fie greu să-şi vorbească politicos. Comunicarea este minimă. Abia dacă trăiesc, ce să mai vorbim de iubire? Doar există.

El nu vrea să ştie. Atât de entuziasmat de acest mod de viaţă diferit, atât de naiv, atât de *egoist,* nu ascultă când ea încearcă să-i explice cât de paralizantă îi pare ei şi că se simte dureros de singură având doar copiii cu care să vorbească în fiecare zi. El, dintr-o familie cu şase copii, n-o să înţeleagă niciodată atitudinea ei contradictorie faţă de copii. Nu-i poate spune că frustrarea sa e atât de intensă încât se teme că ar putea să-i vatăme înainte să vină el acasă, sau să-i explice că visează cu ochii deschişi să-i părăsească: s-o pornească în sus pe alee, pur şi simplu, în vântul turbat care le îneacă ţipetele. A încercat s-o facă ieri. A plecat pe la cinci şi a rămas afară douăzeci de minute, până ce vinovăţia – sau, mai degrabă, teama de ce ar spune Pete dacă ar veni acasă mai devreme – a făcut-o să se întoarcă la ei.

Camera e murdară. O muscă se zbate în pânza unui păianjen care atârnă între bec şi tavan, şi îşi fixează atenţia pe asta în vreme ce ţine strâns bebeluşul. E şi ea ca această insectă capturată:

înfăşurată strâns într-o capcană din care nu există scăpare. Nu vrea această viaţă. Nu vrea această copiliţă. Dar, în ciuda faptului că ştie asta foarte clar, n-are de gând s-o omoare. Nu vrea decât s-o sperie ca să tacă.

— Şşşt, şşşt, şşşt, zice în vreme ce o strânge tare.

40
— LIZ —

Sâmbătă, 3 februarie 2018

Înot. E un lucru pe care îl fac rar, pe care nu reuşesc să-l fac decât în momentele de mare stres sau de mare supărare. Traversez bazinul spitalului: treizeci de lungimi, treizeci şi una, treizeci şi două, treizeci şi trei.

Nu am viteză prea mare şi nu sunt în formă: trupul mi-e moale şi greoi, şoldurile mi se leagănă. Sunt mai grea cu vreo treisprezece kilograme decât adolescenta slăbănoagă obsedată de înotul în bazinul universităţii, încercând să scape de nesiguranţă sub apa cu clor, însă, dacă nu mai sunt în formă, sunt încăpăţânată, şi astăzi sunt mai motivată ca oricând: ochelari de protecţie, capul aplecat, braţele rotindu-se cu mişcări atente, lente. Apa plescăie peste marginea bazinului când mă dau peste cap şi pornesc din nou.

„Mama mea şi-a omorât bebeluşul. Mama mea şi-a omorât bebeluşul.” Mantra îmi răsună în cap la fiecare mişcare a braţului. „Mama mea şi-a omorât bebeluşul.” Mă avânt prin apă – rotirea braţelor, răsucire, plescăit peste margine –, în vreme ce această revelaţie persistă. De obicei, în această fază a înotului endorfinele au fost secretate. Dar treizeci şi cinci, treizeci şi şase, treizeci şi şapte de lungimi şi niciun semn al stării de bine şi nicio urmă din euforia obişnuită care apare pe măsură ce mi se goleşte creierul. „Mi-a omorât sora. A omorât-o pe surioara mea, Clare.”

„Compasiune”, îmi spun, încercând să izgonesc neîncrederea şi mânia. „Priveşte-ţi mama cu aceeaşi înţelegere cu care ai privit-o pe Jess. Poartă-te cu ea ca şi cum ai fi medicul ei de familie.” Depresie postnatală nediagnosticată. Izolare, lipsa sprijinului, eşecul căsniciei: toţi factorii de risc erau acolo. Afecţiunea nu era recunoscută pe scară largă în anii

’80. Dacă i s-ar fi întâmplat acum, fapta ar fi putut fi prevenită. Totuşi – şi aici încerc deosebit de tare să izgonesc gândul, folosindu-mi mânia – chiar şi aşa poate să nu fie recunoscută. *Eu* n-am recunoscut-o. N-am recunoscut-o la Jess.

Rotirea braţelor, răsucire, plescăit peste margine. Încă o lungime, dar degeaba această analiză rece, clinică, dacă ceea ce simt este un cocteil toxic de tristeţe, furie, şoc şi ruşine. Mama şi-a sufocat copilaşul de unsprezece săptămâni din cauză că *nu se mai oprea din plâns.* Cresc viteza, un sprint scurt, încercând să alung acest gând. Iar după aceea – şi iată lucrul care pare să coincidă cu cruzimea sa faţă de noi – a lăsat să treacă treizeci şi cinci de ani până să mărturisească: n-a căutat ajutor şi nici nu şi-a folosit experienţa ca să-şi tempereze purtarea faţă de mine şi Mattie.

„Nu mai fi aşa de afurisit de aspră”, îmi zic. Trebuie să-i fi fost groază că va fi descoperită; năucită de ceea ce a făcut; poate că *se temea* pentru noi? Mai bine să ne crească ea decât să fim daţi în grija statului. Trebuie să fi simţit asta mai intens după ce tata a plecat: omul acela cât un urs, care nu voia să asculte şi care şi-a luat tălpăşiţa. A ştiut oare ce a făcut ea – şi dacă da, cum a putut să-şi abandoneze copiii? Sau gândul era atât de monstruos, încât nu putea concepe aşa ceva?

Mă gândesc la plesniturile pe coapsele noastre şi scatoalcele date peste capete. La detaşarea ei când Mattie era în spital. Flacăra aprigă din privirea ei. Îmi amintesc că am învăţat să citim asta de foarte mici; că am ştiut instinctiv să-mi apăr fratele – minţind pentru el, stând fizic între ei când ea era turbată; o dată încasând eu grosul loviturilor – şi am suprimat acea amintire a mâinilor care plouau asupra mea, ca loviturile de karate. Şi mă gândesc că de atunci încoace am purtat mereu povara vinovăţiei pentru accidentul lui şi că mama n-a făcut nimic ca să-mi schimbe părerea.

Accelerez ritmul, cu braţele învârtejindu-se, cu fesele strânse, exploatând această furie.

„Împachetează acele amintiri, pune-le undeva deoparte.” Trebuie să gândesc logic. Doar din pricină că poate să fie agresivă cu noi nu înseamnă că a vrut s-o omoare pe Clare. Depresia postnatală a putut să-i înceţoşeze mintea în acel moment.

Un caleidoscop de imagini ale copilaşului zbătându-se în braţele mamei noastre. Amintindu-mi acel coşmar, simt panica lui Clare când se luptă să respire. Uit de ritm şi dintr-odată mă dor plămânii. Înghit apă, clorul îmi arde gâtlejul şi nasul, simt o durere ascuţită în piept. Frica mă prinde în gheare când încep să bolborosesc; pe moment îmi imaginez că o să mor sufocată.

Ţâşnind din apă, mă agăţ de marginea bazinului ca şi cum aş fi înotat peste Canalul Mânecii. „Respiră”, îmi zic, aşa cum aş face cu Sam sau Rosa. „Nu mai fi aşa melodramatică. N-ai păţit nimic.” Îmi smulg ochelarii şi mă scufund, frecându-mi nasul şi ochii. Aici, jos, pot să-mi curgă lacrimile. Vederea mi-e împâclită, apa e întunecată şi opacă, însă pot gândi mai limpede. Când mama a sufocat-o pe Clare ştia ce o să se întâmple? Voia s-o facă să tacă, dar voia oare ca ea să moară?

Ies iar la suprafaţă, îmi pun ochelarii. Un anestezist de pe culoarul alăturat ridică mâna, gata să înceapă o conversaţie. Îi zâmbesc crispat şi mă împing în perete. Trebuie să-mi abat gândurile şi trebuie să mă ocup de întrebările care, altfel, ştiu că m-ar hăitui în liniştea nopţii; întrebări care dau târcoale ideii că eu şi Mattie suntem norocoşi că suntem aici; că s-ar putea să fi fost în primejdie, şi totuşi, cumva, am supravieţuit…

După şaizeci de lungimi ies din bazin, fac duş şi mă gândesc să mă înapoiez în salonul de boli gastrice s-o văd pe mama. Am plecat brusc. Era sleită de puteri şi aveam nevoie de timp ca să diger ceea ce a spus.

Mă şterg cu prosopul, întrebându-mă dacă să-i ofer sau nu lui Mattie aceste veşti, dar ştiind că nu l-

ar convinge să vină aici. Întotdeauna a gândit tot ce e mai rău despre ea şi asta nu va face decât să-i confirme bănuielile, în vreme ce eu vreau să cred că era bolnavă, nu rea. Că n-a avut niciodată intenţia ca acest copil să moară.

Îmi trag blugii strâmţi, văzându-mi burta moale, împestriţată cu vergeturi argintii, şi venele sparte de pe glezne: moştenirea celor două sarcini. În trecut eram critică în privinţa trupului meu, dorindu-mi să am timpul şi autodisciplina pentru o siluetă ca a lui Jess. În vreme ce alte femei au întârziat vârsta mijlocie, m-am văzut repezindu-mă spre ea. Însă acum nu-mi vine să cred că mi-a păsat. Trupul meu n-o fi el şlefuit, dar *mintea?* Mintea mi-e ascuţită şi îmi consider de la sine înţeleasă sănătatea mintală. Ce lux! N-am trăit niciodată disperarea care trebuie s-o fi hărţuit pe mama sau s-o fi chinuit pe Jess.

E aproape ora nouă. Mama ar trebui să fie adormită, sau încercând să adoarmă. N-am câştiga nimic acum dacă vorbim: e mult mai bine s-o vizitez de dimineaţă, după ce o să găsesc ce să spun.

Mă duc repede în garajul cu mai multe etaje al spitalului, urc în maşină şi pornesc spre singurul loc în care vreau să fiu în acest moment: acasă, mai exact, cu Nick.

Mă ascultă. E unsprezece noaptea şi el încă mă ascultă, în vreme ce mă preumblu prin bucătărie, răsucind pe toate părţile aceleaşi gânduri. Înjur, pun întrebări şi, în cele din urmă, plâng, nu doar pentru sora mea, ci şi pentru mine şi Mattie.

El mă ia în braţe şi bătaia calmă a inimii lui e ceea ce mă linişteşte. Ceea ce mă lasă să dau glas bănuielii care zvâcneşte ca o aşchie ce nu se lasă scoasă: mică, dar atât de mârşavă încât n-are cum să nu domine.

— Problema e… zic fără să-l privesc în ochi, pentru că e ceva ce mi-e greu şi să gândesc, darămite să rostesc. Vreau să cred că era bolnavă când s-a întâmplat asta. Că a fost un caz limpede de

depresie postnatală. Dar mi-o pot imagina atât de furioasă, atât de frustrată, încât în fierbinţeala momentului să fi ştiut ce face. Ştiu că e în stare să se poarte violent, că trăieşte intens emoţiile şi că pare să nu-şi poată stăpâni furia. Mă tem că şi-a ieşit din fire, pur şi simplu, şi nu doar din cauză că era bolnavă, ci din cauză că chiar era în stare să facă asta. Tac o vreme, apoi şoptesc: Şi-a omorât copilaşul de unsprezece săptămâni – şi dacă a fost în mod conştient, sau dinadins, cum aş putea să-i găsesc scuze sau să o iert pentru asta?

— Ai putea s-o ierţi dacă ai fi convinsă că era bolnavă mintal?

Nick mă priveşte intens şi, pentru o clipă, mă întreb dacă soţul meu s-ar putea îndoi de asta.

— Sigur că aş putea, da.

Tonul meu e serios. Aş avea o explicaţie, un diagnostic.

— Dacă suferea de o depresie postnatală gravă, ar fi existat un motiv ca să facă ce a făcut.

— Presupun că tot ce poţi să faci este să aştepţi să vezi dacă e în stare să mai vorbească despre asta. Nu-i de mare ajutor, ştiu, dar nu văd altă variantă.

Nick ridică din umeri a scuză. Îi cer părerea despre o întrebare al cărei răspuns s-ar putea să nu-l accepte nici măcar mama.

Cum am putea să ştim ce gândea ea când şi-a omorât copilul?

41
— JESS —

Sâmbătă, 4 februarie 2018

Când detectivul Rustin a pus-o în faţa veştii că Frankie a mărturisit ce s-a întâmplat, la început, Jess a simţit un val fierbinte de jenă, urmat repede de o dorinţă imensă de a-şi strânge în braţe fiul cel mic şi de a-l asigura că totul o să fie bine.

Apoi a venit uşurarea. A luat-o prin surprindere şi a înfăşurat-o ca pe o haină de blană artificială, făcând-o pe moment să se simtă în siguranţă şi aproape ameţită. Pentru că, deşi rămânea teama că o vor considera o mamă neglijentă, cel puţin nu mai era nevoie să mintă în toate privinţele.

Dusese prea mult timp această viaţă dublă, iar stresul de a se preface că totul e în ordine, în vreme ce ignora toate semnalele care indicau că acesta este doar un refren penibil – vocea care încerca mereu să-i pună piedică –, nu putea să continue la infinit şi se dovedea că este peste puterile ei. Poliţiştii ştiau aproape totul: că şi-a lăsat copiii singuri, că Frankie era implicat. Dar poate, şi era o slabă pâlpâire a unei idei, poate că acum ar fi în stare să recunoască, în sfârşit, că o ţine în gheare ceva îngrijorător. Ceva care a preluat controlul minţii sale şi era atât de convingător, încât părea să fie realitatea sa. Probabil că acum s-ar putea schimba ceva.

Aşa că le-a spus ce s-a întâmplat, înfruntând evidenta iritare a detectivului Rustin pentru că a făcut poliţia să-şi piardă timpul.

— Mi-am zis că vor fi cinci minute. Nu-mi vine să cred că am gândit asta: e clar că nu gândeam cum trebuie.

De partea cealaltă a mesei era linişte, poliţista se uita la ea ca o pisică la pândă. Şi, ca o pradă, Jess a încremenit. Nu putea să recunoască faptul că i-a lăsat pe copii singuri de teamă să nu-i facă ceva rău lui Betsey: că se văzuse prinzându-şi fetiţa de

picioare şi izbind-o de poliţa şemineului. Că astfel de scenarii îi mitraliau mintea.

Detectivul Farron a fost cel care i-a deschis calea să semnaleze că poate nu era totul în ordine.

— Te simţi adesea aşa? Ca şi cum n-ai gândi cum trebuie? a întrebat el, cu o urmă din compasiunea pe care o simţise la el când s-au cunoscut, la urgenţe.

Gâtul i s-a strâns şi, spre groaza sa, a început să plângă cu hohote mari, urâte, cu mâinile zburătăcind spre ochi, ca şi cum ar fi încercat să-şi ascundă faţa roşie şi udă.

Un ţâţâit din partea detectivului Rustin. Jess îşi putea imagina dispreţul ei. Însă dinspre detectivul Farron a simţit şi mai multă simpatie. O privea întrebător, încercând să-şi dea seama ce e cu ea. Au fost pomenite Lucy Stone, oferta de sprijin din partea serviciilor sociale, dar nu putea absorbi totul şi s-a concentrat în schimb pe lucrul care părea tangibil.

Mergea acasă.

Asta a fost acum zece zile. I s-a dat drumul după ce a fost interogat Frankie, iar acum încercau cu toţii să-şi reia viaţa – imposibil, de fapt, câtă vreme Betsey e în spital, într-o stare încă precară. E în secţia de terapie intensivă de la pediatrie, conectată la sârme, şi perfuzii, şi aparate, şi toate accesoriile medicale în care Jess n-avea încredere şi pe care le dispreţuia. E cu ea acum, înfruntând privirea neîncrezătoare a asistentelor.

Desigur, încă nu poate s-o ţină în braţe. În timp ce Jess era interogată, Betsey a avut altă criză de convulsii, care a durat mai mult de douăsprezece minute şi a fost nevoie ca anestezistul să-i inducă o comă ca s-o poată redresa. Acum a fost scoasă din comă şi urmează să fie transferată înapoi, în salon. Şi, cu toate că Jess abia aşteaptă asta, e înspăimântată. Cel puţin, aici Betsey e în siguranţă. Îşi uneşte vârfurile degetelor, imaginându-şi cum oasele din ţeasta fiicei sale se unesc strâns.

„Dă, Doamne, să se facă bine curând!” E tot ce-şi doreşte – mă rog, asta şi ca viaţa familiei sale să revină la un fel de normalitate şi ca gândurile care o sabotează să dispară.

Nu-şi imaginează cum se va întâmpla asta. Lucy a vorbit despre „un plan urgent de ajutor” şi a propus să meargă la medicul de familie pentru o trimitere la psihiatrie. Ed a sunat la cabinet vineri pentru o consultaţie de urgenţă: ea o să meargă la cineva mâine, la prima oră. Însă, cu toate că e recunoscătoare, e pasivă, Ed şi asistenta socială jonglează cu terminologia, conspiră ca să îmbunătăţească situaţia, în vreme ce ei asta i se pare imposibil. Cum ar putea să-şi schimbe gândirea şi să depăşească această fază?

Trebuie să se concentreze pe copii şi pe Ed, care încearcă din răsputeri să înţeleagă, dar e limpede că nu reuşeşte. În această săptămână, relaţia lor a fost încordată până aproape de rupere.

Aseară a recunoscut că a umblat la laptopul ei. I-a găsit căutarea făcută în după-amiaza de vineri, în vreme ce Frankie şi Bets se luau la întrecere care poate să plângă mai tare şi pereţii casei – şi ai vieţii ei – s-au strâmtat. „De ce vreau să-i fac rău fetiţei mele?” Pieptul i s-a strâns când el a repetat fraza.

— Ai ştiut asta de sâmbătă şi nu te-ai gândit să zici nimic până acum? a întrebat ea, înghiţindu-şi mânia.

— Cum aş fi putut să recunosc că te-am spionat? Ai fi văzut roşu în faţa ochilor şi ar fi fost chiar mai puţin probabil să vorbeşti cu mine.

— Şi nu le-ai spus poliţiştilor?

Detectivul Rustin n-a pomenit asta. Poliţiştii i-au luat laptopul de-abia după ce a fost arestată, în acea seară cumplită de miercuri.

— Nu. Am fost îngrijorat pentru copii, desigur, dar nu rămâneau niciodată singuri cu tine. Şi presupun că nu mi-am putut închipui că ai face asta cu adevărat.

Uşurarea ei e imensă. Aşadar, el n-a trădat-o. Nu le-a spus nici măcar lui Liz sau lui Lucy.

— Nu ai spus nimănui? Lui Charlotte, poate?

Vechea sa nelinişte erupe.

— Sigur că nu! Cum aş fi putut să risc să te incriminez? Nu i-am spus nici măcar surorii tale. Sincer să fiu, a fost groaznic să mă întreb de ce ai scris asta. Acum pare atât de evident că nu erai în apele tale.

Este în mod caracteristic uşurat că există o explicaţie pentru purtarea ei.

— Acum o să-ţi găsim ajutor. Putem rezolva asta, a zis şi a mângâiat-o pe obraz ca pe un ţânc care trebuie să fie îmbunat. O să încerc să stau mai mult acasă şi să te ajut mai mult.

Ea se îndoieşte că asta se va întâmpla. Cultura în care lucrează el nu îngăduie flexibilitatea muncii. Şi totuşi, e ceva: această recunoaştere a faptului că el trebuie să fie mai implicat în privinţa copiilor, că înţelege că ea este mai puţin rezistentă, mai fragilă decât pretinsese întotdeauna că este.

Se gândeşte la băieţii săi. Iubirea lor s-a dovedit necondiţionată. Cu toate că Frankie a fost copleşit de emoţii, chiar şi după standardele lui. „E vina mea. Sunt aşa de neascultător. Toţi profesorii zic că sunt neascultător…” Era nemângâiat când l-a învelit la culcare, cu o seară înainte.

Ceva din purtarea lui încă nu e limpede, aşa că abordează amintirea în cercuri din ce în ce mai mici. Şi-l imaginează ridicând-o pe Betsey, cărând-o în sus pe scară, tot mai entuziasmat cu fiecare treaptă. N-a prevăzut că ar putea s-o scape, că ea s-ar putea zvârcoli, că ar trebui să ţină o mână pe ea în vreme ce bâjbâie după un scutec: puţini copii de opt ani ar prevedea, şi niciunul cu lipsa lui de control al impulsurilor. I-a spus să nu plece din cameră, să nu se ducă la etaj sau să o ridice, şi e surprinsă că i-a nesocotit cu totul cuvintele, că a ales să le ignore orbeşte…

Închide ochii. Oboseala o copleşeşte, şi totuşi nu se poate destinde: obişnuita sa agitaţie curge prin ea. Ochii i se deschid brusc la sunetul paşilor. Cineva vine spre ea. Paşi blânzi.

— Pot să stau cu tine?

Liz e alături, neliniştită. Sub lumina de neon crudă arată trasă la faţă. O eczemă erupe sub sprânceana stângă şi zona ochiului pare inflamată.

Jess încuviinţează din cap în tăcere. Liz trage un scaun şi se aşază pe marginea lui. O irită această grijă. Ar trebui să fie naibii mai reţinută. Şi-ar dori să aibă puterea să-i spună să plece.

— E bine.

Liz arată cu capul spre Bets.

Jess nu vrea să vorbească despre ea; pe dată se simte paznic feroce. Betsey are o infecţie inghinală, are nevoie de antibiotice, şi are, din când în când, convulsii. N-ar prea zice că „e bine”. Când va ajunge înapoi, în salon, va trebui să fie întreruptă administrarea de morfină şi de sedative din ultimele opt zile: nu trebuie să ajungă în sevraj. Şi încă mai are de stat în spital o săptămână.

— Şi tu ce faci?

Jess ridică din umeri. Nu poate pune în vorbe felul în care se simte; de-abia poate să recunoască amploarea suferinţei sale.

— Ce face Frankie? o ţine pe-a ei Liz. E mai bine?

Trebuie să spună ceva. Să recunoască faptul că Liz a scos la lumină adevărul care a dus la eliberarea ei de către poliţişti, chiar dacă ea a contribuit la alertarea lor.

— E încă destul de nefericit. Dar îţi mulţumesc că l-ai făcut să-şi deschidă inima…

— Am fost atât de uşurată că am putut să ajut. Dacă nu l-aş fi putut determina să facă asta, păi, aş fi putut la fel de bine să renunţ… Vocea i se pierde. Asta e ceea ce trebuie să fac, nu? Să descopăr ce se petrece…

— N-ai reuşit asta cu mine.

— N-am reuşit, nu. Liz pare nespus de tristă. Treaba mea era să am grijă de Betsey, şi suntem întotdeauna conştienţi că un copil poate să fie vătămat. Dar ar fi trebuit să-mi dau seama ce se întâmplă. N-am pus faţă în faţă ceea ce ştiam despre

tine cu ceea ce mi se înfăţişa. Ar fi trebuit să-mi dau seama că e posibil să nu fii bine…

— Erai prietena mea şi nu m-ai ajutat. Are vocea încordată. Ai gândit ce e mai rău despre mine: că mi-aş *bate* copilul.

Furia i se întinde prin gât şi cap şi se teme că va exploda.

Liz ridică din umeri, ca şi cum ar avea pe umeri o povară imensă de care nu poate scăpa.

— Nu ştiu ce aş mai putea să spun. Ar fi trebuit să înţeleg mai repede; ar fi trebuit să gândesc mai departe de lungul nasului.

Tace un pic.

— Îmi pare tare rău, de asemenea, că am fost absentă după naşterea lui Betsey. Mă tot gândesc că, dacă m-aş fi străduit mai mult, aş fi văzut că de data asta îţi este atât de greu… Dar nici tu n-ai fost de ajutor când ai venit aici nefiind sinceră în privinţa celor întâmplate.

— Nu puteam să-l trădez pe Frankie şi nu puteam să risc să-i pierd, spunându-ţi că i-am lăsat singuri. Oricum, nu ştiam că o să chemi serviciile sociale.

Liz e duioasă.

— Îmi închipui că ţi-a fost imposibil şi să recunoşti cum te simţeai.

Blândeţea ei riscă s-o dea gata pe Jess. Înghite nodul din gât; nu reuşeşte decât să încuviinţeze scurt din cap.

Stau o vreme în tăcere, cu antipatia lui Jess mocnind aproape de suprafaţă, însă complicată de dorinţa de a reînvia vechea lor apropiere. I-a fost dor de Liz, în ciuda încrederii în sine şi a sincerităţii ei, a tendinţei ei de a vorbi cu un pic de afectare. A simţit lipsa căldurii ei şi a dorinţei de a face ceea ce se cuvine.

Îi admiră şi conştiinciozitatea.

E aproape nouă seara.

— Totuşi, de ce eşti aici aşa de târziu? Doar n-ai venit să mă cauţi pe mine!

— Nu, scutură din cap Liz. Mama e în salonul de boli gastrice, tocmai am fost s-o văd. Cred că o să

moară.

Mărturisirea o surprinde pe Jess, însă Liz nu pare să observe. Cu ochii ţintă la Betsey, murmură:

— Cred că s-a omorât tot bând. Nu mi-am dat seama, continuă, cu aceeaşi voce plată, întocmai aşa cum nu mi-am dat seama că ţie ar putea să-ţi fie greu. Se pare că nu sunt un doctor chiar aşa de bun. Şi ştii ce e cel mai rău? Oricât aş încerca, nu pot să simt pentru ea compasiunea pe care aş simţi-o pentru un pacient.

— O, Liz.

— Mda.

Se freacă la ochi. Pe pleoapa de jos a ochiului stâng i se face un urcior, iar Jess ar vrea să-i dea mâna deoparte.

— De ce?

— Mi-a spus ceva îngrozitor. Urmează o tăcere lungă, îţi aminteşti că ţi-am spus că a pierdut un prunc prin SMSS? O surioară, cu toate că mama nu vorbea niciodată despre ea, n-a vrut să-mi spună nici măcar numele ei.

— Ai pomenit asta când Rosa era micuţă. Te îngrijora gradul de încălzire al sacilor de dormit.

Fulgeră o amintire: Liz frământându-se dacă Rosa nu cumva o să se încălzească prea tare primăvara într-un sac de dormit de iarnă; era obsedată de monitorul copilului şi să ţină camera la răcoare, optsprezece grade.

— Da, nu-i aşa?

Gura lui Liz se strâmbă, cu buza de jos împinsă în faţă ca şi cum s-ar concentra să nu plângă, însă vocea îi este vioaie.

— Ei bine, mama mi-a spus că a sufocat acel copilaş pentru că nu se mai oprea din plâns. Hristoase! Îmi pare rău.

Îşi freacă ochiul cu înverşunare.

Jess simte revelaţia ca pe o răsucire violentă în stomac. Şocul e intens, însă la fel e şi uşurarea că n-a făcut niciodată aşa ceva. Şi-a imaginat că o zgâlţâie pe Betsey, sau că o azvârle în jos pe trepte, sau că o împinge pe şosea în cărucior – dar nu şi-a

pus niciodată în faptă acele spaime. Era ca şi cum mintea sa etala cel mai rău scenariu, silind-o să fie tot mai vigilentă, până ce a ajuns să fie o uriaşă nepotrivire între ceea ce îşi imagina şi realitate.

Însă mama lui Liz a făcut lucrul cel mai îngrozitor. Stele albe înceţoşează vederea lui Jess şi simte că-i vine să verse. Şi apoi condamnarea e tulburată de tristeţe.

— Trebuie să fi fost aşa de singură…

Vede asta aşa de limpede: o mamă cu un copil urlător într-o încăpere mică. Lumea crede că n-ai timpul sau înclinaţia să te simţi singură cu trei copii plini de energie, însă e greu să fii mai singur decât acasă, cu un copil foarte tulburat şi o minte care o ia razna.

Liz se uită la ea şi expresia îi este plină de durere.

— Da. *Era* izolată fizic şi emoţional…

Se opreşte şi în vorbele ei e un avertisment clar.

— Liz, n-avea cum să gândească limpede… Trebuie să fi fost atât de speriată, atât de pierdută.

— Ştiu… Ştiu asta, la nivel *raţional.* Doar că… O, nu era *blândă.* Putea să fie violentă fizic, ne neglija, uneori era crudă. Nu eram bătuţi cu regularitate, dar ne temeam de ea şi ştiam că nu trebuie să întindem coarda.

— La fel ca mine cu tata…

— Şi tu? Îmi pare rău. M-am întrebat adesea… În fine, asta m-a făcut bănuitoare. O bănuială necesară este un lucru bun în medicină, dar înseamnă că înclin să bănuiesc oamenii de tot ce-i mai rău, aşa cum am făcut cu tine.

— Acum nu mai are nicio putere asupra ta, zice Jess şi prinde mâna mică, solidă, a lui Liz cu degetele sale subţiri. Ai zis că crezi că e pe moarte?

— Da, înghite Liz în sec. Da. Cred că da.

— Prin urmare, acum nu-ţi mai poate face rău. Ar fi de ajutor să vezi că ea trebuie să fi fost într-un loc tare întunecat ca să se poarte aşa.

— Cred că a fost într-un loc întunecat toată viaţa ei.

— Atunci poate că e vremea, nu să fii de acord cu ea, dar să încerci să ierţi.

42
— LIZ —

Luni, 5 februarie 2018

Mama e conştientă cu intermitenţe. Medicul specialist mi-a spus că ar putea s-o mai ducă aşa câteva zile, dar, în cele din urmă, i-au mai rămas de trăit doar câteva ore.

Stau lângă patul ei, privindu-i pleoapele brăzdate de vinişoare, dorindu-mi să le ridice. Sunt agitată. Nu din pricina morţii ei – am mai fost martoră la moarte –, ci din pricina întrebărilor pe care ar trebui să i le pun.

Sunt atât de multe lucruri, şi atât de puţine, pe care le pot spune.

Nu prea a fost conştientă în cele patruzeci şi opt de ore de când mi-a spus de sora mea. E ca şi cum efortul de a se elibera de povară a sleit-o de puteri, şi vizitele mele au fost scurte, la începutul şi la sfârşitul fiecărei zile. Îmi revizuiesc întrebările – despre intenţia ei; de ce a ţinut atât timp secretul acesta; despre starea ei de spirit – şi le vizualizez marcate, ca şi cum m-aş pregăti pentru un interviu sau pentru o evaluare care va trebui să mi se facă pentru a deveni medic specialist. Însă ştiu că n-o să i le pun. Nu pot să-i pun întrebări unei femei care e *pe moarte.* Şi, cu toate că pentru mine contează, simplul fapt că Clare a fost sufocată nu poate fi schimbat. Aşa cum a spus Jess, acum e vremea iertării.

Mă uit la mama şi văd că e o mână de oase: o umbră a femeii care dădea năvală în sus pe scară şi zbiera că ne urăşte şi că îşi doreşte să nu ne fi adus pe lume. Cămaşa de noapte de spital îi asigură anonimatul. Alegeri proaste, aş presupune dacă aş fi medicul ei: fumătoare, băutoare, cineva care trăieşte într-o relativă sărăcie şi va muri înainte de vreme. Echilibrul forţelor s-a schimbat complet, aşa încât văd – şi gândul mă orbeşte – că aş putea să reproduc

în oglindă evenimentele: să-i pun o pernă pe faţă şi, cu respiraţia ei superficială, n-ar fi mare luptă. „Acum nu-ţi mai poate face rău.” Da, acea putere a dispărut.

Îi iau mâna şi urmăresc cu degetul linia albă subţire a arsurii; încerc să-mi imaginez aceste degete făcând ceva banal, sau chiar iubitor: încheindu-mi nasturii paltonului sau gătind, cu mişcările îndemânatice când ridică o tigaie sau sparg un ou. Văd aceleaşi mâini pieptănându-mă, poate dându-mi cu blândeţe părul într-o parte, dar e o amintire pe care am născocit-o. Trăgea un pieptăn prin părul meu încâlcit, vorbind aspru în graba dinainte de a pleca la şcoală, lovindu-mă peste cap cu latul periei, în mai multe rânduri. Îmi imaginez aceleaşi mâini ţinând-o pe Clare în acea încăpere umedă, întunecoasă, strângând un pic prea tare; îmi imaginez încheieturile degetelor încleştându-se, aceleaşi degete întărindu-şi strânsoarea.

Îi las mâna să cadă; observ răsuflarea hârâită, uşoara ridicare a pieptului. Acum moartea e aproape. Poate că va fi blândă, şi chiar îi doresc asta, chiar dacă nu-mi scapă ironia faptului că moartea lui Clare n-a fost deloc aşa. Văd acel copilaş prin crăpătura uşii şi ştiu, pentru sănătatea mea mintală, că trebuie să pun capăt obsesiei. Cu toate că a fost crudă, nu pot să cred, sau să-mi îngădui să cred, că a vrut cu adevărat s-o omoare pe Clare.

Închid ochii şi, aşa cum fac de atâtea ori când sunt cu mama, mă gândesc la Jess. Şi mă pomenesc plângând, din simpatie faţă de ceea ce a trăit de când a fost internată Betsey şi de când a născut-o. Apoi mă uit la silueta din pat, cu răsuflarea superficială, trudnică, şi, în cele din urmă, *în cele din urmă,* şi e aşa o uşurare s-o fac, simt faţă de mama aceeaşi compasiune ca faţă de prietena mea.

Lacrimile îmi curg în tăcere când îi iau mâna şi i-o mângâi cu blândeţe, simţindu-i oasele şi pielea prea subţire. Are pulsul slab şi rapid. FR – fără resuscitare: asta a cerut să scrie pe fişa medicală. Nu

va fi o urgenţă, nu va fi o luptă pentru a o reanima, aşa cum ar fi în mod normal pentru o femeie de vârsta ei.

Acum am obrajii uzi. Fac ghemotoc şerveţelul şi iau altul din geantă. Îmi suflu nasul zgomotos. Ar trebui să plec tiptil? Adesea, oamenii aşteaptă plecarea rudelor ca să moară, şi ar fi tipic pentru ea să vrea să facă asta; să rămână aşa de detaşată, aşa de independentă. Şi totuşi, mai sunt prea multe lucruri nespuse. Nu sunt gata să-mi iau rămas-bun.

Dar sunt conştientă că cineva vine în spatele meu.

— E în ordine?

Mă întorc şi-l văd pe fratele meu, care arată şovăielnic, ca şi cum n-ar fi sigur că trebuie să fie aici.

— Matt!

Îi cuprind strâns trupul osos.

Ochii îi fulgeră spre mama noastră şi văd că îl şochează cât de mult s-a împuţinat.

— M-am gândit la ce ai spus şi că n-a fost cinstit din partea mea.

Arată prea în formă şi sănătos ca să se afle în acest salon. Literalmente, o gură de aer proaspăt, miroase nu a mizeria din Londra, ci a răcoarea munţilor: turbă, fum de lemne, ţesătura hanoracului lui, o undă de neopren.

Şi, cu toate că este tipic din partea lui să lase lucrurile până în al unsprezecelea ceas – *straşnică cronometrare,* gândeşte o parte din mine –, mă simt, inexplicabil, emoţionată până la lacrimi.

— Îţi mulţumesc, zic.

Ne aşezăm de o parte şi de alta a ei şi aşteptăm. După o vreme, el se ridică şi depune o sărutare seacă pe fruntea ei. Poate că şi el are nevoie să ierte.

— N-aş fi recunoscut-o, zice el, mult mai târziu, după ce stagiarul a confirmat moartea ei şi strângem lucrurile lui în rucsac ca să ne întoarcem acasă. Nu e aşa cum mi-o aminteam. Asta nu-i Janet pe care o ştiam noi.

Şi încuviinţez din cap. „Puterea ei a dispărut.”

— Ea a plecat acum multă vreme.

43
— JESS —

Marţi, 13 februarie 2018

— Ce faci ca s-o ţii pe Betsey în siguranţă? o întreabă pe Jess terapeuta, Tessa Farthing, din partea cealaltă a măsuţei de cafea aflate între ele.

Este prima lor şedinţă şi Jess e surprinsă de viteza cu care Tessa ajunge în miezul lucrurilor.

— Păi… eu… fac o mulţime de lucruri.

— Poţi să-mi dai un exemplu?

— Eu… nu ştiu de unde să încep.

Cum să descâlcească grămada de măsuri întreţesute cu viaţa sa? Să-şi dea seama care sunt comportamentele „normale” – genul de lucruri pe care le fac alte mame – şi care sunt ritualurile anume create ca să se asigure că nu face vreun rău?

Ştiuse că o să fie greu. Terapia cognitiv-comportamentală, la asta a fost înscrisă. Anxietatea postnatală extremă şi comportamentul matern obsesiv-compulsiv, acestea sunt afecţiunile de care suferă ea, conform evaluării psihiatrice de săptămâna trecută. Nu-i place să fie etichetată, şi totuşi, când doctorul Arnold a descris caracteristicile comportamentului matern obsesiv-compulsiv, ceva din creierul ei a reacţionat. „Asta era o afecţiune recunoscută? Şi alte femei simt la fel?” Psihiatrul a făcut asta să sune ca şi cum Jess ar fi putut să-şi modifice starea de spirit prin aplicarea metodei de terapie cognitiv-comportamentală. „Poţi să te simţi mai bine”, i-a spus el. „O să te simţi mai bine decât acum.”

Tessa, la care a fost trimisă, a spus la fel de limpede că poate reuşi dacă ia în serios şedinţele şi exersează sârguincios între ele. Şi acum, la doar patruzeci de minute de la începerea şedinţei, îi cere lui Jess să descrie amploarea plasei ei de siguranţă.

— Păi, evident, trebuie să ascund cuţitele din bucătărie, să îndepărtez cratiţele. Trebuie să mă

asigur că nu sunt în pătuţ jucării moi şi că nu sunt perne mari. Îi sterilizez castronelele, şi sticlele, şi tacâmurile de câte trei ori – şi, dacă mi se pare că am pus din greşeală dezinfectant pur, trebuie s-o iau de la capăt. Dezinfectez de câte trei ori şi tava scăunelului înalt şi picioarele scaunului…

Amănuntele se revarsă şi e o uşurare să explice toate astea în vreme ce Tessa şade acolo, calmă şi competentă, în acest birou neocupat din cabinetul medicului de familie.

— Şi dacă sunt pe afară şi ceva mă sperie tare şi, dintr-un motiv oarecare, nu mă pot spăla pe mâini, atunci trebuie să-mi aliniez inelele.

— Trebuie să-ţi aliniezi inelele?

Nicio umbră de zâmbet. Tessa pare interesată.

— Da. O fac de trei ori. Inelele astea.

Nu face o demonstraţie, pentru că atunci ar trebui să le realinieze de trei ori ca să fie din nou cum trebuie.

— Şi ce s-ar întâmpla dacă n-ai face asta? întreabă terapeuta, cu părul tuns bob înclinându-se într-o parte.

— Păi, trebuie s-o fac, spune Jess. N-am încotro.

— Dar ce se întâmplă dacă n-o faci? insistă Tessa.

Jess se uită lung la ea, nedumerită de ce *n-ar face* asta, dar din ce în ce mai conştientă că, poate, explicaţia sa sună un pic ridicol.

— Atunci ea n-ar fi în siguranţă.

Terapeuta se uită la ea pe deasupra ochelarilor, cu privirea nu neprietenoasă, însă iscoditoare.

— Ce-ar fi să încerci? O să fie tema ta pentru acasă.

— Tema pentru acasă?

Doctorul Arnold n-a pomenit aşa ceva.

— Va trebui să-ţi scoţi inelele de pe deget. Să le pui într-o cutie când eşti acasă, ca să nu mai fie nimic pe deget. Ideal ar fi să-ţi scoţi toate inelele. Atunci nu va mai fi nimic de răsucit.

Gândul o îngrozeşte. Ce o să facă dacă crede că monitorul copilului nu funcţionează – teama ei

actuală, acum, când Betsey e acasă – şi ea se străduieşte să nu verifice? Răsucirea inelelor este o alternativă nepotrivită, dar îi oferă un scurt răgaz.

Acum degetele i se duc instinctiv spre mâna dreaptă: unu, doi, trei rapid, şi inelele sunt răsucite. Tessa observă şi Jess se înroşeşte, ca şi cum ar fi fost surprinsă făcând ceva pe furiş.

— Ce-ar fi să încerci să le scoţi acum?

— Eu… mă rog, bine.

Îşi scoate cu stângăcie inelele şi le pune într-o parte a genţii. Îşi simte degetele despuiate şi vulnerabile. Ia un şerveţel din cutia de pe măsuţa de cafea dintre ele şi începe să-l frământe, în vreme ce clipeşte ca să-şi stăpânească lacrimile care îi înceţoşează vederea.

— Te simţi bine? zice Tessa în cele din urmă.

Jess încuviinţează din cap. Poate s-o facă. Trebuie s-o facă. Să înveţe să gândească altfel – să pună capăt felului în care s-a purtat, cu intermitenţe, din copilărie încoace –, pare imposibil, şi totuşi, are de ales? Capul spart al lui Betsey – rezultatul faptului că ea a acţionat pe baza gândurilor care o sabotează – a arătat că nu mai poate să continue aşa. Şi apoi, faptul că a apelat la ajutor este crucial pentru a convinge serviciile sociale că poate fi o mamă demnă de încredere; este o parte din planul de acţiune al familiei sale.

— Ar fi bine dacă ai putea continua să încerci asta, zice Tessa în felul ei lipsit de critică şi totuşi foarte hotărât. Şi dacă ai putea completa acest grafic, aşa cum am discutat – să-ţi evaluezi gândurile, ce anume le declanşează şi probabilitatea ca tu să crezi că sunt reale.

Jess ia foaia de hârtie. Va avea nevoie de mai multe astfel de foi.

— Ar fi o idee bună să-ţi iei un carnet, ca să poţi face mai multe grafice.

Tessa pare să-i ghicească gândurile.

I-au fost alocate în cadrul NHS şase şedinţe de terapie cognitiv-comportamentală şi Jess ştie că e norocoasă că le are. Bănuieşte – şi niciodată n-a fost

mai recunoscătoare pentru salariul gras al lui Ed – că va avea nevoie de mai multe. Şi totuşi, e sceptică în privinţa schimbării unui lucru atât de bine înrădăcinat. Gândurile sale nepoftite au început când avea zece ani, s-au retras şi au revenit pe tot parcursul adolescenţei, apoi au fost latente mulţi ani până să revină cu vârf şi-ndesat când cu căţelul şi după travaliul traumatizant cu Betsey. Nu-şi poate imagina existenţa fără ele, şi totuşi – şi aici simte o fărâmă de entuziasm –, ce-ar fi dacă ar reuşi să le controleze sau chiar să le amuţească?

— Te simţi bine?

În sala de aşteptare a clinicii se ciocneşte de altă mamă din anul lui Kit: mama Carlei – nu-şi aminteşte cum o cheamă, nu-i una dintre mamele cu care stă la taifas pe terenul de joacă –, cu un ţânc în cărucior şi un bebeluş călare pe şold. Femeia o priveşte cu curiozitate: remarcând rimelul scurs, semnele prăbuşirii emoţionale. Se uită în jos, ferindu-şi ochii.

„Totul e în ordine, mulţumesc.” Acesta ar fi răspunsul ei obişnuit. Răspunsul unei femei care îşi ascunde neliniştile sub un exterior din fire de caramel, cu gândurile întunecate strâns înfăşurate în straturile de strălucire.

Însă şi alte mame gândesc ca ea: e ceva ce a preluat din discuţia cu doctorul Arnold, aşa că e sinceră.

— Nu grozav, recunoaşte ea.

Şi apoi se gândeşte la Ed, care e acasă, având grijă de Bets, la Martha, care trece pe la ei din două în două zile, la Liz, care i-a trimis azi-dimineaţă un mesaj în care spunea că se gândeşte la ea.

— Dar sper să-mi revin.

44
— LIZ —

Sâmbătă, 9 iunie 2018

Suntem deja de o oră şi jumătate la Târgul de vară al Asociaţiei Părinţi-Profesori şi Sam a ajuns în culmea aţâţării, îşi îndeasă în gură şuviţe lipicioase de vată de zahăr roz pal.

— Uite ce am mai câştigat, reuşeşte să zică prin puful roz ca al gumei de mestecat.

Frankie, cu care şi-a pus la un loc banii de buzunar, desface o sacoşă mare de pânză ca să arate prada lor: bomboane lipicioase stacojii, „sfericele” cu aromă de zmeură, pacheţele de Haribo şi patru tuburi cu şerbet. Genul de premii pe care mama lui le-ar interzice pe dată.

— Asta a fost doar tombola dulciurilor, adaugă Sam. Am mai câştigat şi o sticlă uriaşă de coca-cola şi nişte spumant de baie. Doamna de la tarabă nu ne-a lăsat să-ţi luăm vin.

— Asta-i tare drăguţ din partea voastră – dar unde-i acum coca-cola? întreb amuzată, însă un pic ruşinată de faptul că Sam a ştiut că aş prefera vinul, nu produsele de toaletă.

Băiatul meu scoate un mic râgâit.

— Oh, Sam. Doar n-ai făcut asta!

— Am împărţit-o cu Connor.

— Tu ai băut cea mai mare parte a ei, ripostează Frankie, întotdeauna pedant.

— Ce a băut?

Jess vine spre noi, cu Betsey moţăind în căruciorul încărcat cu lavandă de la taraba cu plante.

— Sam a băut răcoritoare, zic, pentru că mă îndoiesc că Frankie ar fi îndrăznit s-o sfideze pe Jess în această privinţă.

În orice caz, ea nu poate face nimic. Îi arunc o privire fiului meu, care continuă să-şi înghesuie în gură vată de zahăr.

— Sam, probabil ai mâncat destul din asta.

Îi iau din mână vata de zahăr şi îi dau deoparte bretonul gros de pe fruntea umedă.

— Ce-ar fi să-l ajuţi pe tati la aruncarea cu nuci de cocos?

Fac semn cu capul spre un personaj familiar din depărtare, care stă lângă o tarabă decorată ţipător.

El se luminează la faţă.

— Oricum, nu mai aveam bani. Vii, Frankie?

— E în ordine? îşi întreabă Frankie mama.

Ea şovăie şi e ca şi cum şi-ar derula în minte toate dezastrele posibile.

— Sigur că da, zice în cele din urmă, şi cei doi băieţi o iau la goană.

Ne uităm un pic după ei cum ţâşnesc ca doi iepuri de-a curmezişul terenului de joacă. Locul e plin de copii şi părinţi, iar faptul că Jess e de acord – chiar dacă nu încântată – ca ei să rătăcească de capul lor e un semn că nu mai este exagerat de neliniştită.

Mă năpădeşte o rară senzaţie de bucurie pură. Poate că e cerul de un albastru tare, sau soarele care bate atât de puternic, încât părul mi se lipeşte de ceafă. Poate e faptul că trei sute de copii se joacă şi pălăvrăgesc fericiţi sau că Betsey, care are acum cincisprezece luni, înfloreşte şi lui Jess pare să-i fie mai bine. Poate e faptul că o prietenie care s-a destrămat se ţese la loc: că deceniul de maternitate împărtăşită contează, la urma urmei, încă am mustrări de conştiinţă că nu am recunoscut faptul că lui Jess ar putea să-i fie greu. Dar, cel puţin, acum familia primeşte ajutor: Jess merge la terapeut şi Frankie a fost diagnosticat cu ADHD şi i s-a dat tratament. Continuă să fie un copil emotiv, încă are probleme, însă familia pare mai puţin fragilă, e mai puţin probabil să se sfărâme.

— Lui Frankie îi merge bine, nu-i aşa? mă răsucesc spre prietena mea.

— Cred că da. Încă mai are coşmaruri.

— E încă prea devreme, zic, sperând că asta sună a optimism, nu a respingere indiferentă. Şi tu?

— Mi-e mai bine, zâmbeşte ea, şi tonul e mai puţin echivoc. Terapia cognitiv-comportamentală ajută, cu toate că nu mi-e uşor s-o aplic.

— Şi uită-te la Betsey!

Fac semn cu capul spre fiica ei, îmbujorată de căldură şi epuizată, după ce şi-a petrecut prima oră la târg umblând clătinat de colo colo. Moţăie în cărucior şi e aproape adormită. Mă gândesc, nu pentru prima dată, cât de rezistenţi pot să fie copiii. A petrecut mai bine de trei săptămâni în spital – o săptămână în care i-au fost retrase treptat morfina şi sedativele. („A devenit *dependentă”,* a spus Jess într-unul dintre cele mai puţin raţionale momente ale sale.) Însă n-ai zice, uitându-te la ea, că acum nici cinci luni era în secţia de terapie intensivă de la pediatrie, cu fractură craniană.

— Încă mai ia medicamentul împotriva convulsiilor, zice Jess, dar doctoriţa Hussain a spus că e o măsură preventivă.

— Ar trebui să înceteze curând.

— Doamne, sper asta. Îmi fac reproşuri tot timpul în această privinţă. Încă nu-mi vine să cred că am fost aşa de *toantă* să-i las singuri.

— Of, Jess.

Mai discutaserăm asta, în special vinovăţia ei că a riscat ca Betsey să nu primească tratamentul adecvat.

— Să-ţi faci reproşuri e o risipă de energie: a trebuit să învăţ asta.

— Ştiu.

Îmi surâde. Detectivul Rustin n-o anchetează pentru neglijenţă, nu se consideră că ar fi în interesul public ca ea să fie judecată. Însă trăieşte în fiecare zi cu consecinţele faptului că şi-a lăsat copiii singuri. Îşi împinge în sus pe nas ochelarii de soare mari: nimeni nu va şti că e gata să plângă, aşa cum niciuna dintre noi n-a ghicit că asta se întâmpla zilnic de când a născut-o pe Betsey. Mă întind spre ea şi îi ating antebraţul, rece sub degetele mele, şi ea îmi strânge uşor mâna.

Preşedinta Asociaţiei Părinţi-Profesori trece zorită pe lângă noi, cu un megafon în care strigă ordine.

— Dansul în jurul stâlpului de arminden începe peste cinci minute! intonează ea. Repet. Stâlpul de arminden. Cinci minute!

Sunetul de acordeon şi vioară pluteşte dinspre locul în care a fost ridicat stâlpul pe terenul de joacă, cu panglicile pleoştite, în ciuda adierii.

— Rosa participă la asta. Am spus că vorbesc cu ea înainte să înceapă. Vrei să vezi?

Jess scutură din cap. Nu-i plac mulţimile: încă îşi face griji că lumea vorbeşte despre ea. Arată în spate, spre clădirea şcolii.

— Cred că o să mă aşez la umbră.

Terenul şcolii St Matthew este mare pentru o şcoală elementară londoneză, dar mi se pare că-mi zăresc fata în depărtare, făcând mişcări de încălzire de balet lângă gardul exterior. Îndreptându-mă spre ea, o iau pe o scurtătură, pe lângă cabina WC portabilă a preşcolarilor: nu-i nimeni aici şi e o uşurare să scap de grămada de trupuri care stau la coadă la grătar pentru hotdogi şi inele de ceapă, sau pentru halbe de Pimm's caldă.

Mă bucur de linişte, şi poate de aceea o voce cunoscută îmi atrage atenţia.

— Nu ştiu cum pot spune mai clar, zice bărbatul, nevăzut, dar vorbind de la umbra clădirii preşcolarilor. Îmi pare rău, dar trebuie s-o pun pe primul plan pe Jess. Cu siguranţă îţi dai seama de asta, după toate prin câte a trecut.

Mă opresc stingherită şi zăbovesc după colţ. Vocea de bas caracteristică a lui Ed nu este atât de rezonabilă ca de obicei: are în ea ceva tăios şi acru, ca şi cum cineva l-a împins până la limită.

La început nu e niciun răspuns, apoi respingerea rece, tăioasă, de la o voce de femeie, şi ea cunoscută.

— M-ai înţeles greşit, zice Charlotte. Nu-i nevoie să fii aşa de afurisit de *dezaprobator.* Încercam doar să ajut.

— Nu sunt sigur că ea ar vedea asta aşa – sau că eu aş vedea-o aşa. Pare furios. Nu pricepi că faptul că vrei să ne vedem o s-o facă să sufere? Am preţuit prietenia noastră, însă nu mai poate să continue. Nu vreau să fiu dur, însă trebuie să mă laşi în pace.

Se lasă tăcerea şi încerc să-mi imaginez ce se petrece de cealaltă parte a cabinei. O reţine, sau ea a plecat ţâfnoasă? O mişcare, şi el pleacă, cu paşi repezi, cu capul aplecat, nevrând să fie văzut. Ce anume a propus Charlotte? Avea oare Jess dreptate când a bănuit că Charlotte încă mai este îndrăgostită de soţul ei? A respins-o categoric, însă discuţia lor mă tulbură.

Stau pe loc, în vreme ce Charlotte pleacă şi ea. Se îndreaptă spre George şi Kit, care li s-au alăturat fetelor şi aruncă în aer o minge de tenis în vreme ce ele exersează mişcările pentru stâlpul de arminden. (Fractura lui Kit s-a vindecat de mult.) Este ultimul târg de vară al lui George înainte să plece la şcoala pregătitoare[21] King Edmund, în septembrie, şi nu va fi prea greu să pierdem legătura cu familia Mason. Poate că aşa va fi mai uşor pentru noi toţi.

Nu prea am chef de vorbă, însă am promis că o s-o văd pe Rosa şi nu vreau ca Charlotte să creadă că sunt neprietenoasă.

— Charlotte, bună!

Exagerez voioşia, în eventualitatea în care observă că vin din aceeaşi direcţie.

— Oh, salut.

Poartă ochelari de soare, aşa că nu-i văd expresia, dar stă ţeapănă şi are vocea tensionată.

— Îmi pare rău că plecaţi. O să ne fie dor de voi, zic, sperând să nu par nesinceră.

— Am spus întotdeauna că o să mergem la o şcoală particulară: atât doar că o să fie un pic mai devreme decât aveam de gând. Însă cred că George o să simtă lipsa tuturor mai mult decât crezusem eu.

E o pauză stingheritoare şi ea se retrage la umbra sicomorului, aproape de gardul terenului de joacă. E greu să nu am impresia că ne-a părăsit deja din

punct de vedere emoţional şi încearcă s-o facă şi fizic: fie asta, fie încearcă să se ascundă.

— Charlotte… încep, neştiind ce să spun, dar simţind că ceva nu-i deloc în ordine.

— Ce-i?

Îşi împinge pe creştet ochelarii de soare şi văd în ochii ei durerea pură. Apoi şi-i pune la loc, ca şi cum mi-a dat mai mult decât suficiente indicii. Acel rar moment de sinceritate este tot ce o să capăt.

— Nimic, zic şi caut de zor ceva paşnic de spus.

Încep să pălăvrăgesc despre copiii care cresc, apoi îmi vine o idee genială.

— Îţi aminteşti fotografia aceea, cu toţi înşiraţi când erau bebeluşi? Crezi că am putea încerca acum s-o imităm?

— O, lui George i-ar plăcea la nebunie asta.

Zâmbetul ei e un pic mai puţin crispat.

— Am putea chiar să facem una cu noi patru cu toţi copiii? adaug, din cine ştie ce dorinţă ridicolă de a mă preface că ne putem întoarce la vremuri mai simple.

— A, nu. Nu, n-aş zice. Urăsc să mă fotografiez. Întotdeauna mă simt aşa de înaltă şi deşirată în spatele celorlalţi. Şi apoi, într-o recunoaştere a faptului că relaţiile noastre n-au mai fost aceleaşi de când Jess ne-a spus că e însărcinată cu Betsey: Te rog, Liz. Hai să nu încercăm să forţăm lucrurile.

— Trebuie să mergem la stâlpul de arminden, mami! ţopăie spre noi Rosa, salvându-mă de stinghereală. Mel e deja acolo. *Hai odată.* Ai zis că o să mă vezi şi deja am întârziat.

— Îmi pare rău, Charlotte, trebuie să plec.

„Sunt aici dacă vrei să vorbim”, aproape că adaug, tulburată de expresia ei opacă. Dar e atât de reţinută, încât nu mi-a făcut confidenţe înainte şi nu prea sunt şanse să înceapă acum. Mă îndepărtez, simţindu-mă uşurată.

— Ce-i cu Charlotte? întreabă Mel când mă înghesui lângă ea ca să ne uităm la fetele noastre,

care aşteaptă ţinând panglicile stâlpului de arminden. Tare neprietenoasă.

— Nimic, zic, în vreme ce muzica începe mai tare pentru dansul introductiv.

Fetele încep să ţopăie înainte şi înapoi spre stâlp, apoi se întorc una spre alta şi dansează în direcţii diferite. Rosa îşi muşcă buza de concentrare, dar tot se pripeşte, încurcând împletirea, aşa încât profesoara de educaţie fizică trebuie să intervină şi să încerce să descâlcească încrucişarea lor.

— Adorabil, zice Mel, privind-o pe Mollie care intră şi iese din împletitură cu graţie firească. Uite ce pierde *nenorocitul.*

O cuprind de mijloc şi o strâng. Rob e în concediu în Mallorca cu iubita lui, care are acum douăzeci şi cinci de ani, şi nu se prea sinchiseşte de aranjamentele din contract.

— El pierde, îi spun. Nu poţi să creezi din nou o astfel de amintire.

Şi, brusc, mă trece un fior de întristare pentru o fată care n-a trăit ca să alerge de ziua sporturilor, care n-a ajuns să sprinteze, şi să sară, şi să ţopăie ca fiica mea. Simt o tristeţe intensă pentru Clare, sora mea pe care n-am cunoscut-o niciodată, şi pentru mama – sau, mai degrabă, pentru mama şi bunicuţa care mi-ar fi plăcut să fie. Janet n-a venit niciodată la serbările de la şcoala mea, ce să mai vorbim de şcoala copiilor mei? Oare depresia i-a tocit emoţiile, sau vinovăţia a înnegurat totul? Mama continuă să mă tulbure, şi nu în ultimul rând pentru că, în absenţa ei, a rămas o lacună. Sunt conştientă că niciodată n-am cunoscut-o cu adevărat.

— Putem să luăm una, te roooooog? se milogeşte Sam la sunetul melodiei „Greensleeves” dinspre o dubiţă din apropiere, care împroaşcă gaze de eşapament în vreme ce proprietarul împarte cornete uriaşe cu îngheţată.

— Cred că îţi ajunge, zice Nick, arătând spre sacoşa cu prada lui Sam şi o cutie cu caramele făcute în casă, pe care, cine ştie cum, a cumpărat-o.

— Poţi mânca o îngheţată pe băţ cu măr, fac eu un compromis.

— E-n ordine. O să beau nişte apă.

Ocolim coada, în vreme ce el bea din sticla de plastic, cu un pârâiaş de apă scurgându-i-se pe bărbie.

Căldura se înalţă pâlpâind din pavaj ca un zid gros şi gloata părinţilor merge agale: e prea cald ca să te zoreşti şi, de data asta, nu-i nevoie. Marea de trupuri se îngustează. Nick rămâne în spate cu Rosa, care flecăreşte cu Mollie, au stabilit deja o zi de joacă, însă eu mă pomenesc prinsă în mulţime şi merg înainte cu băiatul meu.

În rândul din faţa noastră, Betsey e cocoţată pe umerii lui Ed ca regina junglei.

— O ţii bine, da? se agită Jess, ţinând strâns mâna lui Frankie.

Kit merge între ei împingând căruciorul.

— Sigur că da, zice Ed, şi văd cât de greu îi este ei să nu verifice şi să mai întrebe o dată.

O maşină dă un rateu în spatele meu, iar mulţimea să uită în jur, neliniştită. Şcoala e în apropierea unei staţii de metrou şi gândul unui atac terorist sau unor împuşcături nu e niciodată departe în minţile noastre. Jess se uită în spate şi îmi prinde privirea. Îi zâmbesc, însă atenţia îi este abătută de Frankie, care a intrat în panică şi o trage după el, în vreme ce se uită în spatele nostru.

— Trebuie să mergem, trebuie să mergem mai departe. Te rog, mami…

O îmboldeşte să meargă mai repede. Jess o ia înainte şi Ed ajunge în spatele meu.

— Ce mai faci? întreb.

— Mda, bine. Totul devine un pic mai uşor.

— E minunat că eşti aici şi că eşti prezent mai mult.

— Păi, m-ai muştruluit de mi-au mers fulgii.

Se strâmbă.

— Am fost chiar aşa de rea?

Când Jess a fost eliberată, i-am spus că ea are nevoie de mai mult sprijin.

— Ai fost cam fioroasă, însă, ca s-o spunem pe-a dreaptă, aveam nevoie să fiu mustrat, recunoaşte el.

În faţa noastră, Frankie încă strigă, sunetul e aproape un ţipăt în falset. Ed face semn cu capul.

— Mi-aş dori să putem face ceva în privinţa asta. Frankie încă mai are clipe în care îşi pierde cumpătul.

— Păi, a avut o perioadă traumatizantă.

— Încă mai are coşmaruri.

— Da, mi-a spus Jess.

O aşază mai bine pe Betsey pe umeri, ca şi cum l-ar roade problema.

— Nu pot alunga impresia că e ceva ce nu ne spune. Ceva care provoacă acest stres disproporţionat.

Îi zăresc departe, în faţă; aud clar suferinţa lui.

— Trebuie să mergem mai repede, mami. Trebuie să mergem mai repede.

Aruncă din nou în spate acea privire îngrozită.

O clipă, mă întreb dacă nu cumva e speriat de *mine:* femeia care, i-a spus Kit o dată Rosei, „a asmuţit poliţia” asupra mamei lor. Însă *eu* am fost adultul care l-a convins să-şi deschidă inima în privinţa celor întâmplate şi, astfel, am ajutat la eliberarea lui Jess.

Şi apoi, se uită dincolo de mine, adânc în mulţimea care se înghesuie la îngheţată, mult dincolo de Nick şi Rosa.

A văzut ceva sau *pe cineva* care l-a speriat aşa de tare, că trebuie să plece cât mai repede.

45
— FRANKIE —

Vineri, 19 ianuarie 2018, ora 18.20

Când cineva bate la uşă, Frankie sare, înnebunit, se duce repede în hol şi se întoarce la fel de repede la Betsey, şoptindu-i să nu scoată niciun sunet.

Mami a zis să nu deschidă uşa. N-o deschide niciodată – nici pentru poştaş sau pentru curierul de la Amazon care aduce comanda de la supermarket, dacă vin când e el acasă.

— Merg eu, strigă ea întotdeauna, cu aerul ei bănuitor, şi ceva îl opreşte să se repeadă la uşă.

Aşa că ştie că nu trebuie niciodată să deschidă uşa când ea nu este acasă.

Ea chiar i-a amintit acest lucru. El respectă această regulă şi pe celelalte. „Să nu deschizi uşa nimănui. Să n-o iei în braţe. N-o să lipsesc mai mult de cinci minute.” E plecată deja de opt minute. Se uită la ceasul digital de la mână când reîncep bătăile în uşă. Lui mami îi plac regulile. Îi place ca lucrurile să fie clare şi ordonate. Însă acum şi-a încălcat propria regulă – „N-o să lipsesc mai mult de cinci minute” –, iar bătaia în uşă nu se mai opreşte.

Betsey începe iar să scâncească, ceea ce înseamnă că e obosită sau a umplut scutecul. Simte duhoarea de pişu şi de ceva greu şi compact, ca o grămadă de treaba mare.

— Ai făcut pe tine? şopteşte el, încântat şi îngrozit.

Chiar trebuie să facă ceva acum. Mami n-ar lăsa-o niciodată să stea într-un scutec împuţit. Ar ustura-o. Aşa că trebuie să rezolve asta şi s-o schimbe. Asta ar face-o pe mami fericită, iar el adoră s-o facă fericită; în ultima vreme a fost aşa de stresată, a strigat şi l-a făcut să fie mai înnebunit şi mai buimăcit ca oricând – ca şi cum grijile ei s-ar

revărsa în el şi în Betsey, şi amândoi au nevoie să ţipe.

Poate că e ea la uşă? Poate că şi-a uitat cheile şi trebuie să-i deschidă cineva. Însă, dacă e ea, de ce nu spune? Ştie că el o să fie speriat. Şi a zis să nu dea drumul în casă *nimănui.* Încearcă să strige, dar are gâtul strâns şi nu răzbate niciun sunet. Poate că ar trebui să se ascundă amândoi: ca şi cum n-ar fi nimeni aici, cu toate că Betsey îi dă de gol cu plânsul ei.

— Şşşt, Betsey, şuieră el.

Buza ei de jos tremură şi ea scânceşte şi mai tare. Nu-l ia deloc în seamă.

„Iau cu mine telefonul.” A spus şi asta, dacă el ar vrea s-o sune. Se duce repede la telefonul fix şi apasă butonul de repetare a ultimului apel. Sună: un tril repetat şi apoi vocea ei care îi spune să lase un mesaj. Ar vrea să-i spună de persoana de la uşă, dar se teme prea tare că o să fie auzit. O ridică pe Betsey, săltând-o sus, pe şold; e mai grea decât arată, şi mai zvârcolitoare. „Să nu deschizi uşa nimănui. Să n-o iei în braţe. N-o să lipsesc mai mult de cinci minute… Iau cu mine telefonul.”

Acum Betsey zbiară. E tare furioasă şi el vrea să răspundă la fel acestui zgomot care îl provoacă să plătească cu aceeaşi monedă, să zbiere şi mai tare, dar e prea speriat de ciocănitul în uşă.

— Şşşt, Betsey! Nu mai plânge.

O zgâlţâie, apoi încearcă s-o îmbuneze cu Rabbie, însă iepurele de catifea se fleşcăieşte în mâinile lui; nu-l ţine cum trebuie.

Se aude din nou ciocănitul. Un sunet dur, supărător: cineva ţine morţiş să intre. *Cioc-cioc-cioc. Cioc-cioc-cioc.* Se aude un zdrăngănit metalic când cineva ridică clapeta cutiei de scrisori şi ea pocneşte ca un monstru, apoi se trânteşte la loc cu răutate.

Şi apoi aude o voce şi e foarte uşurat. Pentru că îi este cunoscută această voce şi o cunoaşte pe această femeie, cu toate că nu-i prea place de ea, şi are de ce să fie aici, îl aduce acasă pe Kit. Totul e în ordine

acum. Fratele său a venit acasă şi îl poate ajuta cu Betsey, chiar dacă această altă mămică nu poate. O să reuşească să o schimbe – sau s-o ducă în sus pe scară, ca să poată s-o schimbe împreună. O să facă totul să fie mai bine acum, că e aici.

Se repede la uşă, cu Betsey în braţe şi zvârcolindu-se în vreme ce el fuge, şi bâjbâie la încuietoare.

— Buu-uună! cântă el, entuziasmat să-şi vadă fratele mai mare şi priceput, copilul care îi face fericiţi pe părinţii lui.

Însă în prag nu-i decât o persoană, şi nu e el.

— Unde-i Kit? zice el.

Noaptea e foarte întunecoasă şi femeia care stă acolo are expresia ei serioasă: cea pe care o are când îl ceartă pe George că e la consola pentru jocuri în loc să exerseze la vioară.

— E încă la fotbal. Am trecut pe aici s-o văd pe mami.

Şi apoi Charlotte zâmbeşte, e mai blândă.

— Pot să intru?

46
— CHARLOTTE —

Vineri, 19 ianuarie 2018, ora 14.20

Ed merge grăbit spre staţia de metrou când îl vede Charlotte. Ea termină programul devreme vinerea, ca să-l poate duce pe George la lecţia de vioară şi la fotbal. Trei ore pe drumuri, dar reacţia băiatului său merită efortul. Visează la această luare a copilului ca o femeie la iubitul ei după o săptămână de despărţire.

Nu se aştepta să-l vadă pe Ed. Ascunsă după chioşcul unei florării, are aceleaşi vechi senzaţii: o zvâcnire a inimii şi o răscolire în adâncul său. După douăzeci de ani, el tot le mai are: înfăţişarea, dar şi capacitatea de a provoca emoţii puternice. *Cel care i-a scăpat. Cel care, cel puţin pentru o noapte, a fost aproape, aproape al ei.*

Nu că s-ar fi întâmplat ceva, desigur. Nu cu adevărat, în sens fizic, nu într-un fel pe care el l-ar recunoaşte. N-a minţit-o pe Jess în această privinţă, dar nici n-a spus tot adevărul. O sărutare la beţie, după examenul de absolvire, o tăvăleală în patul ei de o persoană şi apoi, înainte să poată face cu adevărat ceva, el şi-a pierdut cunoştinţa. A doua zi dimineaţă el a fost fermecător ca de obicei şi apoi a întrebat: „N-am făcut-o, nu?” şi ea i-a văzut neliniştea.

Teama că a făcut dragoste cu *ea:* colega de apartament a fostei lui iubite – o prezenţă plăcută, amuzantă, interesantă, dar o *camaradă.* Prea înaltă, prea deşteaptă, prea sigură pe sine ca să fie *dorită.* Nu genul lui obişnuit. Nu cineva cu care şi-ar dori vreodată să facă dragoste.

De unde să ştie el că ea îl simţea mai apropiat decât pe orice iubit? Că i se scurseseră ochii după el de doi ani încoace. Că îl privise toată noaptea, întipărindu-şi în minte structura lui osoasă, genele lungi, arcuirea buzelor, pentru că în adâncul său se

temuse că ăsta e un eşec. Că respirase cu băgare de seamă ori de câte ori s-a mişcat el prin somn, ca nu cumva să rupă vraja; să nu se trezească şi să-l sperie, făcându-l să plece.

— Ar fi un dezastru dacă o făceam? l-a tachinat ea, dar n-a nimerit tonul potrivit şi el a văzut cât de tare o rănise.

— Nu, sigur că nu, a făcut el pe grozavul. Uite, nu tu eşti de vină, ci eu.

A arătat spre faţa sa frumoasă, mahmură.

— Crede-mă: nu ţi-ai dori să te încurci cu mine.

Şi apoi a pus pe tavă un clişeu care a făcut-o să-l dispreţuiască timp de o secundă.

— Putem fi prieteni, nu-i aşa?

I-a atins uşor fruntea cu buzele: platonic, cast.

— Sigur, a şoptit ea, încercând să-şi întipărească în minte mirosul lui, să nu se piardă cu firea.

A făcut ca lucrurile să fie prea uşoare pentru el. După două minute, el a plecat.

Dar, desigur, nu putea fi *prietenă* cu cineva de care era îndrăgostită şi despre care continua să gândească *dacă ar putea fi.* Respingerea i-a alimentat pasiunea nebună şi pentru scurt timp a fost obsedată. Absolvirea a însemnat că nu mai trebuia să-l vadă şi nu s-a dus la petrecerile şi la cununiile la care ştia că va merge el. În cele din urmă, umilinţa s-a estompat. Timpul a ajutat, ca şi găsirea unui bărbat care voia să facă dragoste cu ea, care o plăcea şi chiar o *iubea.* Nu cineva care să stârnească pasiune, dar solid, excentric în felul lui şi deştept. Un tocilar ca ea.

Desigur, l-a căutat pe Ed pe Google; ştia în ce clădire lucrează. (S-a gândit să-l caute în registrul electoral, dar a reuşit să se stăpânească într-o oarecare măsură.) S-a concentrat pe propria carieră, pe măritiş şi pe aducerea pe lume a unui copil, ultimul punct mai greu decât prevăzuse, întrucât s-a dovedit că Andrew, presupusul număr câştigător, avea oligospermie. Şi a trudit zdravăn să-şi scoată din cap toate gândurile despre Ed Curtis.

Până în acea seară de toamnă vântoasă în care el a intrat în sala de curs prenatal de la acea grădiniţă, şi vechea umilinţă – şi da, un val de dorinţă, amplificat de hormonii gravidităţii – a revenit cu hotărâre. L-a văzut recunoscând-o, cu ruşinea familiară furişându-i-se în sus pe gât. „Trebuie să povestim aşa cum se cuvine despre ce am făcut de atunci încoace”, a zis el, şi apoi, la cafenea, a făcut aluzie la cele întâmplate:

— Nu te-am mai văzut de când…

A avut delicateţea să pară stingherit.

— De când nu s-a întâmplat nimic? a zis ea, făcând pe nepăsătoarea.

— Nu s-a întâmplat, nu-i aşa? a fost el de acord, cam prea repede. Eram îngrijorat că te-am supărat, dacă asta nu sună arogant. Ai dispărut cu desăvârşire. Uite, lasă-mă să-ţi iau haina şi poşeta. Mi-ar plăcea să faci cunoştinţă cu Jess.

A fost mândră de ea atunci; mândră şi de felul în care a reuşit să fie prietenă cu soţia lui, cu toate că erau aşa de diferite; aveau puţine în comun, cu excepţia lui Ed şi a unui copil de aceeaşi vârstă. Dar nu putea să se împace cu faptul că el şi-a ales o nevastă ca Jess: neliniştită, complicată, care necesită multă atenţie din punct de vedere emoţional; nu proastă, însă aparent fericită să nu aibă o carieră. (Lucrase în domeniul organizării de evenimente, nu?) Obsedată să creeze căminul perfect şi să le fie mamă perfectă copiilor lor. Şi asta n-ar fi contat, numai că lui Ed, cu toate că deloc complicat el însuşi, îi plăcea o provocare intelectuală, şi ea avea impresia că el se simte un pic nelalocul lui.

Apoi Jess a anunţat că e însărcinată pentru a treia oară şi a simţit cea mai iraţională furie: nu doar din cauză că ea se străduise din răsputeri să aibă un copil, iar Jess era fertilă cu atâta uşurinţă; nici măcar din cauză că Jess a *îndrăznit* să pară nehotărâtă în privinţa acestui copil; ci din cauză că, la un nivel complet iraţional, aproape nerecunoscut, ştia că acum Ed nu va putea niciodată să fie liber.

Trei copii înclinau balanţa: Jess îl prinsese în capcană de-a binelea.

După asta, a trebuit să se îndepărteze de ea. Încă se mai arăta la luarea copiilor acasă de la fotbal, vinerea, dar aveau puţine alte interacţiuni. I-a crescut numărul orelor de muncă în ultimul an, a explicat când Liz a pomenit aparenta ei distanţare, şi trebuie să-şi drămuiască timpul. George se muta la altă şcoală la sfârşitul clasei a cincea şi ea trecuse în altă etapă: nu simţea că ar mai avea multe în comun cu cineva preocupat de un bebeluş. N-a adăugat că n-avea timp pentru o persoană atât de egocentrică şi care n-avea habar ce noroc nenorocit a avut. Pentru propria sănătate mintală sprijinită cu grijă, a încercat să nu se implice.

Şi a reuşit. La petrecerea cu grătar a fost uşor: Jess şi-a petrecut tot timpul în casă, agitându-se în jurul lui Betsey, iar Ed a fost atât de cald, atât de neinteresat să ajute în privinţa fetiţei. Apoi, din septembrie, băieţii au început antrenamentul de joi seara. Andrew se oferise să meargă, însă ea a spus că e cinstit să-şi împartă obligaţiile legate de fotbal şi, dintr-odată, l-a putut vedea pe Ed în majoritatea săptămânilor. Desigur, întotdeauna erau în preajmă alţi taţi, dar ei doi au alunecat înapoi într-o prietenie mulţumitoare, deosebită de orice împărtăşea cu soţia lui sau cu celelalte femei. Nu era greu de imaginat că acel *dacă ar putea fi* s-ar putea într-o bună zi *să fie.*

Şi acum iată-l aici, singur, în ploaia măruntă, afară din staţia locală de metrou, şi pare absolut firesc să-l salute.

— Bună, Ed, zice ea, atingându-i braţul. E totul în odine?

În alte împrejurări el poate că i-ar fi spus că, desigur, totul e în ordine, dar, cine ştie de ce, nu face asta. Poate din cauză că e clar atât de îndurerat, sau din cauză că au împărtăşit cândva o apropiere fizică (şi înainte să-şi piardă cunoştinţa, *chiar* îşi îngropase capul între sânii ei). Oricare ar fi motivul,

el scoate un hohot de râs scurt şi în acel moment orice artificiu dispare.

— Nu prea, nu, zice el.

Şi nu este o trădare, face tot ce-i stă în puteri să nu critice, dar tot spune destul în cele trei minute cât se adăpostesc sub umbrela ei mare ca ea să priceapă că a venit acasă din cauză că e tare îngrijorat din pricina lui Jess.

— Pot să te întreb: te-ai simţit vreodată *detaşată*... după naşterea lui George?

Se uită la ea, tânjind după o asigurare, sperând că ea o să ştie răspunsul: Charlotte, care e prietena lui Jess.

— Nu cred că a fost aşa după băieţi, însă Kit s-a născut în timpul crahului, aşa că nu prea eram prin preajmă, iar lucrurile la muncă erau încă tensionate când l-a născut pe Frankie. Nu-mi amintesc dacă e normal pentru ea să fie aşa.

— Nu, nu m-am simţit, zice Charlotte, uitând să spună că ea se întorsese la muncă atunci când băiatul ei împlinise trei luni, dreptul corporatist fiind preferabil plictiselii de a avea grijă de un copil care o speria.

(Acele ore nesfârşite blocată acasă cu el, simţind că nu face ce trebuie; că nu e o mamă destul de bună; pierderea rapidă a identităţii.)

— Poate că am creat un dezechilibru cu acest al treilea copil. Poate că am cerut prea mult?

Şi apoi arată stingherit, din cauză că Charlotte n-a ascuns faptul că îşi doreşte al doilea copil şi a trebuit să-şi recunoască eşecul când a făcut trei serii inutile de inseminare artificială.

— Nu, n-ai cerut, îl linişteşte ea. N-ai putea niciodată să ceri prea mult, şi îl îmbrăţişează rapid, cu stângăcie, acolo, pe stradă.

Pleacă, adăpostită sub umbrelă, în vreme ce ploaia se îndeseşte, obsedată de comentariile şi îngrijorarea lui. „Detaşată.” „Poate că am cerut prea mult de la ea.” „Sunt îngrijorat din cauza lui Jess.”

Săraca, preţioasa Jess care are *totul,* şi tot nu-i destul. Şi da, ştie că ar trebui să fie compătimitoare

– poate că Jess suferă de depresie postnatală; este exact tipul potrivit, nu? Dar poate că ar trebui dracului să-şi vină în fire şi să recunoască, în schimb, ceea ce are.

Şi apoi sună telefonul şi e Jill, întrebând-o dacă n-ar deranja-o să schimbe cu ea luarea băieţilor de la fotbal săptămâna viitoare – e un eveniment la serviciu la care vrea să participe – şi, brusc, Charlotte are la dispoziţie o oră liberă.

N-ar fi făcut nimic dacă n-ar fi fost acest telefon, îşi spune ea mai târziu, dar pare o pleaşcă picată din cer: să aibă acest interval neprevăzut în care să stea de vorbă cu Jess. Ar putea să-i spună că e în pericol să irosească tot ce are: pe Ed, trei copii frumoşi, chiar şi înfăţişarea, pentru că întotdeauna o face pe Charlotte, cu înălţimea ei, cu nasul proeminent, ochii şi sprâncenele negre, să se simtă stingherită de cum arată. O *femeie chipeşă,* aşa o descrie Andrew, în vreme ce Jess e gingaşă, Jess e frumoasă. Nimeni n-a descris-o vreodată pe Charlotte aşa.

Şi da, ar putea chiar să recunoască în faţa lui Jess că Ed a fost cel care i-a scăpat. Nu ca s-o rănească – şi n-o să-şi scape din frâu mânia: are prea mult autocontrol pentru asta –, dar s-o facă, pur şi simplu, să-şi dea seama cât de al dracului de *norocoasă* este.

Că viaţa ei este de acel fel despre care Charlotte crede uneori că ar putea să-i placă.

Asta e tot ce are de gând să facă atunci când bate la uşa casei. Doar să stea de vorbă cu Jess.

47
— FRANKIE —

Vineri, 19 ianuarie 2018, ora 18.22

— E acasă mami? întreabă Charlotte intrând în hol. Bună, scumpete, adaugă, zâmbindu-i lui Betsey.

Betsey întinde mânuţele spre ea şi Frankie i-o dă acestui adult cunoscut înainte să-şi dea seama deplin ce a făcut.

— Unde-i Kit? întreabă el, cu uşurarea de a vedea o mamă care ar putea pune lucrurile în ordine subminată când îşi dă seama că nu-şi vede fratele. De ce eşti aici? reuşeşte să întrebe.

— Am venit să stau de vorbă cu mami, dar apoi am auzit-o pe Betsey ţipând. Ţipă de multă vreme, aşa că am fost îngrijorată, nu-i aşa, micuţo?

Spune ultima parte cu voce de răsfăţ, în vreme ce o leagănă pe Betsey. Apoi vocea îi revine la normal: nu neprietenoasă, dar poruncitoare – vocea pe care a folosit-o când George a scos tot jocul LEGO – şi pune o întrebare la care el nu vrea să răspundă.

— Unde-i mami, Frank?

El nu zice nimic. Nu trebuie să spună nimănui că ea a ieşit. Avea un aer vinovat când a plecat. „N-o să lipsesc mai mult de cinci minute. Să nu deschizi uşa nimănui.” Şi el n-a deschis-o. Până în clipa asta a respectat regulile ei.

— Jess? strigă ea când băiatul nu răspunde şi se duce în bucătărie. Jess? strigă cântat în sus pe scară. Mami doarme, Frank? Asta e?

Are ochii foarte atenţi, ca ai unei mierle care ciuguleşte în căutare de viermi. Lui nu-i place asta şi nu-i place că ea îi zice Frank.

— Frank.

Se apleacă să-l privească în faţă, cu Bets smiorcăindu-se pe umărul ei, şi vocea îi este aşa de joasă, că e aproape şoaptă.

— Poţi să mă ajuţi? Mami e bolnavă sau nu e aici? V-a lăsat singuri?

El nu încuviinţează din cap, e *sigur* că nu încuviinţează din cap, dar probabil că uşurarea de a putea să-i spună unui adult e atât de mare, încât îşi mişcă un pic capul. Charlotte îşi îndreaptă spatele – e aşa de înaltă pentru o mămică – şi are pe faţă o expresie foarte îngrijorată.

— Bine. Păi, hai să încercăm să te oprim din plâns, micuţo.

Îi zâmbeşte lui Betsey.

— Ai un scutec care duhneşte, nu-i aşa?

Îi gâdilă surioara sub bărbie, însă lui Betsey nu-i place asta şi plânge mai tare, până ce ajunge să ţipe din nou.

— E în ordine. Mami o să se întoarcă repede să rezolve asta.

O saltă pe şold şi Betsey începe să sughiţe. Mişcarea o zdruncină, pentru că o pată cafenie i se lăţeşte pe coapsă.

— Oh!

Charlotte face o mutră ciudată.

— Hei. Ăsta *chiar* că e un scutec plin.

O pune pe sora lui pe celălalt şold şi n-o mai saltă. Vocea ei de răsfăţ dispare.

— Dumnezeule! Chiar că duhneşti. Totuşi, mă aştept ca mami să se întoarcă foarte repede şi atunci te putem schimba…

Însă Betsey se zvârcoleşte şi zbiară, iar Frankie ştie că, dacă i-ar scoate scutecul murdar, s-ar potoli imediat.

— Pot să-ţi arăt unde s-o schimbi, turuie el, cuvintele îi ţâşnesc din gură, aşa de agitat este. *Eu* aveam de gând s-o schimb. Mami n-ar vrea ca ea să stea într-un scutec care duhneşte. Te-aş putea ajuta. Ştiu unde este Sudocream.

Zâmbeşte larg, pentru că totul pare aşa de simplu: pot s-o facă să nu mai plângă şi mami să fie bucuroasă. O să fie uşurată dacă Charlotte o curăţă pe Betsey. Şi el poate să ajute. Îşi poate distra surioara în tot acel timp.

Însă Charlotte pare îngrijorată.

— Nu cred că-i bine, Frank. Mami ar putea să se supere şi mă aştept să se întoarcă foarte repede şi să se ocupe de asta, nu-i aşa?

Treaba mare se întinde acum pe spinarea lui Betsey, pătrunzând prin hăinuţă şi maiou.

— Oh! Îâââââh.

Femeia întinde braţele, ţinând-o departe, aşa încât picioarele i se bălăngănesc. Nu pare obişnuită să ţină în braţe copii şi Betsey, care zbiară mai tare, pare să simtă şi ea asta.

— Ba nu s-ar supăra, zice el, şi trebuie s-o facem să nu mai plângă. Haide, o zbugheşte el spre scară, debordând de entuziasm. Hai *odată.*

Fuge pe scară în sus, în vreme ce ea se descalţă. În cele din urmă, îi aude picioarele lipăind în urma sa. Pare un pic ciudat, însă Charlotte a fost aici de multe ori înainte să apară Betsey. Îşi aminteşte cum George, întotdeauna cam şmecher, a furat una dintre maşinuţele lui Kit…

— N-o să se supere mami?

Ajunşi în baie, femeia nu pare deloc dornică să pună mâna pe scutec, dar când o aşază pe Betsey pe masa de înfăşat treaba mare se întinde pe tot spatele copilei.

— Of, Dumnezeule mare, adaugă Charlotte. La naiba!

Un moment pare paralizată.

— Păi, presupun că n-o putem lăsa aşa.

Ţipetele lui Betsey se înteţesc.

— Hai să scăpăm de scutecul ăsta! zice femeia cu o voce exagerat de voioasă, desprinzând banda adezivă dintr-o parte.

Şi, brusc, lucrurile nu par să fie în ordine. Frankie simte asta în străfundul său şi crede că şi Betsey simte. Ea ţipă cât o ţin plămânii, în ciuda faptului că Charlotte foloseşte acea voce tot mai disperată, frenetică.

— Ce mizerie, Betsey, dar o să rezolv eu, întocmai ca mami…

Ţine cu o mână gleznele lui Betsey şi cu cealaltă scoate scutecul plin. Mirosul îl izbeşte în fundul gâtului şi-l face să se înece, o face pe Charlotte să se tragă înapoi.

— Oh! Ce duhoare! Unde e o pungă, Frank? O pungă pentru scutece?

Dintr-odată, e tăioasă; e trasă la faţă.

— Haide! Mişcă-te repede!

— Nu ştiu.

E încurcat. Nu ştia că trebuie să ajute: s-a gândit că o să preia ea controlul. De obicei pungile sunt pe raftul de sub masa de înfăşat, într-o cutie albă, specială, plasticul cu miros de vanilie se iţeşte un pic ca să fie uşor de scos, însă nu sunt acolo.

— Frank, haide odată! Repede!

— Nu le văd. Nu *ştiu.*

— Îâââh, ei bine, nu putem pune mizeria asta pe preş, împachetează cu degetele scutecul, dar e aşa de plin că arată umflat.

— Va trebui să curăţăm după aceea.

Îl ia cu două degete şi îl aruncă pe podea.

Băiatul se uită lung la scutec. Ea n-ar fi trebuit să facă asta. Nu trebuie pus acolo, ci într-o pungă şi apoi direct în containerul negru de afară, ca să nu rămână duhoare, bacterii, în baie. Asta face mami şi n-o să-i placă asta deloc.

— Acum, unde sunt cârpele? A, aici.

Ia un pachet de pe raft şi începe s-o şteargă pe Betsey. El nu-şi poate dezlipi privirea de la scutecul murdar, care stă ghemuit în colţ ca o broască râioasă răuvoitoare, plină de microbi.

— Unde s-a dus mami, Frank? întreabă Charlotte în vreme ce scoate o cârpă după alta, întrebările ei luându-se la întrecere cu ţipetele lui Betsey. E o mămică *prostuţă,* nu-i aşa? îi spune ea surioarei, şi vocea e un pic tăioasă, ca şi cum ar încerca cu disperare să-i înveselească. O mămică prostuţă, *neascultătoare.*

Betsey sughiţă, şi sună ca un chicotit.

— Nu-i ea o mămică neascultătoare? repetă Charlotte.

Dar ea nu-i. Nu-i deloc aşa. Nu-i o mămică neascultătoare şi Frankie n-ar spune *niciodată* despre ea că e prostuţă. Tristă, poate: e adesea tristă în zilele astea.

Urăşte cuvântul „neascultător”: aşa de rotund şi voios, dar cu o urmă de răutate. Învăţătorul lui zice că e neascultător. Înseamnă că e dificil. Mami e singura care nu-l crede aşa. A plecat deja de douăsprezece minute şi jumătate, şi vrea aşa de mult ca ea să se întoarcă. Poate că asta îl face să vorbească: teama asta pentru Jess şi suferinţa lui că cineva îşi bate joc de ea aşa.

— Nu e, zice el.

Pumnii i se încleştează

— Nu e ce? se răsuceşte Charlotte, cu o mână pe burtica lui Betsey.

— Nu e neascultătoare. Şi nu e prostuţă. Nu-i proastă! Dintr-odată, băiatul strigă. Nu e neascultătoare. Nu-i *frumos* să zici aşa!

— Nu-i frumos să vă lase pe voi singuri, mormăie Charlotte.

— Este bună. *Este* bună. Ne *iubeşte!*

Începe să scâncească, chinuit şi tulburat de duhoarea de pe podea, de scutecul azvârlit acolo. Apoi Betsey începe iar să urle.

— Unde găsesc un scutec curat? ridică Charlotte vocea peste plânsul lui Betsey.

— Pe raft, strigă şi el, urând-o acum. Ea îi aruncă o privire aspră. Pe raft, aici!

Începe să scormonească pe sub masa de înfăşat, străbătut de mânia că ea n-a pus acel scutec într-o pungă.

De ce nu poate *ea* să-l găsească? *Ea* e adultul. Cea care ar trebui să ştie cum să facă *totul.* Vrea ca ea să plece acasă acum. Vrea s-o *facă* să plece acasă. Aşa că îi împinge *tare* picioarele ca s-o îndepărteze.

Ea face un pas înapoi, ia mâna de pe burtica surioarei lui şi ridică amândouă braţele, prefăcându-se îngrozită.

— De ce ai făcut asta?

Are un aer îndurerat, pare sincer nedumerită. El e stingherit şi speriat, aşa că n-o bagă în seamă, caută de zor pe raftul de sub masa de înfăşat, se vâră dedesubt.

— De ce ai făcut asta? repetă ea, aplecându-se ca să-l privească în faţă.

Bufnitura şi vaierul sunt aproape simultane; un ţipăt mult mai înspăimântător decât oricare altul scos vreodată de Betsey. Frankie încremeneşte. Betsey zace pe spate între masă şi cădiţă, cu gura desenând un *O* perfect, în vreme ce sunetul ţâşneşte din ea; cu o expresie de neîncredere pe faţă.

Charlotte se lasă pe vine lângă ea, arătând vinovată şi foarte speriată.

El nu pricepe. Cum a ajuns Bets pe podea?

— Cum… începe el.

— Dă, Doamne, să fii bine, dă, Doamne, să fii bine!

Charlotte o strânge în braţe pe surioara lui. Apoi:

— Uite ce ai făcut! zbiară ea.

— N-am…

— Ba ai făcut! Mi-ai abătut atenţia şi ea s-a rostogolit de pe masă. M-ai împins deoparte, m-ai *şocat* cu purtarea ta neascultătoare, *vicleană,* şi uite ce i s-a întâmplat copiliţei ăsteia scumpe.

— N-am vrut să…

— N-are importanţă că n-ai *vrut,* zice ea, încercând s-o potolească pe Betsey.

Pare foarte, foarte speriată, şi frica ei e ceea ce îl sperie cel mai tare.

Se ghemuieşte în colţul camerei, făcându-se cât mai mic cu putinţă, cu capul lipit de genunchi, pe care îi cuprinde strâns cu braţele. Dacă se poate face nevăzut, poate că ea o să plece. Poate că e un vis urât şi o să se trezească, descoperind că mami n-a plecat de acasă, începe să se legene, încercând să nu audă sunetul groazei lui Charlotte, şi poate că asta dă rezultate, pentru că vocea ei rea încetează, în vreme ce o giugiuleşte pe sora lui.

— Şşşt, şşşt, Betsey. Şşşt, şşşt, puişor. Haide, Betsey, taci. Şşşt, *te rog.*

Dintr-odată, o împinge spre el, iar el îşi prinde în braţe surioara care scânceşte.

— Trebuie să mă întorc acasă să-l aştept pe George.

Charlotte pare de-a dreptul panicată.

— Ea e bine. O să fie bine. Nu-i decât şocul. De aceea ţipă. Mami o să vină înapoi curând – dar ascultă-mă (şi acum ea pare mai speriată decât a văzut el vreodată un adult), când se întoarce nu trebuie să-i spui că m-ai văzut.

— Dar te-am *văzut,* scânceşte el.

— Ba nu, *nu* m-ai văzut, insistă ea. E *foarte* important. Ai încercat să fii de ajutor. Ai încercat să-i schimbi scutecul şi ea s-a rostogolit. N-ai văzut ce s-a întâmplat. Poţi să repeţi asta?

— Am încercat să fiu de ajutor. Am încercat să-i schimb scutecul şi ea s-a rostogolit jos. N-am văzut când s-a întâmplat.

— Bravo. Minunat!

Îi zâmbeşte şi el străluceşte la lauda ei surprinzătoare.

— Chestia e că mami o să fie îngrijorată dacă ştie că am fost aici, pentru că *eu* ştiu că ea n-a fost.

El încuviinţează din cap, deloc lămurit.

— Mămicile nu trebuie să-şi lase copiii singuri, nu-i aşa?

— Nu.

— Şi ea ar putea să aibă mari necazuri dacă altcineva – tăticul tău sau poliţiştii, de exemplu – ar afla că ea v-a lăsat aici de capul vostru.

— Poliţiştii?

E năpădit de frică.

— Ei ar băga-o la închisoare.

— Nu vreau să meargă la închisoare.

— Ştiu că nu vrei. Şi de aceea n-o să spui *nimic* care să o îngrijoreze. Nu vrei ca poliţiştii să afle că ea n-a fost aici – şi faţa ei, cu ochii negri şi nasul mare, arată dintr-odată ca a unei vrăjitoare –, aşa-i că acesta o să fie secretul nostru?

El încuviinţează din cap, solemn.

— E foarte important. Aminteşte-ţi: ai încercat să-i schimbi scutecul ca să fii de ajutor şi ea s-a rostogolit. Tu n-ai văzut-o. Ai priceput?

El încuviinţează din cap şi mai hotărât.

— Minunat. E tot ce trebuie să spui.

După asta ea pleacă repede. Îl lasă acolo, în baia împuţită, cu Bets şi cu cele mai rele spaime ale sale: că mami i-a părăsit şi că o să le fie luată. A plecat de şaisprezece minute. Se uită fix la cifrele digitale de la încheietură, în vreme ce plânsul lui Bets continuă. Şaisprezece minute şi jumătate, apoi şaptesprezece, şi ea încă nu-i aici…

Lacrimile îi şiroiesc pe faţă în vreme ce repetă ca pe o mantră cuvintele lui Charlotte. „Am încercat să-i schimb scutecul ca să fiu de ajutor. Ea s-a rostogolit. N-am văzut-o.” Bets îşi suge cu înverşunare degetele şi el o pune pe un prosop, o mângâie pe burtică, încearcă să-i şteargă lacrimile.

Când ceasul arată nouăsprezece minute aude sunetul cheii în broască, apoi paşi alergând pe scară. Începe să ţipe. Nu se poate abţine: şi dacă e Charlotte, nu mami a lui? E un sunet întunecat, gutural. Ţipătul pe care îl scoate când vrea cu disperare să scape de o mustrare, dar acum e ancorat în groază. Mama năvăleşte în baie.

— Ce s-a întâmplat? Ce-ai făcut?

Ea ştie că el e vinovat: consideră că e de la sine înţeles.

— Am încercat să-i schimb scutecul, bălmăjeşte băiatul, îmbătat de părul ei, de mirosul pielii ei, de faptul că e lângă el şi că îl cuprinde cu braţul la fel ca pe Betsey, că îi trage aproape de ea, că se simte în siguranţă.

— S-a rostogolit jos. N-am văzut-o.

Cuvintele pe care le-a repetat se revarsă rapid, urmate de vinovăţia că, într-un fel, el a provocat asta.

— Totul e din vina mea. Dar n-am vrut. N-am vrut, mami.

48
— LIZ —

Sâmbătă, 9 iunie 2018

— Să-i prindem din urmă?

Pare nepotrivit să mergem agale prin soare în vreme ce Frankie are un fel de criză. Mă uit după buclele lui Jess prin mulţimea părinţilor; zăresc un pic din capul cu păr negru, mătăsos, al lui Frankie.

Mergem mai repede, îl trag după mine pe Sam, Ed şi Kit vin la trap pe lângă noi. „Dada!”, ţipă Betsey, săltând în sus şi-n jos pe umerii lui. El ridică o mână ca s-o ţină de coaste; îşi încetineşte pasul.

Însă Frankie mă face să merg mai departe. Nu e doar strigătul lui ascuţit. E afinitatea mea cu un copil lăsat singur cu un frate mai mic care apoi a suferit un accident grav. Care a fost implicat în întâmplare şi va crede că e vinovat. Pentru că, oricât l-am asigura că n-a fost vina lui, el tot se crede vinovat şi răspunzător.

Frankie, care a provocat rana gravă la cap a lui Betsey, întocmai ca Lizzie, care şi-a ignorat frăţiorul până ce el s-a opărit, în timp ce făcea ceai.

Inima îmi bubuie sălbatic. Aici nu-i vorba despre mine, e vorba despre acest băieţel care încă pare profund tulburat. I-am pierdut din vedere, chiar dacă tot îi mai aud din când în când ţipetele.

— E o nebunie să alergi pe căldura asta. Ce-ar fi să vii acasă la noi? Ai timp?

Ed a încetinit de-a binelea.

— Grozav. Bună idee.

Din mers îi trimit lui Nick un mesaj cu acest plan. Dar, cu toate că gândul ar trebui să mă fac să mă destind, inima mea bate sacadat din cauză că Frankie a ieşit cumva din raza mea vizuală.

— Nu-i văd. Au luat-o pe acolo?

Am ajuns la colţul cu St Albans’ Avenue, o stradă arcuită cu case edwardiene mari, lipite între ele

două câte două, unde locuiesc Charlotte şi Andrew şi care e o scurtătură.

— Nu. Frankie nu vrea să meargă pe aici. Ei merg pe strada principală. Uite: sunt acolo!

Ed arată în depărtare, spre un personaj micuţ care se zoreşte, încă târându-şi mama după el.

O luăm pe scurtătură, pe lângă casele elegante cu cărămizile lor roşii cu mortarul înnoit, zugrăveală elegantă, magnolii în ghivece, şi mă întreb de ce Frankie o ocoleşte. Apoi îmi amintesc cum în copilărie făceam reguli: dacă ajung la capătul străzii fără să calc peste un şănţuleţ, mama n-o să fie furioasă; dacă merg până la capătul digului fără să păşesc peste o scândură, Mattie o să se facă bine. La fel ca majoritatea copiilor, am depăşit credinţa că pot controla lucrurile dacă urmez anumite ritualuri – în cazul meu, după ce a trecut stresul acut al accidentului şi Mattie a ieşit din spital. Însă e clar că Frankie continuă să fie afectat de cele întâmplate. Poate că despre asta e vorba.

Scurtătura face să sosim acasă la Jess imediat după ce au ajuns ea şi Frankie. Când Ed răsuceşte cheia în broască, Frankie fuge din hol în bucătărie să se ascundă.

— Frankie, suntem doar noi, strigă Ed, perplex.

— Nu mă pot înţelege cu el. Şi-a ieşit cu totul din fire, zice Jess, frământându-şi degetele – nu mai poartă inelele. Se opreşte brusc. Frankie, scumpule.

Se duce în bucătărie şi încearcă să ia în braţe copilul care suspină.

— Şşşt… şşşt… e în ordine. Acum eşti acasă. Totul o să fie bine.

Însă Frankie e înnebunit: uşurarea de a fi acasă înseamnă că se poate lăsa în voia suferinţei. E acelaşi plâns aproape isteric pe care l-am văzut când Jess era interogată de poliţie.

— E în ordine, Frankie. Trebuie să respiri. Poţi să faci asta, de dragul meu? Tragi aerul până la trei… scoţi aerul până la cinci…

Încerc să-l liniştesc aşa cum am făcut atunci, dar suspinele lui se transformă în sughiţuri întretăiate şi

lacrimile îi şiroiesc pe obrajii aprinşi.

— Tu… n-o să…

Gâfâie, încercând să spună ceva.

— N-o să ce, scumpule?

Jess reuşeşte să-l cuprindă cu braţele şi el o lasă să-l ţină strâns.

— N-o să mergi la închisoare, nu?

Cuvintele se trudesc să iasă printre suspine.

— Nu!

— Şi n-o să fii luată de lângă noi?

— Nu-uuu! zice Jess, cu vocea prăbuşindu-i-se de îndoială şi tristeţe. E vorba de Lucy? continuă ea, foarte încet. Lucy încă ne ajută, dar curând n-o să mai vină: să sperăm că de luna viitoare. Pentru că mă simt mai bine, nu-i aşa? Şi n-am de gând să mă duc absolut nicăieri.

Umerii lui se cutremură de spaimă sau de uşurare, însă suspinele zgomotoase vorbesc despre tensiunea pe care a trăit-o în aceste ultime cinci luni. Şi apoi suferinţa lui creşte, ca şi cum ar fi fost răsucit butonul volumului.

— Ea era acolo… la târg… şi s-a uitat la mine. Ca o vrăjitoare.

— Cine era acolo, dragule?

Însă Frankie îşi strânge buzele şi scutură din cap, ca şi cum ar alunga un gând.

— Ea. A zis. Că eu. Sunt… Neascultător… Ea. A zis. Că eu. Sunt… *Viclean,* izbuteşte să zică, în cele din urmă.

— Cine a zis, Frankie? întreb, atingându-i mâna.

— Mama lui *George,* se jeluieşte el, ca şi cum ar fi trebuit să fie evident.

— Ei, sigur că nu eşti neascultător sau viclean.

Jess se uită la mine stupefiată.

— Ce *neomenos* să spui aşa ceva! Ed, ştii ceva despre asta? întreabă, şi aud afirmaţia nerostită din tonul ei: „Prietena ta a spus asta despre copilul nostru”.

— Habar n-am despre ce vorbeşte. Nu-mi pot imagina de ce ar fi spus asta. Doar am arătat

limpede că n-a fost vina lui. Că nu trebuie să fie învinovăţit în niciun fel.

— Ea. A zis. Asta! Frankie ridică privirea spre tatăl său. Nu mint!

— Ei bine, ea se înşală cu totul, îi spune Ed. Eşti un băiat bun, ştim cu toţii asta. Mami, eu; şi Liz ştie, zice, recrutându-mă şi pe mine.

— Fără îndoială.

— Poate că ai înţeles greşit? Nu pot să cred că ţi-a spus aşa ceva.

— Ed!

Jess e în pragul lacrimilor.

El ridică din umeri.

— Ei bine, când să fi spus asta? Trebuie să se fi încurcat nişte circuite, sau aşa ceva. Uite, o s-o sun, să încerc să lămuresc ce s-a întâmplat. În niciun caz n-a vrut să-l supere aşa de tare.

Ia telefonul şi pleacă din bucătărie, unde sunetul plânsului e mai potolit.

— E în ordine, Frankie. Tati te crede. Te credem, şi Charlotte n-are dreptate niciun pic, zice Jess, strângându-şi la piept băiatul.

Însă Ed tocmai a zis ceva important. „Când să fi spus asta?” Familiile nu se mai întâlnesc, Charlotte a rupt orice relaţie cu Jess după implicarea poliţiei. George are din februarie o bonă spaniolă, aşa că Charlotte nu e *niciodată* la poarta şcolii.

— N-o place pe mama lui George şi îi este frică şi de George, zice Kit, iar el şi Sam privesc cu ochii mari. Nu vrea să se apropie de noi pe terenul de joacă dacă ne jucăm cu George. Zice că îl *urăşte.*

— George se poartă urât cu tine, Frankie? întreb. Despre asta este vorba?

El îşi scutură capul.

— Ce-ar fi să vă duceţi să vă jucaţi? le spun lui Sam şi lui Kit, dându-mi seama că Frankie n-o să-şi deschidă inima cu ei acolo.

Ei se supun, cuminţiţi de suferinţa lui. Eu mă las pe vine, în vreme ce Jess îl leagănă, încercând să desluşesc motivul frământării lui.

Îmi amintesc că se uita peste umăr la mulţimea de părinţi când am plecat de la şcoală: eram sute, dar o persoană anume l-a îngrozit. Mă gândesc la refuzul lui de a trece pe lângă casa lui Charlotte şi la brusca lui ură faţă de George, care se potriveşte cu ceva ce a spus Rosa de curând.

Şi apoi e purtarea lui Charlotte: evidenta ei retragere din grupul nostru şi hotărârea de a-l trimite pe George la şcoala pregătitoare cu un an mai devreme. Purtarea ei la târg, când a stat deoparte şi a refuzat să fie fotografiată în grup. „Te rog, Liz. Hai să nu forţăm lucrurile.” A fost o cerere perfect rezonabilă, şi totuşi era evazivă: stând adânc în umbra sicomorului, ca şi cum n-ar fi vrut să fie văzută.

E şi acea uşoară duritate a ei, ceva ce am identificat ca stângăcie în relaţiile cu ceilalţi, dar care îmi aminteşte de mama. Hipersensibilitatea ei. Credinţa că părerea ei e întotdeauna corectă. Apoi, relaţia ei cu Ed. Când i-am auzit fără să vreau mai devreme, tocmai sugerase să devină mai mult decât prieteni? Pentru că suna foarte mult ca şi cum el o respingea. Şi, poate că legat de asta, înclinaţia ei să creadă tot ce e mai rău despre Jess: încântarea abia ascunsă când a sugerat că Jess şi-a lăsat copiii singuri în seara accidentului lui Betsey. „Poate că nu era acolo”, a sugerat ea – şi, da, a avut dreptate.

Şi totuşi, nu le-a spus poliţiştilor, nu? Mi-a spus mie – poate ca asigurare în cazul în care vreun vecin ar fi spus că ea a fost acolo în seara aceea. Dar a păstrat tăcerea, în ciuda faptului că are o evidentă ostilitate faţă de Jess. Oare de ce? De ce nu i-a alertat? Să fie oare din cauză că nu voia ca ei să ştie că a fost acolo? Cum a zis? „Am sunat la uşă, dar n-a răspuns nimeni. Am încercat telefonul fix, dar a sunat până s-a închis. O auzeam pe Betsey plângând.” S-a dus la garaj să alimenteze maşina, a zis, dar dacă n-a făcut asta? Dacă a *sunat* la uşă şi cineva – un băieţel vizibil tulburat – i-a deschis, la urma urmei?

Răspunsul mi se arată limpede şi dur, ca o lovitură bruscă în plexul solar. Şi, Hristoase, dacă am dreptate, el o să fie, în sfârşit, absolvit de orice vină!

— Frankie, zic, şi el îmi zâmbeşte ca un copil care nu izbuteşte să rămână calm. Iar eu îi zâmbesc în vreme ce îl întreb: Când a spus Charlotte asta?

49
— LIZ —

Vineri, 13 iulie 2018

Băiatul vine în goană pe terenul de joacă al şcolii, cu braţele şi picioarele ca o morişcă, cu o expresie de concentrare intensă.

Aleargă în faţa celorlalţi băieţi de opt ani, însă faptul că e sigur în frunte nu-l împiedică să facă tot efortul de care e în stare.

— Haide, Frankie! *Haide!* strigă Jess. Hai că poţi! îl îndeamnă, iar el zboară peste linia de sosire.

Băiatul meu îl urmează, cu pieptul înainte, cu braţele întinse în faţă.

— Bravo, Sam! răcnesc atunci când trece ca fulgerul pe lângă noi, chiar dacă în taină sunt uşurată că Frankie a câştigat.

— Scuze. Am părut o oribilă Mamă Tigresă? întreabă Jess.

— Doar un piculeţ, zice sec Mel, în timp ce Connor soseşte ultimul.

— Cred că e îngăduit, zic eu, observându-i obrajii îmbujoraţi, entuziasmul palpabil; amintindu-mi de femeia cu expresie temătoare, închistată, care a venit acum şase luni la urgenţă.

Lângă mine, Betsey se zvârcoleşte în braţele ei. Jess o lasă jos şi se ţine după ea, în vreme ce copiliţa deapănă din picioruşe tot mai repede, în ciuda scutecului care atârnă.

— Pur şi simplu, nu-mi vine să cred… începe Mel.

— Ştiu. Am avut mare noroc. Eu am avut mare noroc, i-o ia Jess înainte, şi expresia i se întunecă gândindu-se la ce ar fi putut să fie.

— Haideţi. Mergem după fete? propun eu, în timp ce Jess o prinde pe Betsey în hamurile căruciorului. Ştafeta începe peste zece minute.

Traversăm agale terenul de joacă, împărtăşindu-ne ştirile săptămânii. Mel şi cu mine am făcut un

efort coordonat de a o sprijini mai mult: să-i trimitem în mod regulat mesaje lui Jess, să stăm de vorbă, fie şi pe scurt, la câteva zile o dată. La început am făcut un orar, uluite şi ruşinate de ceea ce i se întâmpla lui Jess fără ca noi să observăm. Dar, cum obiceiul a continuat, am revenit treptat la o apropiere pe care era cât pe-aci s-o pierdem şi de care uitaserăm că am putea avea nevoie.

Însă am fost în tura de noapte aproape toată săptămâna, aşa că nu le-am adus la cunoştinţă ultima bârfă.

— Neil se pensionează în septembrie. Vor aduce un locţiitor, însă dacă nu dau publicităţii timp de cel puţin şase luni postul permanent, cred că ar putea fi al meu!

Amândouă par încântate, aşa că le spun că Fousia a făcut o plângere oficială după ce Neil a înjurat în gura mare în faţa unui pacient. Departamentul, deja îngrijorat de comportamentul lui abuziv şi necolegial, i-a dat de ales: să suporte o acţiune disciplinară sau să se retragă.

— Desigur, trustul va trebui să dea publicităţii postul şi ar putea să nu mă vrea pe mine. Ar putea aduce pe cineva mult mai bun, dau eu înapoi, temându-mă că sperii norocul.

— Aiurea, eşti un medic bun cu un dosar excelent, zice Mel, în vreme ce Jess încuviinţează din cap apăsat.

Îmi înghesui în fundul minţii eşecurile – şi nu mai puţin pe cel de a-mi diagnostica mama sau de a vedea că lui Jess îi este foarte greu – şi mă gândesc la pacienţii care se simt bine datorită judecăţilor şi tratamentelor mele rapide. Şi, în timp ce ne apropiem de un grup de copii în care sunt şi băieţii mai mici, mă gândesc la Frankie.

El vine în goană spre noi, rupându-se de colegii de clasă.

— Mami!

Are vocea limpede şi înaltă.

— Ce s-a mai întâmplat?

E clar din strigăt şi din intensitatea dezordonată a goanei lui că e chinuit.

— Ma-mi! repetă, cu vocea ascuţită, aruncându-şi braţele pe după talia ei, apoi se baricadează în spatele căruciorului.

— Ce se întâmplă? întreabă Jess când Andrew vine repede spre noi.

— Scuze, *scuze,* zice el. N-am făcut decât să-i zâmbesc şi s-a speriat. George şi cu mine am încercat să nu vă ieşim în cale, dar el a *năvălit* spre mine.

Îşi şterge sudoarea de pe frunte.

— N-am vrut să-l sperii.

— Nu-i nimic, reuşeşte Jess să zică. Ştiu că voiai să fii amabil.

Charlotte n-a mai fost văzută de la târgul de vară. Poliţiştii au interogat-o în vederea unui proces pentru neglijenţă, însă cei de la Procuratură n-au hotărât dacă să o pună sau nu sub acuzare. Cu toate acestea, e limpede că Andrew a simţit impactul faptei ei. Aerul lui de bunăvoinţă glumeaţă a dispărut şi pare dărâmat: are obrajii supţi, iar burta rotunjoară s-a topit.

— Îmi pare nespus de rău, repetă el. Cel mai bine ar fi să plecăm acum. O să-l retragem pe George de la şcoală de luni încolo. A mai rămas doar o săptămână şi nu vrem să creăm mai multe probleme.

— Nu-i nimic, zău, repetă Jess.

Dar soţul lui Charlotte nu se lasă.

— Nu. Era gata să nu venim azi, dar nu puteam să-l las de izbelişte pe George. *Te rog.* Frank a trecut prin prea multe. Crede-mă. Aşa e cel mai bine.

Se răsuceşte pe călcâie şi se îndepărtează greoi, iar când ajunge la George, îl cuprinde de umeri cu un braţ, ţinându-l într-un fel care e mai iubitor, mai *instinctiv* decât am văzut eu vreodată.

— Bietul om!

Mel se uită după ei.

— Să trăieşti cu un partener care are un astfel de secret…

— Biata Charlotte, de asemenea, zice Jess, luându-mă prin surprindere. E groaznic să ţii în tine aşa ceva. Şase zile mi-au fost suficiente. Le-am spus poliţiştilor că nu vom sprijini procesul, dacă se va ajunge la el: mi-am retras declaraţia. Hai să fim drepţi: şi eu mi-am neglijat copiii, şi apoi, e ultimul lucru de care are nevoie Frankie.

Ne apropiem de capătul pistei de alergări a copiilor mai mari. Frankie s-a potolit acum, că Andrew a plecat, şi se lasă convins să se alăture colegilor săi la ştafetă. Jess încetineşte pasul, părând că nu-şi doreşte să se amestece cu ceilalţi părinţi, sau ca ei să ne audă.

— Ed mi-a spus ce s-a întâmplat cu Charlotte, zice după o vreme.

— Când erau studenţi?

— Mai de curând.

Vocea îi devine mai joasă.

— Avea impresia că ea devine „prea implicată emoţional”: ca şi cum ar fi avut o relaţie platonică. Apoi ea a dat de înţeles că ar putea să fie şi fizică. Nu s-a întâmplat nimic, dar era sigur că el nu-şi doreşte asta, şi şi-a dat seama cât de mult mă iubeşte. Aşa că i-a spus să-l lase în pace şi că nu mai pot continua să fie prieteni apropiaţi.

— Când i-a spus asta? întreabă Mel.

— La târgul de vară. Îmi închipui că a sunat brutal.

Îmi amintesc expresia dură a lui Charlotte. Nu-i de mirare că părea aşa de sumbră.

— Poate că o ruptură este ceea ce le trebuie. O nouă şcoală, un nou început… Sper ca ea să-şi găsească un pic de fericire, zic, cam neconvingător.

Mi se pare ciudat că Charlotte a intrat în panică; cred că e complet iresponsabil s-o fi părăsit aşa pe Betsey; am fost furioasă că l-a manipulat pe Frankie, silindu-l să poarte povara vinovăţiei timp de cinci luni şi intenţionând să-l lase s-o poarte la infinit. (Şi ştiu din vinovăţia mea în privinţa

accidentului lui Mattie cât de vătămătoare, cât de corozivă poate să fie.) Ştiu că şi Ed a fost furios – şi nu în ultimul rând din cauză că Charlotte i-a încurajat bănuiala că Jess a vătămat-o pe Betsey. Şi totuşi, această furie nu ajută la nimic: cu siguranţă n-o să-i ajute pe Jess şi pe ai ei. A fost un accident, îmi tot reamintesc, şi accidentele îi fac pe oameni să se poarte necugetat.

„Pe locuri…”, ne întrerupe un megafon, şi ne concentrăm pe ceva mai puţin dificil: ştafeta fetelor din clasa a cincea. Rosa e pregătită: greutatea pe piciorul din faţă, amândouă mâinile ridicate.

Pistolul starterului pocneşte şi au plecat: o rafală de trupuri uşoare, mici, care aleargă pe pistă.

— Hai, Rosa! ţip eu.

— Uită-te la ele! zbiară Mel, în vreme ce Rosa îi dă ştafeta lui Mollie, apoi: Hai, Mollie! Hai, Mollie!

Iar Jess şi cu mine ne alăturăm, strigând încurajări într-un fel care e mult prea competitiv pentru o zi de concursuri sportive şcolare, dar îmi saltă până la cer starea de spirit.

Fetele ajung primele şi se prăbuşesc una în braţele celeilalte, ca şi cum ar fi câştigat medalia de aur la Jocurile Olimpice.

— Haideţi încoace, râde Mel şi ne îmbrăţişează strâns pe amândouă în vreme ce privim.

În cărucior, Betsey începe să dea din picioruşe.

— A, vrei şi tu giugiuleală? întreabă Jess şi ia fetiţa în braţe.

Betsey zâmbeşte cu gura până la urechi. Zâmbetul fermecat al unui copil care e adorat şi care simte că e în miezul acestei sărbătoriri. Ne atinge feţele cu degeţelele moi, după care le înfige în părul mamei sale. Un zâmbet se iveşte pe faţa acesteia şi râsul ei se înalţă, bogat şi irizat ca baloanele de săpun. E contagios, şi curând râdem toate trei fără să avem de ce.

Sau poate că avem. Soarele îşi aruncă razele în jos, copiii noştri aleargă în jur şi, pentru o clipă, eu nu simt nimic în afara fericirii ascuţite ca un ac cu

gămălie. Asta e, îmi dau seama. *Asta. E.* Şi apoi o văd pe mama, singură cu un prunc care urlă, şi îmi doresc ca ea să fi avut pe cineva de care să fie legată, să-i mărturisească greutăţile maternităţii, care o împovărau aşa de tare, încât nu s-a simţit niciodată cu Clare aşa de lipsită de griji, aşa de voioasă.

— Eşti bine? îmi prinde privirea Jess peste capul lui Betsey.

În aceste zile e deosebit de receptivă la vulnerabilitatea altora.

Şi vreau să ne reamintim toate să preţuim asta. Aceste puncte culminante ale maternităţii care ne susţin, care ne saltă moralul când suntem epuizate, sau neliniştite, sau totul pare că e o luptă grea; aceste momente perfecte, necesare.

Dar, desigur, nu-i nevoie să fie spus nimic din toate astea.

— Da, zic. Cum nu se poate mai bine.

MULŢUMIRI

Mici *dezastre* a fost scrisă în timp ce aşteptam să fie publicată *Anatomia unui scandal* şi după aceea. Sunt nespus de recunoscătoare lui Jo Dickinson, de la Simon & Schuster, Marea Britanie, pentru grija, intuiţia şi răbdarea cu care s-a ocupat de carte şi de mine.

Întreaga echipă de la S&S a fost minunată: Jess Barratt, Hayley McMullan, Sara-Jade Virtue, Laura Hough, Dom Brendon, Joe Roche, Gill Richardson, Louise Davies, Clare Hey şi Alice Rodgers. Saxon Bullock a fost un redactor de carte extrem de scrupulos, iar Tamsin Shelton a fost un corector la fel de atent ca la *Anatomia unui scandal.* În Statele Unite datorez mii de mulţumiri editorului meu, Emily Bestler, de la Emily Bestler Books, lui Lara Jones şi lui Ariele Fredman.

Le sunt veşnic îndatorată agentei mele, Lizzy Kremer, care mă îndeamnă întotdeauna să sap mai adânc, şi Maddalenei Cavaciuti. Una dintre imensele bucurii de a fi publicat a fost să-mi văd romanele apreciate în alte ţări şi sunt foarte recunoscătoare echipei care se ocupă de drepturile de autor la David Higham Associates – Alice Howe, Emma Jamison, Margaux Vialleron, Lucy Talbot, Emma Schouten şi Johanna Clarke – pentru că au avut grijă ca *Mici dezastre* să fie citită şi în afara Marii Britanii şi a Statelor Unite ale Americii.

Spre deosebire de Michael Gove, sunt mare admiratoare a specialiştilor, şi această carte n-ar fi putut fi scrisă fără doi dintre ei, în mod special: Graham Bartlett, fost comisar-şef şi acum consultant al poliţiei în domeniul procedurilor, şi Keir Shiels, pediatru la Royal London Hospital. Amândoi au dovedit o imensă răbdare răspunzându-mi la întrebările adesea repetate şi, în mod crucial, au răspuns repede la e-mailuri. De asemenea, au citit unele părţi şi au corectat fapte şi terminologie, atunci când am înţeles greşit ceva. Dacă scenele cu

poliţişti şi porţiunile din spital sună corect, în mare măsură li se datorează lor. Toate greşelile îmi aparţin.

Alţi medici care m-au ajutat enorm în domenii care se întind de la pediatrie la obstetrică, psihiatrie şi gastroenterologie au fost: dr. Nancy Morris, dr. Geoff Debelle, dr. Georgina Bough, dr. Manish Patel, dr. Jo Cannon şi dr. Roger Marwood. Sunt foarte recunoscătoare pentru fiecare dintre acele convorbiri telefonice adesea îndelungi şi e-mailuri de lămurire. Mulţumiri şi lui Suzanne Biers şi dr. Zoe Mead, prietenele mele medici care m-au ajutat cu contacte, şi birourilor de presă de la REPCH (Royal College of Paediatrics and Child Health) şi REOG (Royal College of Obstetricians and Gynaecologists).

Îi sunt recunoscătoare Mariei Bavetta, de la asociaţia caritabilă Maternal OCD, nu în ultimul rând pentru că m-a pus în legătură cu Maddelena Miele, specialist în psihiatria perinatală de la St Mary's Hospital: un interviu cu ea în primele stadii ale cărţii a confirmat că aceasta este o problemă despre care ar trebui să scriu.

Asistenţii sociali au fost mai greu de găsit, şi îi sunt recunoscătoare prietenei mele, scriitoarea Claire Fuller, că m-a pus în legătură cu Paul Shawcross; lui Penny Sturt, pe care am întâlnit-o pe Twitter, şi lui Josie Collier, căreia, făcând-o pe fiica mea să se simtă jenată, i-am luat interviu după ce am stat la taclale cu ea în tren. Lucy Stone a devenit un personaj mult mai mărunt decât avusesem de gând iniţial, dar era important ca procedura de protejare a copiilor să fie corectă.

În vreme ce făceam cercetarea pentru acest roman m-am inspirat din câteva cărţi de specialitate, printre care: *Dropping the Baby and Other Scary Thoughts,* de Karen Kleiman şi Amy Wenzel; *Direct Red,* de Gabriel Weston; *Your Life in My Hands,* de Rachel Clarke; This *Is Going to Hurt,* de Adam Kay; *Mad Girl,* de Bryony Gordon, şi *The Man Who Couldn't Stop,* scrisă de fostul meu coleg de la

Guardian David Adam. Recomand călduros memoriile lui şi ale lui Gordon pentru a înţelege mai bine tulburarea obsesiv-compulsivă.

Scrisul poate fi o activitate care te izolează foarte mult. Ca întotdeauna, sunt îndatorată grupului Prime Writers, care mi-a îngăduit să mă văicăresc şi a răspuns la întrebările mele – la un moment dat, am dezbătut pe larg problema dacă să schimbăm sau nu scutecul bebeluşului altei mame. Rachael Lucas, îţi mulţumesc, de asemenea, pentru acea convorbire telefonică. Twitter consumă mult timp, însă entuziasmul prietenilor scriitori, librari şi *bloggeri* pe care i-am întâlnit prin intermediul lui m-a ajutat să merg mai departe. Mulţumesc în special *bloggerului* Ayo Onatade pentru că a răspuns unei întrebări rapide, dar cruciale.

În afara ecranului, sprijinul a venit, ca de obicei, de la Laura Tennant, sora mea, şi Bobby Hall, mama mea. Laura este prima persoană din afara editurilor care îmi citeşte romanele şi observaţiile ei au fost la fel de blânde, pătrunzătoare şi pertinente ca întotdeauna. Imense mulţumiri şi dragoste amândurora.

Ideea pentru *Mici dezastre* mi-a venit într-o discuţie cu soţul meu, medic specialist într-un spital, pe care l-am cunoscut acum douăzeci de ani – la şase săptămâni după ce a devenit stagiar. Niciunul dintre noi n-ar putea face munca celuilalt şi sunt în continuare uluită de unele dintre lucrurile pe care le suportă el şi colegii lui din cadrul NHS şi, cu toate astea, continuă să-şi facă meseria. Toată dragostea mea, ca întotdeauna, pentru el şi pentru copiii noştri care m-au învăţat tot ce ştiu despre maternitate.

O ultimă remarcă pentru taţii cu care stau la poveşti pe tuşă la meciurile de fotbal şi rugby: vă jur că niciunul dintre aceste personaje nu sunteţi voi.

sile sile
VIRTUAL-PROJECT

Noapte agitată la secția de urgențe a unui mare spital de pediatrie din Londra. Liz, medic pediatru rezident, e chemată să se ocupe de o pacientă în vârstă de zece luni a cărei stare este, pentru moment, inexplicabilă. Și nu e un caz oarecare: Liz le cunoaște pe fetiță și pe mama ei. Jess este o prietenă apropiată de care o leagă tocmai experiența comună a maternității.

La o primă examinare, Liz descoperă că micuța Betsey a suferit o lovitură gravă la cap. Ce s-a întâmplat, cum s-a întâmplat și, mai ales, de ce? Adevărul se dezvăluie treptat și se reconstituie în capitolele scurte, scrise pe rând, din perspectiva mai multor personaje. Miezul poveștii îl constituie dilemele zilelor noastre: maternitate sau carieră?, familie sau viață socială? Unde se află echilibrul?

În demersul stabilirii faptelor, Liz înțelege ce se poate ascunde în spatele unei perfecțiuni aparente, câtă grijă ar trebui să avem unii de alții, cât de mult ne pot afecta standardele sociale pe care nu le putem atinge. Totodată, reușește să pătrundă cu lumina înțelegerii și a iertării în tainițele obscure ale propriei copilării.

„Sarah Vaughan construiește tensiunea cu aceeași pricepere cu care a făcut-o în bestsellerul *Anatomia unui scandal*."
Daily Mail

„Plin de adevăruri dureroase despre aspectele brutale ale maternității, acest thriller plin de forță are o intrigă deosebit de ingenioasă."
Sunday Mirror

„Sarah Vaughan... s-a întors. *Mici dezastre* este un roman șocant, imposibil de lăsat din mână."
Observer

eBook disponibil

Tradiția din 1989
virtual project

{1} Traducere de Vasile Nicolescu, în Sylvia Plath, *Ariel și alte poeme,* Editura Univers, București, 1980, p. 17.

{2} Traducere de Ion Vinea, Editura Litera, București, 2018, p. 34.

{3} National Health Service – sistemul serviciilor medicale furnizate gratuit de către guvernul Marii Britanii.

{4} Autoare britanică de cărți despre îngrijirea copiilor.

{5} Zona administrativă și districtul financiar al Londrei.

{6} Marcă de pastă tartinabilă din extract de drojdie de bere.

{7} Cel mai înalt munte din Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord, situat în Scoția.

{8} Scaun din spumă poliuretanică pentru bebeluși care încă nu pot să șadă. Bumbo este o marcă celebră de produse pentru copiii mici.

{9} În original, *The Green Cross Code* – un set de reguli de bază, prezentate în modul cel mai simplu și accesibil, pentru traversarea în siguranță; campanie multimedia care datează din 1970, destinată educării copiilor.

{10} Celebră firmă britanică de produse pentru zugrăvit.

{11} Joc derivat din primele versiuni ale baschetbalului.

{12} Joc de cuvinte intraductibil: *Schoolgategate.*

{13} Sindromul morții subite a sugarului.

{14} Eroi.

{15} Personaj din piesa lui Oscar Wilde *Ce înseamnă să fii onest,* întruparea respectabilității victoriene a aristocrației.

{16} Fost fotbalist, antrenorul naționalei engleze.

{17} În original, *Stepford Wife* – trimitere la romanul satiric al lui Ira Levin *The Stepford Wives (Neveste perfecte).*

{18} Joc de cuvinte intraductibil: *kite* – zmeu.

{19} Serial radiofonic foarte popular, transmis de BBC începând cu 1951.

{20} Rasă de câini obținută prin încrucișarea unui cocker cu un pudel.

{21} Școală (de obicei particulară) care pregătește pentru colegiu elevi de la unsprezece ani în sus.

CUPRINS

PROLOG
1 — LIZ —
2 — LIZ —
3 — LIZ —
4 — LIZ —
5 — LIZ —
6 — JESS —
7 — ED —
8 — LIZ —
9 — ED —
10 — JESS —
11 — LIZ —
12 — JESS —
13 — LIZ —
14 — LIZ —
15 — LIZ —
16 — JESS —
17 — LIZ —
18 — LIZ —
19 — JESS —
20 — JESS —
21 — ED —
22 — ED —
23 — LIZ —
24 — LIZ —
25 — JESS —
26 — ED —
27 — JESS —
28 — LIZ —
29 — LIZ —
30 — LIZ —
31 — JESS —
32 — ED —
33 — LIZ —
34 — JESS —
55 — LIZ —
36 — LIZ —

37 — JESS —
38 — LIZ —
39 — JANET —
40 — LIZ —
41 — JESS —
42 — LIZ —
43 — JESS —
44 — LIZ —
45 — FRANKIE —
46 — CHARLOTTE —
47 — FRANKIE —
48 — LIZ —
49 — LIZ —
MULȚUMIRI

Table of Contents

PROLOG 5
1 — LIZ — 8
2 — LIZ — 16
3 — LIZ — 23
4 — LIZ — 30
5 — LIZ — 38
6 — JESS — 42
7 — ED — 50
8 — LIZ — 60
9 — ED — 71
10 — JESS — 78
11 — LIZ — 84
12 — JESS — 93
13 — LIZ — 100
14 — LIZ — 110
15 — LIZ — 118
16 — JESS — 129
17 — LIZ — 139
18 — LIZ — 146
19 — JESS — 156
20 — JESS — 159
21 — ED — 166
22 — ED — 172
23 — LIZ — 181
24 — LIZ — 190
25 — JESS — 196
26 — ED — 206

27 — JESS — 214
28 — LIZ — 224
29 — LIZ — 228
30 — LIZ — 233
31 — JESS — 237
32 — ED — 245
33 — LIZ — 251
34 — JESS — 256
55 — LIZ — 260
36 — LIZ — 266
37 — JESS — 278
38 — LIZ — 282
39 — JANET — 286
40 — LIZ — 291
41 — JESS — 296
42 — LIZ — 305
43 — JESS — 308
44 — LIZ — 312
45 — FRANKIE — 321
46 — CHARLOTTE — 324
47 — FRANKIE — 330
48 — LIZ — 338
49 — LIZ — 344
MULŢUMIRI 350